NANCY
FARMER
www.virtual-project.eu
MAREA
TROLILOR

NANCY FARMER

MAREA TROLILOR

Original: The Sea of Trolls

Traducerea:
CEZAR OCTAVIAN TABARCEA

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company
2005

MULȚUMIRI

Îi mulțumesc din suflet lui Kristin Johannsdottir, profesoară de islandeză, care a citit manuscrisul și a conceput dialogurile în limba islandeză.

De asemenea, îi mulțumesc doctorului William Ratliff care mi-a înlesnit accesul la Biblioteca Universității Stanford.

Adresez călduroase aprecieri fiului meu Daniel și nepotului meu Nathan Stout care m-au ajutat să creez personajul Olaf Sprâncenatul.

Ca întotdeauna, îi mulțumesc lui Richard Jackson care mi-a oferit o șansă extraordinară.

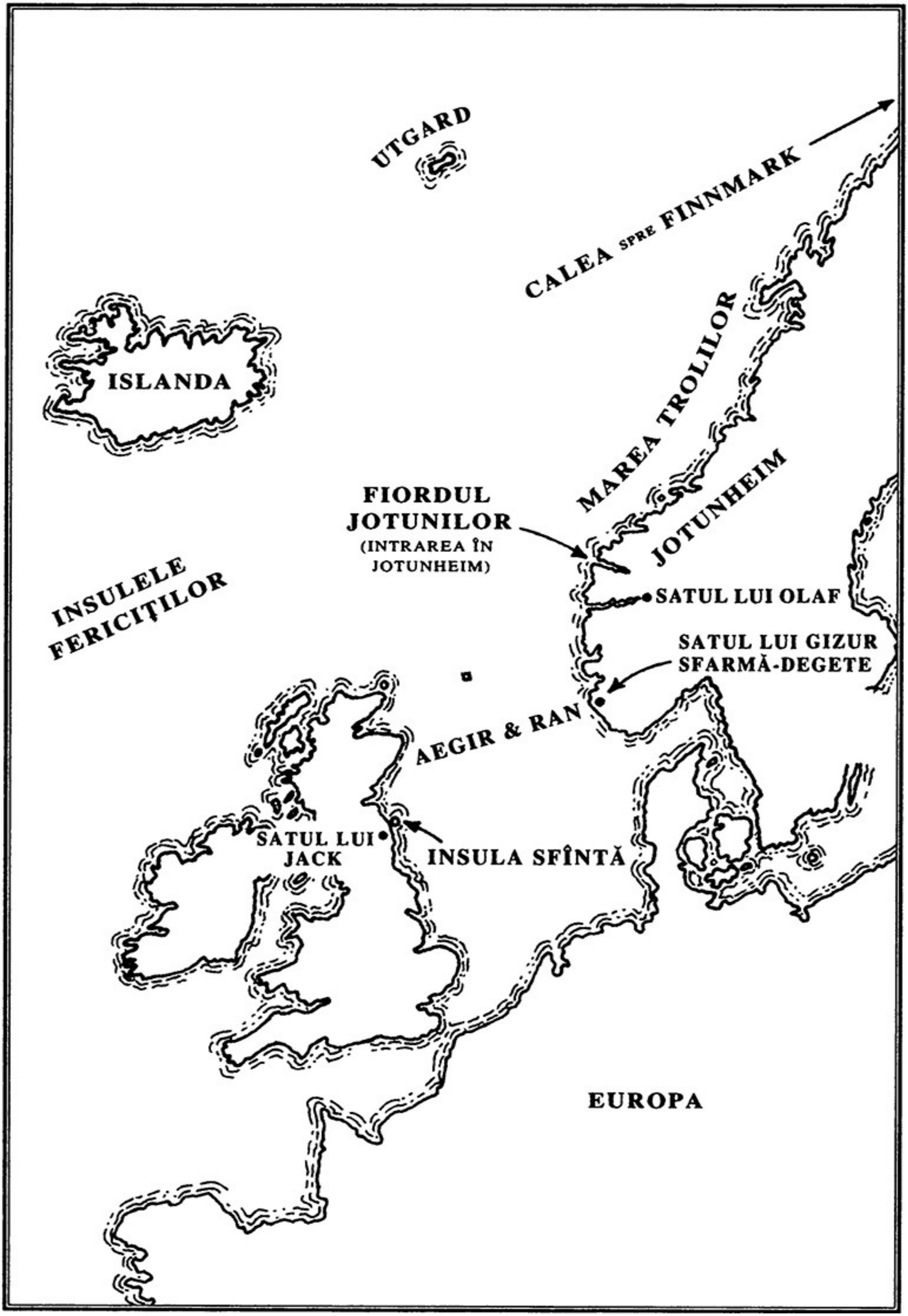
UTGARD
CALEA SPRE FINNMARK
ISLANDA
MAREA TROLILOR
JOTUNHEIM
FIORDUL
JOTUNILOR
(INTRAREA ÎN
JOTUNHEIM)
INSULELE
FERICIȚILOR
SATUL LUI OLAF
SATUL LUI GIZUR
SFARMĂ-DEGETE
AEGIR & RAN
SATUL LUI
JACK
INSULA SFÎNTĂ
EUROPA

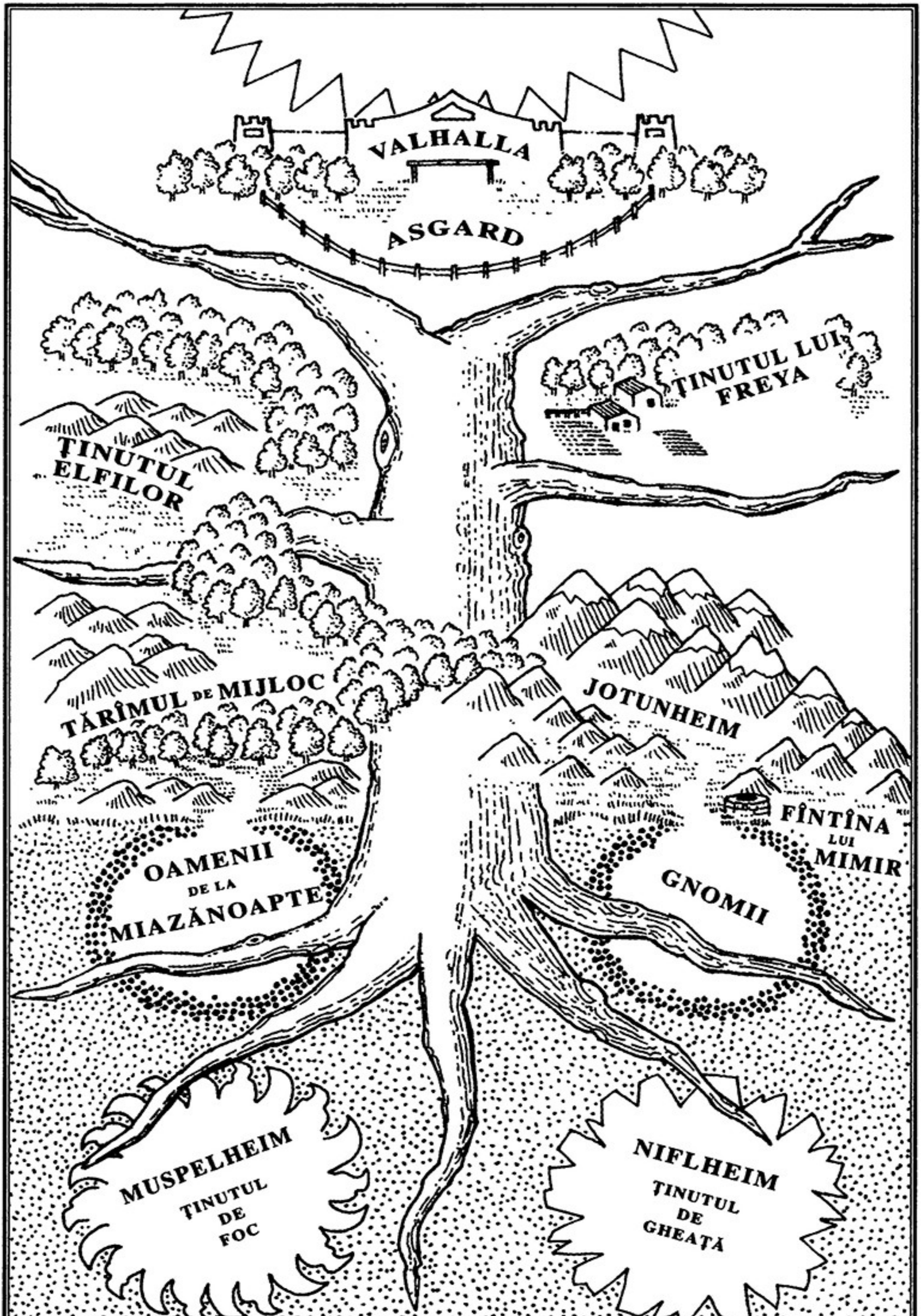
VALHALLA
ASGARD
ȚINUTUL ELFILOR
ȚINUTUL LUI FREYA
TĂRÎMUL DE MIJLOC
JOTUNHEIM
FÎNTÎNA LUI MIMIR
OAMENII DE LA MIAZĂNOAPTE
GNOMII
MUSPELHEIM
ȚINUTUL DE FOC
NIFLHEIM
ȚINUTUL DE GHEAȚĂ

• PERSONAJE

OAMENI (**SAXONI**)

Jack: în vârsta de 11 ani (la începutul cărții);
Lucy: sora lui Jack; în vârsta de 5 ani (la începutul cărții);
Mama: mama lui Jack și a lui Lucy; vrăciță;
Tata: Giles Șchiopul; tatăl lui Jack și al lui Lucy;
Bardul: un druid venit din Irlanda; cunoscut și ca Limbă-de-Dragon;
Allyson: mama lui Thorgil;
Colin: fiul fierarului;
Fratele Aiden: un călugăr de pe Insula Sfântă;

OAMENI DE LA MIAZĂNOAPTE

Olaf Sprâncenatul: conducătorul berserkerilor Reginei;
Sven Răzbunătorul: membru în echipajul lui Olaf;
Eric Drăgălașul: membru în echipajul lui Olaf;
Eric Nechibzuitul: membru în echipajul lui Olaf; îi e frică de întuneric;
Eric Umeri-Lați: membru în echipajul lui Olaf; îi e frică de întuneric;
Rună: un skald care nu mai poate cânta;
Thorgil: berserker aspirant; în vârsta de 12 ani;
Thorgrim: tatăl lui Thorgil; un berserker faimos;
Egil Suliță-Lungă: căpitanul unei corăbii; nu este berserker;
Gizur Sfarmă-Degete: căpetenia unui sat; un om care și-a încălcat jurămintele;
Magnus Măciucă: căpetenia unui sat;
Einar Strânge-Urechi: căpetenia unui sat;
Heide: principala soție a lui Olaf; vrăciță din Finnmark;
Dotti și **Lotti**: soțiile mai tinere ale lui Olaf;
Skakki: fiul lui Heide și Olaf; în vârstă de 16 ani;
Thorir: fratele lui Thorgil;
Hrothgar: regele din palatul aurit;
Beowulf: războinic faimos;

Ivar Făr’-de-Oase: regele lui Olaf; căsătorit cu Frith;
Picior-de-Copac: prieten cu Eric Drăgălașul; are un picior lipsă, smuls de un trol;
Rât-de-Porc, **Nădragi-Jegoși, Butucănosul, Cocoșatul** și **Cocoșata**: sclavi;
Hilda: una din fiicele lui Olaf cu Lotti;

ANIMALE

Îndrăznețul: un corb cu suflet mare;
Coamă-de-Nor: un cal al cărui tată a venit de pe Tărâmul Elfilor;
Maeve: o cățea de vânătoare din Irlanda;
Spintecătorul, Mușcă-Lupi, Huiduma și **Măcelărică**: copiii lui Maeve;
Țepi-Aurii: un mistreț uriaș și foarte supărăcios;
Pisicile zeiței Freya: nouă pisici uriașe, cu blană frumoasă, roșu-aurie;
Bufnițele albe ca zăpada: o familie de patru bufnițe din Jotunheim;
Dragonul: o mamă cu un cuib plin cu pui;
Găina sălbatică: o pasăre cam cât un curcan, cu zece puișori bălțați;
Ratatosk: veverița guralivă care fuge în sus și în jos pe trunchiul lui Yggdrassil;

JOTUNI (**TROLI**)

Regina Muntelui: Glamdis, stăpâna din Jotunheim;
Fonn: fiica Reginei; vorbește cu oamenii;
Forath: fiica Reginei; vorbește cu balenele;
Bolthorn: tatăl lui Fonn și Forath; principalul soț al Reginei Muntelui;

DE NECLASIFICAT

Frith Cea-pe-Jumătate-Trol: își poate schimba înfățișarea; fata Reginei Muntelui și a unui om rămas necunoscut; soția lui Ivar Făr’-de-Oase;

Frothi: sora lui Frith; își poate schimba înfățișarea; mama lui Grendel;

Grendel: un monstru; taică-său a fost un căpcăun;

Nornele: nimeni nu știe precis ce sunt Nornele, dar, în orice caz, ele sunt foarte puternice.

• Capitolul 1 •

ADUNAREA MIEILOR

Jack se trezi înainte de răsărit și asculta cum vântul rece de februarie biciuia pereții casei. Oftă. Începea o altă zi urâtă. Privi în sus, către tavanul înclinat, bucurându-se de ultimele clipe de căldură. Era întins pe o saltea de paie, învelit tot într-o mulțime de pături de lână. Podeaua casei era săpată adânc, mult sub nivelul solului. Vântul care-și făcea loc pe sub ușă îi trecea pe deasupra capului.

Casa era solidă, susținută de stâlpi de stejar, plantați cu rădăcinile în sus pentru a opri umezeala care se înălța din pământ. Când avea șapte ani, Jack îl urmărise pe Tata construind-o. Tata crezuse că un copil nu va fi în stare să înțeleagă o treabă așa complicată, dar Jack izbutise. Fusese foarte atent, și chiar și acum, după patru ani, credea că ar putea reuși la rândul său să o facă. Jack nu prea uita nimic din ce vedea.

La capătul îndepărtat al încăperii lungi, Jack o vedea pe Mama care întețea focul pentru gătit. Luminile flăcărilor se alergau, proiectate pe tavanul podului. Acolo sus era mai cald, dar și mai mult fum. Părinții și sora lui dormeau acolo, dar Jack prefera aerul proaspăt de lângă ușă.

Mama turnă ovăzul în apa care clocotea și amestecă bine fiertura. Apoi turnă și mierea – Jack îi simțea mirosul. Printre cărbunii din vatră se zări strălucirea vătraiului cu ajutorul căruia se încălzeau cănile de cidru pe care Mama le rânduia pe o policioară.

— E așa de *frig*, se plânse Lucy, de la mansardă. N-aș putea să mănânc masa de dimineață în pat?

— O prințesă nu se teme de așa un lucru neînsemnat cum e frigul, zise Tata.

— Prințesele locuiesc în castele, remarcă Lucy.

— Nu și prințesele care *s-au rătăcit*.

— Nu-i mai cânta în strună, zise Mama.

— Chiar m-am rătăcit, Tata? întrebă Lucy. Jack știa cât de mult îi plăcea povestea.

— Da, dar nu ai rămas pierdută prea multă vreme. Te-am găsit noi, zise Tata cu multă afecțiune.

— Și zăceam întinsă sub un tufiș de trandafiri, cu o monedă de aur în mână.

— Te-ai născut aici în casă, nu în vreun castel din poveștile cu zâne, se răsti Mama.

Ea cufundă vătraiul încins în prima cană de cidru. Jack simțea mirosul puternic de mere. Știa foarte bine că Lucy n-o s-o asculte pe Mama. Era mult mai interesant să fii o prințesă pierdută în lume, decât fata unui țăran oarecare. Totuși, istoria cu moneda de aur era adevărată. Tata o găsise, în timp ce săpa în grădină. Pe ea era incrustat un cap de om, despre care Tata zicea că era un rege roman.

— Cândva, o să apară o ceată de cavaleri călare, zise Lucy.

— Care te-au căutat de când te-au răpit trolii, zise Tata. Trolii se pregăteau să te mănânce, iubito – dar, așa cum fac de obicei, au început să se certe între ei.

— Oare s-o coacem la cuptor, cu un măr în gură? zise Lucy, repetând povestea care-i fusese spusă de atâtea ori. Sau s-o băgăm într-o plăcintă?

— În plăcintă cu ea! În plăcintă – strigau jumătate din troli, zise Tata. Cealaltă jumătate țipau că vor copil la cuptor. S-au luat la bătaie și, în scurt timp, s-au culcat unii pe alții la pământ. Atunci am venit eu și te-am găsit.

— Într-o bună zi, cavalerii o să ne bată la ușă, zise Lucy. O să-mi facă o plecăciune și o să-mi zică: „Vino să ne fii regină.”

— De ce-i bagi toate prostiile astea în cap? întrebă Mama.

— Și ce-i rău în asta? răspunse Tata.

Jack știa că Mama pierduse doi copii înainte să se nască el, și încă doi după aceea. Tocmai când credea că n-o să mai poată face altul, ce să vezi, născuse acest ultim și desăvârșit copil.

Lucy avea părul blond ca lumina soarelui. Avea ochi de culoarea violetelor care creșteau în adâncul pădurii. Era ușoară ca puful de păpădie și voioasă ca o ciocârlie. Și de vreme ce până la vârsta de cinci ani toată lumea o iubise, și ea îi iubea pe toți. Orice s-ar fi întâmplat, nici Jack nu putea s-o urască.

Iar acum, Tata tocmai o ducea în brațe, coborând-o pe scări. Era deja prea mare pentru asta. Jack observa cum tatăl său se

strâmba de durere, pășind cu greu de pe o treaptă pe alta. Dar îi vedea și bucuria de pe chip – ceea nu se prea întâmpla când Giles Șchiopul îl privea pe el, Jack, fiul său.

Jack dădu păturile la o parte și se ridică, întinzându-se, pentru ca noua zi să-i pătrundă în tot trupul. Dormea cu toate hainele pe el, ca și restul lumii, așa că îmbrăcatul nu era o problemă.

El scoase ghemotocul de lână care ținea ușa închisă și se cățără afară. Pe deasupra mării, de la răsărit, se strecura o lumină cenușie, care se prelingea prin mlaștini și murea dintr-odată, la marginea întunecatei păduri de la apus. Cerul era de culoarea gheții murdare. Se prevestea o zi foarte urâtă.

Jack fugi spre privată, sărind în sus și în jos pentru ca pământul înghețat să nu i se lipească de tălpi. Bardul spunea că uriașii ghețurilor obișnuiesc să stea întinși pe jos, așteptându-i pe oamenii neprevăzători cărora să le tulbure mințile cu respirația lor cețoasă. Oricât ar fi fost de ispititor, niciodată nu trebuia să te întinzi pe jos afară, într-o noapte de iarnă, căci așa te puteau prinde uriașii ghețurilor, șoptindu-ți la ureche că te vei încălzi dacă adormi.

Jack se întoarse în fugă spre casă, alunecând pe o porțiune de gheață pe care n-o observase. Se năpusti pe ușă și se opri acolo, scoțând aburi peste tot și mișcându-se de pe un picior pe altul, ca să și le dezmorțească.

— Frig, da? întrebă Tata, care se așezase lângă foc cu Lucy în brațe.

— Frig ca într-o burtă de…

— Ai grijă cum vorbești, zise Mama pe un ton răstit.

Jack rânji și veni săltând lângă vatră. Mama îi dădu o cană de cidru pe care el o apucă strâns în mâini, ca să se-ncălzească.

— Oile sunt gata să fete, remarcă Tata.

— Așa-i, zise și Mama.

— Ce-mi *plac* mielușeii, îngăimă Lucy, ținându-și strâns cana de cidru.

— Asta pentru că nu tu trebuie să ieși și să-i cauți, fir-ar ei să fie, zise Jack.

— Așa vrea Dumnezeu, zise Tata. Adam a păcătuit, așa că noi, ceilalți, trebuie să ne agonisim pâinea cu sudoarea frunții.

— Amin, zise Mama.

Jack se întrebă de ce oamenii încă mai sufereau din cauza a ceva ce se întâmplase tocmai la facerea lumii. Cât timp mai

trebuia să treacă până să se termine pedeapsa? N-ar fi fost mai firesc ca, după vreo mie de ani, Dumnezeu să zică „Ei, gata, destul. Puteți să vă-ntoarceți în Paradis”? Dar Jack nu putea spune asta cu voce tare. Tata era foarte supărăcios când venea vorba de religie.

Tata avusese de gând să se facă preot, dar familia lui nu era îndeajuns de bogată ca să-i plătească taxa de intrare la abație. De-atunci, el suferea încontinuu, căci din cauza piciorului schilod îi venea greu să ducă la îndeplinire munca de fermier.

Cea mai frumoasă amintire a lui era că, în tinerețe, vizitase Insula Sfântă. Fusese dus acolo cu nădejdea că i se va găsi o cale de vindecare, iar apariția călugărilor care-și vedeau de viețile lor liniștite îl umpluse de respect și admirație. Lor nu li se cerea să are vreun câmp plin de pietre, nici să taie lemne din vreo pădure înfricoșătoare, cu urechea ațintită după lupi sau – și mai rău – după spiridușii care se hrăneau cu carnea băieților.

Dar, vai, nici măcar bunii călugări nu reușiseră să-l vindece pe Giles Șchiopul. Nu putuseră face altceva decât să-i dea să mănânce pâine albă și moale, și miel fript, presărat cu rozmarin, și să se roage pentru el într-o capelă al cărei vitraliu strălucea în toate culorile curcubeului, când razele soarelui cădeau asupra lui.

— Mă gândeam să repar azi acoperișul hambarului, zise Tata.

Jack se încruntă. Asta însemna că-i revenea lui neplăcuta sarcină de a căuta mieii. Își îndesă pâinea, rămasă de noaptea trecută, în fiertura de orz. Dacă nu se îmbiba, nici nu putea s-o mănânce, de tare ce era. Dinții lui Jack scrâșniră, dând peste un grăunte din nisipul care se strecura întotdeauna în pâinile negre și îndesate pe care le cocea Mama.

— Pot să vin și eu să mă uit, Tată? întrebă Lucy.

— Sigur, iubito, numai să nu te așezi sub scară. Aduce ghinion.

„Aduce ghinion pentru că Tata ar putea să-i scape un ciocan în cap”, se gândi Jack, dar nu spuse nici asta cu voce tare.

— Săptămâna asta e rândul nostru să-l hrănim pe Bard, zise Mama.

— Mă duc eu, zise grăbit Jack.

— Păi sigur că te duci, zise Tata. Să nu crezi că o să scapi, numai pentru că trebuie să aduni mieii.

„Ei, poftim!” se gândi Jack. Adică el se oferea să ajute, iar Tata nu găsea altceva de făcut decât să-l mustre. Dar, la cât era de încântat de noua lui sarcină, Jack nu putea rămâne prea multă vreme supărat.

În scurt timp el își isprăvi pâinea și fiertura, dădu pe gât cidrul fierbinte și se pregăti de ziua ce-a lungă care-l aștepta în față. Își îndesă lână în încălțările subțiri ca să nu-i înghețe degetele, apoi își înfășură picioarele cu încă un strat de pânză, își mai trase pe el o cămașă și, pe deasupra, o mantie unsă cu seu ca să nu se ude de ploaie. Era mare și grea, dar îi ținea de cald, ceea ce merita tot efortul. În sfârșit, Jack luă un pachet cu mâncare și-l puse în spate.

— Ai grijă, nu te învârti prea mult pe lângă Bard ca să-l bați la cap, zise Tata, când Jack tocmai ieșea pe ușă.

Vântul îi înfoie pelerina, trăgându-i-o peste cap. Jack o potrivi la loc și o strânse pe lângă trup. Pojghița de gheață îi trosnea sub tălpi. Totul în jur era limpede și strălucitor ca un cristal; Jack putea să zărească până și munții aflați la apus, dincolo de pădure, și marea înghețată de la răsărit. Pe o culme care se înălța deasupra țărmului se afla casa construită de romani în care locuia Bardul. Jack zări o șuviță de fum, ridicându-se pe coș, bătută de vânt.

Se întreba oare de ce prefera bătrânul să locuiască tocmai acolo. Casa era atât de dărăpănată că nicio cantitate de lemne nu o putea scăpa de umezeală și frig. Poate că Bardului îi plăcea să trăiască aproape de mare. Așa ajunsese el în sat, într-o bărcuță care sălta pe valuri ca o jucărie. Era de mirare că scăpase cu viață, dar poate că Bardul își ținuse bărcuța în siguranță printr-o vrajă.

Inima lui Jack începu să bată mai tare. Firește, el știa de-acum despre vrăjile simple pe care le făcea mama lui. Învățase de la ea cum să le vorbească albinelor sau cum să liniștească animalele înspăimântate, cântându-le. Dar Bardul cunoștea lucrurile cu adevărat importante. Se zvonea că el putea să-și înnebunească dușmanii, suflând într-un pai, și mai putea să cheme crivățul sau să vorbească în graiul corbilor.

Bătrânul sosise în sat cu doi ani în urmă și, de îndată, începuse să dea porunci. Cât ai clipi, el se instalase deja în casa romană cu un pat, o masă, o grămadă de pături și provizii. Nimeni nu pusese la îndoială că avea dreptul la toate acestea.

— Domnule, v-am adus de mâncare, strigă Jack, din pragul străvechii locuințe. El ciuli urechea, încercând să audă pașii bătrânului. După ceva timp, auzi un oftat, și bocănitul unui toiag. Bardul deschise ușa și chipul i se lumină de plăcere.

— Jack! Ce răsfăț!

Ăsta era unul din motivele pentru care Jack îl simpatiza. Nu-i spunea niciodată: „Ce, iar tu?”, ba chiar părea să-i facă plăcere că-l vede.

— Vreți să încălzesc cidrul? întrebă Jack.

— Ah, minunăția asta făcută de maică-ta, zise Bardul. Ascultă ce-ți spun, băiete, în degetele ei sălășluiește înțelepciunea.

Jack puse vătraiul pe foc și-i turnă o cană.

— Presupun că în dimineața asta ai să pleci după miei, zise Bardul, așezându-se și întinzându-și picioarele osoase în fața focului. Dacă te interesează, află că au fătat deja șase oi. Și sunt pe undeva prin capătul de apus.

Jack nu se îndoia de ce auzise. Toată lumea știa că Bardul putea să vadă în depărtare. Poate că bătrânul se transforma într-o pasăre care se rotea pe deasupra câmpurilor sau poate că vorbea cu vulpile care treceau pe lângă casa lui – asta nimeni n-o știa cu siguranță. Dar, oricum ar fi fost, Bardul cunoștea tot ce se petrecea împrejurul lui, și încă multe pe deasupra.

Jack supraveghe vătraiul până ce acesta începu să sclipească, apoi îl cufundă în cană; se auzi un bolborosit.

— Vreți să vă adun vreascuri, domnule? întrebă el. Voia să stea cât mai mult cu putință prin preajma bătrânului.

— O să-ți ia vreo jumătate de zi să aduni mieii, zise Bardul, adulmecând cu multă plăcere aburul care se înălța din cidrul fierbinte. După ce termini, poți să te întorci aici.

Lui Jack nu-i venea să creadă. Nimeni nu-l voia prin preajmă, decât dacă aveau să-i dea ceva de făcut.

— Aveți nevoie de ajutor, domnule? întrebă el politicos.

— Ajutor? Ajutor? Ghindă neîncolțită ce ești! Pe sprâncenele lui Odin, voiam să te poftesc la masa de prânz. Ce, aștepți o invitație scrisă? A, nu, nu, zise bătrânul cu un oftat, că nici n-ai putea s-o citești, dacă ai primi-o. Nu s-a ostenit nimeni să te-nvețe. De maică-ta nu zic nimic. Ea a făcut tot ce-a putut, dar cu bărbatu-său ăla, care umblă cu limba scoasă după călugări…

Bardul o ținu tot așa o vreme, certându-se cu sine însuși și încălzindu-și palmele pe cana de cidru. Părea că uitase de Jack.

— Mi-ar face plăcere, zise băiatul.

— Ce? A, foarte bine, atunci, zise Bardul, făcându-i semn către ușă.

Jack era așa de zăpăcit încât se trezi că nici nu mai știa cum a ajuns pe dealurile din capătul de apus al satului. Vântul îi smucea pelerina, iar gheața îi pătrundea prin tălpile încălțărilor. Oare ce voia Bardul tocmai de la el? Erau vreo duzină de băieți care cărau lemne și apă la casa romană, dar niciunul dintre ei nu fusese invitat la prânz, din câte știa Jack.

De ce fusese ales tocmai el? Băiatul căpeteniei era mai înalt și mai bine educat. Fiul fierarului era mai puternic. Fiul morarului îi aducea Bardului pâini albe și gustoase. Iar Jack – la urma urmei – nu avea nicio înzestrare specială.

Găsi primul miel ghemuit lângă un gard viu. Maică-sa sări la el, dar Jack o alungă. Oile cu botul negru erau la fel de sălbatice ca niște capre de munte. Băiatul se grăbi să coboare dealul, ținând nou-născutul care tremura la adăpost, sub pelerină, și ferindu-se de maică-sa. El culcă mielul pe un strat de paie în hambar și ieși, evitând cu grijă coarnele oii.

Merse de colo-colo până ce-i găsi pe toți șase. De-acum era plin de noroi și de vânătăi, de la câte împunsături primise. „Urăsc oile”, se gândi el, trântind ușa hambarului.

— Nu uita să-i hrănești, strigă Tata de pe acoperiș.

— Am și făcut-o, zise Jack. Oare de ce Tata nu putea și el să zică: „Șase miei? Bravo!”? De ce nu era niciodată mulțumit?

Lucy ședea sub scară, în ciuda avertismentelor Tatii. Era acolo, cuibărită într-o blană de oaie, și, mai mult ca oricând, aducea cu un iepure îndesat. Îi făcu veselă cu mâna, iar Jack, îmbufnat, îi făcu și el semn. Pe Lucy nu te puteai supăra.

• Capitolul 2 •

UCENICUL

— Intră! strigă Bardul când Jack se opri emoționat în prag. Băiatul privi împrejur, căutând din ochi vreo găleată goală sau vreo grămadă împuținată de lemne care să-l lămurească de ce se afla acolo. Dar totul părea în bună stare.

— Nu te-am chemat aici să muncești, zise Bardul, ceea ce-l făcu pe Jack să clipească nervos.

Oare bătrânul putea citi și gândurile? Printre îmbucăturile de brânză, pâine și gurile de cidru din care se alcătuia prânzul, Bardul îl trase de limbă pe Jack în legătură cu niște lucruri atât de neînsemnate că aproape nici nu merita să aducă vorba despre ele. Ce sunet scotea apa prelingându-se prin iarbă? Ce se auzea când pășeai prin noroiul din mlaștini? Cum se schimba melodia vântului când trecea de la buruienile de lângă apă la ierburile înalte de pe pajiște? Putea Jack să facă diferența între o ciocârlie și o rândunică aflate sus, în văzduh?

Sigur că putea. Oricine putea, observând cum își flutura fiecare pasăre aripile.

— Nu-i așa, zise Bardul. Foarte puțini oameni văd mai departe de lungul nasului. Mai vrei brânză?

Jack se îndopă, ceea ce-l făcu să se simtă oarecum vinovat. Rar i se întâmpla să primească de mâncare pe săturate.

— Pare-mi-se că nu ești chiar de cea mai joasă speță, zise Bardul. Dar să nu ți se urce la cap, băiete. Poate că nici prea răsărit nu ești. Ce-ai zice să-mi devii ucenic?

Jack se holbă la el. Mintea lui nu putea să priceapă toate înțelesurile. Nu auzise niciodată vorbindu-se de ucenicul unui bard.

— Ăsta-i primul lucru de care trebuie să te fac să te descotorosești, zise bătrânul, oftând. Ar trebui să arăți a om știutor, chiar atunci când nu ești. Acuma du-te. O să vorbesc eu cu taică-tău mai târziu.

În seara aceea, Jack stătea cuibărit în pături, ascultându-i pe Tata și pe Bard vorbind despre viitorul lui. Nu se așteptase ca

bătrânul să vină într-adevăr la ei, dar Bardul apăruse chiar după căderea nopții, îmbrăcat într-o pelerină albă și groasă și sprijinindu-se într-un toiag din lemn înnegrit de frasin. Părea foarte impunător, cu barba sa albă care îi flutura în vânt. Tata îl pofti înăuntru și-l ridică pe Jack de la locul lui de lângă foc.

Dar Giles Șchiopul nu fu prea încântat să afle ce voia bătrânul.

— Nu pot fără Jack, strigă Tata. Dacă aș fi avut mai mulți fii sau dacă n-aș avea piciorul ăsta strâmb – că veni vorba, n-ai putea să mă vindeci?

— Mi-e teamă că nu, zise Bardul.

— Merita să întreb. Asta-i pedeapsa pe care o îndur pentru păcatul lui Adam.

— Amin, zise Mama.

Tata, Jack și Lucy murmurară și ei: „Amin”, dar Jack observă că bătrânul nu zise nimic.

— Ei, una peste alta, am nevoie de ajutor la reparații și la arat. Îmi trebuie cineva care să meargă cu oile și să adune vreascuri din pădure, zise Tata. Mă simt onorat că te-ai gândit la fiul meu, dar n-ai nicio dovadă că ar fi cu adevărat deștept.

— Eu cred în el, zise Bardul.

Jack simți un val de recunoștință față de bătrân, și un val la fel de mare de supărare față de tatăl său.

— Aici nu-i vorba de înzestrarea lui Jack, obiectă Tata. Am nevoie de el și cu asta, basta.

— Ar fi frumos să aibă parte de învățătură, zise Mama, șovăielnic. Și tu ai vrut dintotdeauna să înveți la călugări…

— Taci, zise Tata, cu un glas care nu permitea niciun fel de obiecție. Am vrut să mă dedic religiei, pe Insula Sfântă, îi spuse el Bardului. Dar nu mi s-a oferit prilejul ăsta. Nu că l-aș ține de rău pe taică-meu pentru asta. Îl cinstesc și nu vreau să cad în păcatul de a mă mânia pe el. În fiecare zi îi aduc durerea mea ca jertfă lui Dumnezeu.

— Amin, zise Mama.

— Amin, murmurară Tata, Jack și Lucy.

Oare ce făcea Dumnezeu cu toată durerea pe care Tata l-o aducea ca jertfă? se întreba Jack. Poate c-o punea într-o cutie, la păstrare, laolaltă cu toate durerile de dinți și de cap pe care i le trimiteau alți oameni.

— Fiul meu n-ar trebui să se întindă mai mult decât îi e plapuma, termină Tata vorba. De fapt, e mai bine pentru el să afle că viața e plină de dezamăgiri. Durerea e calea cea mai sigură spre mântuire, dacă o înduri cu voie bună.

— Aa, păi Jack n-o să se distreze deloc, fiindu-mi ucenic, zise Bardul, sclipind din ochi. Jack se întreba ce i s-o fi părut așa de nostim. Te asigur că am să-l pun la muncă la fel ca pe-un măgăruș într-o mină de plumb. O să aibă o groază de îndurat. Cât despre ferma ta, Giles, află că am vorbit cu căpetenia. Dacă-l iau pe Jack cu mine, n-o să mai am nevoie de ceilalți băieți, așa că el o să ți-i trimită ție. Zic eu c-o să ai parte de mai mult ajutor decât ai avea nevoie.

Jack își dădu seama cât de deștept fusese Bardul. Așteptase ca Tata să-i prezinte toate motivele pentru care se împotrivea ideii, apoi rezolvase afacerea ca și cum ar fi prins în laț o vulpe.

— Ei, fie. Atunci, bombăni Giles Șchiopul, privindu-l chiorâș pe Bard, ce să zic, presupun că m-aș putea descurca și cu ceilalți băieți – deși sunt cu toții niște puturoși.

Niciodată, își dădu Jack seama, Tata nu fusese mai aproape să recunoască faptul că el, Jack, era un băiat harnic.

— O să muncească din greu, zici? întrebă Giles Șchiopul.

— Îți garantez că o să pice din picioare de oboseală, zise Bardul.

— Dar o să mai vină și pe-acasă din când în când? întrebă Mama cu voce stinsă.

Bătrânul îi zâmbi:

— Poate să treacă pe la voi duminicile și când mă duc eu în pădure. Ca să te ajute să ai grijă de albine.

Atunci, între Mama și Bard păru să se pecetluiască o înțelegere, deși Jack nu-și putea da seama despre ce era vorba.

— Ar fi frumos, zise Mama.

— Treburi de femeie, mormăi Tata, aruncând în foc o bucată de turbă.

•

A doua zi, de dimineață, Jack își împachetă lucrurile. Își puse cămașa de rezervă și apărătorile pentru picioare într-o boccea, împreună cu o cană și un castron de lemn. Mai puse acolo și toate comorile sale – cochilii, pene, o bucată de lemn care-i amintea de o veveriță, o piatră prin care puteai vedea. Toate

celelalte lucruri le luă asupra sa, inclusiv cuțitul pe care i-l dăruise Tata de Crăciun.

Jack se simțea foarte ciudat luându-și toate lucrurile care-i aparțineau, de parcă, fără nimic care să le amintească de el, familia l-ar fi putut uita. Parcă era și el unul din nenorociții care erau duși pe Tărâmul Elfilor și se întorceau după o săptămână – așa credeau ei, cel puțin – ca să afle că, de fapt, lipsiseră o sută de ani. Lucy se lipi de Jack, plângând.

— Nu pleca! Nu pleca!

— Ei, hai. Prințesele nu plâng, zise Tata.

— Nu mai vreau să fiu prințesă dacă înseamnă să-l pierd pe Jack, se jelui Lucy.

— Cum? Nu mai vrei să trăiești într-un palat? Nici să mănânci dulciuri de pe o tavă de argint?

Lucy își ridică ochii.

— Ce fel de dulciuri? întrebă ea.

— Plăcinte cu afine și tarte cu prune, zise Tata. Găluști cu mere și budincă.

— Budincă? întrebă Lucy, dând drumul pelerinei lui Jack.

— Din cea mai bună, cu smântână și nucșoară.

Jack știa că Tata descria mâncărurile de care avusese parte pe Insula Sfântă. Nici Jack și nici Lucy nu gustaseră vreodată budincă, dar lui Jack îi lăsă oricum gura apă. Părea așa de bună.

Lucy fugi la Tata, care o luă în brațe:

— Turtițe și dulceață de căpșuni, plăcinte cu cireșe și cremă de ouă, continuă el să recite.

— Și budincă, zise Lucy, care deja nu se mai gândea la plecarea lui Jack.

Jack oftă. Fusese destul de frumos să plângă cineva după el, dar Lucy nu se preocupa niciodată prea mult timp de un singur lucru. La urma urmei, era încă un copilaș.

Bardul mergea înainte cu pași mari, iar Jack se străduia să se țină după el. Băiatul era încărcat nu doar cu lucrurile lui, ci și cu mai mulți saci de provizii. Pe drum se întâlniră cu fiul fierarului. Pesemne că el era primul dintre băieții trimiși să-l ajute pe Giles Șchiopul la treburi. Pe la spatele Bardului, fiul fierarului încercă să-i tragă lui Jack un pumn în braț, dar Jack se feri cu agilitate.

— Succes cu oile, strigă el, alergând să-l ajungă din urmă pe bătrân.

•

Jack trudea de dimineață până seara, dar totul i se părea interesant, în unele nopți ducea harpa Bardului, atunci când bătrânul pleca în câte o vizită. Sarcina asta era nemaipomenită. Jack ședea pe locul de onoare, lângă foc – ceea ce nu i se îngăduise niciodată pe când era numai „odrasla lui Giles Șchiopul”. I se dădea ceva cald de băut, după care nu mai avea nimic de făcut decât să se răsfețe la căldurică și să asculte poveștile Bardului.

Într-o zi obișnuită, Jack se trezea înainte de răsărit, făcea focul și pregătea fiertura pentru masa de dimineață. Aducea apă și vreascuri. Apoi era trimis în afara satului.

— Uită-te în jurul tău, îl îndemnă Bardul. Simte vuitul, adulmecă aerul. Ascultă păsările și privește cerul. Spune-mi ce se mai întâmplă în lumea largă.

Iar Jack, fără să știe limpede ce i se cerea să vadă, se cățăra până în vârful fiecărui deal. Când vremea era urâtă, se ghemuia în vechile staule ale oilor, iar când era frumos, se întindea pe vreo pajiște. Privea norii albi și pufoși cum se alergau pe cer și ulii care se prăvăleau la pământ ca niște săgeți ca să prindă vreun șoarece mai lipsit de noroc.

Jack învățase repede că nu-i era de niciun folos să dea un răspuns simplu. Dacă era leneș sau nu observa nimic, sau – lucrul cel mai rău din toate – se apuca să *inventeze*, Bardul îl lovea peste cap cu dosul palmei. Știa precis când Jack îl mințea:

— Ține ochii deschiși! țipa el. Dacă mai mult de-atât nu poți face, mai bine te-aș trimite la loc, ca pe un pește prea mărunt pe care-l arunci îndărăt în apă.

Jack își dădu seama că, pe măsură ce treceau săptămânile, observa din ce în ce mai multe lucruri, ca și cum lumea largă se deschisese încă și mai mult în fața lui. Descoperi că uliul nu rătăcea prin văzduh fără niciun scop, ci urma anumite căi. Se odihnea pe unele țancuri de stâncă și avea diverse întâlniri cu alți ulii. Văzu și că animalele sălbatice se comportau unele față de altele ca și oamenii din satul lui. Unele erau mai timide, altele mai agresive, unele mai trufașe și altele umile, care nu doreau decât să-și vadă de treaba lor și să nu aibă necazuri.

Când Jack se întorcea din drumurile sale, se ducea drept la ceaunul de pe foc, care atârna acolo toată ziua, plin cu o fiertură groasă din mazăre, orz, napi și ceapă. Din când în când, Bardul

arunca în ceaun și o mână de ierburi, așa că gustul fierturii se schimba – dar era mereu la fel de bună.

Lăsând căldura focului să-i pătrundă în oase, Jack ronțăia o bucată de pâine. Și pâinea era diferită, în funcție de cine le aducea de mâncare în săptămâna respectivă. Cei mai mulți săteni făceau pâine dintr-un amestec de ovăz, grâu, orz sau alte boabe – ce-aveau la-ndemână. Familiile mai sărace amestecau făina cu ghindă și coceau pâini tari ca piatra, care nu puteau fi înghițite decât tăiate mărunt și umezite. Brutarul însă folosea făină curată. Pâinea lui era minunat de moale și le era adusă într-o pătură, ca să se păstreze caldă.

După masa de prânz, Jack se ocupa de grădina din spatele casei. Aduna buruieni pe care le ardea și, cu fumul lor, alunga gângăniile cuibărite în hainele sale și ale Bardului. Culegea stuf, îi scotea miezul alb și-l cufunda în ceară de albine, fabricând lumânări pentru serile lungi și întunecoase. Împletea iarba tare, culeasă de pe dunele de nisip, făcând din ea rogojini prin care nu trecea apa. În sfârșit, în timpul mesei de seară, Jack povestea ce văzuse peste zi.

— Bun, bun, zicea bătrânul. Ai văzut câte ceva din felul în care toate lucrurile se leagă unele de altele. Nu totul, firește. Asta ți-ar lua mai multe vieți la rând. Dar nu mai ești nici *cu totul neștiutor*.

Apoi obișnuia să-l învețe pe Jack câte un cântec, și-l asculta cu mare atenție în timp ce-l repeta.

— Ai mult talent la muzică. Remarcabil de mult, murmura el, iar Jack se simțea fericit din cale-afară.

La urmă de tot, Jack avea grijă ca focul să ardă mocnit toată noaptea și întindea paiele și pieile de oaie pe care dormeau. Bardul dormea în fundul casei, într-un pat pe roți făcut din paie răsucite la capăt, pe care Jack îl asemăna cu un coș mare. Băiatul dormea într-un colț, lângă ușă.

Ultimul lucru pe care-l vedea înainte să adoarmă era focul din vatră care strălucea pe pereții casei. Vechii romani pictaseră pe pereți copaci care nu semănau cu nici unii din cei pe care-i cunoștea el. Erau încărcați cu fructe galben-aurii, iar printre crengile lor își făcuseră cuib niște păsări ciudate. Copacii îl îngrijorau pe Jack. Câteodată, când cărbunii ardeau cu flăcări inegale, păsările păreau că se mișcă. Sau crengile, ceea ce era la fel de rău.

• Capitolul 3 •

UMBRA DE PESTE APĂ

— Nu... nu...

Jack se trezi brusc. Afară, vântul gemea, iar în casă se instalase frigul pătrunzător de dinaintea zorilor.

— Nu... n-o s-o fac... e o ticăloșie...

Jack dădu păturile la o parte și se repezi, împleticindu-se, până în celălalt capăt al casei. Patul Bardului se scutura din toate încheieturile. Îl văzu pe bătrân întinzându-și brațul, ca și cum ar fi încercat să țină pe cineva la distanță.

— Domnule! Domnule! Treziți-vă! Totul e bine, strigă el, prinzându-l de mână.

— N-ai să mă silești să-ți fac pe plac! Nu mi-e frică de tine, trol mizerabil!

Ceva – o putere înfricoșătoare – îl îmbrânci pe băiat. El se lovi cu capul de piatră și urechile începură să-i țiuie de parcă se afla lângă un fierar care lovea în nicovală. Simți gust de sânge.

— Of, pe stele, copile! Nu știam că ești tu.

Jack încercă să spună ceva, dar se înecă din cauza sângelui și începu să tușească.

— Mulțumescu-i Freyei, ești viu! rămâi acolo. O să fac focul și o să-ți pregătesc un leac.

Țiuitul din urechile lui Jack se domoli, dar simți că i se face greață, îl auzi pe Bard mișcându-se prin casă și, dintr-odată, în vatră izbucni o lumină. În câteva clipe i se oferi o cană plină cu un lichid fierbinte, încercă să înghită, dar îl durea înfiorător gura.

— Ți-ai mușcat buza, copile. Nu-i așa rău pe cât pare. Leacul ăsta o să-ți facă bine.

Jack reuși să înghită și greața-i dispăru. Observă că începuse să tremure, sau poate că tremurase așa de la bun început. Nu-și putea aminti.

— Așa – adică, în felul ăsta – vă distrugeți dușmanii? îngăimă el.

Bardul se ridică de lângă el.

— Asta-i una din căi, îi răspunse.

— Deci asta a fost… o vrajă.
— Unii așa-i spun, zise Bardul.
— N-ați putea să mă învățați și pe mine?
— Pe barba încâlcită a lui Thor! Aproape că te-am omorât, dar primul lucru pe care-l dorești este să afli cum se face.
— P-păi, domnule, eu sunt uce-ucenicul dumneavoastră.
— Și-ncă unul foarte obraznic. Alți băieți ar fi rupt-o la fugă acasă, la mama, dacă ar fi pățit așa ceva. Totuși, curiozitatea e lucru mare. Poate că noi doi chiar o să ne-nțelegem bine.
Jack se simți cuprins de un soi de căldură adormitoare. Încă îl mai durea, dar nici nu-i mai păsa de asta.
— Ce-ați pățit, domnule?
— Băiete, ăsta a fost un Coșmar. Roagă-te să n-ai niciodată parte de așa ceva.
— Un vis urât, adică?
— Un Coșmar. E mult mai rău.
Jack ar fi vrut să mai pună niște întrebări, dar se simțea prea bine. Căscă de-i trosniră fălcile, se întinse pe podea și adormi.
Când se trezi, se afla afară întins pe un pat de paie. Dădu să se ridice.
— Mai odihnește-te, băiete, zise Bardul, care ședea pe un scăunel lângă ușă. Barba sa albă și pelerina îi străluceau, distingându-se pe lângă pereții casei bătute de vreme. Ah, soarele, zise bătrânul, oftând de mulțumire. El ne vindecă de spaimele nopții.
— Coșmarul? întrebă Jack. Gura îl durea și vorbea într-un fel ciudat, cu mare greutate.
— Printre altele, zise Bardul. Jack își pipăi buza și, spre groaza lui, descoperi că era umflată ca o ciupercă după ploaie.
— Așa cum arăți acum, aduci destul de bine cu un trol, observă bătrânul.
Jack își aminti ce strigase Bardul în somn.
— Chiar ați văzut troli, domnule?
— A, da. O mulțime. Cei mai mulți sunt chiar simpatici, cu toate că îți ia ceva timp până să te obișnuiești cu ei. Cei de care trebuie să te păzești sunt cei corciți. Nici nu-ți închipui cât de răi pot fi ăștia. Sau cât de vicleni. Ei își pot schimba chipul, iar când ți se arată sub chip de oameni sunt așa de frumoși încât, în preajma lor, gândurile ți se zăpăcesc cu totul.
— Oare unul din ei v-a trimis Coșmarul? întrebă Jack.

— Unul din ei l-a *călărit*. Uite ce-i, flăcăule, încercam să te feresc de anumite lucruri până ce vei mai fi crescut. Dar s-ar putea să nu mai am destul timp. În ultima vreme, am simțit o negură venind peste mare. Vezi tu, *Ea* mă caută. Peste zi mă pot ascunde, dar noaptea nu am cum să mă păzesc, și ea o știe.

— Ați putea să vă mutați în casa căpeteniei, domnule. El v-ar putea apăra, zise Jack, începând să se neliniștească. Asta nu mai era o poveste, nici vreun cântec distractiv. Era ceva real.

Bătrânul clătină din cap.

— Căpetenia voastră e un bărbat curajos, dar nu poate să le țină piept trolilor. *Ea* mă urmărește și, dacă a descoperit unde mă aflu, poate că slujitorii ei au pornit deja la drum. N-am fost destul de grijuliu. Ar fi trebuit să țin minte că nicăieri în cele nouă lumi nu sunt în siguranță, câtă vreme există. S-ar putea să trebuiască s-o las să mă prindă. Mai bine așa, decât să vă distrugă satul.

— Dar nu puteți fugi?

— Jotunii se țin după o urmă ca niște ogari. Slujitorii ei vor veni mai întâi aici. Dacă nu mă găsesc, o să vă omoare pe toți.

— Jotunii? întrebă Jack cu glasul stins.

— Așa-și spun trolii. Ei ți se pot strecura în minte ca să afle ce gândești. Știu unde și când ai să lovești, chiar dinainte s-o faci. Nu-i poate înfrânge decât un anume fel de războinici, foarte speciali.

— Trebuie să facem *ceva*. Jack își dădea seama că glasul îi suna foarte pițigăiat, dar nu avea cum să evite asta.

— O să facem, zise Bardul cu tărie. De-acum sunt prevenit. N-o s-o mai las să mă prindă pe nepregătite. Trebuia să încep de-acum vreo câteva săptămâni să te-nvăț, dar locul ăsta așa liniștit m-a ademenit…

Bardul tăcu, iar Jack îl văzu privind peste mare. Se uită și el, dar nu văzu decât cerul fără nori și valurile de un verde-cenușiu alunecând spre țărm. Dacă era vreo negură pe undeva, el nu putea s-o zărească.

— Poți să te duci acasă trei zile, zise Bardul. Eu o să merg prin pădure. Ah, și nu cred că e bine să pomenești familiei tale nimic din toate astea, adăugă el, întinzându-se să-și ia toiagul cel negru. Nu vrem să-i îngrijorăm până ce nu va fi cu adevărat nevoie s-o facem. Jotunii pot depista mirosul fricii la fel de ușor cum descoperă vulpile un coteț de găini.

•

— Jumătate din timp mi-l petrec alergând după nemernicii ăia de băieți, zise Tata, sorbind dintr-un castron cu supă groasă de scoici, făcută de Mama. Scoicile le adunase Jack, de pe stâncile de lângă casa Bardului. Când este vreo treabă importantă de făcut, dispar într-o clipă, ca niște țipari.

— Oh, da. Nu-s de niciun folos, încuviință Mama, în timp ce o învăța pe Lucy să țină bine în mâini cana din care bea.

Lui Jack nu i se păruse că ferma ar fi avut de suferit. Gardurile păreau solide; câmpul era acoperit cu orz și ovăz. În grădina de ierburi înfloreau muștarul, levănțica și coriandrul, iar merii erau încărcați cu fructe micuțe și verzi.

Era așa de frumos încât îl făcea să simtă o durere în piept. Niciodată nu-i plăcuse micuța fermă la fel de mult ca acum. Și-l vedea și pe tatăl său într-o nouă lumină. Își dădu seama că toate văicărelile lui Giles Șchiopul nu însemnau mai mult decât croncănitul corbilor din copaci. Era un obicei pe care și-l luaseră corbii pentru momentele când lucrurile nu ieșeau cum voiau ei. La fel bombănea și Tata, ca să-și ușureze povara dezamăgirilor. Important era că mergea înainte, în ciuda nefericirii sale, și că reușise să facă din locul ăsta ceva atât de frumos. Jack văzu cu câtă dragoste fusese ridicată casa, cu câtă grijă fuseseră adunate proviziile pentru ca Mama, Lucy și cu el să poată supraviețui.

Totul putea să dispară într-o clipă. Nimeni n-avea habar de amenințarea care se-ntindea de peste mare.

— Jack plânge, zise Lucy.

— Nu-i adevărat, zise Jack indignat, întorcându-și capul ca să ascundă lacrimile care îi curseseră pe obraz. De când Bardul îl trântise pe jos, devenise neașteptat de sensibil. Parcă plângea cu mai multă ușurință.

— Lasă-l în pace, iubito, zise Mama cu glasul blând. Îl doare foarte rău gura.

— Bardul l-a cotonogit, zise Tata.

— A fost un accident, zise Jack.

— Da, da. Orice-ai zice tu, știu și eu când cineva a încasat o mamă de bătaie.

Jack nu mai spuse nimic. Dacă Tata voia să creadă că fusese pedepsit, de ce să-i strice plăcerea? Și asta era o noutate. Înainte, Jack ar fi țipat în gura mare că are dreptate. Acum însă

vedea ridurile de pe chipul tatălui său, umerii lui aduși și mâinile brăzdate de cicatrice. Prin fața ochilor îi trecu și o altă imagine a Tatii, din copilărie, înainte să aibă accidentul.

Îi veni din nou să plângă. Emoțiile astea noi erau foarte ciudate și îngrijorătoare.

Mama se aplecă peste creștetul bălai al lui Lucy.

— Trebuie să-ți termini supa, șopti ea.

— Nu-mi place partea de pe fund. E plină de nisip, zise Lucy.

— Dacă speli scoicile, le piere gustul, zise Mama, dar termină ea însăși resturile lăsate de Lucy și îi dădu acesteia o plăcintă cu orz.

— Câte o mamă de bătaie e bună pentru băieți, zise Giles Șchiopul. Văleu, ce mai bătăi îmi trăgea mie taică-meu și uite așa am ajuns bărbat.

Apoi, pentru că era duminică, Tata le spuse o poveste despre sfinți. Nici el, nici nimeni din sat, în afară de Bard, nu știa să citească. Pentru Giles Șchiopul, scrisul era un fel de magie. Când Bardul desena litere pe pergament, Tata își făcea întotdeauna cruce, ca să se ferească de vrăji.

Dar învățase pe dinafară o sumedenie de povești, de la călugării din Insula Sfântă. În seara aceea le vorbi despre Sfântul Laurențiu, martirizat de păgâni.

— L-au copt la foc mic, zise Tata, în timp ce Lucy îl asculta cu gura căscată de groază. I-au înfipt între degetele de la picioare căței de usturoi și l-au răsucit pe toate părțile ca pe un pui. Când era gata să moară și să urce la cer, Sfântul Laurențiu a zis: „Cred că sunt gata. De-acum puteți să mă mâncați.” Păgânii au fost așa de mișcați că au căzut în genunchi și au început să se roage să fie creștinați.

„Trolii mănâncă oameni”, se gândi Jack. O să vină de peste mare și o să înfigă căței de usturoi între degetele tuturor. Își lăsă capul în jos și începu să se gândească la dealuri verzi și nori pufoși. Nu trebuia să-i fie frică. Jotunii adulmecau frica de la distanță.

Ceva mai târziu, Lucy dori să audă și propria ei poveste, despre cum locuise ea într-un palat.

— Asta nu-i a bună, zise Mama. Deja nu mai face diferența dintre adevăr și basm.

Tata n-o băgă în seamă. Jack știa că și lui îi plăcea povestea la fel de mult ca și lui Lucy. Băiatul înțelegea – dar cum de se

schimbase atât de mult în câteva săptămâni? – că și poveștile acestea erau pentru tatăl său o mângâiere. Putea Giles Șchiopul să bombăne ca un corb, dar, în același timp, el se pierdea, ca o pasăre, printre norii propriei sale fantezii. Nu mai trebuia să pună picioarele pe pământ, și uita că i-a fost scris să se târască pe suprafața lui.

— A fost odată ca niciodată, zise Tata, o regină care a scăpat pe jos o prăjitură cu miere.

— Cealaltă mamă a mea, sări Lucy.

Mama pufni. De multă vreme renunțase să-i mai explice lui Lucy că nu putea avea două rânduri de părinți.

— Prăjitura a făcut rădăcini și a crescut, zise Tata.

— Până ce a ajuns la fel de înaltă ca și copacul de lângă fierărie, zise Lucy.

— Și fiecare creangă era plină de prăjiturele cu miere. Slujitorii nevăzuți zburau prin aer ca să le culeagă.

— Slujitori nevăzuți! Mi-ar plăcea și mie, zise Mama.

— Tu aveai un cățel cu o zgardă verde pe care erau cusuți clopoței de argint. Și puteai să-l auzi cum fugea prin casă.

— Prin castel, îl corectă Lucy.

— Da, desigur. Prin castel. Și putea și să vorbească. Îți povestea tot ce se-ntâmpla prin regat, doar că, vai, era foarte neascultător. Cățelul a fugit și doica s-a luat după el.

— Cu mine în brațe, zise Lucy.

— Da. Și s-a rătăcit în pădure. S-a așezat jos, să plângă și să-și smulgă părul din cap.

— Dar mai întâi m-a culcat sub o tufă de trandafiri, zise Lucy.

— Din pădure a ieșit un urs și a înghițit-o, dar pe tine, iubito, nu te-a găsit.

— Și așa m-am pierdut, trâmbiță Lucy, fără să-i pese câtuși de puțin de soarta doicii.

Jack adormi ascultând crivățul care-și făcea de lucru cu stuful de pe acoperiș, de deasupra capului său.

• Capitolul 4 •

VALEA LUNATICILOR

Bardul avea chipul bronzat, de parcă stătuse mult timp afară, la soare. Jack se miră, dar șovăi să-i pună vreo întrebare.

— Arăți destul de bine, zise bătrânul. Cei din familia ta sunt sănătoși cu toții?

— Da, domnule, răspunse Jack.

— M-am tot învârtit pe ici și colo ca să aflu vești. Dincolo de apă, lucrurile s-au pus în mișcare. Își construiesc corăbii, își făuresc săbii.

— Și asta e rău?

— Firește. Lumea nu-și face corăbii și arme decât dacă are de gând să le și folosească.

Bardul o porni înainte cu pași mari, conducându-l pe Jack pe o cărare aflată deasupra țărmului. La dreapta lor, stâncile verzi se răreau, iar Jack putea auzi zgomotul valurilor care fierbeau dedesubtul lor, spărgându-se de malul stâncos. Pescărușii pluteau prin aer, duși de briză, alunecând înainte și înapoi în curentul de aer care-i purta în sus, cu o fluturare leneșă din aripi.

— Vezi tu, pământul de peste mare nu-i așa de bogat ca ăsta de-aici. Fermele sunt săpate drept în munte. Cea mai mare parte a anului, ele sunt acoperite de zăpadă și gheață. Acolo nu pot supraviețui prea multe suflete, restul trebuie să plece în altă parte. Bardul urca panta abruptă fără să încetinească pasul și fără să-și piardă suflul. Jack se străduia din greu să se țină după el. Oamenii din Miazănoapte, cei care locuiesc acolo, își îndreaptă privirea spre răsărit, către pământurile rușilor, și spre miazăzi, către franci. Nu înspre miazănoapte, pentru că acolo trăiesc jotunii.

Jotunii. Jack se cutremură.

— Mi-e teamă că unii dintre ei se uită și spre apus. Adică spre noi.

— Asta-i negura pe care ați simțit-o, domnule?

— Asta… și altceva pe deasupra. Bardul se opri și privi spre mare, la pescărușii care pluteau încoace și-ncolo prin aer. Oamenii ăștia din Miazănoapte – cei care se uită spre apus – sunt conduși de un rege pe nume Ivar Făr’-de-Oase.

Ivar Făr’-de-Oase! Pe Jack îl trecu un fior de parcă soarele tocmai ar fi intrat într-un nor. Zgomotul valurilor se auzea mai înăbușit, iar țipetele pescărușilor păreau să vină de la mare distanță.

— Jack, ai pățit ceva? întrebă Bardul.

— Ce nume groaznic, murmură băiatul.

— El e și mai și. Are ochii foarte deschiși la culoare, albaștri ca marea înghețată. Pielea albă ca burta de pește. Poate să sfărâme piciorul unui om cu mâinile goale, și poartă o pelerină țesută din bărbile dușmanilor pe care i-a învins.

Jack se simți aproape amețit de frică. Ce i se întâmpla oare? Mai auzise o sumedenie de povești înspăimântătoare, și de la Tata și de la Bard. Îi și plăceau – cu cât erau mai îngrozitoare, cu atât mai bine. Acum însă se simțea slab ca un mielușel nou-născut.

— Dar Ivar Făr’-de-Oase e floare la ureche pe lângă nevastă-sa, continuă Bardul, tot uitându-se spre mare, ca și cum căuta ceva. După o clipă, scutură din cap și zise, cu glas scăzut: Regina Frith este pe jumătate trol.

— Ea a trimis Coșmarul? întrebă Jack, simțindu-și pieptul ca strivit de o mână uriașă.

— Da, flăcăule. Spiritul ei îl călărea; e o fiară, o fiară cu chip frumos și mincinos. Știai că un Coșmar are *opt picioare*?

Dar Jack nu mai auzea nimic. Căzuse într-un leșin adânc, acolo, pe culmea năpădită de ierburi de deasupra apelor înspumate ale Mării Nordului.

Când se trezi, îl văzu pe bătrân așezat pe o stâncă cenușie, la marginea cărării. Un corb care șezuse pe umărul Bardului se înălță și plană peste rândurile dese de tufișuri și brazdele de iarbă care se-ntindeau între ei și dealurile de la apus. Jack își frecă fruntea. Se simțea de parcă l-ar fi călcat în picioare o duzină întreagă de oi cu botul negru.

— Spune-mi, zise Bardul, abătându-și atenția de la zborul corbului, te-ai simțit cumva mai ciudat de când te-am lovit?

Jack îi povesti cum îi venea tot timpul să plângă. Îi mai spuse că începuse să observe mult mai multe lucruri – culori și

mirosuri, bunăoară. Îi spuse că, preț de o clipă, tatăl său i se păruse un copil, și se făcuse om mare la loc, în clipa următoare.

— Nu prea știu cum să mă descurc cu asta, zise el.

— Te descurci foarte bine, zise Bardul. Trebuie să-ți mărturisesc că nu mă așteptam la asta.

— Oare îmi pierd mințile?

Bardul chicoti.

— A, nu! De-abia îți desfaci aripile.

Bătrânul căută în traista pe care o căra cu el în drumeții și scoase de-acolo două mere întregi, uscate, din cele folosite la gătit. Îi aruncă unul lui Jack.

— Vezi tu, flăcăule, cei mai mulți oameni trăiesc ca niște păsări în colivie. Asta-i face să se simtă în siguranță. Lumea e un loc înfricoșător, plin de strălucire, de minunății și de primejdii. Mai bine să te prefaci că nu faci parte din ea – asta crede mai toată lumea. Au!

Bardul își băgă un deget în gură și scoase un sâmbure.

— Tare mi-ar mai *plăcea* ca brutarul să scoată cotoarele merelor înainte să le pună la uscat.

Jack se chinuia din greu să priceapă ce-i spunea bătrânul.

— Numai câțiva oameni își dau seama că, de fapt, ușița coliviei nu e ferecată, continuă Bardul. Împing în ea și împing și – ce să vezi! – deodată ea se deschide, iar ei își iau zborul. De-afară, lumea arată cu totul altfel. Ca prin minune, peste tot dai peste ulii și corbi, și șerpi, și șobolani…

— Destul, strigă Jack, ridicându-și brațele peste cap.

Bardul îl privi pătrunzător, dar nu spuse nimic. Scormoni în traistă și găsi o bucată de turtă de orz, pe care o ținu sus, cu mâna ridicată. După câteva clipe, un pescăruș se lăsă în jos spre pământ și o luă.

— Asta a fost o vrajă? întrebă Jack, foarte emoționat.

— A fost răbdare. Multe lucruri se întâmplă, dacă știi să le aștepți. Asta am încercat să te învăț în săptămânile astea care au trecut. Stai liniștit. Uită-te în jur. Așa mi-am făcut și eu ucenicia. E o treabă lungă, înceată, pentru că adevărata magie este primejdioasă. Acum tu ai deschis ușa prea repede. Când m-ai atins, în timp ce eu mă luptam cu Coșmarul, forța vitală pe care o adunam s-a scurs din palma mea în trupul tău. Te-a trântit la pământ și aproape că te-a omorât.

Jack se ridică. Picioarele îi tremurau într-un mod foarte ciudat.

— Mijloacele tale de apărare au fost distruse, zise Bardul. Tot ce întâlnești în cale, de la prăbușirea puiului din cuib și până la înfricoșătoarea frumusețe a uliului care plonjează prin aer ca să-l omoare, totul îți va cutremura sufletul până în adâncuri. Mare păcat. Nu ești pregătit încă să ții piept acestei realități, dar n-ai de ales. Poți să umbli?

— O să mă străduiesc, domnule.

— Bravo ție.

Bardul mergea în frunte, dar ceva mai încet de data aceasta. Cărarea se îndepărta de marginea stâncilor și ducea către o văiugă pe fundul căreia se afla un frasin de munte. La umbra copacului se întindea un ochi de apă, în care se vărsa un izvor. Crengile cenușii și netede erau înțesate de mănunchiuri de flori galbene ca untul, deasupra cărora se învârtea un roi de albine. Bâzâiau atât de tare încât murmurul izvorului nici nu se mai auzea. Jack se întrebă dacă roiul provenea din stupii mamei sale și, deodată, când o albină i se așeză pe mânecă, înțelese că așa și era. Recunoscu albina. Putea să-i simtă agitația gândurilor minuscule, încântarea că găsise un copac atât de plin cu miere, nerăbdarea de a ajunge înapoi în adăpostul construit de Mama. Jack se împiedică.

— Aproape c-am ajuns, zise Bardul, conducându-l pe băiat către un platou de piatră pe care se așezară să se odihnească. Toată valea părea să freamăte, ca iarba într-o zi fierbinte.

— Am mers de-a lungul unui drum pe care circulă forța vitală. De-asta te simți ciudat, îi spuse Bardul.

Părea foarte cald. Pe Jack îl mânca pielea, ca și cum s-ar fi urcat pe el niște furnici. Se scutură ca să scape de ele.

Bătrânul îi vorbea, dar lui Jack îi venea greu să fie atent. Din când în când, vorbele păreau că vin de undeva de-aproape, dar alteori parcă pluteau spre el din depărtare. Era ceva important, Jack știa asta. Și zbârnâitul albinelor era important și bolborositul izvorului, și foșnetul neîntrerupt al frunzelor.

— Trezește-te!

Jack simți cum cineva îl scutură și privi cu gura căscată la chipul îngrijorat al Bardului.

— *Trebuie* să fii atent. Îți povesteam cum forța vitală curge de-a lungul unor canale aflate adânc în pământ. Ea este cea care hrănește codrii uriași și pajiștile cu iarbă dulce. Ea este cea care scoate la lumină florile și fluturii, care se aseamănă atât de

bine cu niște flori. Cerbii, în rătăcirile lor, îi urmează căile. Hârciogii și cârtițele își sapă vizuinile deasupra ei. Chiar rândunicile îi simt chemarea și zboară în largul mării. Toate i se supun – numai oamenii, nu.

Bardul se ridică și începu să se învârtă prin poienița de lângă ochiul de apă. Jack se ridică și el, numai ca să se miște puțin, căci, altfel, i se părea că adoarme.

— Cu mult timp în urmă, oamenii s-au hotărât că nu doreau să fie asemeni animalelor. Voiau să-și aleagă singuri soarta, așa că au făcut un lucru foarte primejdios. S-au rupt de forța vitală.

Bardul își desfăcu brațele, întinzându-le către cer. Jack se gândi că părea o pasăre, gata să-și ia zborul. Lumina din vale părea să se adune în jurul lui. Apoi își coborî brațele, și lumina se risipi.

— Făcând asta, ei și-au pierdut puterea de a o mai înțelege. Nu se mai puteau cufunda în ea, inconștient, ca animalele. Și asta i-a păgubit de o mare bucurie. Viețile lor li se păreau plicticoase și lipsite de sens. Câțiva au încercat să spargă zidurile pe care le clădiseră, dar, de-acum, nu mai erau în stare să țină piept realității. Ai auzit vreodată de Valea Lunaticilor?

Jack se îndepărtă de trunchiul copacului. Fără să-și dea seama pe de-a-ntregul cum ajunsese acolo, descoperi că se sprijinise de el, cufundat într-o amorțeală tăcută.

— Hai, hai, mișcă-te, strigă Bardul. E mai rău decât credeam.

Îl trase pe Jack în poiană și-l răsuci încoace și încolo.

— Sari! Aleargă! Stai în mâini! îi porunci.

Iar Jack începu să danseze și să țopăie prin poiană, simțindu-se caraghios și însuflețit în același timp. Gândurile i se mai limpeziră. Aerul greu din vale se împrospătă. Într-un târziu se trânti pe iarbă, râzând și gâfâind.

— Așa mai merge, zise Bardul, care stătea cu mâinile pe șoldurile sale osoase.

— Unde se află Valea asta a Lunaticilor? întrebă Jack.

— În Irlanda.

Bardul se așeză pe iarbă cu atâta grijă, încât băiatului i se păru că-i aude și oasele trosnind.

— Asta-i de cealaltă parte a lumii, zise Jack.

— Nu chiar. Se ajunge acolo în câteva săptămâni.

— Tata spune că irlandezii merg cu capul în jos și au ochii în picioare, zise Jack.

— Ei, taică-tău... nu mă zăpăci, flăcăule. Asta i-au spus-o călugării, în glumă. Păi, jumătate din ei sunt, de fapt, irlandezi. Totuși, Valea Lunaticilor există cu adevărat.

Bătrânul își mișcă degetele, și Jack îi auzi încheieturile pârâind.

— Prietenul meu cel mai bun și cu mine ne-am făcut ucenicia ca barzi în Irlanda. Am stat mulți ani la învățătură până să ni se îngăduie să ajungem la cunoașterea secretului despre forța vitală. Am fost duși într-un loc, dedesubtul căruia ea se adună, ca într-un soi de lac. Acolo are puterea cea mai mare. Am mers acolo zi de zi, străduindu-ne să ne deschidem mințile în fața ei, și dând înapoi la fel de repede, când o simțeam venind prea aproape. Ni se spusese să ne ridicăm și să o luăm la fugă chiar în clipa în care simțeam că ne cuprinde.

— De-asta mi-ați spus să stau în mâini? întrebă Jack.

— Chiar așa. Asta ajută ca să-ți reintri în trup și nu te lasă să fii copleșit. Dar prietenului meu îi plăcea sentimentul puterii.

Bardul oftă și rămase câteva minute tăcut. Jack își dădu seama că-l apuca din nou amorțeala.

— Dacă simți nevoia, mișcă-te, zise Bardul.

Așa că Jack făcu vreo câteva tumbe și sfârși prin a merge în mâini, așa cum văzuse la un bufon, cândva, la un bâlci.

— Vezi tu, toată puterea unui bard, continuă bătrânul, vine de la forța vitală: muzica, puterea de a-și fermeca publicul, priceperea de a chema furtuna.

Jack se îndreptă. Ultimul lucru i se părea de-a dreptul interesant.

— Îți ia ani de zile să înveți s-o controlezi, dar prietenul meu nu voia să aștepte atât. N-a acceptat să se oprească acolo unde încă era în siguranță. La început i-a mers. Putea să facă focul să ardă în văzduh și păsările să zboare cu burta în sus. Dar, într-o zi, pe când încerca să facă o pădure să-și scoată rădăcinile din pământ și să umble, ceva a plesnit. Paf! Am auzit chiar și zgomotul pe care l-a scos. El a căzut pe spate și o clipă mai târziu a țâșnit în picioare; tremura din tot corpul, ca și cum l-ar fi prins între fălci un câine uriaș. Apoi a scos un țipăt puternic și a luat-o la fugă cât a putut de repede.

Jack se simți îngrozit. Bardul spusese că și el își pierduse mijloacele de apărare. Oare îi era și lui scris să înnebunească?

— L-am urmărit, zise bătrânul. N-a fost ușor, pentru că la căderea nopții trebuia să mă opresc și trebuia să ocolesc tufișurile de mărăcini și cursurile de apă. Dar bietul meu prieten mergea înainte, orice i-ar fi stat în cale. Găseam petice din hainele lui rămase înfipte în mărăcini. În cele din urmă, am ajuns în Valea Lunaticilor.

Dinspre mare se înălțase un văl de ceață și începuse să se facă răcoare. Albinele își terminaseră treaba. Se împuținau văzând cu ochii, pe măsură ce plecau îndărăt spre stupii lor călduroși.

— Înainte chiar să-i văd, le-am auzit chicotelile, zise Bardul. Era un sunet înfricoșător, atât de asemănător cu râsul, dar totuși lipsit de orice urmă de bucurie. Toți barzii din Irlanda care nu reușiseră să-și atingă scopul își croiseră drum către acel loc, în care forța vitală era mai puternică decât oriunde altundeva. Și acolo rămăseseră. Mi-am văzut și prietenul, dar nu mai semăna cu cel pe care-l știam eu. Avea părul vâlvoi și ochii rătăciți. Era în ghearele unei puteri cu care nici gând să se poată lupta, iar eu, un biet ucenic, n-aveam nicio cale să-l eliberez.

Bătrânul se ridică și-i întinse o mână.

— Hai să nu ne mai aducem aminte de toate nenorocirile astea din trecut. Poate că ți-am făcut un rău, într-adevăr, dar de-acuma nu mai sunt un firav ucenic. Pot să te ajut. Și poate c-a fost mai bine așa. Primejdiile se abat peste noi. Se-adună nori de furtună. Se făuresc săbii…

Tot bombănind pentru sine, Bardul o apucă în sus, pe cărare. Jack îl urmă, încă amețit. Somnolența care-l cuprinsese mai devreme revenea, încet-încet, dar se simți din ce în ce mai bine pe măsură ce se-ndepărtau de vale. Iar când ajunseră la casa romană, de pe creasta ei bătută de vânturi, era complet refăcut.

• Capitolul 5 •

PALATUL DE AUR
AL LUI HROTHGAR

Lunile se scurseră peste micuțul sat. Merele din copacii Tatii se făcură aurii. Vântul din apus culca grânele, valuri-valuri, la pământ și, până la urmă, veni și vremea recoltei. Apoi tunsul oilor, adunatul mierii din stupi și tăierea porcilor pentru la iarnă. Jack rămase în casa romană. Chiar dacă nu putea auzi zgomotele scoase de porcii uciși, simțea ce se-ntâmplă. Moartea lor făcea aerul să tremure.

În tot acest timp, băiatul învăța cu ajutorul Bardului să facă vrăji. Învăță să adune ceața, să facă merele să cadă de pe o creangă la care nu putea să ajungă și să cheme păsările de pe cer. Nu era mare lucru, dar îl încânta teribil.

Apoi veni și iarna. Pe dealurile cele înalte se așeză zăpada. Marea se întunecă la culoare, iar soarele fugi să se-ascundă. Jack stătea în casă și învăța poeme pe de rost. Bardul îi făurise și o harpă micuță, dar era atât de frig că degetele băiatului se mișcau foarte greoi pe corzi. Bătrânul hotărî că venise momentul să-l învețe să facă focul.

— Gândește-te numai la căldură, zise el, așezându-se în fața unei grămezi de bețe și paie.

— Dar am înghețat de tot, zise Jack.

Dis-de-dimineață bardul stinsese focul și era înspăimântător de frig. Desenele de pe pereți aveau contururi de gheață.

— Simți frigul numai dacă tu crezi că ți-e frig, zise Bardul.

„Ei, da, ție ce-ți pasă? se gândi Jack posomorât. Ai pelerina aia groasă de lână și încălțări căptușite cu blană. Eu am doar tunica asta amărâtă pe mine.”

— Ți-am spus nu o dată, ci de sute de ori, oftă bătrânul. Nu căuta să dobândești forța vitală cu ajutorul mâniei.

„De unde știe ce gândesc? se întrebă Jack. Nu că n-ar fi adevărat. Am crescut, tunica nu-mi mai vine, iar încălțările mele sunt așa de pline de noroi că aș putea să le ard și să le transform în oale.”

— Mânia ține de moarte, zise Bardul. Se întoarce împotriva ta când te aștepți mai puțin.

Oftând, Jack se gândi cum, vara trecută, razele soarelui se revărsau asupra pământului. Și ploaia cădea pe pământ și apoi curgea de pe dealuri chiar și multe luni mai târziu. Probabil că razele rămâneau și ele adunate pe undeva. Începu să le caute, cufundându-se în adâncul pământului, trecând de locurile în care-și făceau cuib șoarecii-de-câmp, trecând chiar și de rădăcinile noduroase ale copacilor, până ce dădu de piatră. Și dincolo de piatră găsi căldura. Zări o sclipire palidă în mintea sa și o scoase la suprafață. O chemă la el, imaginându-și că-i întinde brațele.

Simți că i se face rău. Așa se întâmpla uneori, când făcea vrăji. Puterea i se învârtejea în stomac; îi venea să vomite. Deschise ochii și văzu un fuior subțire de fum care se ridica din grămada de paie.

— Nu te da bătut, zise Bardul. Continuă s-o chemi. *Continuă*.

Dar greața îl învinse. Jack se împletici până la ușă, iar când se întoarse văzu că scânteia, murise.

— Nu-ți face griji, zise Bardul încurajator. Ce-ai făcut o dată, poți să mai faci și-a doua oară. Avem toată ziua la dispoziție.

„Chiar așa”, se gândi Jack, în timp ce crivățul vuia pe lângă pereții casei.

— Dacă simți că ți se face somn, mișcă-te, zise Bardul.

„Nu mi-e somn, mi-e frig”, se gândi Jack. Dar până la urmă își dădu seama că într-adevăr i se făcuse și cam somn. Ce bine ar fi fost să se lase în voia acelei senzații. Parcă-i și vedea pe uriașii ghețurilor cum îl strigă. „Culcă-te, băiatule, îi spuneau ei. Gheața-i așa un pat bun, mamă-mamă. Și să vezi ce bine te învelești cu zăpadă.”

Simți că cineva îl scutura de umăr.

— Ți-am zis să te miști! strigă Bardul. Trebuie să înveți să recunoști primejdia.

Îl sili pe băiat să facă întâi un pas, apoi altul. Până să reușească din nou să umble, Jack mai că se prăvăli la pământ.

— Viața și moartea se luptă în permanență una cu alta, zise Bardul. Iarna, moartea e mai puternică. Uriașii ghețurilor stau la pândă, în așteptarea celor neprevăzători. Când faci vrăji pe timp de iarnă trebuie să ai foarte mare grijă.

— V-v-văd c-că n-nu vă m-m-ai uit-t-tați la m-m-mare, se bâlbâi Jack, clănțănind din dinți. N-n-nu v-vă m-m-mai faceț-ț-ți gr-gr-griji d-din cauza rr-r-reginei Frith?

— Ai ceva spirit de observație, zise Bardul, în timp ce-l tot plimba dintr-o parte într-alta a casei, cu mișcări bruște. Acum nu mai sunt îngrijorat pentru că slujitorii reginei Frith nu mai pot călători. Niciun om din Miazănoapte n-o să-și scoată corabia mult iubită pe mare, iarna. Matahalele alea cu creier de bou chiar își iubesc corăbiile. Le cântă și le cumpără podoabe, ca unor femei. Când moare o căpetenie, este așezat într-o corabie, cu toate bunurile sale din timpul vieții, este dus în larg și i se dă foc. Ba mai are cu el și o sclavă care să-l slujească.

— O femeie? zise Jack, rămas cu gura căscată de uimire. M...? Adică, o o...?

— Dacă o omoară? Da. E strangulată de o babornița căreia i se spune Îngerul Morții. Apoi este culcată lângă stăpânul ei și amândurora li se dă foc.

Jack se înfioră din nou, de data asta nu doar din pricina frigului. Cu cât afla mai multe despre acești oameni din Miazănoapte, cu atât se îngrozea mai tare.

— Mai încearcă o dată să faci focul, zise Bardul. O să te păzesc, ca să nu mergi prea departe.

A doua încercare merse ceva mai ușor, iar la a treia, a patra și a cincea aproape că izbuti. În sfârșit, la a șasea încercare, câteva ore mai târziu, reuși să facă firicelul de fum să se transforme într-o flacără.

— Am făcut-o! strigă el, dansând prin cameră; nu-i mai era nici frig și-i dispăruse și senzația de neputință. De-acum sunt bard! Sunt o minune! Sunt cel mai deștept băiat din lume!

De-acum, căldura se revărsa din pământ ca dintr-o fântână. Gheața de pe pereți se topi. Stuful înghețat de pe casă se înmuie și din el începu să picure apă. Aerul deveni înăbușitor.

— Dispari!

Dintr-odată, în cameră se făcu întuneric și aerul se umplu de cenușă și fum. Jack se opri și privi uimit în jur. Bardul ședea în prag, cu brațele încrucișate, în lumina palidă care intra pe ușă.

— Ți-am mai spus! Învață să te oprești.

Jack se simțea ca lovit cu leuca.

— Cum îndrăznești să-mi stingi focul?! strigă el. Cum îndrăznești să-mi strici tot ce-am izbutit să fac?!

Simțea puterea cum îi încălzește tot trupul, ridicându-i-se din picioare. Era plin de o bucurie sălbatică. Putea să facă orice – *orice* – și încă mai bine decât prostul ăsta bătrân care nu-și dădea seama ce mare vrăjitor era el, Jack.

Bardul își ridică toiagul.

— Gata, zise el, pe un ton liniștit. Dacă pot să mă lupt cu un Coșmar venit de peste mare, nici nu vrei să știi ce sunt în stare să-i fac unui ucenic cu caș la gură.

Puterea dispăru. Jack căzu la podea. Se simțea de parcă ar fi fost singur, pe marea întunecată, și de jur împrejurul lui numai valuri, gata să-l înghită. Era o biată gâză, târându-se pe o crenguță luată de ape. Cum de-i trecuse prin minte să-i facă rău singurei persoane care încercase să-l ajute? Cum de fusese așa de lipsit de minte? Începu să plângă.

— Of, of, of, of, zise Bardul. Chiar că ești copil. Iar eu am tras prea tare de tine.

Îngenunche și-și puse palmele pe creștetul lui Jack. În scurt timp, băiatului i se năzări că se pogoară asupra lui, ca o pătură moale. Îi era cald și se simțea în siguranță. Și-ar fi dorit să rămână acolo, bine învelit, și să nu mai iasă niciodată la lumină.

— Ascultă, copile, se auzi glasul blând al bătrânului. Trebuie să-ți cunoști limitele puterii și să le respecți. Dacă nu, poți face mult rău. Ți-am făcut o vrajă care să te apere. Fie ca toate spiritele rătăcitoare să-mi vadă semnul și să nu se apropie.

Jack nu mai auzi niciun cuvânt, ci doar șuieratul vuitului, ca niște glasuri care se chemau unul pe altul. Apoi auzi trosnetul focului și-i simți căldura – căldura cea adevărată, nu arșița prefăcută a mâniei.

•

În serile lungi de iarnă, Jack făcea o mulțime de drumuri până la grămada de vreascuri pe care o adunase în timpul verii. Acesta era momentul în care Bardului îi plăcea să spună povești și își dorea, pe fundal, un foc vesel.

— Poveștile astea sunt crude, zicea el. Trebuie spuse la lumină, alături de prieteni buni și cu inima împăcată.

Jack nu prea pricepea cum de puteai spune o poveste crudă cu inima împăcată, dar nu era treaba lui să-l contrazică pe Bard.

— Dacă spuneți că v-ați făcut ucenicia în Irlanda, domnule, îndrăzni el să întrebe într-o noapte, cum de v-ați întâlnit cu… ăăă… cu regele acela din miazănoapte?

— Ivar Făr’-de-Oase?

— Da.

Lui Jack nu-i făcea nicio plăcere să rostească numele. Era ca un vierme lung și verde care se târa printr-o mlaștină.

— Eram tânăr și prostănac, așa ca tine, zise Bardul. Îmi câștigasem deja harpa de la Școala Barzilor și mi se dăruise și Vâscul de Aur, ca răsplată pentru vrăjile mele excelente. Oare ți-am mai povestit despre asta?

— Da, domnule.

— Eram gata de aventuri și, cum se întâmplă mereu cu cei nechibzuiți, aventura mi-a ieșit în cale. La școală a venit un războinic din miazănoapte. A cerut un bard care să-l însoțească la castelul stăpânului său. Părea ceva minunat! Hrothgar era un stăpân foarte puternic care locuia într-un palat cu totul și cu totul din aur. În toată lumea nu mai exista nimic asemănător. Era mare cât o sută de case și plin de bărbați curajoși și de fecioare războinice. Numai în vatră putea să încapă un stejar întreg. Hrothgar era și un om foarte darnic. Celor care-l slujeau le dăruia inele de aur și pe toți care căutau adăpost sub acoperișul lui îi poftea la niște ospețe foarte bogate. Un lucru însă îi lipsea, și anume un bard de prima mână. Ți-am spus oare că fusesem răsplătit cu Vâscul de Aur, pentru vrăjile mele excelente?

— Da, domnule, zise Jack.

— Deci îți dai seama că eram omul potrivit pentru o asemenea cinste. Iar gândul la călătoria pe care urma s-o fac nu mă supăra deloc, căci noi, barzii, suntem obișnuiți cu asta. Am călătorit pe corabie până în Regatul lui Hrothgar și era chiar mai frumos decât îmi fusese descris. Sala tronului era ca un foc uriaș, aprins în mijlocul unui ținut sălbatic.

Jack asculta cu răsuflarea tăiată. Pereții casei romane tremurau, bătuți de vântul de iarnă, iar pietrele de pe plajă se loveau unele de altele, ca și cum o ceată de soldați ar fi lovit cu armele peste scuturi. Cu mare grijă, Jack astupase crăpăturile din pereți cu smocuri de iarbă și de lână, dar vântul tot își croia drum înăuntru. Cărbunii din vatră străluceau și lumina flăcărilor dansa pe pereți.

Dar în palatul lui Hrothgar, iarna nu putea pătrunde. Era bine apărat, ca o nucă, și plin de căldură și prietenie, ca o după-

amiază de vară. Pereții lui răsunau de hohote de râs, care, după venirea Bardului, se înteţiseră.

— Trebuia să-mi fi dat seama, se jelui Bardul. Trebuia să fi *ghicit*.

— Ce să fi ghicit? întrebă Jack, neputând să se mai abţină.

— A fost aşa cum ţi-am mai spus. Viaţa şi moartea se luptă în permanenţă între ele. În lumea asta, nu poate exista numai fericire. Palatul de aur era un lucru prea frumos, aşa că, la fel ca oricare alt lucru plin de strălucire, şi-a atras propria distrugere. În adâncuri, în fundul unei mlaştini întunecoase, trăia Grendel, un monstru.

— Un *trol*? întrebă Jack cu răsuflarea tăiată.

— Pe jumătate, zise Bardul. Taică-său fusese un căpcăun. Ei, una peste alta, monştrii urăsc lumina. Nu pot suferi râsetele, iar mirosul unui ospăţ îi înfurie. Grendel a aşteptat să adoarmă toată lumea, apoi s-a strecurat în sală şi dintr-o muşcătură le-a smuls capetele celor zece războinici care dormeau lângă uşă. Nu mai clipi aşa din ochi, Jack, adăugă Bardul. Când vei povesti, la rândul tău, această istorie, va trebui să pari sigur pe tine.

— Îmi cer iertare, zise Jack.

— Grendel a luat cu el trupurile ca să le mănânce. Ce să-ţi mai spun, chestia asta a făcut ca tuturor celor din palat să le cam piară cheful de distracţii. Toţi războinicii au jurat să-şi răzbune tovarăşii. Dar, chiar în noaptea aceea, au descoperit un lucru îngrozitor. *Grendel nu putea fi rănit de nicio armă*. Era apărat de un farmec. Războinicii l-au tot lovit cu săbiile, până ce au rămas fără ele, dar nu i-au putut nici măcar străpunge pielea solzoasă. Şi au ţinut-o aşa săptămâni întregi. De câte ori i se făcea foame monstrului, trecea pe la Hrothgar să ia o gustărică. Nimeni nu-mi mai cerea să-i cânt. Erau cu toţii prea necăjiţi.

Poate că Jack se înşela, dar îi făcea impresia că Bardul luase asta ca pe o jignire.

— Dar dumneavoastră, domnule, nu vă era frică?

— Ba da, fireşte! Dar n-are niciun rost să te dai bătut în faţa fricii. E ca şi cum ai deschide larg uşa şi ai spune: „Da' pofteşte înăuntru, jupân Grendel. Ce-ai zice să-mi hăpăi şi mie o mână sau un picior?” Nu! Împotriva morţii trebuie să te lupţi cu ajutorul vieţii, şi asta înseamnă curaj şi bucurie. Ce să-ţi zic, modul în care Hrothgar şi oamenii lui tratau problema asta m-a

scârbit. Se ascundeau pe sub scări ca niște iepuri. Asta până când a apărut Beowulf.

— Beowulf? se miră Jack.

Focul se stinsese. Cărbunii sclipitori aruncau umbre ciudate. Așa cum se întâmpla adesea când lumina din cameră se micșora, păsările pictate pe pereți păreau să-și deschidă aripile. Penele lor tremurau în bătaia unui vânticel care nici nu se compara cu furtuna grozavă de afară. Jack se ridică iute de la locul lui și mai puse vreascuri pe foc.

— Beowulf! Mamă, ce mai războinic! zise Bardul. Nu era el omul care să se ascundă sub scări. Hrothgar l-a îmbrățișat, iar regina i-a oferit o cupă cu mied spumos. Când a venit miezul nopții, cu toții căzuseră într-un somn adânc de pe urma groazei. Cu toții, în afară de Beowulf… și de mine. Beowulf ședea lângă ușă. Când a apărut Grendel, războinicul l-a apucat de braț. Nicio armă făurită din metal nu-i putea face monstrului vreun rău, dar niște brațe sănătoase și puternice puteau să-l distrugă. Grendel s-a speriat și a luat-o la fugă. Beowulf se ținea de el cu atâta putere, *că i-a smuls brațul direct din umăr*.

De data asta, Jack reuși să se forțeze să nu-și mai strângă pleoapele de spaimă.

— Zbierând, monstrul s-a împleticit până în mlaștină și s-a scufundat în adâncurile ei. Dar înainte să ajungă la fund, deja murise.

— Ura! strigă Jack.

— Stai. Povestea nu s-a terminat.

— Nu s-a terminat? întrebă Jack. Păi, ce urmează? Cum au sărbătorit cu toții izbânda?

— Sigur că au sărbătorit, zise Bardul. Totuși, ceea ce nu știa nimeni era că Grendel avea și o *mamă*. Și aici totul devine interesant.

„Cum oare să devină și mai interesant decât până acum?” se întrebă Jack. Tot ce auzise până atunci îl ținuse cu sufletul la gură, încât inima încă-i bătea mai să-i spargă pieptul.

— Mama lui Grendel s-a târât afară din mlaștină, urlând că vrea să se răzbune. A spart ușa, smulgând zăvoarele din țâțâni. Războinicii își căutau sulițele, dar într-o clipită ea străbătuse întreaga sală. A smuls brațul lui Grendel de pe perete, de unde-l înfipsese Hrothgar, ca pe un soi de trofeu. *Să știi* că eu chiar îl prevenisem că nu era o idee prea bună.

— Și mai departe? Vă rog, domnule, mai povestiți-mi, zise Jack, mișcându-se agitat pe scaun.

— Mai departe? Bestia l-a omorât pe cel mai bun prieten al regelui și s-a întors în mlaștină. În tot timpul ăsta, Beowulf dormea într-o cameră din spate, așa că n-a auzit nimic. De dimineață, războinicii s-au dus călare până la muntele singuratic pe care trăiau făpturile nopții. Din puțurile de noroi se înălța orăcăitul trist al broaștelor râioase. Pe deasupra stâncilor mohorâte atârnau țurțuri de gheață, ca niște pumnale prăbușite. Beowulf a sunat din cornul său de luptă și, de peste tot, au început să iasă sâsâind fel de fel de șerpi și de făpturi cu trupul acoperit de solzi. Hrothgar și războinicii lui s-au luptat cu săgeți și topoare până ce i-au omorât pe toți. O singură făptură a scăpat cu viață.

— Mama lui Grendel, șopti Jack.

— Ți-am spus oare că o chema Frothi? Și că era pe jumătate trol?

• Capitolul 6 •

OAMENII CU CAP DE LUP

Jack se strecură mai aproape de foc. Vreascurile ardeau cu flăcări verzi-albastre, așa cum se întâmplă când lemnul a plutit multă vreme pe mare. Bardul luă dintr-un cui un burduf din piele de capră, trase o dușcă bună și i-l întinse și băiatului. Cidrul de mere, care stătuse lângă foc, era cald, și-i amintea lui Jack de razele soarelui care făcuseră merele să se coacă.

— De-abia mai târziu am aflat eu cine era Frothi, zise Bardul. Pe-atunci știam doar că o bestie îngrozitoare locuia pe fundul mlaștinii. Beowulf a suflat din corn, chemând-o la luptă. „Lașo!" a strigat el. Dar nu s-a întâmplat nimic, numai suprafața apei a tremurat un pic. În rest, nicio mișcare, nici în mlaștină, nici în copaci, nici în munți. „Dacă nu vine ea la mine, mă duc eu la *ea*," ne-a spus el. Beowulf era un om de mare ispravă, dar cu deșteptăciunea nu stătea prea bine. Așa-i cu marii războinici. Dau peste un dragon de zece ori cât ei și, de îndată, se reped la luptă. Câteodată mai și câștigă, dar, de cele mai multe ori, rezultatul este că dragonii au parte de o masă copioasă și apoi se scobesc în dinți cu săbiile lor. „Beowulf, i-am spus eu, o să te duci la fund ca un pietroi cu toată armura aia pe tine. Și ce-ai de gând să respiri în loc de aer, acolo, jos?" „Nu-mi pasă! Lupta asta îmi va aduce fie faima, fie moartea", a răspuns el cu glas puternic. „Vechiul meu prieten, i-am zis, hai să nu ne gândim încă la moarte. Cred că-ți pot fi de ajutor." Și i-am rostit un descântec ca să dobândească repeziciunea unui păstrăv și agilitatea unui țipar. I-am făcut sabia să strălucească, ca să-i lumineze drumul prin mlaștina întunecată, și i-am dat putința să respire sub apă.

— Puteți să faceți toate astea? strigă Jack.

— Da, dar numai pentru scurtă vreme. Nu pot schimba legile firii, pot doar să le răsucesc un pic.

Jack era teribil de încântat. Până atunci, Bardul nu promisese decât în treacăt de toate vrăjile pe care le cunoștea. Și dacă

bătrânul putea face toate minunățiile astea, oare n-ar fi putut – n-ar fi *primit* – să-l învețe și pe ucenicul său?

— Beowulf s-a cufundat în mlaștină. Întunericul l-a înghițit și s-a lăsat tăcerea. Broaștele nu mai orăcăiau. Vântul se oprise. Parcă toate lucrurile din jur priveau și așteptau. „Grăbește-te”, mă gândeam eu, căci Beowulf nu avea prea multă vreme la dispoziție ca să-și îndeplinească misiunea. Dacă ar fi zăbovit prea mult, puterea descântecului s-ar fi risipit, iar el s-ar fi înecat. Dar timpul trecea, și tot nu se auzea niciun zgomot, în afară de valurile care se spărgeau de malul mlaștinii. Hrothgar și oamenii lui au început să se jeluiască. „Bietul Beowulf! Mi-era ca un fiu, se văicărea regele. O să-i cinstim amintirea și o să-i cântăm cântece de laudă în jurul focului”. Apoi și-au luat armele, s-au urcat pe cai și s-au dus acasă. Nu-mi venea să cred. Plecau ca niște câini, cu coada între picioare. Nu mai văzusem niciodată o ceată de războinici care să se dea bătuți în felul ăsta. Mi-am jurat că n-o să-i mai închin vreodată un imn de laudă lui Hrothgar.

— Și cu Beowulf ce s-a-ntâmplat, domnule? întrebă Jack.

— A, da. Uitasem. „Ce să fac, ce să fac?” mă întrebam eu. N-aveam sabie. De fapt, n-aveam nimic în afară de propria-mi minte – o armă bunicică, aș putea spune. Trebuia să ajung pe fundul mlaștinii și să aflu de ce întârzia eroul nostru. Așa că mi-am trimis spiritul în trupul unei știuci.

— V-ați transformat în *pește*? se miră Jack.

— Nu, nu. N-am făcut decât să împrumut trupul unuia. Spiritul meu a găsit o știucă bătrână și morocănoasă și a făcut schimb cu ea. Șmecheria asta e primejdioasă, flăcăule. Cu cât stai mai mult într-un trup de animal, cu atât uiți ce înseamnă să fii om. Câțiva ucenici n-au mai reușit să iasă din animalele în care intraseră, chiar în săptămâna examenelor în urma cărora ar fi devenit barzi.

— Și ce-a fost cu Beowulf? întrebă Jack răbdător.

— M-am scufundat până la fundul mlaștinii și am găsit acolo o încăpere mare, susținută de stâlpi puternici și de un acoperiș pe care nici greutatea apei nu-l putea dărâma. Printr-un soi de magie, înăuntru era aer curat. Vraja pe care i-o făcuse lui Beowulf se risipise de-acum, dar el nu mai avea nevoie să respire sub apă. Pe de altă parte, eu eram închis în trupul unui pește. În vatră ardea focul și, la lumina lui, l-am văzut pe

Beowulf care stătea nemișcat, de parcă ar fi împietrit în loc. Sabia îi căzuse din mână. Se uita, cu gura căscată, la o femeie – cea mai frumoasă din câte văzusem eu până atunci.

— Frothi, șopti Jack.

— Ea îl privea cum privește o pisică un porumbel numai bun de înghițit, dar Beowulf era fermecat de frumusețea ei. Nici nu-i trecuse prin cap că era, cum să zic, destul de ciudat să găsești o domniță pe fundul unei mlaștini.

— Dar nu puteați să-l preveniți? strigă Jack.

— Păi ce, ai uitat că eram știucă? Eram în apă. Frothi îl mângâia pe Beowulf pe obraz, ca o pisică care se joacă cu un șoarece fără apărare. Și-atunci mi-am dat seama de ce vedeam. Asta nu putea fi femeie. Niciun om n-ar fi fost în stare să sfărâme ușile lui Hrothgar și să scoată din țâțâni zăvoarele de fier. Făptura la care mă uitam era pe jumătate trol. Cei de felul ăsta stau cu un picior într-o lume, cu celălalt în alta, și-și pot schimba înfățișarea, luând ambele chipuri. În clipa aceea, Frothi era om, dar în curând avea să-și reia înfățișarea de trol și să-l facă fărâme pe Beowulf. S-a întins către el, și-atunci am știut ce-aveam de făcut. M-am aruncat înăuntru, m-am zvârcolit pe podea până ce-am ajuns la picioarele lui Frothi și mi-am înfipt dinții în glezna ei. Ea a țipat. Reușisem să-i abat atenția. S-a preschimbat într-un trol uriaș, cu brațele și picioarele groase ca niște trunchiuri de copaci. Beowulf a strigat și a făcut un salt înapoi, și-a luat sabia, și a început lupta. N-o să te plictisesc cu toate amănuntele. A fost o luptă ca toate luptele – lovituri, blesteme, oase sfărâmate și sânge peste tot. Până la urmă, Beowulf i-a dat lovitura hotărâtoare, dar eu eram în timpul ăsta prea ocupat să mă târăsc înapoi în apă, înainte să moară trupul care mă găzduia. Drept la suprafață m-am dus și mi-am luat trupul înapoi. Nu mult după aceea a ieșit și Beowulf, nespus de mulțumit de sine. Bineînțeles că i-am povestit despre strălucita mea găselniță, iar el, firește, mi-a mulțumit. Era un om foarte bine-crescut. Dar mai bine mi-aș fi ținut gura, oftă Bardul.

Focul se stinsese. Jack aduse un buștean și-l potrivi cu grijă în vatră, pentru ca scânteile să nu sară și să aprindă acoperișul de stuf. Era așa de încântat că-i venea să alerge de cinci ori în jurul casei. Bardul chiar știa să facă vrăji! Cu timpul, o să învețe și el. „Oare în ce animal să mă transform? se întreba el. În șoim, ca să pot vedea tot satul de sus? Sau în focă, să prind pești? Stai așa!

Ce grozav ar fi să fiu urs, ca să-l sperii de moarte pe fiul fierarului.”

— Dacă ai fi așa drăguț să isprăvești cu prostiile, zise Bardul, aș putea să termin și eu povestea.

— Îmi pare rău, domnule, zise Jack, așezându-se la loc.

— Vestea despre izbânda lui Beowulf s-a răspândit peste tot – asta, pot să spun, și cu ajutorul unui poem foarte reușit pe care l-am compus eu. Până la urmă a ajuns și în Jotunheim, Regatul Trolilor.

— Opa! zise Jack.

— Frothi avea o soră.

— Frith? ghici Jack.

— Mi-e teamă că da. Trecuseră mulți ani, dar Frith tot tânjea să răzbune moartea surorii sale. A trimis un dragon care scotea foc pe nări, ca să distrugă pământurile lui Beowulf. Jotunii trăiesc mult, iar Frith de-abia trecuse de vârsta tinereții, în timp ce Beowulf era deja bătrân. N-a mai făcut față luptei și-a murit.

„Așa-i cu poveștile care țin prea mult, se gândi Jack. Mai devreme sau mai târziu ajungi și la partea tristă.” Când va fi el bard, se hotărî băiatul, o să se oprească din povestit la momentul în care toată lumea e fericită.

— În vremea aceea, eu mă aflam la curtea lui Ivar Făr’-de-Oase. Nu te mai strâmba, flăcăule, zise bătrânul. Și barzii trebuie să-și găsească de lucru, la fel ca oricine altcineva. Pe-atunci, Ivar nu era chiar așa rău. Era el un hăndrălău fără pic de minte, căruia îi plăcea să-i chinuie pe alții, dar avea simțul onoarei. Dar, după ce-a pus Frith gheara pe el, gata. Era frumoasă ca o corabie cu toate pânzele sus. O iluzie, firește. A pus gheara pe el, i-a supt toată vlaga și l-a preschimbat într-un tiran pe jumătate nebun, cum a rămas până-n ziua de azi. Cred că ultimul lucru frumos pe care l-a făcut a fost să-mi salveze viața.

— Atunci ați ajuns la noi, zise Jack.

— Chiar așa. Ivar m-a luat pe corabia lui și m-a aruncat în larg într-o bărcuță prăpădită. Poate că și-a închipuit că o să mă înec. Sunt convins că asta i-a spus lui Frith. Dar îmi place să cred că mi-a dat o șansă să scap cu viață.

— Ce mă bucur că ați ajuns aici! zise Jack, într-o izbucnire de recunoștință.

— Și eu.

Bardul își luă harpa din cui și cântă o melodie pe care dansau sătenii la sărbătorile din timpul verii. Lumina focului sclipea pe pereții casei romane. Păsările pictate își desfăcură aripile și începură să plutească dintr-o parte într-alta.

Harpa fusese făurită din osul pieptului unei balene. După o vreme, bătrânul începu să cânte ceva mai solemn și mai trist. Jack se întreba dacă balena, moartă de multă vreme, își mai amintea de viața ei și dacă muzica venea de la Bard sau de la apa mării.

•

Jack fugea de-a lungul țărmului; se opri când simți un val spărgându-i-se de picioare. Cerul de martie era limpede și albastru, iar văzduhul plin de țipetele păsărilor migratoare. Se îndrepta către un șir de stânci unde, acum la vremea refluxului, avea toate șansele să găsească niște scoici. Pe umăr îi atârna desaga în care să le adune. Trecuse mai mult de un an de când era ucenicul Bardului și, de-acum, simțea că merită să aibă și el un prilej să se mai joace puțin.

Ajunse la stânci și se trânti la pământ să-și tragă sufletul.

— Ce zi minunată! spuse el, fără să se adreseze cuiva în mod special.

Aerul se îndulcise odată cu venirea primăverii, iar razele soarelui poleiau algele care se înghesuiau la mal. Jack se sprijini de o movilă de nisip și urmări cu privirea un stol de gâște care zburau pe deasupra lui. Ar fi putut să le facă să coboare la pământ și chiar să omoare una, ca s-o mănânce la cină – dar o asemenea îndrăzneală n-ar fi putut avea niciodată. Bardul îi spusese că era o ticăloșie să folosești forța vitală în acest fel.

Iarna fusese atât de friguroasă, iar Bardul îl muncise atât de mult timp că până și Tata fusese mulțumit. Azi era prima dată când Jack reușise să scape. Fusese pus să adune scoici și alge, iar dacă avea timp, trebuia să exerseze vraja care făcea să se coboare ceața.

— Cât pot… să urăsc… ceața, zise Jack, privind în sus spre cer.

După o vreme se ridică, simțindu-se vinovat. Privi în largul mării, protejându-și ochii cu mâna. Era ceva acolo, ceva mic, care aproape că nu se vedea din cauza uriașei întinderi de apă. La început, Jack crezu că ar fi o pasăre, dar valurile o aduseră mai aproape și văzu că era de fapt o lădiță. Poate că înăuntru se

aflau obiecte prețioase. Poate vreun inel care-ți putea îndeplini trei dorințe sau o tichie care te făcea invizibil. Jack își smulse hainele de pe el și se năpusti în apă. Era un înotător bun. Între două mișcări din brațe își ridica ochii la suprafață, ca să nu piardă din vedere lădița, așa că intră repede în stăpânirea ei.

Ajuns din nou la mal, începu să o cerceteze cu înfrigurare. Era încuiată, deși înăuntru clipocea apa când o clătină. Cinci din cele șase laturi erau neîmpodobite. Pe ultima se afla incrustată imaginea unui om.

De fapt, Jack nu era chiar sigur că era om – era o făptură mică de statură și vânjoasă, cu încălțări în picioare. Avea în mână o sabie. Dar trupul îi era acoperit cu păr și avea cap de lup.

Băiatul se înfioră. Lădița mirosea – nu tocmai a putreziciune, dar, în orice caz, *ciudat*. Era un miros în același timp dulce și amar. Avusese intenția să o deschidă, spărgând-o cu o piatră, dar acum i se păru un lucru mai înțelept să-i ceară sfatul Bardului. Își adună în grabă scoicile și porni spre casă.

Bătrânul se uită la lădiță, apoi alergă până la marginea stâncii, privind înspre mare.

— Au sosit, șopti el.

— Ce a sosit? Ce s-a-ntâmplat? strigă Jack.

— Încă nu-i pot zări, dar știu că sunt pe-acolo, pe undeva. Sfărâmă totul în cale… pun foc… și pe urmele lor se răspândește moartea ca un val de culoarea sângelui.

— Domnule, vă rog, spuneți-mi ce se-ntâmplă.

Bardul întoarse lădița cu fundul în sus. Printr-o crăpătură subțire începu să picure apă.

— Speram să nu mai simt niciodată mirosul ăsta, zise el.

Apăsă cu degetele pe lemnul cutiei în diverse locuri, până ce se auzi o trosnitură ușoară. Desenul cu omul-lup ieși în afară. Dedesubt se afla un ghemotoc de frunze de culoare verde-închis. Bardul scurse toată apa mării care pătrunsese în cutie.

— Ăsta, flăcăule, este mirt de mlaștină.

Jack era profund dezamăgit. Sperase să fie ceva vrăjit.

— Iar ăsta, zise Bardul, arătând capacul, este cel căruia îi aparține cutia.

— Un jotun? întrebă Jack.

— Nu, nu jotunii sunt deocamdată motivul nostru cel mai mare de îngrijorare. Ăsta-i un berserker și, dacă mă iau după starea cutiei, aș zice că se află prin apropiere.

Jack îl urmă pe bătrân înapoi în casă, dorindu-și ca acesta să-i dea mai multe explicații.

— Berserkerii sunt oameni sau lupi?

— Foarte bună întrebare, zise Bardul. Cea mai mare parte a timpului sunt oameni, dar, după ce beau o licoare făcută din planta asta, devin furioși ca niște câini turbați. Își mușcă scuturile și le sfărâmă în dinți. Aleargă cu picioarele goale peste țancuri de stâncă și nici nu simt. Nu-i poate opri nici focul, nici fierul. În acele clipe, se cred urși sau lupi. Părerea mea e că nu-s decât niște brute fioroase și fără minte. Nu că n-ar fi periculoși. O ceată de asemenea indivizi a debarcat pe țărm, undeva prin apropiere. Fugi și dă alarma în sat, flăcăule. Spune-le oamenilor că vin și eu. Spune-le să-i trimită pe cei dragi în pădure și să-și adune topoarele, târnăcoapele, tot ce poate folosi ca armă. O să aibă în curând nevoie de ele.

• Capitolul 7 •

ZIUA CEA DIN URMĂ

Dar nici nu mai era nevoie ca Jack să le spună ceva sătenilor. Pe drum, el se întâlni cu Colin, fiul fierarului, care urca în fugă.

— Jack! Jack! Cheamă-l pe Bard! S-a întâmplat ceva groaznic, zise Colin, apoi se opri să-și tragă sufletul.

— Vine de îndată, zise Jack.

— Ce om de nădejde e Bardul, zise fiul fierarului. Tata a zis că el o să știe ce-i de făcut. O să-i arunce pe pirații ăia înapoi în mare, să-i mănânce peștii.

— Pirații? *Deja*? strigă Jack.

Colin își șterse nasul cu mâneca și apoi îl luă pe Jack pe după umeri cu același braț.

— Știai de ei? Păi da, firește, că doar ești ucenicul Bardului.

Colin nu părea îngrijorat de apariția piraților. Jack băgă de seamă că se purta cu mult mai multă căldură față de el, și-i răspunse cu aceeași monedă. De-acum, Jack nu mai era doar odrasla unui fermier, pe care să-l chinuie toți. Era ucenicul unui bard, și urma să devină bard în toată puterea cuvântului și să dispună de puterea de a-i face pe toți să înnebunească sau să-i acopere de negi dacă nu-i făceau pe voie.

— Încă n-au ajuns, zise fiul fierarului, luându-și brațul de pe umerii lui Jack și ștergându-și din nou nasul. De data asta, Jack se trase mai la o parte, ca să nu-l mai ajungă.

— Tata a zis că o să fie o luptă cumplită. Ce noroc pe noi, nu? Au trecut ani de zile fără să avem nici cel mai mic prilej de distracție, iar acum mergem la război, ca eroii din vechime. Poate că regele o să ne ridice la rang de cavaleri.

Jack știa că undeva departe, înspre miazănoapte, exista un rege. Dar nimeni nu-l văzuse vreodată. Erau zvonuri că mai era unul și la miazăzi. Nu era limpede care din cei doi ar fi putut să apară și să-i facă pe toți cavaleri, dar Jack, ca și Colin, era încântat de idee.

Cei doi băieți coborâră în fugă în sat, unde-i găsiră pe toți adunați lângă casa căpeteniei. Bărbații aveau cu ei bâte și

târnăcoape. Câțiva își aduseseră și arcurile cu care vânau cerbi, și toți aveau cuțite. Până și Tata căra cu el o coasă, pe care o flutură prin văzduh ca să arate ce armă bună era. Lucy izbucni în urale.

Dintr-odată, Jack se înfioră. De-acum, coasa nu va mai folosi ca să reteze nevinovatele grâne, ci va hăcui brațe și picioare. Îl apucă aceeași amețeală ca în ziua tăierii porcilor. Peste tot răsunau strigăte. Caii nechezau, iar corbii croncăneau, adunându-se deasupra câmpului de luptă.

— Jack, ți-e bine? auzi el vocea Mamei.

Își ridică ochii și-i văzu pe toți holbându-se la el. Stătea în genunchi, pe pământ – cum ajunsese oare acolo? – cu brațele întinse pentru a ține parcă la distanță înfricoșătoarea viziune. Se ridică în picioare, împleticindu-se.

— Mă uitam după pirați. Așa fac barzii.

Văzându-i pe toți că zâmbesc, se simți plin de recunoștință.

— O să vină repede? strigă Lucy, bătând din palme. Of, ce-mi mai doresc să văd cum arată!

— Spune-ne de unde vin, flăcăule, zise căpetenia, cu mai mult respect decât dacă i s-ar fi adresat Tatii. Jack se rușină. Habar n-avea unde se aflau pirații. Spusese și el primul lucru care-i trecuse prin minte. Trebuie să ne facem un plan de bătaie, zise căpetenia. Vin pe vechiul drum roman? Sau prin mlaștini?

Jack încercă să-și dea seama unde erau pirații, dar nu izbuti. Avea o șansă din două s-o nimerească. Dacă ghicea, devenea un erou. Dacă nu, sătenii aveau toate șansele ca, la întoarcere, să dea peste oamenii cu cap de lup, așteptându-i.

— Cum ați auzit de ei? întrebă el, trăgând de timp.

— John, fabricantul de săgeți, era plecat să caute lemne, zise căpetenia. Chiar când se lăsa întunericul, a zărit o corabie – lungă, cu multe rânduri de vâsle. Fugea împinsă de vânt ca o pasăre care zboară spre cuib și se îndrepta încoace. Eu unul n-am mai văzut niciodată o corabie de pirați, dar am auzit niște descrieri.

— Era limpede că nu-i o corabie de pescari, zise John, fabricantul de săgeți, unul din bărbații înarmați cu arcuri.

— Ei? Unde sunt? întrebă căpetenia.

Pe dată, Jack își dădu seama că va trebui să recunoască faptul că habar n-avea. Ar fi fost prea primejdios să greșească. Deschise gura, pregătindu-se să vorbească.

— Doar ți-am *spus* să nu faci nicio vrajă fără voia mea, zise Bardul.

Jack se răsuci pe călcâie, înmuiat tot de ușurare și recunoștință. După cât se părea, bătrânul n-avea de gând să-i dea pe față prostia.

— Dușmanii sunt pe vechiul drum roman, o, căpetenie! Dar n-o să vă luptați cu ei. N-o să vă folosiți armele decât în cazul cel mai rău. Adunați-vă familiile și toate bunurile pe care le puteți duce și ascundeți-vă în adâncul pădurii.

— Nu-mi place să mă ascund, zise căpetenia.

— Nici mie! strigă fierarul.

— Nici nouă! urlară și alți câțiva bărbați.

— Noi, saxonii, nu ne furișăm ca potăile din calea primejdiei, zise căpetenia. Suntem mândrii stăpâni ai acestei coaste.

— Da, cândva ați fost, zise Bardul. *Cândva*. Dar v-ați pierdut priceperea de a lupta. V-ați lăsat săbiile să ruginească și sulițele v-au putrezit. V-ați îngrășat în rând cu oile.

— Dacă n-ai fi bardul nostru, ți-aș tăia limba pentru vorbele spurcate pe care le-ai rostit, strigă căpetenia.

— Dar chiar *sunt* bardul vostru, asta-i problema, zise liniștit bătrânul. Cei cu care vreți să vă luptați nu sunt oameni ca voi sau ca mine. Sunt berserkeri.

Mulțimea începu să șușotească. Pesemne că mulți auziseră de berserkeri. Bardul le arată cutia găsită de Jack. Căpetenia o trecu din mână în mână și fiecare bărbat o mirosi. Era limpede că mirosul nu-i încuraja deloc.

— Chiar… au… capete de lup? întrebă căpetenia.

Jack vedea că bărbatul se străduia să pară îndrăzneț, numai că-i pierise tot curajul.

— Nimeni nu știe precis, zise Bardul, iar Jack observă că nesiguranța era un lucru mai rău decât să fi încredințat că dușmanul era pe jumătate fiară.

— Iată ce-am înțeles eu, continuă Bardul. Berserkerilor nu le pasă nici de foc, nici de tăișul sabiei. Ei trăiesc numai pentru a găsi prilejul să moară în luptă. Orice alt fel de a muri este pentru ei o rușine, așa că nu renunță la luptă oricât le-ar fi rănile de adânci. Se zice că până și un cap retezat va încerca să te muște de gleznă. Nu știu dacă-i chiar așa, dar asta vă dă o idee despre ce fel de oameni sunt.

— Adevărat, zise căpetenia, pălind. Adevărat.

— Nu-i nicio rușine să te retragi din calea unui astfel de dușman, zise Bardul. Scopul vostru este să vă apărați femeile și copiii. Un conducător înțelept se bazează pe un plan și lasă vitejiile zadarnice în seama nătângilor din satul vecin.

— Da chiar că-s nătângi cei de-acolo, nu-i așa? zise căpetenia.

— Chiar în clipa asta, cred eu, căpetenia lor îi zorește la luptă – idioții! răspunse Bardul.

— Ei, eu n-am de gând să fac asemenea prostii, declară căpetenia. Hei, fierarule! Instruiește femeile să scoată totul din case. O să mânăm oile pe dealuri.

— Ar fi bine să vă grăbiți, zise Bardul.

— Așa-i! Hai, hai, toată lumea la treabă. Le-arătăm noi piraților ăstora. N-o să ne ia *ei* pe noi pe nepregătite!

Bardul îi făcu semn lui Jack să rămână cu el.

— Treaba noastră începe când ei și-o termină pe-a lor, îi zise cu glas scăzut.

Jack urmări cu privirea femeile care cărau mobila din case și o ascundeau în șanțurile care despărțeau ogoarele. Fetele fugeau pe plajă să îngroape oalele și uneltele. Băieții îndesau în coșuri găinile care cotcodăceau nemulțumite. Cu toții turnau grâne în desagi și adunau fructele grămezi-grămezi. Fierarul mergea de colo-colo, dându-le ordine cu glas poruncitor, cu toate că, din cât se vedea, femeile și copiii se descurcau bine și fără el.

În toată agitația asta, Jack zări în depărtare o siluetă care venea împleticindu-se pe drum. Omul dădu peste o moviliță și era cât pe ce să cadă la pământ, dar reuși să se țină pe picioare, sprijinindu-se într-un toiag, și se târâi mai departe.

— Domnule, ia priviți, șopti Jack, arătând spre drum.

— Oh, pe stele, un călugăr, zise Bardul, croindu-și drum printre săteni, cu Jack pe urmele lui. În afară de ei, nimeni nu-l mai observase.

Când se apropiară, Jack văzu că sutana călugărului nu era neagră, cum crezuse el, ci murdară de funingine. Un miros de fum veni spre ei. Călugărul se împiedică din nou, dar de data asta nu se mai ridică de jos. Bardul se repezi spre el.

— Liniștește-te. Aici ești printre prieteni, îi zise.

— S-au prăpădit, s-au prăpădit cu toții, gemu călugărul. Au murit. Scrum s-au făcut.

— Jack, du-te după ajutoare. Omul ăsta nu mai e în stare să meargă.

În scurtă vreme, călugărul se afla întins pe un pat improvizat de fân. Mama lui Jack îi dădea să bea suc de lăptucă, pentru a-i ușura durerea, iar soția fierarului îi ungea arsurile cu grăsime de gâscă. Tatăl lui Jack și căpetenia stăteau în genunchi lângă el.

— Cred că-i fratele Aiden, de pe Insula Sfântă, șopti căpetenia.

— Da! Da! strigă călugărul. Așa-mi zicea.

Dădu din picioare, dărâmând oala cu grăsime de gâscă, și continuă:

— Fugiți cu toții. A venit Sfârșitul Lumii.

— Chiar asta făceam când ai apărut dumneata, zise Bardul, care stătea pe o piatră, în apropiere.

— Ce-i cu Insula Sfântă? întrebă căpetenia.

— S-a zis cu ea, gemu fratele Aiden.

— Cum adică s-a zis cu ea? întrebă Tata, cu ochii măriți de uimire.

— S-a zis cu ea. A ars din temelii.

— Nu se poate! strigă Tata, ridicându-se cu greu în picioare. Nimeni nu atacă Insula Sfântă. E singurul loc sigur de pe pământ. Domnul o apără. Domnul n-ar îngădui așa ceva!

— Taci din gură, Giles. Omul nu mai are puterea să zbiere mai tare ca tine, zise Bardul.

Încet-încet, aflară groaznica poveste. Fusese o zi minunată și călduroasă, și călugării se aflau pe câmp și tăiau iarba. Măicuțele pregăteau untul și coseau o nouă cuvertură pentru altar, iar slujitorii adunau pietre ca să mai construiască un staul de vite. Pe la prânz, cineva observase corăbiile. Erau patru, poate chiar cinci, și veneau grabnic spre țărm. „Ce surpriză plăcută”, spusese cineva. „Avem musafiri”. Fratele Aiden fugise să-i spună bucătarului. Se gândeau să pregătească un ospăț pentru oaspeții neașteptați. Dar nici nu ajunseseră bine corăbiile la mal, că din ele începuseră să se reverse bărbați înarmați, fluturându-și topoarele de luptă și urlând blesteme.

— Pe primii care le-au ieșit în cale i-au hăcuit, plânse fratele Aiden. Celorlalți, îndârjiții războinici le legaseră pietroaie de picioare și-i aruncaseră în mare. Uciseseră totul în cale: bărbați, femei, slujitori, vite și oi. Apoi dărâmaseră clădirile. Sfâșiaseră tapiseriile de mătase și le călcaseră în picioare. Spărseseră marele vitraliu.

— Nu și vitraliul, gemu Tata.

— Ba da, și chiar mai mult de-atât, zise fratele Aiden.

Dușmanii răsturnaseră altarul și-și făcuseră nevoile pe cărți. Trecuseră prin bibliotecă și rupseseră în bucăți manuscrise a căror copiere îi costase pe călugări cincizeci de ani din viață.

— Acolo eram și eu, zise fratele Aiden. Mă ascunsesem într-o nișă, chiar sub acoperiș. Au rupt manuscrisele în bucățele și le-au dat foc. N-am îndrăznit să plec. Am rămas ghemuit sub acoperiș, în timp ce fumul se tot îngroșa, iar roba aproape că-mi luase foc. Când n-am mai putut suporta, mi-am dat drumul jos, în flăcări, și am luat-o la fugă.

În acel moment, insula ardea toată: mânăstirea de călugări, cea de maici, biserica, depozitul de grâne, celelalte hambare și ogoarele. Fratele Aiden trecuse, târâș-grăpiș, peste tot, căutând să găsească vreun om care scăpase cu viață, dar nu mai era nimeni. Corăbiile cele lungi plecaseră, încărcate de comori și de animalele măcelărite. În urma lor nu mai rămăseseră decât ruine fumegânde și cadavre.

— Vai, ce grozăvie, ce grozăvie! strigă Tata, căzând în genunchi.

Mama izbucni în lacrimi. Soția fierarului dădu fuga la ceilalți săteni, care nu terminaseră cu adunatul bagajelor, și le dădu vestea. Strigătele de neîncredere și bocetele furtunoase se răspândiră de jur împrejur ca flăcările care cuprind o pădure. Jack plângea și el. Nu văzuse niciodată Insula Sfântă – puțini dintre săteni o văzuseră – dar ea fusese mereu acolo, ca o lumină blândă la marginea unei lumi nesigure.

Dintr-odată, Jack își aminti de vorbele Bardului: „În lumea asta, nu poate exista numai fericire. Palatul de aur era un lucru prea frumos, așa că, la fel ca oricare alt lucru plin de strălucire, și-a atras propria distrugere."

— Așa s-a întâmplat și cu palatul lui Hrothgar, zise el cu voce tare.

— Foarte bine, zise Bardul, și Jack observă că, dintre toți, numai el nu plângea. Câteodată, deșteptăciunea ta chiar mă uimește.

— Trebuia să fiu și eu acolo, se jelui Tata. Trebuia să fi fost călugăr și să cad ca un adevărat martir. Oh, ce grozăvie!

— Ești un idiot, Giles. Dacă ai fi fost călugăr, n-ai mai fi avut-o de soție pe femeia asta de toată isprava și nici copiii ăștia reușiți. În schimb, ai fi și tu acum acolo, făcut scrum.

Bardul se ridică și-și întinse brațele spre cer. Din depărtare veni țipătul răgușit al unui corb. După o vreme, acesta apăru, se învârti pe deasupra lor și se așeză pe o cracă.

— Probabil că s-a ghiftuit cu cadavre, zise Tata.

— Ar cam fi timpul să plecăm, îi zise Bardul căpeteniei, fără să-i dea nicio atenție Tatii.

Căpetenia se trezi din amorțeală.

— Așa-i, zise el, ca prin vis.

— O să-i pun pe băieți să facă o targă, ca să-l puteți lua și pe fratele Aiden.

În scurt timp, un șir de săteni, dintre care mulți încă plângeau, își croi drum spre apus, către pădure. Zgomotele scoase de animale se pierdură în depărtare. Liniștea se coborî peste ogoare.

Jack simțea o puternică durere. De câte ori se gândea la Insula Sfântă, îi dădeau lacrimile. Fusese un loc fermecat în care se mânca miel fript, presărat cu rozmarin, și plăcintă cu afine și budincă – din cea mai bună, cu nucșoară și smântână dulce. Blânzii călugări se rugau pentru cei bolnavi sub un vitraliu care sclipea în culorile curcubeului, atunci când îl străbăteau razele soarelui.

— Bună treabă au făcut femeile, observă Bardul, întrerupându-i șirul gândurilor. Firește că tot eu le-am învățat. S-au pregătit de luni de zile.

— Știați că se va întâmpla asta? întrebă Jack.

— Nu chiar. Știam doar că vor apărea niște tulburări odată ce se sfârșea cu furtunile de iarnă. Le-am trimis vorbă și celor din satele din jur. Sper că m-au ascultat.

— Și-acum? întrebă Jack, care vorbea numai ca să nu se lase întristat de liniștea din sat.

— Acum facem să se adune ceața cea mai deasă și mai umedă pe care ai văzut-o vreodată.

• Capitolul 8 •

RUNA DE APĂRARE

Cei doi se așezară pe pământ, lângă casa romană, chemând în ajutor forța vitală. Râurile de pe pământ începură să curgă mai repede. Râurile din aer se toarseră în fuioare. Niciodată, până atunci, Jack nu le simțise atât de puternic. De-atâta uimire și frumusețe îi dădură lacrimile, care de-abia îi atingeau obrajii că se și topeau, transformându-se în ceață.

Un stol de corbi se prăbuși din cer ca și cum roiuri de săgeți i-ar fi culcat pe toți la pământ. Se lăsară greoi pe acoperiș și își înfipseră ghearele în stuf. Pliscurile li se deschiseră și se închiseră la loc fără zgomot. Erau prea amețiți ca să mai croncăne.

Undeva departe, marea se frământa, ca o panglică albă, de-abia întrezărită prin ceață. Cămașa lui Jack se îmbibă de umezeală rece, dar era o umezeală *bună*. Îi veni să râdă, și chiar o făcu, iar corbii îi răspunseră cu un croncănit înfundat.

— Ar fi timpul să ne odihnim, zise Bardul.

Jack se trezi din visare și descoperi că se întuneca. Soarele apusese! Trecuse o zi întreagă! Se ridică, simțindu-se stors de puteri de parcă s-ar fi luptat cu o sută de oi cu botul negru. Îl dureau brațele și picioarele, capul, până și pielea.

Bardul se ghemui la pământ, iar Jack își dădu seama că bătrânul era la capătul puterilor.

— Fac focul, domnule, zise băiatul. O să vă aduc și ceva de mâncare.

Luă cremenea și fierul – nu mai avea putere să cheme focul – și, în scurt timp, un castron cu fiertură de boabe bolborosea deasupra unui foc bun. Îl duse pe Bard la vatră și-i puse în palme o cupă aburindă de cidru. Oricât i-ar fi fost de foame, Jack era mai preocupat să-l readucă pe Bard în simțiri.

— Ahhh, să te binecuvânteze Frey și Freya, zise bătrânul, oftând. Sorbi lichidul fierbinte, apoi îl lăsă pe Jack să-i dea fiertura cu lingurița, direct în gură. Ce te mai stoarce de puteri, adăugă el în sfârșit.

— În seara asta mai trebuie să chemăm ceața? întrebă Jack.

— Nu mă simt în stare. Mă bizui pe faptul că o se ne apere întunericul.

Bătrânul se repezi afară, la privată. Jack îl urmă cu o torță în mână, ca să se asigure că Bardul nu cădea de pe creastă. Era beznă, ca înăuntrul unei mine de plumb.

Când se întoarseră, Bardul se prăvăli în patul său pe roți și adormi într-o clipită. Jack pregăti focul pentru noapte și trase de-o parte fiertura care mai rămăsese, pentru a doua zi dimineață. Se terminase cu mâncarea pe care le-o aduceau sătenii.

Oare unde dormeau ei, se întreba Jack, privind păsările pictate care se foiau pe ramurile lor, pictate și ele. Erau afară, pe umezeala asta? Lui Lucy nu cred că-i place. Ea voia mereu un pat moale și căldură. „Sunt o prințesă rătăcită”, obișnuia ea să spună. „Prințesele rătăcite au nevoie să doarmă într-un pat.” Acasă, văicărelile lui Lucy îți făceau plăcere pentru că era o ființă atât de mică și frumoasă. În schimb, în pădure, s-ar putea ca Tata și Mama să nu le mai considere atât de înduioșătoare.

Jack adormi în cârâitul corbilor care scormoneau cu ghearele stuful de pe acoperiș.

•

— Trezirea! strigă Bardul.

Jack se ridică. Razele de soare se revărsau pe ușă și, timp de câteva clipe, se simți mulțumit. Apoi își aduse aminte că aveau nevoie de vreme rea.

— Să încălzesc fiertura, domnule?

— Nu-i vreme. O mâncăm rece.

Jack scoase cu mare greutate din oală fiertura vâscoasă și plină de cocoloașe. Avea un gust afumat din cauza focului – și nu-i strica, hotărî băiatul. Măcar bine că-i umplea golul din stomac. Luă o felie de pâine tare și o înmuie în cidru.

— Hai, hai, zise Bardul. Doar nu crezi că berserkerii lâncezesc atâta la masa de dimineață.

„Nici eu nu lâncezesc, se gândi Jack posomorât. Sunt obosit, mi-e foame și trebuie să muncesc, în timp ce sătenii se lăfăie în pădure.” Dar știa că nu-i cinstit să gândească așa. Probabil că sătenii erau înghesuiți unul în altul, ca o turmă năucită de oi. Văzuse el ce se întâmpla când turma se rătăcea departe de casă, pierzându-se de oaia care deschidea drumul.

Oftând, se așeză iar afară, lângă Bard, și începu să invoce forța vitală. De data asta, totul merse mult mai ușor. Pământul și văzduhul îi răspundeau de parcă tocmai asta așteptau. Ceața se aduna cu o repeziciune aproape înfricoșătoare. „Și dacă nu mai putem s-o facem să se risipească? se gândi Jack. Dacă soarele n-o să mai strălucească niciodată și o beznă veșnică o să învăluie pământul?”

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Bardul.

Jack deschise ochii. Un vânt dinspre mare, iscat pe neașteptate, destrăma ceața. Deasupra capetelor lor apăruseră fâșii de albastru.

— La ce te gândeai? vru să știe bătrânul.

— Păi, la nimic, decât că ceața e așa deasă, se bâlbâi Jack, încât poate că n-o să mai dispară niciodată.

— Ia ascultă, flăcăule. Forța vitală este mereu în mișcare, schimbându-și înfățișarea. Numai moartea nu se schimbă niciodată.

— D-dar dacă *n-ar fi* așa și ea nu s-ar mișca… zise Jack, simțindu-se îngrozit, fără să poată pricepe de ce, atunci s-s-ar lăsa întunericul pe vecie. Așa cum spune Tata că se-ntâmplă cu păcătoșii care sunt aruncați în bezna eternă.

— Pe ciocanul și nicovala lui Thor! Scutește-mă de basmele lui Giles! Bardul ridică brațele, chemându-l parcă pe zeul trăsnetului să fie martor la așa o dovadă de prostie. Corbii de pe acoperiș – de câtă vreme stăteau acolo? – scoaseră un croncănit puternic, aproape ca un hohot de râs. Totuși e posibil… există o fooarte mică posibilitate… zise Bardul.

— Ce anume? strigă Jack.

— Vorbește mai încet. S-ar putea ca *Ea* să încerce să ne strice planurile. Poate că-și trimite gândurile încoace, peste mare, dar puterile-i sunt mai mici, căci trebuie să treacă peste apă. Nu i-am observat vraja pentru că e prea slabă ca să mă afecteze pe mine. La distanța asta, nu poate avea efect decât asupra unei minți mai slabe.

— Ia stați puțin, protestă Jack.

— Dar am eu grijă de ea. O să-i ridic în cale așa o piedică, de o să-și rupă colții ăia putrezi, dacă mai încearcă să pătrundă. Ia asta.

Bardul își băgă o mână pe sub cămașă și scoase un medalion atârnat pe un lanț, pe care-l puse în jurul gâtului lui Jack. Băiatul

nu-l mai văzuse niciodată, deși locuise de luni de zile împreună cu bătrânul. Îl ridică în fața ochilor, cu gura căscată de uimire. Pandantivul avea formă pătrată și era din aur masiv. Pe el se afla incrustat un desen care ar fi putut reprezenta un soare, numai că fiecare rază avea la rândul ei ramuri, ca un copac înmugurit. În timp ce Jack se holba la el, medalionul dispăru. Băiatul trase surprins aer în piept. Asta era cu adevărat magie. Putea însă să simtă, în jurul gâtului, lanțul greu de aur.

— Asta-i o rună de apărare, zise Bardul. Am purtat-o de când hălăduiam prin Valea Lunaticilor, în Irlanda. Asta m-a ajutat să nu-mi pierd mințile, când alții și le pierdeau. Poți s-o păstrezi.

— Dar, domnule, îngăimă Jack simțind că-i vine iar să plângă. Nimeni nu-l mai socotise vreodată vrednic de un asemenea dar – moneda romană găsită de Tata era pentru Lucy. Dacă vă atacă Frith?

— *Nu-i rosti numele*! De cum îl aude rostit, se și îndreaptă într-acolo. Nu-ți face griji pentru mine, zise bătrânul morocănos. Am pus eu pielea pe băț multor monștri la viața mea. Și-acum, hai să mai facem niște ceață.

Jack nu-și dădea seama dacă era din cauza runei sau pur și simplu a bucuriei de a ști că cineva îi purta de grijă, dar se simțea fericit și plin de putere. Chemă apele din pământ. Coborâse norii de pe cer. Simți cum atingerea umedă a ceții îi mângâie fața și-i îmbibă hainele. Părul îi era ud leoarcă, din bărbie îi picura apa care i se scurgea în încălțări. Dar era fericit ca o broască în iaz într-o zi însorită.

Deodată, auzi o tuse hârâită. Deschise imediat ochii, dar nu văzu nimic. Lumea se cufundase în întuneric. O clipă se simți cuprins de panică. Apoi auzi din nou tușea. Era Bardul.

Cufundat în vraja pe care o făcea, Jack nu observase că se făcuse noapte – o noapte pură, simplă și nevinovată. Ceața pe care o adunaseră era atât de deasă, încât nu se zărea nici urmă de stea. Pe dibuite, Jack căută ușa casei. Tusea venea dinăuntru.

În casă se vedea doar licărirea unui cărbune minuscul care mocnea în vatră.

— Domnule? Ați pățit ceva? șopti el; i se părea firesc să vorbească în șoaptă.

— În pat, zise bătrânul.

Băiatul se îndreptă pe dibuite spre pat. Atinse fața Bardului și observă cu groază că ardea din cauza febrei.

— O să fac eu focul, domnule, și o să vă pregătesc un leac.

— Ce băiat bun ești, îngăimă Bardul.

Într-o clipită, Jack făcu să izbucnească în flăcări cărbunele din vatră. Încălzi apă amestecată cu coajă de salcie și adăugă puțin coriandru ca să-i mai ia din amărăciune. Leacul ăsta îl învățase de la Mama. Tatii nu-i plăcea când Mama îl învăța lucruri de soiul ăsta. Erau taine femeiești, zicea Tata, nepotrivite pentru bărbați, și poate chiar primejdioase pentru un bun creștin. Mama zâmbea și-i explica mai departe.

— Îîîîh, se strâmbă Bardul, gustând licoarea.

— Mama se jură că ajută la scăderea febrei.

— Sunt convins. Dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi și placă.

Bătrânul termină de băut și, deodată, se încovrigă și începu să tușească îndelung, din toți rărunchii. Jack se înfricoșă.

— Luați medalionul înapoi, strigă băiatul. Aveți mai multă nevoie de el decât mine.

— Nu se poate, zise Bardul, chinuindu-se să vorbească. Odată dăruit, nu mai poate fi înapoiat. Și, oricum, prefer să-l păstrezi tu.

Se lăsă pe spate, iar Jack îl acoperi cu o blană de oaie. Apoi, băiatul începu să scotocească prin lăzile din fundul încăperii. Va trebui să pună fasole la înmuiat. De dimineață, va trebui să meargă să adune creveți. Oare cât puteau rezista fără mâncarea trimisă din sat? Și de unde o să știe când pleacă oamenii cu cap de lup?

Jack puse la fiert în ceaun mazăre uscată, ceapă și napi. Adăugă și niște șuncă veche, care nu apucase să se înverzească prea tare. Mirosul mâncării îl înnebunea, dar știa că nu va fi gata prea repede. Mai găsi și o bucată de pâine, tare ca piatra, și o înmuie în cidru; o transformă într-o pastă moale și-l hrăni pe Bard.

Era așa de obosit că se tot împiedica de lucrurile din jur. Ochii i se împăienjeniseră. În timp ce trebăluia, mâinile îi tremurau. Mai găsi totuși răgazul să ia un mănunchi de buruieni și să le dea foc, lăsându-le să fumege pe un raft, lângă patul Bardului. Știa că fumul o să-l ajute pe bătrân să respire mai bine.

Nici nu-și dădu seama când se întinsese pe jos. Voia să mai aducă niște lemne, dar, cine știe cum, trupul său se lăsase pe podea și, într-o clipă, se întinsese cu totul. Oricum, Jack dormea buștean, cu capul pe un sac cu fasole, când sosi Coșmarul.

• Capitolul 9 •

CĂLARE PE COȘMAR

Mai întâi de toate, Jack auzi vântul. Venea dinspre mare și vâjâia pe lângă casă, făcând acoperișul să se miște. Se strecura și pe sub ușă. Aerul rece se răspândi pe podea, întețind focul. Apoi se auzi un zuruit, precum cel scos de pietrele care se rostogolesc pe o plajă, din ce în ce mai puternic, până ce se revărsă ca un tunet asupra băiatului adormit.

Jack sări în picioare. Vântul care bătea pe sub ușă răspândise cărbunii din vatră, iar el se repezi să-i adune la loc. Acoperișul gemea din încheieturi; o bucată uriașă de stuf se ridică și căzu, smulsă de vânt Patru sau cinci corbi care se adăpostiseră acolo își luară zborul, împleticindu-se, și se năpustiră spre patul Bardului, unde puteau fi în siguranță. Din depărtare venea un zgomot oribil, ca de copite care se tot apropiau, până ce întreg văzduhul începu să răsune.

Jack putea vedea cerul care se întindea pe deasupra acoperișului căscat, negru și rece, plin de stele ce sclipeau indiferente. Ceața care-i apărase până atunci se risipise. Trebuia să facă ceva, dar ce oare? Nici nu-și putea aduna gândurile. Toată atenția îi era atrasă de tropotul de copite. Nu-și dorea decât s-o ia la fugă. Făcu un pas înapoi și calcă pe un cărbune aprins. Durerea îl dezmetici îndeajuns ca să-și dea seama ce se întâmpla.

Era Coșmarul. La adăpostul întunericului, *Ea* se întorsese. Descoperise slăbiciunea Bardului și venise să-l distrugă. Jack strânse în pumn runa de apărare care-i atârna de gât. Era ciudat de caldă, *fierbinte* chiar. Căldura i se revărsă în trup ca și cum s-ar fi aflat în bătaia soarelui de amiază.

Îl auzi pe Bard scoțând un geamăt lung, înfricoșat. Sunetul îngrozitor semăna cu cel scos de un iepure prins în ghearele unui șoim. Bătrânul se zvârcoli, iar corbii se agățară de blana de oaie cu care era învelit.

— Huș! îl speriați! strigă băiatul, dar corbii croncăniră și rămaseră pe loc, neînduplecați.

De-acum, tunetul aproape că ajunsese deasupra lor. Era mai rău decât cea mai cumplită furtună din timpul iernii, mai puternic decât marea care se năpustea asupra unui țărm stâncos. Jack nu auzise niciodată un zgomot așa de asurzitor, îl amețea. Se încovrigă în pat și ridică ochii spre gaura din acoperiș. Ca și corbii, se simțea împietrit și nu mai putea face nicio mișcare.

Deodată, din înaltul cerului apăru o siluetă atât de uriașă și de înfricoșătoare că Jack scoase un urlet, iar păsările începură să cârâie de spaimă. Era un cal, acoperit de țurțuri care i se desprindeau din păr și cădeau în odaie. Avea trupul cenușiu, coama încâlcită și plină de pânze de păianjeni și *prea multe picioare*! Jack nu stătu să le numere, dar își dădu seama că erau mult mai multe decât ar fi trebuit.

Pe spinarea calului se vedea conturul unui călăreț, mai întunecat chiar decât văzduhul, atât de negru încât înghițea până și lumina stelelor. Picioarele sale ghimpoase strângeau burta calului, făcându-l să sângereze – sânge alb, vâscos, care semăna mai degrabă cu puroiul. Calul necheză. Jack căzu la podea; nu se mai putea gândi la nimic, nu mai era conștient decât de căldura pandantivului care pulsa, cuibărit la pieptul său.

•

Se trezi în beznă. Focul se stinsese. Prin gaura din acoperiș se vedeau stelele, dar, slavă Domnului, nu și Coșmarul. Era liniște, ca și cum furtuna nici nu s-ar fi abătut pe acolo.

Jack se îndreptă pe pipăite spre pat. Bardul respira liniștit și părea că doarme. Jack își simți inima zvâcnind de ușurare. Dădu să atingă blana de oaie, dar unul din corbi îl mușcă de deget.

— Huș de-aici! strigă băiatul, fluturându-și palmele; în întuneric se auziră murmure înfundate. Nimeni nu v-a cerut să veniți, adăugă Jack.

Îi trecu prin minte să alunge zburătoarele cu o mătură, dar, pe de altă parte, se gândi și că nu era rău să aibă alături câțiva tovarăși, chiar și niște corbi supărăcioși. Nu credea că mai poate îndura singurătatea, după ce zărise făptura aceea de pe spinarea Coșmarului.

„Gata; nu mai trebuie să mă gândesc”, își zise. Bardul îi spusese că era o greșeală să-ți faci griji despre lucrurile rele; mai bine era să-ți îndrepți gândurile spre lucruri bune precum

razele soarelui sau copacii înverziți. Nu avea de unde să știe de ce dispăruse Coșmarul, dar bine măcar că ea nu mai era acolo, iar bătrânul scăpase nevătămat. Mâine, împreună, o să găsească o cale s-o învingă.

Jack bâjbâi până ce reuși să găsească cremenea și fierul. Adună cărbunii stinși laolaltă și le dădu iarăși foc. Ceaunul cu fiertură era rece ca gheața. Sau el zăcuse leșinat mai mult decât credea, sau cea care călărea Coșmarul absorbise toată căldura dimprejur.

„Să nu mă mai gândesc. Să nu mă mai gândesc”, își zise Jack.

Adună toate lumânările cu fitil de papură pe care le putu găsi și le aprinse. Era o diferență ca de la cer la pământ. Până și corbii se înveseliră, săriră jos din patul pe roți și se apropiară de vatră, privind gânditori ceaunul.

— Nici să nu vă treacă prin cap să mâncați asta, zise Jack; corbii croncăniră de parcă i-ar fi răspuns: „Mai vedem noi”.

Jack se ținu treaz până ce gaura din acoperiș începu să se lumineze. „Trebuie să adun stuf”, se gândi el, adăugându-și încă o corvoadă pe lista care deja îl copleșea. Când se uită din nou spre cer, acesta era limpede și albastru – își dădu seama că trăsese un pui de somn.

— Știu că trebuie să adunăm ceața, domnule, zise Jack, adresându-se Bardului în timp ce-și dezmorțea brațele și picioarele. Dar dumneavoastră aveți nevoie de odihnă, iar eu trebuie să găsesc de-ale gurii. După ce mâncăm, o să cobor pe plajă.

Clătină ceaunul și văzu că mazărea se înmuiase exact cât trebuia. Mirosul de ceapă și șuncă îi făcu stomacul să ghiorăie. Unul din corbi, mai îndrăzneț, se apropie țopăind.

— Huș de-aici, zise Jack, fluturând lingura prin aer. De pe ea zburară câteva picături de zeamă, la care corbii se năpustiră pe dată. Huș! Asta-i mâncare pentru oameni, nu pentru voi. Dacă vă e foame, adunați creveți.

Jack umplu un castron și astupă ceaunul cu un capac greu de fier. Îndreptându-se spre pat, dădu păsările la o parte cu piciorul. Nu mai văzuse niciodată făpturi așa de îndrăznețe.

Bardul zăcea cu ochii deschiși.

— N-ați vrea să vă ridicați? întrebă politicos băiatul. Mi-ar veni mult mai ușor să vă hrănesc.

Bardul clipi și adulmecă aerul, la marginea bărbii apărându-i o dâră de salivă.

— Să vă ajut, zise Jack; își propti bine castronul între genunchi, ca să-l ferească de păsări, și dădu să apuce brațele Bardului.

— Ăăă-*ăăă*, zise bătrânul.

— Poftim? Ați spus apă? Vreți apă? îl întrebă Jack.

— Ăăă-*ăăă*.

— Nu pricep, spuse băiatul, simțindu-se, dintr-odată, înfricoșat.

— Craaa, zise Bardul. Dâra de salivă din barbă era singurul semn că fiertura îi făcea poftă.

— Vă e rău? Dacă vă e prea rău și nu puteți vorbi, măcar dați din cap.

— Ăăă-*ăăă*!

Bardul părea să se mânie, fulgera cu privirea și-și țuguia buzele. Jack rămase uluit. Ce i se întâmplase oare? Boala aceasta era cu mult peste posibilitățile lui de înțelegere. Oare Coșmarul îi luase Bardului mințile? Sau poate *sufletul*?

— Domnule, vă rog, mă speriați. Încercați măcar să vă ridicați, așa o să vă pot ajuta.

Dar bătrânul continuă să scoată zgomote ciudate și, în scurt timp, se enervă atât de tare că se-nroși la față și începu să urle ca un bebeluș apucat de o criză de plâns. Jack încercă să-i dea de mâncare cu lingura, dar bătrânul întoarse capul și împroșcă mâncarea în tot patul.

— Craaa, țipă el.

— E bună, e chiar bună mâncarea. Uitați-vă, gust eu primul, zise Jack disperat.

Și fiertura era *într-adevăr* gustoasă. Stomacul lui Jack urla disperat să mai primească; băiatul trebuia să se țină foarte tare ca să nu golească dintr-o înghițitură castronul. Încercă din nou să-l hrănească pe Bard, iar acesta îl răsplăti scuipându-i o gură de mâncare drept în față. Corbii începură cu toții să croncăne.

— Așa, râdeți de mine, ai? strigă Jack, scos din fire din pricina neputinței; aruncă în păsări cu castronul – lucru care, firește, le oferi acestora exact prilejul pe care-l așteptau. Corbii se repeziră la fiertura care se vărsase și o înghițiră într-o clipă.

— Cum de-am putut fi așa de prost?

Jack simțea că-i vine să plângă. Nu mai prea aveau cine știe ce de mâncare, iar el se aruncase într-o răbufnire de mânie. Cât despre Bard, nu reușea cu niciun chip să-l trezească din vraja sub care se afla.

— Măcar beți ceva, zise Jack și înmuie o cârpă de lână în apă, storcând-o apoi pe buzele Bardului, așa cum o hrănise Mama pe Lucy când era foarte mică. Bardul își lipi buzele de cârpă și începu să o sugă. Măcar am obținut ceva, șopti Jack; continuă să toarne apă pe cârpă până ce Bardul dădu semne că s-ar fi săturat.

Apoi umplu din nou castronul și începu să înmoaie cârpa în fiertură, dându-i-o apoi bătrânului s-o mestece.

I se părea că trecuseră ore întregi de când tot umezea și turna, de fiecare dată trebuind să-i descleșteze Bardului fălcile. În cele din urmă, acesta scuipă cârpa și râgâi. Pe chip îi apăru o expresie mulțumită și somnoroasă. Jack se așeză lângă ceaun și – în sfârșit – reuși să-și potolească foamea care-l tot chinuise.

Și-acum ce-i rămânea de făcut? Să înceapă să cheme ceața de unul singur? Să meargă după ajutor în pădure? Nu era convins că Bardul ar fi fost în siguranță, dacă-l lăsa singur.

Toți corbii plecaseră prin gaura din acoperiș, cu excepția unuia singur care aștepta, stând la distanță, pentru ca Jack să nu-l poată atinge cu piciorul, și privindu-l cu ochi ageri. Era o făptură frumoasă, cu pene negre și perfect aranjate. Avea un singur defect – îi lipsea una din ghearele de la piciorul stâng. Pesemne că se apropiase prea mult de vreo vulpe, credea Jack.

— Bine, bine. Îți dau și ție o lingură. *Una* singură, zise Jack; ridică lingura plină, iar pasărea veni și începu să mănânce cu multă eleganță, ca o pisică. Cine te-a învățat să faci asta? strigă băiatul încântat. Poate chiar Bardul. Lumea zice că el vorbește cu păsările, deși mie nu mi-a arătat niciodată cum se face.

— Ce mi-aș mai dori să-mi poți spune ce am de făcut, continuă băiatul. Trebuie să apăr satul, dar și pe Bard. Și nu pot sta multă vreme fără mâncare. Când faci vrăji ți se face o foame de lup.

Corbul țopăi în sus și în jos, de parcă i-ar fi spus: „Aici ai dreptate.” Jack râse și-i oferi încă o porție de mâncare.

— Mai bine l-aș duce pe Bard în pădure, se gândi Jack cu voce tare. Așa el o să fie în siguranță, iar eu o să-i pot apăra pe săteni.

Undeva, în adâncul inimii, băiatul simți o tresărire, ca și cum ar fi auzit strigătul unui șoim într-o dimineață geroasă sau ar fi văzut un delfin sărind dintr-un val. Era ceva neașteptat – și înfricoșător – dar, în același timp, foarte emoționant. „Pot să mă descurc singur, se gândi el. De-acum nu voi mai fi ucenic. Voi fi un adevărat bard.”

Corbul țopăi până la ușă și bătu cu ciocul în lemn.

— Așa-i, zise Jack. Cu cât plecăm mai repede, cu atât mai bine.

Se duse să deschidă ușa. Cerul era limpede, iar soarele se înălțase pe cer; era aproape ora prânzului. Jack trase de Bard până ce reuși să-l facă să stea în picioare. Apoi nu mai trebuia decât să-l pună în mișcare. Pentru asta, băiatul îl legă cu o funie de mijloc și începu să tragă. Încet, cu multă grijă, bătrânul făcu un pas, părând foarte dornic să meargă la o plimbare.

— Ăăă-*ăăă*, zise el, pe un ton foarte poruncitor.

— Exact așa, zise Jack, conducându-l pe cărare în jos, către sat.

La început, băiatul se gândise să ajungă în pădure, străbătând satul, dar Bardul mergea atât de încet încât i se făcu teamă că nu va putea ajunge până după căderea întunericului. Trecură prin fața fermei lui Jack. Băiatul se uită cu dor la casă. Ce loc minunat și atât de bine construit! Fiecare clădire, fiecare gard și fiecare câmp fusese făcut de Tata, cu mâna lui. Acum părea groaznic de părăsită. Jack își șterse ochii cu mâneca și, încruntându-se, trase de funia legată de mijlocul Bardului.

Niciun răspuns. Jack se întoarse și văzu că bătrânului îi venise în cap să se așeze.

— Nu acum, zise băiatul. Știu că ați obosit, domnule, dar pur și simplu nu ne putem opri până nu ajungem la adăpost.

— Craaa, zise Bardul, uitându-se spre casă.

Jack îi urmări privirea. Prin coș ieșea un firicel de fum alb. Oare izbucnise vreun foc înăuntru? Jack lăsă funia jos și se năpusti în susul dealului. Era limpede că acolo ardea un foc – putea să-i simtă și mirosul. Se aruncă în ușă cu toate puterile, descoperi că era zăvorâtă și începu să bată tare cu pumnii.

— Lucy, nu te mișca, șopti un glas pe care Jack îl recunoscu.

— Eu sunt, Mama! Jack! Ce s-a-ntâmplat? De ce sunteți aici?

Întâi tăcere, apoi se auzi cum cineva trage zăvorul de fier. Tata scoase nasul pe ușă. Jack văzu că ținea în mână o furcă,

gata să-i împungă pe cei care ar fi încercat să intre. În spatele lui era Mama, cu un ceaun cu apă fiartă în mână. Lucy țipă și-și făcu loc cu coatele pe lângă Tata.

— Oh, iubitule, tu erai, zise Mama, lăsând jos ceaunul.

— Bine ai venit acasă, zise Tata cu blândețe, de parcă ar fi fost un lucru absolut firesc să-și întâmpine musafirii cu furca.

— Acum totul e minunat, strigă Lucy, țopăind de colo-colo. Îl trase pe Jack înăuntru. Casa era goală, căci cele mai multe lucruri fuseseră îngropate sau ascunse în pădure, dar lângă vatră se aflau întinse paturi de iarbă, iar de un perete se sprijinea un sac cu provizii. Jack se simți zăpăcit.

— S-au întors cu toții în sat? întrebă el.

— Numai noi, zise Tata.

— Pentru că noi suntem deștepți, zise Lucy.

Jack se uită la Mama, singura care părea stânjenită.

— S-a-ntâmplat din cauza lui Lucy, începu ea.

— Era urât în pădure! Umed și rece, strigă Lucy. Pietre peste tot. Nu era locul potrivit pentru o prințesă rătăcită.

— Era un loc *sigur* pentru o prințesă rătăcită, zise Jack; își dădu pe dată seama ce se-ntâmplase. Dând de greu pentru prima dată în viața ei, Lucy ceruse să se întoarcă. Știa el bine cât de încăpățânată putea fi. O ținea una și bună până ce-ți venea să-i dai o palmă, numai că firește că n-o loveai pentru că era atât de mică și frumoasă. Cred că-i o idee foarte proastă să rămâneți aici, zise Jack.

— Știu, dar... Mama arătă spre Tata. Era limpede că Giles Șchiopul cedase în fața rugăminților lui Lucy. Întotdeauna îi făcuse pe voie.

— Eu nu mă mai întorc acolo! strigă Lucy. Mai ales după ce s-a-ntâmplat azi-noapte!

— Da, a fost ceva cumplit, zise Mama.

— Parcă venise Sfârșitul Lumii, zise Tata cu vocea spartă. A venit din cer, scoțând strigăte. Peste tot cădeau țurțuri de gheață, ca niște pumnale. Stelele s-au întunecat. Oamenii fugeau de jur împrejur, lovindu-se de copaci. Fiul fierarului s-a lovit și a leșinat, iar caii și-au rupt dârlogii și au fugit. Nici până dimineață nu reușiseră să-i găsească pe toți.

— Coșmarul, murmură Jack; și-apoi își aminti. Of, pe stele, am uitat. Azi-noapte, Bardul a fost atacat – cu o vrajă, nu prea

înțeleg nici eu limpede – și cineva i-a luat mințile. Tocmai îl duceam în pădure.

Coborâră pe drum. Bătrânul se proptise chiar în mijloc, ca o buturugă.

— Dacă nu vă mișcați de-aici, o să vă prindă oamenii cu cap de lup, zise Jack, apucându-l de mână și începând să-l tragă.

— Au-au-au-*au*! strigă bătrânul.

— Șșșt! Nu mai faceți zgomot, zise Jack, încercând să-i acopere gura cu mâna; dar bătrânul îl mușcă zdravăn.

— Ăăă-*ăăă*!

— Vă dau eu un ăăă-ăăă de nu vă vedeți, strigă Jack, oblojindu-și mâna Nu, iertați-mă. N-am vrut să spun asta. Numai că mă înnebuniți. Știu că vi s-au făcut vrăji, domnule, așa că nu mă supăr. *Dar n-ați putea să mă ajutați măcar un pic*?

— N-are niciun rost să-i vorbești. E ca o oaie.

Niciuna, nici două, Giles Șchiopul îl luă pe bătrân în brațe și se înapoie acasă, împleticindu-se, în timp ce Bardul țipa și încerca să-l lovească. Chiar dacă Tata era schilod, anii de trudă îi întăriseră mușchii.

— Uff! zise el, trântindu-l pe bătrân pe podea, destul de dur. Ai dreptate, fiule. E limpede că și-a pierdut mințile. Zici că i le-a luat Coșmarul?

— Nu știu. Poate e o vrajă.

— Sau poate e din cauza vârstei, zise Mama cu blândețe; ea îi șterse Bardului fața cu o cârpă umedă, și-i puse sub cap o pelerină împăturită, drept pernă. Dacă se odihnește și are parte de îngrijire, poate-și revine.

Jack se așeză pe podea, încercând să gândească. Dar nu era prea ușor, căci Lucy se tot cățăra pe el și-i povestea de necazurile ei din pădure.

— Ceața era oribilă! Se strecura peste tot, iar căpetenia nu voia să ne lase să facem focul. Ce om rău!

— Bardul a chemat ceața ca să vă apere, zise Jack.

— Puah! se strâmbă Lucy. Prin chestia aia poate să apară orice. Monștri! Troli!

— Nu mai vorbi de troli.

— Ba da, vorbesc dacă am chef. Troli și troli și troli și troli!

Pe Jack îl mânca palma să-i tragă una.

— Lasă-l în pace, iubito, zise Mama, atrăgându-i atenția lui Lucy cu o mână de alune. Fetița se apucă să le spargă cu o piatră și să culeagă miejii.

— Vrei să spui că *Bardul* a chemat ceața? zise Tata. Asta nu-i fapta unui om cu frică de Dumnezeu. Asta-i vrăjitorie.

„De ce nu mi-oi fi ținut gura?” se gândi Jack. De câte ori auzea pomenindu-se de magie, Giles Șchiopul se și pornea. Era o ticăloșie. Mirosea a foc și pucioasă. O să te prindă dracii cu ghearele lor lungi.

— Sper că nu te-a dus și pe tine pe căile pierzaniei, zise Tata. Pe cei care încalcă porunca Domnului îi așteaptă focul iadului.

— Era ceață, atât și nimic mai mult, zise Jack obosit. Încercam numai să-i explic anumite lucruri lui Lucy.

Se simțea copleșit de situație. Familia lui venise înapoi, drept în mijlocul primejdiei. Bardul își pierduse mințile. Și poate chiar în acel moment, oamenii cu cap de lup mărșăluiau pe calea romană. Se simțea foarte, foarte obosit.

— Nu vrei să stai în grădină să mănânci ceva? îl întrebă Mama.

Jack își dădu seama că ea știa mult mai multe decât lăsa să se vadă. Înțelese deodată simpatia tăcută care exista între ea și Bard. Și ea, la rândul ei, era puțin vrăjitoare – știa vrăjile cu care să-și farmece albinele și fiarele sălbatice. Cum de nu înțelesese asta niciodată? Poate că lucrul cu forța vitală îi făcuse și mintea mai ascuțită. Acum recunoștea toate vrăjile blânde care se împletiseră în anii copilăriei sale, cântecele care potoleau febra, atingerile care făceau ca până și cea mai obișnuită mâncare să aibă gust bun.

— Mulțumesc, Mamă, zise Jack.

În scurt timp, se afla în grădina de ierburi, cu o cană cu cidru fierbinte și cu pâine unsă cu miere. Mama se uită spre nord, către calea romană. Nu zise nimic, dar se vedea că știe că de-acolo urma să apară primejdia.

Cum plecă Mama, Jack se ridică în picioare. Era obosit și-l durea tot corpul. Mai mult ca oricând, și-ar fi dorit să fie iar copilaș, fără griji și fără responsabilități. Dar nu se mai putea. Timpul trecuse. El era singura piedică între oamenii cu cap de lup și sat, așa că era de datoria lui să ducă treaba până la capăt.

• Capitolul 10 •

OLAF SPRÂCENATUL

Jack stătea ascuns într-o scobitură, lângă calea romană. Se pitise între buruieni, ca un iepure care se ascundea de o vulpe. Nimeni n-ar fi putut să-l vadă, numai că el plănuia să se ascundă încă și mai bine. Trase aer în piept, simțind miros de pământ și de ferigi. Cu ajutorul gândurilor, pipăi rădăcinile umede ale copacilor. „Veniți. Veniți la mine. Umbriți văzduhul cu mantia voastră cenușie. Aduceți marea și cerul laolaltă."

Nu se putea spune că văzu ceața care se aduna; mai degrabă o simți. Lumina soarelui deveni din ce în ce mai stinsă, mai întâi de culoarea perlei, apoi ca penele de porumbel, apoi se lăsă amurgul. Umezeala i se strecura în piept. Pe frunzele de ferigă se adunară picături de apă. Stropi rotunzi poposeau o clipă pe marginea frunzelor, apoi cădeau, trimițând unde subțiri peste pământul acoperit de mușchi, întreg văzduhul suspina și foșnea de-atâta ceață.

Niciodată Jack nu se cufundase atât de adânc în forța vitală. Înota prin ea ca un peștișor, ca o făptură din adâncul pădurii care nu se gândea decât să *trăiască*. Era de ajuns. Și chiar mai mult decât atât. Era o senzație uimitor de plăcută, care-l împingea de la spate.

— Jack... Jack...

Auzi glasul venind de undeva, de la mare depărtare. Fugi de el, nedorind să devină om la loc.

— Jack... Te rog! Mi-e așa de frig și de frică!

Își veni în simțiri. O clipă se simți cuprins de o furie oarbă. Cum îndrăznea cineva să-l deranjeze!

Auzi oftaturi și strigăte întrerupte de sughițuri care-i sfâșiau inima. Era Lucy! Era pe undeva pe-aproape, dar ascunsă într-o ceață atât de groasă și de grea, că-l speria până și pe Jack. De data asta chiar că se-ntrecuse pe sine.

— Lucy, sunt aici, strigă el.

— Unde aici? E așa de întuneric și de urât. Precis că sunt și monștri pe aici pe undeva, răspunse ea, începând să suspine.

— Lucy, rămâi pe loc și vorbește în continuare, ca să te pot găsi.

— Când am ieșit afară era soare. Tu *trebuia* să fii în grădină. Tata a zis că ești în grădină, dar *nu* erai.

În mintea fetei, teama începea să facă loc indignării. Jack se împiedică de o piatră și se zgârie într-o creangă.

— Te-am văzut de departe, zise Lucy. Mergeai repede. Am vrut să te strig, dar nu voiam să știe Mama că sunt afară. Azi a fost așa rea cu mine. N-a vrut să mă lase să mă joc, nu mi-a dat voie să fac nimic.

Jack se gândi că, probabil, Mama își ieșise din minți de îngrijorare. Ea știa în ce primejdie se aflau cu toții. Și Tata știa, numai că el prefera să nu bage în seamă.

— Am mers până la calea romană, dar nu te-am mai găsit. Ai plecat și m-ai lăsat, Jack, răule! Apoi a venit ceața, foarte repede. S-a întunecat și m-am speriat Ai făcut vrăji? Tata zice că asta fac vrăjitorii și că, apoi, ajung în Iad. Te duci și tu în Iad?

— Prin ceața asta, nici nu cred că l-aș putea nimeri, bombăni Jack. Pipăi marginea drumului cu vârful picioarelor. O clipă mai târziu o văzu pe Lucy, ghemuită pe pietre. Îi atinse brațul, iar ea țipă. Eu sunt, îi zise el, ferindu-se de loviturile ei.

— De ce te-ai furișat așa pe lângă mine? se văicări fetița.

— Nu m-am furișat – of, las-o baltă. Ascultă, am de făcut o treabă foarte importantă, iar tu nu trebuie să faci zgomot.

— Eu niciodată nu fac zgomot. Pot să stau ore-n șir fără să spun vreun cuvânt. Tata zice că parc-aș fi un șoricel. Mi-a spus că, pe când trăiam în palat, o zână rea m-a transformat în șoarece, dar o zână bună m-a făcut la loc.

— Păi ce-ar fi să taci și acum? zise Jack; i se părea că aerul din jur începuse să se miște. Poate că se iscase un vânt dinspre mare.

— E o poveste frumoasă. Și eu pot s-o spun așa cum trebuie. Tata zice că știu atâtea cuvinte de parc-aș avea zece ani.

— Șșș!

Jack o trase și pe ea în jos, printre ierburi.

— Mă ud, strigă Lucy.

— Taci din gură. Vine cineva pe drum, șopti Jack. Poate-i vreun monstru, adăugă el.

Lucy se lipi de el și încetă să se mai plângă de umezeală. În depărtare se auziră glasuri. Erau prea departe și nu puteau

distinge cuvintele, dar Jack, fără să știe de ce, își simți părul zbârlit pe ceafă la auzul acelor sunete. Apoi, pe neașteptate, undeva aproape de ei, cineva suflă într-un corn de vânătoare.

Lucy încercă să se ascundă în cămașa lui Jack. El o strânse în brațe, simțind cum tremurau amândoi. În depărtare se auzi un alt corn care-i răspundea primului.

— *Hvad er thetta*? zise cineva, atât de aproape încât Jack mai avea puțin și țipa de spaimă. Auzi și alte glasuri – încă vreo patru sau cinci. Ceața se subția văzând cu ochii. Pe drum se puteau vedea siluete, făpturi cu niște clăi de păr aspru în cap și cu mersul îndesat. Auzi clincănitul săbiilor.

— Veniți. Veniți la mine. Învăluiți văzduhul în mantia voastră cenușie, strigă Jack, chemând forța vitală, dar nu se mai putea concentra. Frica amenința să-l copleșească. Erau oamenii cu cap de lup. În carne și oase. Și se îndreptau spre sat.

— Ăștia sunt cavaleri? șopti Lucy.

— Nu. Taci.

Chiar fără ajutorul ceții, Jack era de părere că erau bine ascunși printre ierburi. Puteau să scape. Dar ce-o să se întâmple cu Mama și Tata? Și cu Bardul?

— Eu zic că-s cavaleri, zise Lucy.

— Sunt niște monștri. Taci din gură.

— *Hvad*? zise unul dintre cei de pe drum. El se apropie de margine și încercă să vadă ce se ascundea în ierburile de dedesubt.

— *Ekkert. Thetta er bara kanína*, zise altul.

Cuvintele erau aproape ca în saxonă, limba maternă a lui Jack. Mai auzise el și alte câteva limbi la viața lui, de la oameni care treceau pe acolo cu prilejul vreunei sărbători. Auzise galeza, ersa, limba picților și, firește, latina, dar nu putea vorbi în niciuna dintre ele. Nu semănau deloc cu limba lui. Asta, în schimb, semăna. Era aproape sigur că primul bărbat întrebase: „Ce e?” Iar al doilea îi răspunsese „Nimic. E doar un iepure.”

Lucy începu să se fâțâie pe lângă el, așa că o strânse mai tare. Războinicii care treceau pe deasupra lor se vedeau din ce în ce mai limpede. Erau îmbrăcați în piei de oaie și purtau tichii de piele pe deasupra pletelor blonde și lungi. La cingători le atârnau săbii și topoare. Unul dintre ei era numai un băietan.

Bărbații se sfătuiră, destul de multă vreme, apoi, ca prin minune, se întoarseră și o porniră îndărăt în direcția din care veniseră. N-o să găsească satul! Jack o îmbrățișă pe Lucy.

— Pleacă, șopti ea.

— Șșșș, zise Jack. Băiatul se întorsese spre ei și cerceta din nou ierburile.

— *Komdu*, Thorgil, strigă un bărbat.

— Ăștia-s cavalerii care au venit să mă ducă la castelul meu, strigă deodată Lucy. Aici sunt! Aici!

Băiatul de pe drum strigă: „*Tharna er kanínan*!" El sări în ierburi, cu cuțitul în mână, și o înșfăcă pe Lucy. Jack încercă să-l trântească la pământ, dar băiatul o trase pe Lucy de păr, săltându-i capul, și-i puse cuțitul la gât. De-acum, bărbații veneau în fugă înapoi.

Jack avea un răgaz de o clipă – numai una – în care putea să fugă, lăsând-o pe Lucy în ghearele berserkerilor. Nu putu s-o facă. Era așa mică și neajutorată. Era sora lui. Nu avea cum să învingă așa o ceată de războinici, dar putea să rămână alături de ea, chiar dacă asta n-ar fi fost de mare folos. Măcar ar muri împreună.

În clipa următoare, un bărbat uriaș, cu o singură sprânceană stufoasă care i se întindea de-a curmezișul frunții, căzu ca un copac peste Jack și-l făcu să-și piardă cunoștința.

Pământul se mișca. Întâi îl sălta în sus, apoi îl arunca la loc, răsucindu-l și făcându-l să-i fie greață. Jack dădu să respire, dar în loc de asta înghiți apă, foarte rea la gust, și vomită. Se ridică în patru labe. Zăcuse cu fața în jos, într-o băltoacă murdară; era ud tot și înfrigurat. Pământul se clătină din nou.

— Prœllinn er *vaknaður*, zise cineva.

Capul lui Jack pulsa. Lăsă ochii în jos și văzu o picătură de sânge curgând într-o băltoacă mizerabilă. Își pipăi părul. Era încâlcit și lipicios. Ce se-ntâmplase oare?

— *Hei prœll*! *Pú hefur svolitið kettlingaklór parna*.

Se auziră hohote grosolane de râs, cărora li se adăugară și alte câteva glasuri.

Jack se chinui să înțeleagă. Vorbeau o limbă care aducea cu saxona, dar cu un accent atât de sălbatic, încât nu înțelegea mai mult de un cuvânt din trei. Oare *prœll* era cuvântul corespunzător lui *thrall*? Atunci – Jack trebui să se sforțeze pentru a se putea concentra – însemna „servitor" sau poate

„sclav”. Nu-i suna a bine. *Kettlingur*, care era ceva apropiat de *kettlingaklór*, însemna „pisoi”. Ce-aveau pisoii de împărțit cu el?

Jack ridică ochii în sus – capul îl durea așa de tare că-i era frică să se miște prea brusc. Pământul se clătină din nou și-atunci văzu, dincolo de o balustradă de lemn, o mare întindere de apă cenușie. Se uită și în partea cealaltă. Tot apă.

Se afla pe o corabie! Jack mai fusese pe apă, în bărci de mici dimensiuni, care navigau în apropierea țărmului. Le folosea ca să ajungă la niște insulițe, când venea refluxul, de unde aduna ouă de pescăruși și crabi. Nu mergea prea departe în larg. Acum nu mai vedea nicio insulă în jur, numai marea cenușie, tremurătoare, și deasupra un cer la fel de cenușiu și nemilos. Gemu și-și lăsă ochii în jos, ca să nu mai vadă înfricoșătoarea priveliște.

— *Skrœfan pín*.

Skrafan thin. Jack reuși să traducă ușor expresia. Era una din insultele preferate pe care și le aruncau băieții din sat: „Tremură-n nădragi”. Păi, chiar era speriat. Cine n-ar fi fost? Se afla în derivă în largul mării, fără să-și poată aduce aminte cum ajunsese acolo.

Se întoarse ca să-l vadă pe cel care-i vorbea și se înfioră. Era un *uriaș*. Poate nu unul adevărat – ăștia se zicea că au niște brațe așa de mari că puteau ridica un bou. Dar că era, fără discuție, cel mai înalt om pe care-l văzuse Jack până atunci. Avea niște plete blonde, împletite în cosițe care-i cădeau pe umeri, o barbă deasă care-i acoperea pieptul și o singură sprânceană stufoasă care i se întindea de-a curmezișul feței.

Atunci băiatul își aminti. Între momentul în care o văzuse pe Lucy cu cuțitul la gât și bezna cumplită care-i urmase, mai existase un moment în care un uriaș cu o singură sprânceană se aruncase asupra lui. Ăsta era! Era un berserker în carne și oase, exact la fel de înfricoșător ca în poveștile pe care le auzise. În spatele lui, Jack zări alți bărbați care trăgeau la vâsle. Erau mai mici de statură decât uriașul, dar arătau la fel de înspăimântători.

Lucy! Cu ea ce se-ntâmplase? Oare o...? Era ceva de neînchipuit. Dar pentru niște bărbați care putuseră să-i măcelărească pe blânzii călugări, să ucidă o fetiță nu însemna nimic. Jack închise ochii. Nu reușise s-o salveze pe singura făptură pe care avea datoria s-o apere. Micuța lui surioară

fusese răpusă de parcă viața ei nu era mai însemnată decât a unui șoarece.

Își dădu seama că, dacă stătea cu ochii închiși, simțea încă și mai mult răul de mare. Se chinui să se ridice și se împletici până la balustradă. Nu i-ar fi fost prea greu să se arunce peste ea. Și de ce să n-o facă? La ce să mai trăiască? Lucy murise, poate chiar și părinții lui. Nu știa ce se întâmplase cât timp zăcuse leșinat. Viitorul părea sumbru. Probabil că berserkerii aveau de gând să-l omoare, într-un mod cât mai distractiv pentru ei. Poate chiar să-l *mănânce*.

Jack se simțea amețit de durere și disperare. Degeaba avuseseră toți încredere în el. Chiar și Bardul. Dacă bătrânul nu i-ar fi dat runa de apărare, poate ar fi izbutit să țină piept Coșmarului.

Își pipăi gâtul. Medalionul era încă acolo, nevăzut, dar tot călduț la atingere. Ce caraghioslâc! Îi salvase viața, dar pentru ce? Era un amărât, un neputincios, care-i lăsase pe berserkeri să-i omoare sora. Îi permisese Coșmarului să-i fure Bardului mințile. De-acum, bietului bătrân nu-i mai rămânea decât să rătăcească, până ajungea în Valea Lunaticilor. Măcar acolo o să-și găsească și el ceva prieteni.

Jack schiță un zâmbet. Pesemne că nu era nici el în toate mințile, că doar n-avea niciun motiv să zâmbească. Numai că gândul la Bard, întreținându-se cu amicii săi în Valea Lunaticilor – spunând cu toții „ăăăăăăă” și „Craa” și dând atoateștiutori din cap – ei bine, era destul de amuzant. „Nu, nu-i adevărat”, își spuse Jack.

— *Ba da*, este, îi ziseră buzele, care se încăpățânau să zâmbească.

Simți un val de căldură care se împrăștia din runa nevăzută. Îl umplu de speranțe vagi. La urma urmei, nu știa sigur dacă părinții lui erau sau nu morți. Bardul putea să-și revină. Viața era un lucru de preț, care nu trebuia irosit.

În clipa aceea, Jack privi spre capătul corăbiei și-l văzu pe băiatul care-o omorâse pe Lucy. O porni spre el, pășind cu greutate, dar observă că nu avea cum să treacă de ceilalți bărbați care stăteau drept în mijlocul punții, proptindu-se fiecare într-o pereche de vâsle. Uriașul ședea în fața lor, pe un cufăr de lemn.

— *Hvert ertu að fara*? întrebă uriașul.

„Unde te duci?” traduse Jack.

— Să-l omor pe băiatul ăla, răspunse el, arătând cu degetul.

Uriașul rămase o clipă tăcut, parcă încercând să priceapă. Apoi îl privi cu ochii măriți de uimire.

— *Að drepa þetta brjóstabarn*. *Ha*! *Ha*! *Ha*! *Ha*!

— *Ég er ekki brjóstabarn*! se auzi glasul supărat al băiatului.

— *Jú, það ertu*!

Toți bărbații păreau să găsească întâmplarea teribil de amuzantă. Hohoteau și răcneau din toate puterile. Băiatul protesta, cu glasul ceva mai subțire și mai ascuțit.

— *Það er gott*, zise uriașul, căruia îi dăduseră lacrimile de râs; își dădu la o parte picioarele, groase ca niște trunchiuri de copaci, și le făcu semn și celorlalți să facă la fel.

— *Að drepa þetta brjóstabarn*. *Ha*! *Ha*! *Ha*!

„Ce fel de oameni mai erau și ăștia?” se întrebă Jack. Știau că el se pregătește să omoare pe cineva, și le plăcea! Nu înțelegea ce înseamnă *brjóstabarn*, dar *drepa* însemna cu siguranță „a ucide”. Își făcu loc pe lângă berserkeri, trecând peste picioarele și coatele lor. Dar ce avea de gând să facă, odată ajuns la capătul corăbiei, nu știa.

Când se strecură pe sub brațul urât mirositor și îmbrăcat în piei de oaie al ultimului bărbat din șir, se împiedică de Lucy, ghemuită în balta murdară de pe fundul corăbiei.

— Era și timpul, se smiorcăi ea. Am suferit îngrozitor și tu ai dormit tot timpul.

— Trăiești! Mulțumesc Cerului, strigă Jack, îmbrățișându-și surioara care începu de îndată să plângă.

— Am tot încercat să le spun cavalerilor ăstora să mă ducă la castel, suspină ea.

— Nu-s cavaleri, zise Jack, nu prea sigur ce să-i spună și ce nu.

— Firește că nu-s! Miros ca niște porci și urlă ca niște câini. Și râd de mine. Spune-le să ne ducă acasă imediat.

— Nu prea cred c-o să m-asculte, zise Jack.

— *Hei þræll*! *Því drepurðu ekki þetta brjóstabarn*?

— Întreabă de ce nu mă omori, zise băiatul, într-un grai saxon foarte curat. Dacă încerci, îți tai capul.

El continuă să-și mânuiască vâsla, care se deosebea de celelalte. Atârna într-un fel de cârlig și intra drept în apă.

— Tu ești *brjóstabarn*? întrebă Jack.

Drept răspuns, băiatul îi trase un picior în burtă și imediat îl lovi și la cap.

— Ești un sclav nenorocit. Pot să te omor când am chef.

Din cauza loviturii, tăietura de pe fruntea lui Jack se redeschise. Încercă să opună rezistență, dar era prea slab. Tot ce putea face era să-și adune puterile încercând să nu i se facă rău și să vomite.

— Monstrule! urlă Lucy. *Brjóstabarn* ce ești!

Ea se strecură pe sub pădurea de arme și brațe, până la locul în care stătea uriașul și i se cățără în poală, ajutându-se de părul lui împletit în cosițe.

— Nu... nu... gemu Jack, așteptându-se ca uriașul s-o arunce direct în mare.

— Trebuie să faceți ceva! striga Lucy. Sunteți cavalerii mei, trebuie să mă duceți la castel. Ridică-te de pe lada asta și trage-i o bătaie acelui... *brjóstabarn*!

În loc să se înfurie, uriașul izbucni iar într-un hohot de râs tunător. O lăsă pe Lucy jos și își făcu loc să treacă până la pupa corăbiei, care se clătina îngrijorător sub greutatea lui.

— *Hann er prœllinn minn*, Thorgil, zise el, trăgându-i băiatului o palmă așa de puternică, încât capul acestuia zvâcni pe spate.

Apoi, uriașul se întoarse cu pași înceți la lada lui.

Thorgil scrâșni din dinți, dar nu scoase niciun sunet. Se uită la Jack cu priviri încărcate de atâta ură, că Jack aproape putea să le simtă. Între timp, Lucy se întorsese. Se lăsă pe vine în băltoaca cea murdară și-l bătu pe Jack pe braț.

— Te apăr eu, îi zise ea. La urma urmei, sunt prințesă.

Încet-încet, rana i se opri din sângerat, iar Jack reuși să-și revină de pe urma puternicei lovituri în burtă. Nu-i trecea nimic altceva prin minte, decât că trebuia să rămână în viață de dragul lui Lucy. Ea habar n-avea în ce primejdie cumplită se găseau. Pentru ea, totul era numai o aventură cam neplăcută.

După o lungă perioadă, Thorgil se întoarse spre Jack și-i vorbi din nou, tot în graiul său curat saxon.

— Nu te omor pentru că ești al lui Olaf Sprâncenatul, și numai el poate s-o facă. Dar fata este sclava mea, adăugă el, aruncându-i un zâmbet rece. Dacă mă superi, pot s-o omor oricând am chef.

Și zicând acestea, își îndreptă din nou atenția spre vâsla pe care o mânuia.

• Capitolul 11 •

FECIOARA RĂZBOINICĂ

Navigară toată ziua, oprindu-se doar pentru ca vâslașii să se poată odihni un pic. Cerul rămase acoperit, dar norii se ridicaseră îndeajuns pentru ca Jack să poată observa uscatul, undeva departe, în stânga lor. La un moment dat trecură de o insulă de pe care se înălțau trâmbe de fum. Oare era Insula Sfântă? Din cauza negurii, nu-și putea da seama.

Într-una din pauze, Olaf Sprâncenatul le împărți tuturor pește afumat, brânză și un fel de lipie din care Jack nu mai mâncase niciodată.

I se păru delicioasă, până ce-și dădu seama că trebuie să fi fost furată din satul unor bieți amărâți. Olaf găsi un borcan cu miere și unse câteva felii de pâine pentru Lucy. Nimeni altcineva nu mai avu dreptul la așa o delicatesă.

— *Litla valkyrja*, mormăi uriașul, mângâindu-i părul lui Lucy.

— Prințesă, îl corectă ea, întorcându-i zâmbetul.

— Pacoste, zise băiatul de la vâslă.

Jack îl privi. În felul lui bosumflat, Thorgil era destul de arătos. Avea ochi albaștri și părul i-ar fi fost la fel de auriu ca al lui Lucy, dacă n-ar fi fost atât de murdar. Jack își dădu seama că toți berserkerii erau murdari din cap până-n picioare. Încălțările lor răspândeau un miros de mortăciune, iar blănurile de oaie puțeau a transpirație. Lucy, cu rochița ei albastră precum cerul, părea o floricică scăpată într-o cocină de porci.

Cum s-o ajute? El, Jack, putea încerca să înoate până la țărm, dar cum s-o lase de izbeliște? Se prea putea ca Olaf Sprâncenatul să se lase convins s-o elibereze, numai că ea nu-i aparținea și berserkerii puneau mare preț pe dreptul de proprietate. Se întâmplase deja ca Thorgil s-o ciupească, vrând să vadă reacția lui Jack, iar Olaf nu intervenise.

Pluteau spre miazănoapte, pe oceanul cenușiu, până ce, pe la jumătatea după-amiezii, ieși soarele care se înălța, roșu și umflat, deasupra orizontului, în timp ce ei cârmiră și se îndreptară spre țărm. De-a lungul malului, Jack zări o pădure

deasă și focuri. Încă două corăbii se aflau ancorate acolo. Sosirea lor fu întâmpinată cu urale.

Cu totul erau vreo patruzeci de bărbați și șapte băieți. Cei de pe țărm își fluturau prăzile pe care le obținuseră – șaluri brodate, coliere, chiar și perechi de încălțări elegante de damă pe care și le atârnaseră de gât ca pe niște trofee. Mergeau fuduli de jur împrejur, hohotind și arătându-se cu degetul unii pe alții. Alte prăzi fuseseră întinse pe nisip: obiecte de metal, vase, linguri, bucăți de stofă viu colorate și o cruce împodobită cu pietre scumpe care ar fi putut proveni de pe Insula Sfântă. La marginea pădurii stăteau înghesuiți prizonierii, cu picioarele legate.

Jack fu dus în grupul acestora, dar Lucy fu arătată războinicilor adunați ca un trofeu de mare preț. Olaf o ridică deasupra capului și tună:

— *Litla valkyrja*!

Apoi o lăsă din nou la pământ. Cu toți o admirară. Lucy făcu o plecăciune, iar ei se înclinară la rândul lor. Ea începu să bată din palme, iar ei râseră. Dinspre partea ei, era pe deplin cufundată în basmele cu prințese, dar Jack se simțea teribil de îngrijorat, gândindu-se la adevăratele motive ale prețuirii berserkerilor.

— E o scumpă, nu-i așa? zise o femeie slabă, cu ochii plini de durere. Am avut și eu o fată, dar nu așa frumoasă ca sora ta.

Ea tăcu, iar Jack ghici ce se întâmplase. Pesemne că fata femeii nu fusese îndeajuns de drăguță ca să scape cu viață.

— Fetița e sclavă, ca și noi, zise un bărbat îmbrăcat într-o robă zdrențuită de călugăr. O s-o crească și-o să aibă grijă de ea, ca de un animal pe care-l duci la târg, apoi o s-o vândă.

— Măcar e în viață, zise Jack.

— Câteodată ți-e mai bine mort.

— Nu, nu-i așa.

Călugărul râse.

— I-auzi la el! Copilul ăsta are îndrăzneala să le țină predici celor mai bătrâni decât el. Ascultă, băiete. Viața lungă nu este decât un prilej să te umpli de păcate. Cu cât trăiești mai mult, cu atât Satana îți șoptește mai tare la ureche. Sufletul ți se îngreunează și, până la urmă, ajunge în iad. Mai bine mori tânăr, de preferat imediat după botez, și urci la ceruri.

— Fata mea e în ceruri, zise femeia cu ochii triști.

— Păi, ce să zic, n-ai de unde ști, zise călugărul. Chiar și copilașii foarte mici sunt în stare de rele.

— Ba *știu* că e în ceruri, răspunse pătimaș femeia.

— Eu te cred, zise Jack. După părerea mea, totul depinde de un lucru – dacă un om vrea sau nu vrea să fie rău. Soră-mea Lucy te înnebunește uneori, dar o face fără vreun strop de răutate.

— Omul se naște stricat, zise călugărul cu vocea spartă. Jack nu-i răspunse. Lucrurile astea le spunea tot timpul și Tata.

Războinicii se ghiftuiră cu carne friptă până ce burțile li se umflară, iar bărbile deveniră lucioase de grăsime. Băură și mied până se amețiră de tot. Izbucniră certuri. Mulți se duseră la culcare cu buza tăiată sau nasul însângerat, dar păreau cu toții bine dispuși. Totuși, Jack observă că unii nu luau parte la aceste distracții.

Ceata lui Olaf Sprâncenatul își făcuse tabăra undeva la o parte. Nimeni nu le trăsese, în glumă, vreun pumn și nici nu le aruncase cu nisip în păr. Nimeni nu îi fluierase pentru a-i dojeni. Din câte se părea, oamenii lui Olaf erau mai de soi ca să se amestece în asemenea distracții ieftine.

Singurul care făcea excepție era Thorgil. Un alt băiat cu părul tuns perie trecuse în fugă pe lângă grupul lor și aruncase în el cu o piatră. Thorgil sărise în picioare cu un strigăt și o pornise după cel care-l provocase. Alergaseră de jur împrejurul taberei de câteva ori, până ce Thorgil îl ajunsese din urmă.

— *Hœttu*! strigase băiatul cu păr scurt.

— *Aldrei*! *Nei*! zbierase Thorgil.

Ceilalți țopăiau în jurul lor, scandând:

— *Dreptu hann*! *Dreptu hann*!

— „Omoară-l, omoară-l”, asta zic, spusese încet călugărul.

— Le înțelegeți graiul? întrebase Jack, în timp ce observa cum mult mai îndârjit, Thorgil era pe punctul să câștige lupta.

— A, da. Am avut prilejul să le țin și predici acestor… animale.

De-acum, băiatul cu păr scurt încerca să scape, dar Thorgil îl trăgea înapoi și continua să-i care pumni și picioare cu o sălbăticie care-ți făcea silă. Strigătele războinicilor se schimbară în: „Nóg! *Hœttu*!”

— Acum spun: „De ajuns! Oprește-te!”, numai că ea nici nu vrea să audă, zise călugărul.

— *Ea*?

Jack tresărise, smulgându-se din amorțeala cu care privea lupta care devenise foarte urâtă. Thorgil îi trăgea capul băiatului pe spate, încercând să-i rupă gâtul.

— Oh, da. E fată.

— *Nóg*, mârâise Olaf Sprâncenatul, smulgând-o pe Thorgil din încăierare, cu aceeași ușurință cu care ar fi ridicat un pisoi de la pământ. Băiatul cu păr scurt se furișase în patru labe de la locul luptei. Ceilalți se risipiseră.

— Ca să vezi, spusese călugărul. De obicei, Olaf lasă lupta să continue până la sfârșit.

Uriașul se întorsese cu pași mari la locul său de pe plajă, ținând-o pe Thorgil strâns la subsuoară.

— Cum să fie fată? se întrebase Jack. Mai cunoscuse el fete supărăcioase în sat, dar niciuna dintre ele n-ar fi sărit să ia parte la o asemenea luptă sălbatică. De fapt, nici măcar vreun băiat n-ar fi îndrăznit.

— E o fecioară războinică, zisese călugărul. O blestemăție micuță, care, cu siguranță, o să se prăjească pe vecie în Iad. Încearcă să intre pe sub pielea lui Olaf, așa că sare la bătaie de două ori mai repede decât bărbații din ceata lui, care nu-s nici ei niște pămpălăi.

Călugărul își ațintise privirile asupra cetei de războinici, privindu-i cu atenție. De-acum, majoritatea lor se prăbușiseră pe nisip, beți morți. Numai oamenii lui Olaf își așternuseră bucăți de pânză pe care se întinseseră cum se cuvenea.

Culcușurile lor formau cele patru laturi ale unui pătrat, de parcă și în somn se așezaseră în poziție de luptă. În mijloc dormea Thorgil, iar lângă ea, pe o pătură, Lucy, care avea o pernă adevărată sub cap și o cuvertură frumos brodată, pesemne, furată de pe altarul vreunei biserici.

— Ce înseamnă *brjóstabarn*? întrebase Jack.

— Ce întrebare ciudată, îi răspunsese călugărul.

— Așa i-a spus Olaf lui Thorgil.

— Aha, încuviințase călugărul cu un aer sumbru, înțelegând despre ce era vorba. Înseamnă „copil de țâță”. Îi spune așa ca s-o înfurie. Așa le place oamenilor din miazănoapte să-și omoare timpul.

— Dar… și Jack se oprise să-și aducă aminte cuvântul, *kettlingaklór* ce înseamnă?

Călugărul zâmbise amar.

— Înseamnă „zgârietură de pisică”. Așa spun ei loviturilor care te lasă lat. Înțeleg că ai încasat și tu una.

— Da, spusese Jack.

— Nu pare să-ți fi lăsat vreo urmă. Crede-mă, n-ai vrea să vezi cum poate cu adevărat să te zgârie o pisică.

Spunând acestea, călugărul se cufundă în gândurile sale și tăcu. Jack rămăsese cu ochii la focurile care sclipeau, la războinicii întinși pe jos și la oamenii lui Olaf care dormeau înșiruiți ordonat.

Prizonierii erau păziți de trei bărbați cărora nu li se îngăduise să bea. Nu puteau să scape. În plus, se gândise Jack, în timp ce se întinse pe pământul rece și umed, nu putea pleca fără Lucy. Și nu avea cum s-o scoată din locul acela înconjurată de ceata lui Olaf.

•

Rămaseră pe plajă timp de câteva zile. Corăbiile plecau și se întorceau încărcate de pradă. În cele din urmă, după ce războinicii adunaseră cât puteau să ducă, plecară cu toții spre miazănoapte.

Era un trai foarte greu. Jack și ceilalți prizonieri erau legați fedeleș, ca niște găini gata de pus la copt. Zăceau cu fața în sus și nu puteau decât să privească cerul, simțind apa rece care băltea sub spinările lor. Corăbiile luau permanent apă. Pe rând, prizonierii erau dezlegați și puși să scoată apa cu gălețile și s-o arunce peste bord. Când îi veni rândul, Jack observă cu groază că marea era cât pe ce să se reverse înăuntru. Corabia era atât de încărcata încât fie și un balot de stofă în plus i-ar fi putut trage la fund.

„Asta-i fată”, se gândea el, privind-o pe furiș pe Thorgil. De-acum pricepuse că vâsla ei era de fapt cârma cu care corabia se ținea pe drumul cel bun. Nici n-ar fi putut să mânuiască o vâslă adevărată. Jack încercă să și-o imagineze îmbrăcată în rochie, dar nu izbuti – era o ființă prea grosolană. Când bărbații își aruncau insulte unul altuia, ea îi întrecea pe toți în răutate. Când scuipau și trăgeau vânturi, li se alătura.

Una peste alta, era făptura cea mai scârboasă – bărbat sau femeie – pe care o văzuse Jack în viața lui. Tot timpul trebuia să intervină între ea și Lucy, căci cea mai mare bucurie a lui Thorgil era să provoace durere. Nu ajunsese chiar să o lovească până la

sânge, dar brațele lui Lucy erau pline de vânătăi din pricina ciupiturilor.

Jack rămăsese uimit de modul în care fetița reușea să-și păstreze buna dispoziție. De-acum trebuia să-și fi dat seama că nu se îndreptau spre niciun castel. Măcar trebuia să i se fi făcut dor de Mama și Tata. Totuși, Lucy își revenea după fiecare ciupitură, se ștergea la ochi și îl căuta pe Olaf. Îi dădea tot felul de porunci, ca și cum ar fi fost ogarul ei preferat, și chiar dacă uriașul nu-i dădea ascultare, Lucy pretindea că i-a dat. Era ceva ciudat și neliniștitor în același timp.

Olaf nu era un tovarăș de încredere. Împărțea cu ușurință pedepse în stânga și în dreapta, spărgând dinți sau rupând câte o coastă, dacă-i venea cheful. Văzând-o pe Lucy împreună cu monstrul, Jack se simțea scârbit, dar n-avea ce să facă.

În cea de-a treia zi izbucni o furtună. Corabia se legăna înspăimântător și valurile se revărsau peste bord. Toți prizonierii trudeau din răsputeri să scoată apa, în timp ce vâslașii se chinuiau să ajungă la țărm. Femeia cu ochii triști se prăbuși. De la bun început se văzuse că nu era prea puternică. Olaf o târâi la o parte și, cu o mișcare agilă care-l făcu pe Jack să strige de groază, îi tăie gâtul și o aruncă peste bord.

Jack și ceilalți înghețară. Apoi se reapucară de treabă, cu și mai mult spor, înainte ca Olaf să-i observe. Chiar și așa, țărmul rămânea înfricoșător de departe. Vântul îi împingea înapoi și, la fiecare trei lungimi de vâslă parcurse, dădeau înapoi cu două. Thorgil stătea agățată de cârmă, cu un aer îndârjit. Marea încerca să i-o smulgă din mână, dar ea strângea din dinți și se lupta din răsputeri.

— Îngerii să te ducă lângă fiica ta, șopti călugărul în timp ce trudea. Fie ca timpul pe care-l vei petrece în purgatoriu să fie scurt.

Se ruga pentru sărmana femeie ucisă. Pe chipul lui Jack, lacrimile se amestecau cu picăturile de ploaie. Nici nu-i știa numele, iar chipul ei deja începuse să i se șteargă din memorie. „Fie ca forța vitală să te țină în palma sa” se gândi Jack, repetând cuvintele pe care le învățase de la Bard. „Fie să te întorci odată cu soarele și să te naști din nou în lume.”

Tatii nu i-ar fi fost pe plac să audă asemenea rugăciune. I-ar fi tras o bătaie soră cu moartea, dacă l-ar fi auzit rostind-o. Dar lui

Jack i se părea un lucru bun și firesc să invoce două religii, în caz că una singură n-ar fi fost de ajuns.

Lucy era înghesuită între baloturile de piei și de pânză. Jack o auzea plângând, pe deasupra zgomotului furtunii, care se întețise într-atât încât nici nu mai putea vedea pupa corăbiei. Încercă să nu se mai gândească la sărmana femeie moartă. Datoria lui era să aibă grijă ca Lucy să nu pățească la fel – asta dacă nu se înecau amândoi. De-acum, nu se mai simțea cuprins de groaza din primele zile de captivitate. În schimb, îl copleșise o nefericire profundă și tăcută, ca a unui cal de povară.

Olaf trecea de la un capăt al corăbiei la altul, împărțindu-le oamenilor monede.

— Acum chiar că am pățit-o, mormăi călugărul.

— Ce face, îi *plătește*? întrebă Jack, care era atât de stors de puteri că nici nu mai simțea durerea.

— Le dă aur ca să nu ajungă cu mâna goală în palatul zeului mării. Satana o să le ia aurul din mâini și o să-i tragă drept în iad, zise călugărul, zâmbind strâmb.

„Ar fi bun acum focul iadului, măcar o flăcăruie, acolo”, se gândi Jack. Din cauza frigului se mișca stângaci, iar găleata cu care scotea apă îi tot aluneca din mâini. Era atât de obosit că începuse să vadă pete de culoare în fața ochilor. Gândul că ar putea leșina îl îngrozea. Dacă leșina, murea.

— *Land fyrir stafni*! striga cineva. Perdeaua de ploaie se subție o clipă, permițându-le să vadă că, într-adevăr, erau aproape de țărm.

Puțin mai târziu, Jack simți cum chila corăbiei dă de nisip. Vâslașii săriră peste bord și traseră corabia printre valuri, aducând-o în siguranță pe țărm.

•

Zăceau pe mal, ca niște șobolani înecați. Nimeni nu mai avea putere să se miște, nici măcar berserkerii. Trăseseră corabia pe țărm, cât mai departe de valuri, apoi se prăbușiseră. Jack reuși să ajungă la Lucy și o luă în brațe. Marea mugea, vântul vuia și ploaia cădea neîncetat. Pe corabie erau piei unse cu seu care puteau fi folosite ca adăposturi, dar niciunul nu se mișcă să le scoată.

La un moment dat se lăsă întunericul. Când ajunseseră la țărm, soarele aproape că apusese. Jack o simți pe Lucy tremurând și încercă să-i sape o groapă în nisip. Măcar așa se

putea apăra cât de cât de frigul care devenea din ce în ce mai pătrunzător. Se ridică. Câțiva războinici – printre care și Olaf – își reveniseră îndeajuns pentru a se ridica în picioare. Cu glas puternic, începură să dea porunci, însoțindu-le cu lovituri de picior. Încet, cu mare greutate, prizonierii se ridicară și ei. Cei care nu puteau s-o facă fură târâți, fără niciun fel de menajamente, pe un teren aflat deasupra nivelului la care ajungea fluxul.

De-acum se întunecase aproape de tot. Jack simți cum cineva îi lega gleznele cu o frânghie. Fu dus lângă ceilalți și priponit la un loc cu ei, dar, din fericire, Lucy rămase lângă el. O luă din nou în brațe și, spre marea sa ușurare, simți cum cineva întinde deasupra lor o blană unsă cu seu. Pesemne că berserkerii n-aveau de gând să-și piardă prada din cauza vreunei boli.

— Hai, hai, murmură Jack, în timp ce Lucy tot tremura; băiatul își simțea gâtul uscat, după ce încercase să se facă auzit prin zgomotele furtunii.

— De ce nu mă duc la castel? întrebă ea, clănțănind din dinți.

Jack rămase uimit. Cum de credea încă în povestea asta? Tăcu, neștiind ce să-i răspundă. Lucy începu să plângă.

— Le-am spus și le-am tot spus. Dar nu mă ascultă.

— Iubito, ăștia nu-s cavaleri.

— Ba da, ba da. Unii răi.

Jack își mușcă buzele și se hotărî să-i spună adevărul.

— Sunt negutători de sclavi.

— Nu-mi spune asta! se rugă Lucy. Nu vreau s-aud.

— Trebuie să ne obișnuim cu gândul, iubito. Suntem sclavi.

— Nu vreau s-aud!

Ea suspină până ce-și pierdu toate puterile. Se agăță de Jack, tremurând și gemând. Băiatului nu-i venea în minte nicio cale de a o ajuta. Apoi, spre marea lui mirare, Lucy spuse, cu un glas aproape liniștit:

— Știu că ăștia nu-s cavaleri. Am văzut cum… cum a murit femeia aia, sărmana de ea. Știu că Thorgil mă urăște și… probabil că o să mă omoare. Atunci o să mă duc în ceruri, nu?

— Sigur că da, zise Jack cu un nod în gât, venindu-i să plângă.

— Asta-i bine. Dar până atunci, nu vreau să mă gândesc la ce-o să fie. Nu înțelegi că nu pot să trăiesc știind ce m-așteaptă?

Și Jack înțelese. Lucy era ca Tata. Tata era așa de nefericit din pricina piciorului schilod că trebuia să inventeze povești. Lucy

era distrusă pentru că fusese luată de lângă toți cei pe care-i cunoștea. La fel și Jack, numai că el era mai mare, putea să îndure. Lucy era gata să-și piardă mințile, și singurul lucru care o mai putea ajuta era pojghița subțire a unei iluzii. Pe dată, luă o hotărâre.

— De cele mai multe ori, prințesele trec prin tot felul de peripeții înainte să ajungă la castelele lor, zise Jack.

— Da, groaznice, uneori, zise Lucy, căscând și ghemuindu-se mai aproape.

— Sunt prinse de căpcăuni și uneori lăsate ca hrană pentru dragoni. Îți poți închipui vreun lucru mai groaznic decât să fii legată de un copac în fața unei peșteri adânci și întunecate?

— Din care iese fum, completă Lucy, cu vocea din ce în ce mai adormită.

— Fum negru, înecăcios, urât mirositor.

— Dar întotdeauna apare un cavaler care le salvează.

— Da, întotdeauna, zise Jack, clipind ca să-și oprească lacrimile.

Mâna lui Lucy, care îl apucase de haină, se desfăcu. În scurt timp o auzi sforăind ușor, ca un bebeluș.

Să nu plângă. Să nu plângă. Lucy nu-l avea decât pe el; trebuia să o apere. Jack își pipăi gâtul. Runa de apărare răspândi un val de căldură peste mâna și brațul lui. La urma urmei, nu era un lucru rău să aibă grijă de Lucy. Era mult mai bine decât dacă n-ar fi avut pe nimeni. „Ce ciudat”, își spuse Jack. Nu avea mai multă putere de a-și hotărî soarta decât un câine legat de lanț, dar faptul că avea grijă de Lucy îl făcea să se simtă… oarecum… puternic.

„Aș vrea să fie aici Bardul, să-mi explice”, se gândi Jack. Oftă și se pregăti pentru noaptea cea lungă, în timp ce ploaia răpăia peste blănurile unse de deasupra capetelor lor.

• Capitolul 12 •

TÂRGUL DE SCLAVI

Se odihniră o zi, apoi plecară mai departe, navigând de-a lungul coastei spre miazănoapte. Împrejurimile deveniră din ce în ce mai sălbatice. Prin aceste locuri erau puține sate, care, cu toatele, se înfipseseră adânc în pământul stâncos, de parcă se așteptau să fie luate de vânt.

Marea era încă învolburată, deși ploaia se oprise și ieșise chiar și soarele. Prizonierii lucrau în schimburi să scoată apa din corabie, o corvoadă care nu se mai sfârșea. Când și când, Jack zărea turnuri rotunde, ridicate pe vârfurile dealurilor din depărtare. Erau singuratice și oarecum amenințătoare. Nu văzu niciun om în preajma lor.

— Astea sunt fortărețele picților, zise călugărul posomorât.

Jack mai văzuse oameni din neamul picților. Veneau din când în când pe drum, în satul lor, ca să cumpere mâncare dând în schimb obiecte din fier. Erau un neam de oameni scunzi și secretoși, acoperiți din cap până în picioare de desene albastre despre care lumea zicea că sunt de neșters. Asta le dădea o înfățișare fantomatică – ei se puteau topi în umbra înșelătoare a pădurii la fel de ușor ca animalele sălbatice. Nu văzuse niciodată mai mult de doi sau trei la un loc.

— Sunt mulți la număr? întrebă Jack, nu fiindcă asta l-ar fi interesat în mod deosebit, ci mai degrabă ca să-și omoare timpul.

— Nu știe nimeni, zise călugărul. Ei se arată numai în zori și la apus, dar la amiază se ascund. Unii spun că lumina soarelui le slăbește puterile. Totuși sunt războinici de temut.

Jack privi turnurile cu interes, căutând să vadă vreun firicel de fum sau vreo altă urmă de viață. Dar pe dealuri nu se mișca nimic, în afara umbrelor norilor care se alergau pe cer.

De când cu furtuna, Jack simțea că i se luase de pe umeri o povară. Nu că situația lui s-ar fi îmbunătățit. Se îndepărta din ce în ce mai mult de casă, dar aerul mării părea plin de speranțe. De-acum înțelegea mișcarea valurilor și modul în care corabia le

răspundea. Nu-i mai era frică. De fapt, începea chiar să-i placă. Era minunat să călătorească atât de repede.

— *Það er gott. Þú ert hrifinn af sjónum*, mormăi Olaf din spatele lui. Fără să vrea, Jack clipi din ochi de spaimă.

„E bine. Îți place marea”, îi spusese uriașul. Jack începea să înțeleagă din ce în ce mai mult graiul oamenilor de la Miazănoapte; era ca și cum s-ar fi uitat într-un ochi de apă tulbure. Odată ce te obișnuiai cu tremuratul undelor, imaginea se limpezea.

— *Mér líkar hann*, răspunse Jack. Îmi place.

Uriașul păru mulțumit de răspuns și profită de ocazie ca să-l mai învețe pe Jack câteva cuvinte.

— *Skip*, zise el, arătând spre corabie. *Vígamenn* – și-i indică pe războinici. *Brjóstabarn*. *Ha*! *Ha*! *Ha*! *Ha*! adăugă, ațintindu-și degetul spre Thorgil, care scrâșni din dinți.

După furtună, chiar și ea părea schimbată. N-o mai chinuia atât de des pe Lucy, și-și petrecea vremea privind fix către mare. Nu prea se mai amesteca în concursurile de râgâit și tras vânturi care le plăceau atât de mult berserkerilor. Dacă cineva i-ar fi cerut părerea, Jack ar fi spus că e nefericită.

„Dar de ce Dumnezeu să fie nefericită?”, se întreba Jack. Era printre oameni din neamul ei, mergea acasă. Părea oarecum firesc ca o brută cum era Thorgil să devină mai drăguță când era tristă.

Într-o bună zi, ocoliră un promontoriu și intrară într-un golf larg. La capătul lui se afla un oraș mare și un doc bine construit. Celelalte corăbii ale berserkerilor, de care fuseseră despărțiți în timpul furtunii, ajunseseră deja. Când Olaf se ridică și suflă în cornul de luptă, se auziră urale. Corabia alunecă spre locul de ancorare la fel de ușor ca o pasăre care zbura în cuib. De pe mal li se aruncară frânghii și începură întreceri de forță, în cursul cărora unii războinici erau trași peste bord, apoi se urcau la loc, dornici să mai încerce o dată.

Revederea era atât de veselă, încât Jack aproape că uită de propria situație. Apoi însă, văzu o mulțime de alți prizonieri, legați fedeleș și întinși pe țărm. Și el era prizonier. Și Lucy. N-aveau motive de bucurie, niciunul nici altul. Pesemne că acesta era locul în care urma să fie vânduți. Părea o așezare îndeajuns de mare.

Prizonierii lui Olaf fură conduși cu forța lângă ceilalți și lăsați să aștepte, toată ziua, în timp ce războinicii sărbătoreau sosirea. Oamenii din partea locului veniră să se holbeze la ei. Unii îl împunseră cu degetul pe Jack și-l siliră să se ridice și să se învârtă pe călcâie. Îi cercetară dinții, îi deschiseră larg pleoapele, ca să vadă (ghici el) dacă avea vreo boală. Dacă n-ar fi fost legat, probabil că i-ar fi aruncat și bețe, punându-l să le aducă.

Numai că era legat. Odată ajunși aici, prizonierii puteau evada, așa că erau bine păziți. Lucy era singura care fusese ferită de insultele cumpărătorilor. În sfârșit, în faptul serii, la marginea orașului ajunse o nouă ceată.

Era greu de spus câți erau la număr. Umbrele lungi și albastre ale caselor se întindeau pe pământ, până ce întâlneau tenebrele serii, la poalele unei pădurici. În această zonă întunecoasă apărură, rând pe rând, niște oameni. Pe corpurile lor păreau că se încolăcesc corzi de viță; ai fi zis că pădurea însăși se trezea la viață. Lui Jack i se zbârli părul pe ceafă.

Oamenii se apropiară cu grijă, în tăcere, ca o turmă de cerbi. Atunci observă Jack că erau complet dezbrăcați – de fapt, singurul lor acoperământ erau motivele neregulate, albastre, pictate direct pe piele.

— Picții, șopti el. Nu semănau cu negutătorii timizi pe care-i văzuse în satul lui; arătau încrezători, din pricina numărului lor mare, și puterile le sporeau odată cu lăsarea întunericului. Picții se înghesuiră toți odată în jurul prizonierilor, ciupindu-i ca să vadă cât erau de grași.

— *Hœaettið*! strigă un berserker. Gata! O dată în viață, Jack se simți recunoscător pentru prezența lor acolo. Războinicii îi împinseră pe picți la o parte, iar Olaf Sprâncenatul ieși în față să-i înfrunte.

— *Ekki núna*! tună el. Nu acum!

„Nici altădată”, se gândi Jack, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

— *Farið*! Plecați!

Șuierând printre dinți, picții se retraseră. Acum erau acolo, la marginea drumului, iar o clipă mai târziu dispăruseră înapoi în pădure.

Orice soartă era de preferat aceleia de-a fi cumpărat de vreunul dintre ei, se gândi Jack, cuprins de panică. Mai bine

muncea ca sclav într-o mină de plumb, căra pietre sau aduna bălegar până la sfârșitul zilelor, decât să-l ia cu ei picții.

De-acum, Olaf le porunci oamenilor săi să-i curețe și să-i aranjeze pe prizonieri. Îi cufundară în apă rece ca gheața, le spălară părul cu săpun urât mirositor, apoi îi aliniară, uzi leoarcă, să se usuce la căldura focurilor de tabără care trosneau vesel. Le dădură de mâncare felii mari de pâine pe care întinseseră o fiertură gustoasă de carne.

Mai bine de-atât, Jack nu mâncase de săptămâni întregi. O dădu pe gât și-și linse degetele, căutând să nu piardă nicio picătură. Burdufurile de cidru trecură din mână în mână și fiecare bău pe săturate. În cele din urmă, umflat de mâncare și amețit, Jack se întinse pe jos alături de ceilalți.

„Parc-aș fi un animal de povară”, se gândi el, în timp ce mâncarea grea i se învârtejea în stomac. „Nici nu mi-am spus rugăciunea. N-am dat nimic ca jertfă spiritelor vieții. M-am îndopat ca un porc pus la îngrășat și hrănit cu mere.”

Se ridică în picioare și privi scânteile împroșcate de focurile de tabără. Încercă să cheme spiritele vieții, dar era prea obosit și cu burta plină. „M-am transformat într-un adevărat sclav”, se gândi el nefericit, în timp ce adormea.

•

În oraș era zi de târg. Fermierii aduceau coșuri cu mere și napi. Brutarii scoteau la vedere tăvi cu pâine fierbinte, care mirosea ademenitor. În alte coșuri erau înșirați puii, iar caii, caprele și porcii erau plimbați de colo-colo, pentru a putea fi cercetați de cumpărători. Însă lucrul cel mai important, care pesemne nu se întâmpla prea des, era târgul de sclavi.

Prizonierii fură împărțiți pe grupuri – tinerii, bărbați și femei, apoi cei mai în vârstă, precum și un grup special alcătuit din femei însărcinate. „*Tveir á verði eins*”, striga Olaf. Doi la preț de unul. De vânzarea propriu-zisă se ocupa un prieten de-al lui Olaf pe nume Sven Răzbunătorul, care știa mai multe limbi.

Copii nu mai erau în afară de Jack. Lucy nu fusese inclusă în grup, dar el nu-și dădea seama de ce. „Doamne, să nu ne despartă!”, se ruga Jack. Un cuplu, soț și soție, cu înfățișare plăcută și veselă, păreau foarte interesați de el și-l răsuciră într-o parte și în cealaltă cu admirație. Apoi însă soția spuse ceva, iar soțul ridică din umeri și trecu mai departe, către locul în care se aflau adulții.

După cât se părea, copiii nu erau prea folositori. Jack prinse câteva frânturi de conversații. El nu știa nici ersa, nici latina, dar unii săteni vorbeau în saxonă. Copiii erau pricăjiți și se îmbolnăveau ușor. Să cumperi unul însemna să arunci banii pe ceva care, de cum ajungeai cu el acasă, cădea la pământ și se prăpădea.

Încet-încet, toți prizonierii fură vânduți și plecară cu noii stăpâni. Cei mai puternici primii, apoi femeile însărcinate, apoi cei mai în vârstă sau cu sănătatea mai șubredă care, însă, compensau aceste lipsuri prin experiență. Unul era cârpaci, altul știa să dreseze caii, iar o bătrână cu înfățișare fragilă știa să gătească șase feluri de terci și, în plus, să facă bere.

Erau totuși și unii respinși. Doi bărbați aveau spatele plin de cicatrice, un semn sigur că erau scandalagii. O femeie avea un picior strâmb – văzând-o, Jack își aminti cu durere de Tata. Alta scuipa pe oricine se apropia. Cât despre călugăr, nimeni nu încercă măcar să ofere vreun preț. Jack auzi un bărbat spunând că un călugăr putea să te blesteme și să facă să ți se acrească tot laptele din casă.

La sfârșitul zilei, aceștia erau singurii rămași. În sfârșit, apăru și Thorgil cu Lucy. Fecioara războinică se așeză pe jos, ca să-și taie unghiile de la picioare cu un cuțit foarte ascuțit, iar Lucy fugi lângă Jack și se lipi de el. Cu toate că se bucura să-și revadă sora, el își aminti de picți. Soarele aproape că apusese și știa sigur că se vor întoarce.

Târgul se golea, iar cei mai mulți localnici plecară acasă; rămaseră doar câțiva care vindeau animale mai jigărite. Cu toții priveau pâlcul de copaci cu mare atenție. Deodată, umbrele tresăriră, iar Jack o apucă pe Lucy de mână. Olaf ședea în fața focului, așteptând.

Era limpede că uriașului nu-i erau pe plac bărbații pictați, dar el se afla acolo pentru a scoate un profit. Picții se apropiară tiptil din pădure, aducând cu ei o grămadă de arme și de podoabe, care zdrăngăneau în saci. Le întinseră pe jos în fața focului.

— Pe plozii trolilor, murmură Thorgil, în ochii căreia sclipea o lumină stranie.

Jack era silit să recunoască faptul că armele erau într-adevăr frumoase. Erau împodobite cu desene stranii, cam ca modelele de pe pielea picților. Podoabele – ace, broșe, cercei și brățări – erau mai meșteșugite decât te-ai fi așteptat, pentru asemenea

făpturi sălbatice. Poate că nu erau chiar așa răi, la urma urmei, se gândea Jack, dar privind în ochii lor amenințători își dădu seama că nu se putea aștepta la nimic bun din partea unui asemenea neam.

Picții cercetară prizonierii. Nu păreau interesați nici de cicatricele de pe spatele bărbaților, nici de șchiopătatul primei femei. Când cealaltă începu să strige la ei, se dădură puțin înapoi, dar se întoarseră de îndată, zâmbind tainic. Iar de călugărul cel îndesat erau vădit încântați. Îl ciupiră pe tot corpul, scoțând strigăte și șuierând printre dinți. Sven Răzbunătorul traduse și fixă un preț pentru tot grupul.

Apoi veni rândul lui Jack și al lui Lucy.

Un pict vânjos, cu o barbă încâlcită și cu sprâncene stufoase se apropie de ei să-i cerceteze. Părea să fie chiar conducătorul cetei. El pipăi părul blond al fetei și-i admiră picioarele și mâinile micuțe.

Jack își strânse pumnii, arzând de dorința de a-i trage un cap în stomac.

Șeful picților zâmbi și scoase o armă pe care nu o arătase încă. Era o sabie minunată, cu un dragon incrustat de-a lungul lamei strălucitoare. Mânerul era din lemn de culoare întunecată, suflat cu aur. Thorgil rămase cu gura căscată.

— Tu hotărăști, zise Olaf cu glas scăzut.

— Da, zise Thorgil, cu aceeași sclipire ciudată în ochi.

— Dacă păstrezi fata, i-ai face mare plăcere reginei. Și mie, de asemenea.

— *Știu*! se răsti Thorgil și luă minunata sabie, întorcând-o pe toate părțile, în lumina tremurătoare a focului, și urmărind cu degetul conturul dragonului.

— Frumușică lucrătură. Nu-i prea solidă, da-i drăguță, comentă Olaf.

— Bine! Bine! Știu ce vrei să fac, strigă Thorgil, aruncând sabia și apucând-o pe Lucy de păr, ca s-o tragă la o parte.

Șeful picților puse sabia la loc în desagă și scoase un pumnal mic și prăpădit. Arătă spre Jack, care-și dădu seama că, în mod limpede, el nu valora prea mult.

— Cred că glumești! zise Olaf.

Pictul scoase și un ac gros, făcut dintr-un metal închis la culoare.

— Așa-i mai bine, zise uriașul.

Se tot tocmiră așa, până ce atât pumnalul, acul, cât și un inel subțire de cupru se aflau întinse pe nisip. Olaf ridică mâna, gata să încheie târgul. Îl privi pe Jack, ca și cum s-ar fi socotit dacă putea obține mai mult.

„Nu! Nu!” se gândi Jack. Era pe punctul de a fi despărțit de Lucy, nevoit să plece cu ăia în pădurile lor întunecoase și în fortărețele tăcute de pe dealuri. Și dintr-odată își dădu seama că înțelesese tot ce spusese Olaf până atunci.

De câteva săptămâni nu făcea altceva decât să asculte și să traducă. Limba oamenilor din Miazănoapte nu era atât de diferită de a lui, numai că-i fusese frică să vorbească. Îi fusese frică să nu râdă cineva de el. Ce prostie!

— Nu mă vinde, spuse.

Olaf lăsă mâna în jos.

— Ce?

— Am zis nu mă vinde.

Olaf Sprâncenatul chicoti.

— Și, mă rog, de ce nu?

Jack își scotoci disperat mintea, încercând să găsească o soluție. Nici prin gând nu-i trecea să se roage. Berserkerii urau smiorcăielile. N-avea nicio înzestrare cu care să se mândrească, decât aceea de a prinde oi. Sau, stai puțin! Avea un talent. Nu știa dacă asta putea impresiona un berserker, dar știa să cânte.

Fără să mai stea pe gânduri, le cântă un descântec pe care-l învățase de la Bard. Era în saxonă, dar n-avea ce face. Putea să-l traducă Sven Răzbunătorul.

> *Iată descântecele pe care le știu.*
> *Nu le mai știe niciun om de viță nobilă, și nicio femeie.*
> *Primul se numește „ajutorul” – mă ajută când sunt la necaz.*
> *Mă scapă de orice nenorocire.*
> *Al doilea îmi ține dușmanii la distanță.*
> *Cu ajutorul lui, fac săbiile dușmanilor să nu mai taie.*
> *Și iată-l pe al treilea*: *Dacă cineva îmi pune lanțuri la picioare,*
> *Descântecul meu mă va elibera.*
> *Lanțurile cad de pe trupul meu.*

Olaf părea absolut împietrit de uimire.

— Ce-a fost asta? Am înțeles eu bine, oare?
— Un descântec magic, zise Sven cu glas tremurător.
— L-am mai auzit undeva, dar nu-mi vine în cap unde, zise Olaf. Oare ne poate face vreun rău?
— N-aș vrea să risc, zise Sven.
— Ești bard? îl întrebă Olaf pe Jack.
Drept răspuns, acesta cântă primele strofe din *Saga lui Beowulf*. Era unul din cele mai bune cântece pe care le știa, plin de aventuri și cu o melodie antrenantă. Glasul îi suna chiar bine, se gândi el, mai bine decât ultima dată când îi cântase Bardului.
— Na! Ia-ți gunoaiele înapoi! strigă Olaf, trăgând un șut în pumnalul care sări cât colo, cu un zgomot ca de tinichea. Cărați-vă de îndată, sau o să-mi ascut toporul pe țestele voastre.
Picții își adunară cu grijă bunurile. Amenințările lui Olaf nu-i impresionau câtuși de puțin, deși abia dacă erau pe jumătate cât el. Uriașul îl luă pe Jack la subsuoară și porni cu pași mari spre tabăra berserkerilor. Jack îi aruncă o ultimă privire călugărului, zărindu-i chipul palid și nefericit, în bătaia focului.

• Capitolul 13 •

OLAF POVESTEȘTE CUM E CU VIAȚA DE APOI

A doua zi, porniră la drum. Vântul bătea puternic, umplând pânzele mari, și-i ducea cu o viteză amețitoare. Corabia lui Olaf era de departe cea mai rapidă și cu ajutorul vântului bun le lăsă pe celelalte în urmă, pierdute în negura dinspre miazăzi. La stânga lor, țărmul devenise neregulat, plin de golfulețe și canale mari, iar marea se colorase într-un verde lăptos. Aerul mirosea a proaspăt și a sălbăticie. În fața lor se împrăștiau stoluri de pescăruși și alte păsări marine, precum și câțiva corbi care, la trecerea lor, își luau zborul de pe insulițele stâncoase.

— Păsările lui Odin, zise Olaf, arătându-i-le.

Jack încuviință. Bardul îi povestise despre asta. Zeul cel cu un singur ochi de la Miazănoapte nu ieșea decât rareori din fortăreața sa, aflată undeva departe. În schimb, slujitorii săi cu pene negre zburau peste tot, ca să-i aducă vești despre războaie, vărsări de sânge și despre alte lucruri care erau pe placul crudului lor stăpân.

În apă, la dreapta lor, apăru o movilă cenușie. Eric Drăgălașul, un ditamai monstrul cu chipul brăzdat de o cicatrice, strigă:

— Priviți balena!

— Întoarce! Întoarce! tună Olaf. Războinicii se grăbiră la vâsle, pe care nu le mai folosiseră datorită vântului prielnic. Porniră în urmărire, iar movila cenușie fugi din fața lor până ce se scufundă în adâncuri. Ne-am distrat pe cinste, zise Olaf, întorcându-se la locul lui de lângă Jack. Dacă nu eram așa încărcați, aș fi vânat-o.

— *Aia* era o balenă? întrebă Jack. Auzise vorbindu-se de aceste făpturi, dar nu-și imaginase niciodată cât puteau fi de uriașe, văzute de-aproape.

— Chiar așa, tinere skald, răspunse Olaf, folosind cuvântul pentru *bard* al oamenilor din Miazănoapte. Trolii călăresc pe spinările lor. Ele ne dau fildeș de mare, de bună calitate, și seu cu care se luminează satele în timpul iernii.

De când aflase despre talentele lui Jack, Olaf își petrecuse multă vreme explicându-i diverse lucruri și învățându-l cuvinte noi și meșteșugul poeziei. Uriașul știa foarte multe versuri, deși glasul nu-i era nici pe departe dulce.

— Vreau să știi toate cuvintele, când vine vremea să-mi cânți imnuri de laudă, îi spuse el.

Jack nu era prea sigur dacă-i plăcea o asemenea atenție, dar era mai bine decât să fi plecat cu picții.

Dintre sclavi nu mai rămăseseră decât el și cu Lucy. Restul prizonierilor cu ochi triști fuseseră schimbați pe blănuri, vase, unelte de metal, leacuri și saci cu grâne, care se adăugaseră la prada cucerită mai înainte. Toți berserkerii se întorceau acasă bogați și fericiți. Mă rog, toți în afară de Thorgil, care zăcea deznădăjduită la locul ei de la pupa. Câteodată se însuflețea îndeajuns ca s-o mai tragă puțin pe Lucy de păr, dar, de cele mai multe ori Jack reușea să-și apere surioara. Acum că știa că Jack e bard, Olaf era dispus să-i asculte plângerile.

Și ceilalți berserkeri se purtau cu grijă față de el, ca și cum, niciuna, nici două, Jack ar fi putut slobozi fulgerele asupra bietelor lor trupuri. Nu că nu i-ar fi plăcut să cheme fulgerele să-i prăjească, dar nu știa cum. „Ce n-aș da ca Bardul să mă fi învățat cum să-i fac pe oameni să înnebunească”, se gândea Jack în timp ce Olaf îi dădea înainte cu foloasele fildeșului de mare. „I-aș face pe toți să sară peste bord, ca să-i hăpăie balenele.”

— Vreau pâine cu miere, zise Lucy, care stătea ghemuită la genunchii lui Jack.

Învățase limba berserkerilor chiar mai repede decât el și o folosea ca să le dea tot felul de porunci. Părea foarte încrezătoare în ea, ca o adevărată prințesă, și numai Jack știa că nu era departe de a-și pierde mințile. Numai el putea vedea semnele adânci ale disperării. Chipul lui Lucy își pierduse prospețimea și arăta cumva îmbătrânit. Glasul i se pițigăise, de parcă era pe punctul să izbucnească în țipete isterice.

— Vreau pâine cu miere *chiar acum*, zise Lucy.

Olaf râse și desfăcu capacul unui coș cu mâncare.

— Și dacă nu-ți aduc, ce-o să faci? o tachină el.

— O să-i spun fratelui meu să facă să-ți cadă barba.

— Taci, zise Jack cu glas scăzut; îi era groază ca nu cumva cineva să-i ceară să facă vreo vrajă.

— Oho! Ce m-am mai speriat, zise Olaf, dându-i gustarea pe care și-o dorise.

— Foarte bine, zise fetița; ea linse mierea, apoi începu să roadă bucata de pâine, tare ca piatra.

— Olaf, zise Jack șovăielnic.

— Și ție ți-e foame? Măi copii, sunteți mai răi ca o haită de lupi.

— Nu mi-e foame.

Jack nu prea știa cum să deschidă subiectul cu Olaf. De cele mai multe ori, bărbatul părea prietenos, dar putea și să se mânie cumplit.

— Mă gândeam că... nu ai nevoie de Lucy. Adică, ea e foarte micuță; pot eu să muncesc de două ori pe-atâta, cântând imnuri spre lauda ta, și altele asemenea. N-ai putea... n-ai putea să-i dai drumul? Adică s-o lași la vreo mânăstire, unde să poată avea cineva grijă de ea? zise Jack repede, văzând cum Olaf se înroșește la față. Ți-aș putea plăti cumva. Nu știu cum, dar am s-o fac. Te rog...

Lovitura îl culcă la pământ, pe o parte, izbindu-l de punte. Urechile începură să-i țiuie, dar își dădu seama că Olaf nu-l lovise chiar cu toată puterea. Se alesese doar cu o altă zgârietură de pisoi. Una venită de la o pisică adultă l-ar fi trimis drept pe lumea cealaltă.

— Oprește-te! Oprește-te! zbieră Lucy. Nu-ți dau voie să-mi lovești fratele! Ești... ești un *kindaskitur* împuțit!

Înjurătura îl luă pe Olaf cu totul pe nepregătite. Izbucni în râs și începu s-o învârtă pe fetiță ca într-un dans. Corabia se clătină periculos.

— Așa, micuță valkirie, deci sunt o grămadă de bălegar de oaie. Pesemne că ai luat ceva lecții de la Thorgil.

Uriașul o propti pe un balot de blănuri. Jack se târî la picioarele ei. Meritase să încerce, numai că acum își dădea seama că faptul că era bard nu-l apăra de orice.

Își șterse sângele de la nas cu mâneca. Nu îndrăznea să plângă. Smiorcăitul era lucrul care-i deranja cel mai mult pe oamenii de la Miazănoapte. Își petrecu brațele în jurul trupului ca să nu tremure. Dacă voia să scape cu viață, trebuia să-și țină firea.

La un moment dat, Olaf se așeză la loc pentru a continua lecția, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic:

— Trebuie să înveți cum vorbim noi despre lucrurile importante, zise el. Nu e suficient să spui „corabie”. Asta nu dovedește niciun respect, așa că noi o numim „armăsarul mării” sau „carul oceanului”. La fel, sabia nu este doar sabie, ci „șarpele din luptă” – un nume care-i cinstește agerimea cu care mușcă.

— Ea ce-a pățit? întrebă Jack, întrerupându-l (căci părea să urmeze o discuție foarte lungă). Se referea la Thorgil, pe care o urmărise cum ședea prăbușită lângă bordul corăbiei de ore întregi. Nu făcuse nicio mișcare și nici nu vorbise.

Uriașul își puse mâna streașină la ochi și se uită spre pupa:

— Cine, *brjóstabarn*? E nefericită pentru că nu a căzut în luptă.

— Nu înțeleg.

— Nu a murit. Nu a fost ucisă.

— Acum chiar că nu mai înțeleg nimic, zise Jack, privind chipul mohorât și murdar de noroi al războinicei.

— I-am spus să mai aștepte un pic, zise Olaf. Nu putem să murim cu toții de prima dată când plecăm la luptă. Mai devreme sau mai târziu o să izbutești. Dar nu m-a ascultat. Așa-i ea, posomorâtă din fire.

— De ce să vrea să moară? strigă Jack.

— Numai așa se intră în Valhalla. Ce, nu știai? Aa, dar am uitat că tu ai fost crescut creștin.

Apoi Olaf îi povesti despre tărâmurile în care un om de la Miazănoapte putea încerca să ajungă după moarte. Cel mai bun era Valhalla, fortăreața lui Odin. Acolo, cei mai buni și mai vrednici își petreceau toată ziua în lupte grozave, ucigând și căzând uciși. Pe seară, morții înviau și-și petreceau apoi noaptea benchetuind cu cei care-i omorâseră. Mistrețul fript nu se termina niciodată, iar cupele de mied erau mereu pline. Era un loc minunat, dar numai cei căzuți în luptă puteau pătrunde acolo.

— Unii războinici și femeile care au murit de o moarte curajoasă sunt aleși de zeița Freya să vină în lumea sa, îi explică Olaf. Mie unuia mi s-ar părea plicticos. Pe Freya o interesează iubirea, așa că acolo nu e nicio bătaie. Se muncește la ferme și se dresează cai. Femeile țes și cos. E ca în viața de toate zilele, numai că nu există suferință.

— Mie-mi sună bine, zise Jack.

— Dacă mori pe mare, ajungi în palatul zeului Aegir și al soției sale, Ran, zise Olaf. E un loc bun. Berea e gustoasă și se mănâncă foarte bine, dacă-ți place peștele. După care navighezi pe mare, pe orice fel de vreme, și nu-ți mai faci griji că te-ai putea îneca, pentru că ești deja mort. Ca să fii cu adevărat binevenit, trebuie să-i aduci lui Ran o ofrandă.

— De-asta le-ai împărțit oamenilor aurul când era să ne ducem la fund, zise Jack.

— Foarte bine! Deci chiar erai atent, zise uriașul, încântat.

— Dar prizonierii n-au primit nimic.

— Firește că nu. Că doar ei sunt sclavi și nimic mai mult.

— Și sclavii unde se duc? întrebă Jack.

— În ținutul lui Hel, zise sec Olaf.

„Păi nu-i așa?” se gândi Jack. Nu era de ajuns că luau oamenii în robie și le stricau traiul, dar le mai făceau și viața de apoi un calvar. De fapt, Jack nu credea că urma să ajungă într-unul din tărâmurile lui Olaf. Bardul îi spusese că oamenii se alegeau cu viața de apoi la care se așteptau, așa că era important să-ți alegi una bună. Și-i mai spusese că el, Bardul, avea intenția să se retragă în Insulele Fericiților, alături de străvechii regi și regine din Irlanda.

Uriașul tăcu și privi oceanul cu ochii săi albaștri îmblânziți de admirație. Era o zi frumoasă, cu valuri nici prea mari, nici prea mici și cu vânt prielnic. Pânza cea mare se umfla deasupra corăbiei încărcate până la refuz cu pradă.

Jack observă că Lucy adormise, ținând încă în mână o bucățică de pâine pe jumătate mâncată. Se ridică și o acoperi cu o blană, apoi rămase în picioare, privind îngândurat în adâncul apei și dorindu-și să nu-l fi văzut niciodată pe Olaf și nici echipajul lui ticălos. În același timp, valurile care-i treceau prin față îi răscoliră ceva din adâncul sufletului. Pieptul i se umplu cu suflarea rece și tăioasă a vântului. Era minunat să trăiești. Lumea era frumoasă chiar și pentru un sclav. Soarele era la fel de cald și aerul la fel de dulce și pentru el, și pentru Thorgil. Poate chiar mai mult, dacă se uita la fața ei acră.

— Tata vorbea mult despre iad[1], zise Jack după o vreme. Acolo ajungi dacă ești păcătos.

[1] Neînțelegerea este cauzată de faptul că hell, cuvântul pentru „iad”, se pronunță la fel ca numele divinității Hel din mitologia nordică (n. red.).

— Hel nu e un loc, e un monstru, îl corectă Olaf. Ea îi prinde în gheare pe lași, pe cei care-și încalcă jurămintele și pe cei care nu-s oameni de onoare. Fortăreața ei, lumea de gheață, e plină de negură și întunecată. Acolo e mereu frig și singurul zgomot care se aude este foșnetul șerpilor care se târăsc printre ghețuri.

— Iadul nostru e fierbinte, dar presupun că asta nu contează, zise Jack. E un loc urât, pentru oamenii care nu-ți sunt pe plac. Tot nu înțeleg de ce Thorgil vrea să moară.

— Păi, nu m-ai ascultat cu atenție, zise Olaf. Războinicii trebuie să cadă în luptă. Dacă mor de boală sau de bătrânețe ca orice păstor de rând, sunt considerați lași și ajung în fortăreața lui Hel, la un loc cu sclavii. Thorgil și-a pus în cap să ajungă în Valhalla și n-o să se simtă fericită până ce nu izbutește.

Olaf îl trimise pe Jack să scoată apa din corabie, o corvoadă permanentă la care, acum că nu mai aveau robi adulți, participau și oamenii de la Miazănoapte. Jack muncea alături de Eric Drăgălașul, ale cărui brațe vânjoase puteau ridica de cinci ori mai multă apă ca el. Eric fredona fals un cântec printre dinții stricați. Pe un picior avea o cicatrice veche, de parcă îl mușcase vreun animal uriaș.

Luându-și inima în dinți – căci știa că oamenii de la Miazănoapte se mâniau repede – Jack îl întrebă:

— Cum te-ai ales cu asta?

— CE? întrebă Eric, care-și pierduse auzul din cauza loviturilor încasate de-a lungul anilor și vorbea mereu foarte tare.

— Cum te-ai ales cu asta? repetă Jack, arătând spre cicatrice.

Chipul lui Eric se destinse într-un zâmbet strâmb:

— MUȘCĂTURĂ DE TROL, răspunse el.

— Ce… mare e, zise Jack și, gândindu-se cât trebuie să fi fost de mare botul care produsese o asemenea mușcătură, i se făcuse inima cât un purice.

— NICI VORBĂ, ERA UN AMĂRÂT MITITEL. AM COLȚUL LUI AICI, zise Eric, arătându-i trofeul care îi atârna de gât cu un șnur. Era un colț de animal, cam cât cornul unui țap. Nefiind prea priceput la conversație, Eric trecu din nou la treabă.

„Ăștia-s nebuni cu toții, se gândi Jack, aplecându-se să scoată apa. N-aș mai putea să le iau mințile, nici dac-aș ști cum s-o fac. Sunt duși cu pluta de pe-acum, ca și apucații din Valea Lunaticilor. Merită să-și petreacă veșnicia în Valhalla.”

În sfârșit, cele trei corăbii ajunseră la o insulă singuratică, unde se afla o mică așezare. Căsuțele, făcute din chirpici, se ridicau la mică înălțime deasupra pământului. Păreau niște movilițe. „Sau niște morminte”, se gândi Jack înfiorat.

Aceasta se dovedi ultima oprire, înainte s-o apuce spre răsărit. De-acum în larg pe oceanul cenușiu aveau să fie doar ei și balenele – armăsarii trolilor, cum le spunea Olaf – care să le țină tovărășie.

Războinicii cumpărară apă proaspătă și pește uscat. Jack privi pentru ultima dată pământul care rămânea în urma lui. Era sterp și bătut de vânturi, dar departe, înspre apus, se vedea o lumină blândă, de parcă dincolo de marginea mării se afla ceva sclipind. Erau Insulele Fericiților, unde domneau vechii zei și unde încă mai locuiau eroii și eroinele de demult. Poate că acolo era și Bardul, așezat la umbra unui măr.

Spre răsărit, în direcția în care călătoreau, cerul era ca de plumb. Nu se vedea nicio lumină. Jack oftă și pipăi runa de apărare de la gât. Până acum își făcuse bine treaba. Nici el, nici Lucy nu fuseseră uciși, nici nu erau închiși într-unul din turnurile întunecate ale picților. Firește, el era profund nefericit, iar Lucy mai avea puțin și-și pierdea mințile, dar, pe de altă parte, runa nu le promitea fericirea, ci doar viața.

• Capitolul 14 •

PASĂREA RĂTĂCITĂ

Nesfârșita întindere de apă îl înspăimânta pe Jack. Cu fiecare zi, în timp ce înainta, prin pustiul lipsit de orice repere, casa lui rămânea și mai în urmă. Chiar dacă ar fi putut să preia controlul corăbiei, prin cine știe ce vrajă, tot n-ar fi putut să tragă la vâsle sau să mânuiască pânzele. N-ar avea cum să se întoarcă.

Jack se simțea neajutorat, ca o gâză pe o frunză plutitoare. Orice accident, cât de mic, putea trage frunza la fund. Cine știe, din mare putea să iasă un șarpe uriaș care să înghită corabia. Olaf se jurase că văzuse un asemenea monstru, la venire.

Lucy privea pustiul cenușiu de ape cu ochi neliniștiți.

— Vreau copaci, zise ea. Vreau să nu se mai miște.

— Și eu la fel, răspunse Jack. Suferea din nou de rău de mare.

Corabia se clătina în sus și în jos, întorcându-i stomacul pe dos. Atunci când nu lua valurile direct din față se înclina ușor pe o parte, făcând ca apa să se reverse peste picioarele tuturor. De-acum Jack pricepea de ce corăbiile oamenilor de la Miazănoapte miroseau atât de urât.

La început, avură parte de un vânt ușor, dar constant, îndeajuns pentru a le umfla pânza. Războinicii ședeau întinși pe punte și jucau un joc numit Lupii și oile – foloseau o tablă de joc și mai multe bețișoare care se puteau înfige pe tablă în șapte rânduri de găuri. Bețișorul din mijloc era lupul. În jurul lui se găsea turma, formată din treisprezece oi. Scopul era ca oile să-l prindă pe lup în capcană, în timp ce lupul încerca să le ajungă și să le mănânce. Era destul de interesant, iar Jack stătea și se uita, când nu-i era rău.

Curând, vântul se înteți. Pe crestele valurilor începu să apară spumă. „Vai, nu! Doar nu vine iar furtuna”, se gândi Jack. Catargul scârțâia îngrijorător, iar Olaf dădu poruncă să se mai strângă puțin pânza. Războinicii trecură la vâsle.

— Acum ar fi un moment bun să vedem de ce ești în stare, mormăi uriașul pe deasupra capului lui Jack.

Acesta știa bine ce voia Olaf. Îi cerea să potolească valurile, numai că el habar n-avea cum s-o facă. În ciuda a ceea ce-l lăsase pe Olaf să creadă, nu era încă bard în toată puterea cuvântului.

Înfricoșătorul războinic părea să umple toată puntea cu trupul său. Fiecare amănunt – încălțămintea urât mirositoare, picioarele sale groase ca trunchiurile de copaci, ochii albaștri înghețați care priveau încruntat pe sub unica sprânceană stufoasă – totul dădea de înțeles că nu era dispus la milă sau iertare. Jack își dădu seama că trebuie să facă ceva, și încă repede.

— Îmi trebuie liniște deplină, zise el, tremurând de groază.

— Hei, nemernicilor, liniște! strigă Olaf către echipaj. Dacă aud vreo vorbă, cel care nu și-a ținut gura zboară direct în palatul lui Aegir. Altceva? îl întrebă el pe Jack.

— Lucy să stea la celălalt capăt al corăbiei. Dați-i ceva dulce, să stea liniștită. E prea mică să priceapă. Dar dacă aud că o chinuie Thorgil, nu mai fac nicio vrajă.

— Fie și-așa, zise Olaf, îndreptându-se cu pași apăsați spre pupa ca s-o amenințe pe Thorgil.

Vântul era și mai puternic. Valurile începuseră să se reverse peste bord. Doi războinici se opriră din vâslit și trecură la găleți.

„Altceva decât ceață nu știu să fac, se gândi Jack cu disperare. Și asta la ce m-ajută? Și cum s-o fac aici, unde nu se vede nici uscatul, nici vreun copac?” Dar apoi, ca și cum un glas i-ar fi murmurat la ureche, își aminti ce-i spusese Bardul: „Îți povesteam cum forța vitală curge de-a lungul unor canale aflate adânc în pământ. Ea este cea care hrănește codrii uriași și pajiștile cu iarbă dulce. Ea este cea care scoate la lumină florile și fluturii, care se aseamănă atât de bine cu niște flori. Cerbii, în rătăcirile lor, îi urmează căile. Hârciogii și cârtițele își sapă vizuinile deasupra ei. Chiar rândunicile îi simt chemarea și zboară în largul mării.”

În largul mării! Dacă păsările puteau simți forța vitală, chiar și în văzduh, însemna că și el putea s-o invoce de-acolo de jos, de pe corabie. Jack închise ochii și-și lăsă mintea să rătăcească, cercetând întinderea oceanului dimprejurul său. Trase aer în piept, simțind mirosul pătrunzător al vântului. Auzi – da, auzi cu urechile sale – gemetele balenelor care-și urmau cărările prin adâncul apelor. Își trimise mintea jos de tot, acolo unde nu mai

exista nicio lumină și reuși să găsească, în străfunduri, un râu de foc. „Veniți, chemă el. Veniți la mine. Așterneți-vă în văzduh mantiile cenușii. Aduceți marea și văzduhul laolaltă.”

Razele soarelui începură să se stingă. Vântul se domoli – sau poate că Jack însuși plutea undeva, din ce în ce mai departe. Umezeala i se strecură în plămâni. Hainele i se îmbibară de apă, dar picăturile erau limpezi și curate, nu ca apa din cală. După o vreme deschise ochii și-l văzu pe Olaf care părea – să fie posibil? – de-a dreptul *speriat*.

O ceață deasă acoperea oceanul, iar corabia plutea blând pe valuri. Firește. Ceața și vântul nu mergeau împreună. Fără să-și dea seama, Jack nimerise singura cale de a liniști valurile. „Am izbutit, își spuse el încântat. Sunt cu adevărat bard.”

Numai că-și aminti ce se întâmplase când încetase să cheme ceața de la marginea căii romane. Vântul se întețise, răspândise norii și-i lăsase pe el și pe Lucy descoperiți în fața oamenilor de la Miazănoapte.

Jack închise din nou ochii. Se întinse în căutarea forței vitale și o găsi peste tot în jurul lui. Se învălătucea în curenții ascunși din străfunduri, ducând cu ea roiuri întregi de făpturi care licăreau în întuneric. Nu mai văzuse niciodată unele asemănătoare. Cum de le putea vedea acum? Simți și mișcarea furișă a unui banc de pești aflați aproape de suprafața apei. Simți și zborul unui corb care dădea târcoale undeva, pe deasupra stratului de ceață. Lumina soarelui îi făcea penajul negru să scânteieze.

Un corb? Dar ce căuta o pasăre de uscat așa departe de mal? Din câte știa el, corbii nu puteau înota. Nu erau ca pescărușii. Își aminti cum găsise unul înecat într-un șanț de irigații de la fermă. Tovarășii săi se înghesuiseră printre ramurile copacilor din jur, cloncănind și plesnind din ciocuri, ca la o înmormântare. Purtarea lor îl impresionase într-atât încât intrase în apă și scosese biata făptură pe uscat, așezând-o pe o piatră ca să se usuce la soare – părea oarecum mai bine pentru ea să zacă sub cerul liber. În tot răstimpul, ceilalți corbi rămăseseră pe crengile copacilor, croncănind și mișcându-se de colo-colo.

Pesemne că pasărea pe care o simțise acolo, deasupra valului de ceață, fusese luată de furtună. Părea istovită. O dureau aripile. De-abia mai putea respira. N-ar mai fi putut zbura prea mult. „Coboară, se gândi Jack. Vino la mine.” Nu știa de ce făcea acest lucru și nici măcar dacă pasărea îl putea auzi. Nici pe sine

însuși și pe Lucy nu se putea apăra, darmite să mai aibă grijă și de un corb stors de puteri. Dar părea un lucru groaznic să lase pasărea să zboare mai departe și apoi să cadă în mare.

„Vino la mine, vino la mine!”, se gândi Jack. Simți corbul șovăind, apoi pierzându-și simțul orientării odată intrat în ceață. Îi simți panica. „Totul e bine. O să te salvez. *Vino la mine*!” Corbul dădea ocol, coborând din ce în ce mai jos. Se mișca orbește. Își deschise ciocul ca să croncăne…

… Și se împiedică de pânza corăbiei. Alunecă pe suprafața ei umedă și căzu pe punte. Războinicii dimprejur se feriră de parcă i-ar fi înțepat ceva.

— Nu-i faceți nimic! strigă Jack, apoi se duse, bălăbănindu-se din cauza clătinăturilor corăbiei, și-l luă în brațe. Corbul tremura din tot trupul, dar nu încercă să scape.

Jack își dădu seama că lui Olaf aproape îi ieșiseră ochii din cap de uimire.

— Asta-i pasărea lui Odin, zise el, cu glasul ascuțit și panicat. Dacă războinicul n-ar fi fost atât de uriaș și amenințător, Jack ar fi izbucnit de-a dreptul în râs. A venit la tine. Aici. Pe unde nu zboară niciun corb.

— L-am chemat, zise Jack, înțelegând pe dată că acest lucru îl făcuse să crească în ochii celuilalt.

— De unde-ai învățat meșteșugul ăsta? întrebă Olaf. Pasărea cloncăni din cioc, iar el clipi speriat.

— De la stăpânul meu, zise Jack solemn. M-a învățat multe lucruri – graiul animalelor, chemarea vânturilor, dar și cum să-i fac pe oameni să-nebunească, suflând într-un pai. Au!

Corbul îl ciupise tare de mână.

— Păsării i-e foame și, că veni vorba, și mie. Am vrea ceva pește uscat și pâine.

Dacă tot spunea o minciună, măcar să fie una gogonată, se gândi Jack. Văzându-l pe Olaf cum se grăbește să-i dea ascultare, se simți răsplătit. În scurtă vreme, Jack hrănea corbul cu bucăți de pește. După ce se sătură și bău și câteva înghițituri de apă, pasărea se strecură între doi saci de grâu și adormi.

Jack se duse să vadă ce făcea Lucy.

— Ce deștept te crezi, îi zise Thorgil în saxonă. Jack observase că, de câte ori voia să spună vreo vorbă răutăcioasă, o dădea pe saxonă. Știa că lui Olaf nu-i plăcea să-i amenințe bardul.

— Păi chiar *sunt* deștept, zise Jack, zâmbind vesel; văzând-o cum strânge din dinți de furie, se simți și mai bine.

Cum n-avea nimic de făcut Thorgil se sprijini de cârmă. Războinicii nu se mai opinteau la vâsle, ci-și dezmorțeau mâinile și picioarele. Era atâta liniște în jur, că apa de-abia se mai încrețea.

— Bagă de seamă că n-au întins pânza, zise ea.

— Păi ce rost ar avea? zise Jack. Nu e pic de vânt.

Lucy i se urcă în poală și rămase cu privirile ațintite în gol, către negura care înconjura corabia, sugându-și degetul mare.

— Dar nici nu vâslesc.

Lui Jack îi trecu prin minte ceva ca o amenințare pe care încă n-o putea vedea limpede.

— Și ce dacă? Chiar și un berserker fără minte mai obosește câteodată.

Chipul lui Thorgil deveni și mai întunecat ca de obicei. Jack știa bine că o provoacă, dar nu-i păsa. Să încerce numai să-i facă vreun rău!

— Crezi că ești în siguranță. Dar, ia zi, cam cât o să-l țină pe Olaf buna dispoziție, dacă nu se ridică ceața?

— O să se ridice când vreau eu, zise Jack.

— Oare? Mă întreb câte șmecherii ar fi un adevărat bard dispus să-i arate slujitorului său. Poate că, de fapt, ai prins și tu din zbor una-două dintre cele mai ușoare.

— Eu nu-s hoț! zise Jack, simțindu-se jignit.

— *Spui* că poți vorbi cu animalele, și-i poți înnebuni pe oameni, suflând într-un pai. Ești mult prea tânăr pentru un bard, după părerea mea. Singurul bard pe care l-am văzut până acum avea o barbă lungă și albă. Și nici chiar el nu ne-a putut ține piept. Regele nostru l-a aruncat în largul mării.

— Ia stai puțin, zise Jack, căruia tocmai îi trecuse ceva înspăimântător prin minte. Când s-a-ntâmplat asta?

— Acum trei ani, răspunse Thorgil. Regina voia să-l ardă de viu, dar regele s-a milostivit. *Eu* n-aș fi făcut-o! Regele Ivar s-a înmuiat din cauza bătrâneții.

Jack îngheță.

— Regele Ivar... *Făr’-de-oase*!

— Să nu-i spui așa în față, zise Thorgil, scoțând un hohot de râs răgușit, ca zgomotul unui cui scos dintr-o scândură. Înainte s-o întâlnească pe regină era numit Ivar cel Îndrăzneț. Dar

adevărata războinică este ea. Când o să cresc, o să intru în rândurile berserkerilor reginei și o să omor sute de dușmani.

Pentru prima dată, chipul lui Thorgil se lumină, căpătând o expresie aproape fericită. Așa, părea chiar drăguță.

— Ivar Făr’-de-oase, murmură Jack, mângâind-o pe Lucy pe păr.

— Ce groaznic trebuie să fie, zise fetița, ghemuindu-se la pieptul lui. Ce brațe subțiratice avea! Și cât era de trasă la față! Jack își dădu seama că ea nu mâncase mai nimic de când se îndepărtaseră de uscat.

— Groaznic, așa e, zise Thorgil, aplecându-se spre Lucy, încântată de teama pe care i-o provocase. Are ochii ca niște ouă fierte și descojite, cu două punctulețe de un albastru stins la mijloc. Și când se supără – adică aproape tot timpul – poți să-l auzi scrâșnind din dinți și de la celălalt capăt al sălii.

— N-o să-l las să-ți facă rău, Lucy, zise Jack, încercând să nu pară înfricoșat. Mi-am făcut ucenicia cu Bardul. Chiar dacă Ivar l-a aruncat în mare, el a ieșit la suprafață ca un dop de plută și a ajuns la noi.

— *Ce*? strigă Thorgil. *Tu* ți-ai făcut ucenicia cu… Olaf! Olaf!

Ea țâșni în picioare și strigă în graiul din Miazănoapte:

— Sclavul ăsta zice că și-a făcut ucenicia cu Limbă-de-Dragon!

Olaf se năpusti spre capătul corăbiei. O dădu pe Lucy la o parte și-l înșfăcă pe Jack de tunică, uitându-se la el de-aproape; sprânceana i se zburlise, iar mirosul de pește al gurii sale îl făcu pe băiat să lăcrimeze. După o clipă, uriașul îi dădu drumul pe punte.

— Așa se limpezesc multe lucruri, mârâi el.

Sven Răzbunătorul dădu drumul vâslei și veni și el la pupa.

— Regina era sigură că pacostea bătrână n-a ajuns hrană pentru pești.

— De-asta a trimis Coșmarul să-l distrugă. Când l-am văzut, am presupus că… zise Olaf clătinând din cap.

— Cu toții am crezut la fel.

— Am fost trimiși să-i speriem pe localnici și să le arătăm că nu e bine să-i adăpostească pe dușmanii reginei. Iar eu trebuia să mă asigur că Limbă-de-Dragon a murit. Dar m-am lăsat pe tânjală și nu mi-am făcut treaba până la capăt.

— Nu-i vina ta, Olaf, zise Sven. Cine ar fi putut întoarce spatele unei asemenea prăzi? Pe sprâncenele lui Odin, ce ne-am mai distrat!

— Da, dar puteam măcar să-i caut trupul, se văicări uriașul.

— Am văzut și eu Coșmarul, zise deodată Lucy.

Jack îi puse mâna peste gură. Nu voia ca ea să dezvăluie că Bardul era încă în viață.

— Lasă-mă să spun! strigă ea, zgâriindu-l cu unghiile. Era sus pe cer, urlând. Gheața cădea de jur împrejur. Eu voiam acasă, dar Tata, nu. Și-am plâns, și-am plâns!

De-acum, Lucy izbucnise în suspine, nemaiputând să vorbească.

— Nu-i de glumă cu Coșmarul, zise Olaf, neașteptat de blând, luându-l pe Jack prin surprindere. Arma lui este cătușa minții, care-l face și pe cel mai încercat războinic să scape sabia din mână. Dacă l-a găsit – mai ales dacă era și ea acolo, Limbă-de-Dragon nu prea avea cum să scape cu viață.

— L-a găsit, zise Jack. „Fă ca Lucy să plângă în continuare, se ruga el. Fă să nu-mi strice povestea.” Eram și eu acolo. L-am văzut căzând.

Jack lăsă capul în jos, sperând să lase impresia că atacul fusese hotărâtor. Într-un fel, Bardul chiar era mort. Fără minte, nu mai era nimic de capul lui.

— Bine. Păi, atunci, totul e în regulă, zise Olaf, înveselindu-se puțin.

— Dar sclavul ăsta a fost ucenicul lui. Ce-i spunem reginei? întrebă Sven.

— Nimic, răspunse Olaf. Ne-am făcut treaba. Am adus o sumedenie de prăzi. De ce să ne mai jucăm cu focul?

— *Eu* zic că e o lașitate să ascundem adevărul, zise Thorgil.

— N-ar fi un lucru prea deștept, zise Olaf cu multă grijă, s-o supărăm pe regină. Tânărul skald ne poate fi de folos și, că veni vorba, micuță *brjóstabarn*, nici să dai de înțeles că eu aș putea fi un laș nu-i un lucru prea deștept.

Amenințarea strecurată în glasul uriașului era limpede.

Thorgil se înroși, dar își ținu gura. Îl privi lung și pătrunzător pe Jack, care rămase cu impresia că n-ar fi deranjat-o prea tare s-o supere pe regină, dacă așa el ar fi avut de suferit.

— Crede-mă, dacă o mânii pe regină, n-o să mai ai prilejul să i te alături, zise Olaf.

Thorgil se încruntă:

— Tot timpul rămâne pe-a ta, zise ea și se întoarse la cârmă.

Olaf și Sven se duseră și ei înapoi la locurile lor de la prova. Jack o așeză pe Lucy printre coșuri și baloturi, în locul în care stătuse el mai înainte.

Ceața era încă deasă. Nu puteai vedea în nicio parte. Negura umedă îi înghițise cu totul, de parcă ar fi fost închiși într-o peșteră. Se întunecă – era aproape de asfințit, deși nimeni nu putea spune unde venea răsăritul și unde apusul. Războinicii ședeau degeaba lângă vâsle. Nu prea vorbeau, ca și cum ceva îi neliniștea.

— Cine-i Limbă-de-Dragon? întrebă Lucy.

— Nu-l cunoști, zise Jack.

Îi arătă fetiței corbul care se ascunsese printre sacii de grâu. Lucy voia să se joace cu el, dar Jack îi distrase atenția cu o bucată de pește uscat. Ascultătoare, ea începu s-o mestece, dar apoi o scuipă pe punte, lângă pasărea care dormea.

— Vreau mâncarea pe care-o făcea Mama, zise ea.

— Încearcă să mănânci, iubito, trebuie. Nu mai durează mult, numai până ce ajungem iar pe uscat.

— N-o s-ajungem niciodată pe uscat, gemu Lucy. O să rămânem mereu aici, în ceață, cu monștrii ăștia care miros urât. Mereu, mereu și mereu.

Ea își îngropă fața trasă la pieptul lui Jack.

— Nu așa vorbește o prințesă adevărată, zise Jack. O prințesă adevărată și-ar da seama că asta nu-i decât o aventură și că magia i-ar sări în ajutor când ar avea nevoie. „Cerule mare! Zici că-s Tata”, se gândi el.

— Ar face bine să vină odată, zise Lucy.

— Păi deja a venit. Corbul ăsta a zburat până la noi din Insulele Fericiților. A fost trimis să vegheze asupra ta.

— Și o să-mi îndeplinească trei dorințe? întrebă Lucy, scoțând o pelerină dintr-o boccea cu haine pe care oamenii din Miazănoapte le prădaseră dintr-un sat. Jack o ajută să și-o pună pe umeri.

— La vremea potrivită, zise Jack. Acum e foarte obosit. A zburat mult

— Aș vrea o încăpere caldă, cu foc în vatră și un pat moale. Și pe Mama și p-pe... T-tata, zise Lucy, începând din nou să plângă.

— Adu-ți aminte că dorințele nu se îndeplinesc pe dată.

Pesemne că mirosul de pește străbătuse până în visele corbului, căci plesni din cioc și începu să-și dezmorțească picioarele, cu ochii încă închiși.

— Ia uită-te la piciorul lui, șopti Lucy.

Jack simți cum i se ridică părul pe ceafă. Se cam întunecase, dar văzu limpede că păsării îi lipsea o gheară de la piciorul stâng. Ca și cum i-ar fi smuls-o o vulpe. Făptura asta îi era cunoscută. Era corbul care rămăsese cu el după ce Bardul își pierduse mințile. Era cel care-l păcălise să-l hrănească și-l ascultase cu mare atenție cum își plângea de milă.

Se zicea că Bardul primea vești de la păsări, cu toate că lui Jack nu-i explicase niciodată cum o făcea.

— Mi-aș dori să pot pricepe ce spui, zise Jack, mângâind pasărea și îndreptându-i penele zburlite. Aș vrea să aflu de ce m-ai urmărit până în mijlocul mării. Oricum, mă bucur că ai făcut-o.

Iar corbul, ca și cum i-ar fi auzit glasul prin somn, își zburli penele și se cuibări mai bine printre saci.

• Capitolul 15 •

ÎNDRĂZNEȚUL

Jack dormi dus. Se obișnuise de-acum să se încovrige într-un colț, oriunde putea, iar mișcarea valurilor era atât de blândă încât aproape că n-o mai băga în seamă. Se trezi când primele raze de soare căzură asupra corăbiei.

Se luminase, dar nu era deloc senin. Ceața era pretutindeni, învăluindu-i în haina ei cea umedă. Din parâme picura apă, care-i îmbiba hainele lui Jack și-i făcea părul să se lipească de cap. Când privi peste bord, observă că apa și cerul se contopiră, alcătuind o întindere albastră-cenușie atât de densă încât nu se putea vedea decât la câteva picioare distanță. S-ar fi zis că pluteau nu pe mare, ci în mijlocul unui nor.

În jurul său, îi auzea pe războinici trezindu-se – se întindeau, gemeau, râgâiau și (pentru că nu era niciun pic de vânt) își făceau nevoile peste bord. Nu vorbeau între ei, ceea ce era cam neobișnuit. În alte zile se trezeau unul pe celălalt aruncându-și insulte și glume grosolane.

Lucy se mișcă puțin sub pelerina cu care se învelise, dar Jack o lăsă în pace. Cu cât dormea mai mult, cu atât putea scăpa de nefericire, refugiindu-se în vise. Corbul sări pe bord și se ghemui acolo, plesnind supărat din plisc. Cumva, fără să-și dea seama de ce, Jack era convins că era „băiat”.

— Doar nu vrei să-ți iei zborul într-acolo, zise Jack, iar pasărea îi răspunse cu un mormăit înfundat, atât de asemănător zgomotelor scoase de oameni, că băiatul izbucni în râs. Lunile pe care le petrecuse observând făpturile sălbatice, la porunca Bardului, îl făceau să-și dea îndeajuns de bine seama ce simțea corbul. E urât, nu-i așa? Ca un scuipat de trol, îi spuse el. Ieri nu mai puteam de nerăbdare să se oprească vântul, acuma însă de-abia aștept să se stârnească iar.

— E treaba ta să chemi vântul, răsună glasul lui Olaf din spatele lui; Jack se prinse cu mâna de bord, simțind un puternic impuls să se ghemuiască înspăimântat la pământ. Era uimitor: Pentru cât era de mare, războinicul se mișca aproape neauzit.

— Credeam că vrei ca valurile să se potolească, zise Jack, pregătindu-se pentru o nouă lovitură. Lui Olaf nu-i plăceau disputele.

— Da, asta voiam. Acuma vreau soare.

— Ceața nu durează prea mult, zise Jack cu prudență. Nu știa cum să cheme vântul și căuta să câștige timp. Sunt convins că până după-amiază se ridică.

Nu încasă nicio lovitură, în schimb Olaf îl apucă de umăr cu mâna sa uriașă, ceea ce era aproape la fel de rău.

— Ia ascultă, micuțule skald. Am rămas aici pe loc și habar n-avem unde-i miază-noaptea și unde miază-ziua. Dacă vâslim în direcția greșită, o să ne trezim în mijlocul mării nesfârșite. După ceva timp o să rămânem fără apă proaspătă și n-o să mai avem ce bea în afară de sângele tău, zise Olaf, cu un glas scăzut și liniștit, mai înfricoșător decât orice strigăt.

— Ei, dacă o iei așa… zise Jack. Mâna cea grea se ridică de pe umărul său, iar el se lăsă pe un sac de grâu cu inima bătându-i mai să-i spargă pieptul.

Corbul își dădu capul pe spate și scoase un sunet ca un gâlgâit.

— Dacă ți se pare că te-ai descurca mai bine, te rog să încerci, zise Jack.

Corbul își legănă trupul în sus și în jos, ca și cum i-ar fi spus: „Cine eu? Nu, băiețică. Asta-i treaba ta.”

— Așa-i. E treaba mea. Eu sunt aicea bardul, zise Jack, vorbind numai ca să încerce să-și potolească panica. Habar n-avea ce să facă. Ei, dacă tot o să mai rămâi pe-aici, mai bine ți-aș da un nume. Ce-ai zice de… Strâmbul?

Pasărea scoase niște cârâieli puternice, care-i făcură pe oamenii de la Miazănoapte să-și strângă bine în pumni amuletele pe care le purtau la gât. N-aveau nicio teamă să glumească despre trolii care sfârtecau oameni, dar un amărât de corb îi umplea de spaimă.

— Chiar ești strâmb, să știi. Pesemne că vreo vulpe ți-a smuls gheara, iar acum nu mai poți merge drept.

Corbul își aținti pliscul spre fața lui Jack, ca și cum ar fi vrut să-l ciupească.

— Ei bine, atunci. Să zicem că ai fost curajos și te-ai luptat cu ea ca să scapi cu viață, așa că o să-ți spun Îndrăznețul.

Auzind asta, corbul făcu un salt pe spate și ateriză din nou pe bord cu penele răvășite. Părea nespus de încântat de noul său nume.

— Acum, dă-mi voie, te rog. Am ceva treabă, zise Jack.

Se așeză mai bine pe sacul de grâu și căzu pe gânduri. „Ce să fac, ce să fac?” Îndrăznețul țopăi până ce ajunse din nou sub ochii lui Jack, își ridică aripile spre cer și piui, de parcă ar fi văzut un șoim. Era uimitor câte sunete putea scoate.

— Asta ce-nseamnă? întrebă Jack. N-am timp de joacă, iar dacă-mi ceri de mâncare, află că va trebui s-aștepți până termin.

Băiatul închise ochii și se pregăti să-și îndrepte gândurile spre forța vitală. Spre marea lui mirare, o găsi repede, de parcă, odată ce-o străbătuse o dată, calea devenea mai ușoară.

Simți focul undeva, în străfunduri, dar nu numai acolo. Forța vitală radia peste tot împrejur, în mare și în văzduh. Se mișca ritmic, ca o melodie, și umplea totul cu prezența ei încântătoare. Jack se trezi că se află în mai multe locuri deodată, ba pe cer, urmărind un stol de gâște care zburau alcătuind un soi de V, ba în apă, înotând alături de un banc de heringi care alunecau într-o direcție până ce, speriați, se întoarseră cu toții și o porniră în alta. Era minunat! Ca și cum ar fi fost de o sută de ori mai viu.

În cele din urmă, își aminti că avea o misiune de îndeplinit și-și cufundă din nou gândurile în adâncuri. „Întoarce-te la mine!”, se gândi Jack. „Rupe marea de cer. Strânge-ți norii și ceața.” Nu știa de unde-i veniseră aceste cuvinte, dar păreau potrivite. Simți un deget de foc înălțându-se din văpaia din străfunduri și străpungând întunericul umed. Dădu la o parte curenții reci din ocean și se ridică spre el. La trecerea lui, heringii se împrăștiară. Se întindea ca o plasă uriașă – aici, acolo, peste tot, strângând ceața. Apa se învârteji într-o mie de locuri. De undeva, de foarte departe, Jack auzi strigăte.

— Jack! Jack! țipă și Lucy, scuturându-l de umăr.

Deschise ochii. Apa curgea din cer atât de puternic că de-abia mai vedea în jur. Oamenii de la Miazănoapte blestemau, încercând să pună la adăpost bunurile care se puteau strica. Ploaia cădea ca o cascadă. Olaf porunci tuturor să treacă la scos apa.

— Fă-o să se oprească, strigă Lucy, cu ochii măriți de spaimă.

Jack o strânse la piept. Mintea refuza să-l asculte. Nu putea decât să se holbeze la tot prăpădul dimprejurul său. Îndrăznețul îi sări în poală și-și vârî ciocul sub brațul lui Lucy.

— Mă place, zise fetița, uitând o clipă de ploaie.

Jack se gândi că, mai probabil, pasărea încerca să nu se ude, dar spuse:

— Firește. Doar a venit ca să te apere.

Lucy schiță un zâmbet. Apa din corabie îi ajungea aproape la genunchi. Dacă mai ținea mult, se duceau sigur la fund.

— Hei! Bardule! Fă ceva, tună Olaf.

Jack închise ochii și încercă din răsputeri să atingă forța vitală. Dar puterile care traversau pământul nu puteau fi ajunse fără voia lor. Jack încercă o dată și încă o dată, dar degeaba – nu auzea decât răpăitul ploii și nu simțea decât apa care i se înălța din ce în ce mai mult la picioare. Oricât de repede trudeau războinicii, ploaia cădea și cu mai mare repeziciune. De-acum corabia aproape că se umpluse, mai avea puțin și ajungea chiar la nivelul mării. Fiecare picătură o trimitea mai aproape de pieire.

Apoi, chiar când părea că s-a isprăvit cu ei, ploaia se opri. Oamenii continuară să scoată apa, muncind din răsputeri. În scurt timp, nu mai rămăsese decât o baltă murdară care clipocea în jurul încălțărilor lor ude. Erau încă înconjurați de nori, dar deasupra lor apăruse o fâșie de cer senin, care le arăta că nu se rupseseră cu totul de soare.

— Mai că nu ne-ai înecat, urlă Olaf, lovind cu piciorul într-o grămadă de haine îmbibate cu apă. Ne-ai stricat jumătate din pradă!

Și plecă furios, făcând corabia să se clatine.

— Ia uite, supărăciosul, șopti Lucy, ca și cum ar fi vorbit despre un copilaș.

Remarca ei era atât de neașteptată și de potrivită, că Jack izbucni în râs. Nu se putuse abține. Îi fusese atât de mult timp frică, încât acum scăpase de ea. Olaf, pufnind de mânie și blestemând, cu barba udă care-i atârna în fuioare ca niște cozi de șobolan, părea un sugar uriaș – mai avea puțin și se prăvălea pe punte, dând din picioare. Jack râse până ce-și pierdu răsuflarea. Venindu-și în simțiri, îi văzu și pe ceilalți oameni de la Miazănoapte pufnind și pocnindu-se unul pe altul pe spinare. Olaf părea împietrit de uimire.

— Fir-ai tu… fir-ai tu… bălmăji el. Apoi chipul i se schimonosi și începu și el să râdă. Își dădu capul pe spate și scoase niște hohote răgușite, ca o gâscă sălbatică: *hăăău*… *hăăău*… *hăăău*. Lacrimile îi curgeau pe față și se pierdeau în mustața udă. Lucy izbucni și ea în chicote copilărești, și chiar și îndrăznețul țopăia în sus și în jos, cuprins parcă de un extaz nebunesc.

O ținură așa timp de câteva minute. Jack simți forța vitală licărind de jur împrejur. Toți fuseseră cuprinși de bucurie. Scăpaseră cu viață! Trăgeau în plămâni aerul dulce. Marea se întindea în fața lor, ca un drum plin de nesfârșite posibilități. Apoi își reveniră, iar războinicii se sprijiniră de marginile corăbiei, gâfâind.

— Oho! Ce joc periculos mai joci, tinere skald, zise Olaf în cele din urmă. Dar măcar ai făcut ploaia să se oprească, așa că n-am să te omor.

Jack știa prea bine că nu făcuse nimic. Pur și simplu, cerul se golise, dar n-avea de gând să-i spună asta lui Olaf.

La orizont cerul era încă plin de nori cenușii, așa că nu puteau vedea unde se afla soarele. Olaf scotoci într-o pungă pe care o purta atârnată de gât. Jack veni mai aproape, iar uriașul, observându-i curiozitatea, întinse palma. Jack văzu o piatră limpede, dreptunghiulară, care reflecta lumina ca o bucățică de gheață. Era transparentă, dar nu și lipsită de culoare.

— Nu, nu, zise Olaf, închizând degetele. Nu-ți dau voie s-o atingi, îi iei magia. Piatra soarelui e numai *a mea*.

Întinzându-și brațul, o ridică înspre fâșia de albastru dintre nori. Lumina străbătu prin ea, galbenă ca un ochi de pisică. Olaf se răsuci încet pe călcâie. La un moment dat, piatra își schimbă culoarea și deveni albastră. Jack rămase cu gura căscată.

— Nu numai tu ai puteri ascunse, mormăi uriașul. Se răsuci din nou, și piatra își redobândi culoarea de la început. Și Olaf se tot întoarse încolo și încoace, până ce se declară mulțumit. Asta-ți arată unde e soarele, explică el. Într-acolo – și arătă cu degetul – se află răsăritul, și acolo e și soarele. Vezi ce puternic e albastrul?

Se răsuci, iar Jack văzu cum culoarea pietrei devine albastră, apoi galbenă, apoi albastră-cenușie.

— Într-acolo e apusul, de-acolo venim. Ei hai, câini leneși ce sunteți! La treabă, voinicește!

De îndată, oamenii de la Miazănoapte trecură la vâsle și începură să se opintească în ele.

O porniră spre răsărit, în timp ce Olaf, când și când, verifica dacă țineau calea cea bună. După o vreme norii se risipiră, ceea ce-i îngădui să pună piatra la loc în pungă. Razele soarelui îi bine-dispuseră pe toți. Războinicii se trudeau și cântau:

Ba sosesc prea devreme,
Ba sosesc prea târziu,
Ori s-a terminat berea,
Ori nici n-au pus s-o facă măcar.
Mare pacoste-i viața, prieteni.
Pacoste mare de tot.

Ba mă invită la cină,
Și-acasă tocmai m-am îndopat.
La ce bun că-i o șuncă pe masă
Dacă-i una și-n burtă deja?
Mare pacoste-i viața, prieteni.
Pacoste mare de tot.

După ce terminară cântecul (care avea multe strofe), trecură la altul. Glasurile lor puternice și limpezi răsunau peste mare:

Mor și vite, și rude.
Casele ard din temelii.
Da' e ceva ce nu piere:
Faima de mare războinic.

Corăbiile se duc la fundul mării.
Regatele se fac pulbere toate.
Ceva însă ține mult mai mult ca ele:
Faima de mare războinic.

Faima nu moare nicicând!
Faima nu moare nicicând!
Faima nu moare nicicând!

Ultimele vorbe fură închinate cerului limpede și albastru. Jack se cutremură. Pentru prima dată își dădu cu adevărat seama ce-

i mâna în luptă pe acești bărbați sălbatici. Viețile lor erau scurte, dar trăiau fiecare clipă din plin. Știau că sunt deja osândiți. Cândva, Odin, care acum le zâmbea, o să arunce asupra lor cătușa minții. Așa-i spusese și Olaf. Odin era un zeu înșelător. Îi sprijinea pe cei care luptau pentru el, dar țelul lui suprem era să-i aleagă pe cei mai buni pentru a-i aduce în palat. Într-o bună zi, săbiile le vor scăpa din mâini. Vor rămâne neputincioși în fața dușmanilor și apoi vor fi chemați în Valhalla, ca să se lupte și să moară iar și iar.

Chiar dacă știau asta prea bine, oamenii de la Miazănoapte nu încetau lupta. Era o dovadă de mare curaj, de mare nebunie și uriașă prostie. Dar și de noblețe.

Ca răspuns la cântecul lor însuflețit, vântul se stârni și umflă pânza cu dungi roșii și gălbui. Războinicii izbucniră în urale. Aegir și soția sa Ran le răspunseseră. Le mulțumiră zgomotos zeilor, apoi se lăsară pe vâsle să se odihnească.

„Faima nu moare niciodată!” Jack își dădu seama că era impresionat. Îl scotea din sărite – cum să se simtă apropiat de asemenea ucigași nemernici? Ar fi trebuit să-i urască. Dar nu putea.

„Mijloacele tale de apărare au fost distruse”, îi spusese Bardul, cu multă vreme în urmă. „Tot ce întâlnești în cale, de la prăbușirea puiului din cuib și până la înfricoșătoarea frumusețe a uliului care plonjează prin aer ca să-l omoare, totul îți va cutremura sufletul până în adâncuri. Mare păcat. Nu ești pregătit încă să ții piept acestei uriașe cantități de realitate, dar n-ai de ales.”

— Dacă asta-i realitatea, nu-mi prea place, îi zise Jack corbului care își lăsă capul pe-o parte. Acuma poți să-ți dezmorțești aripile, adăugă băiatul. Ce n-aș da ca și restul lucrurilor să se usuce la fel de repede.

Văzând cât erau de uzi sacii cu grâu, se simți profund descurajat. Pânza unsă cu seu îi apărase de apa care curgea de sus, dar nu și de cea care se strecura pe dedesubt. Grămezile de pâini se topiseră cu totul. Peștele uscat era ud și moale. Fasolea începea deja să se umfle. Gândindu-se cât de mult munciseră sătenii pentru a obține toată mâncarea asta – și cum oamenii de la Miazănoapte îi omorâseră ca să le-o prade – Jack simți că-i vine să-i tragă lui Olaf Sprâncenatul cu o vâslă în cap.

Totul se pierduse. Atâta cruzime pentru nimic.

Jack găsi o bucată de brânză cu care încercă s-o momească pe Lucy. Războinicii ronțăiau peștii moi – ca să nu apuce să se strice, desigur. Aproape de seară, Eric Drăgălașul, care stătea de veghe la prova, strigă în gura mare că se vedea pământul. Jack își miji ochii prin întinderea de apă de la răsărit, încercând să vadă ce era acolo. Zări un fuior gros de nori albi care se ridicau din mare. Când se apropiară, i se păru că fuiorul curgea încet în sus, ca un râu lăptos. Priveliștea îl fermeca. Era ceața care se înălța împrejurul unui munte împădurit. În depărtare, auzi foșnetul valurilor care se spărgeau de mal.

— Unde suntem? întrebă Olaf.

— După cum arată muntele ăla, aș zice că suntem în ținutul lui Magnus Măciucă, zise un războinic.

— Nu, nu. Curenții din fiordul ăla arată ca un S, protestă altul. Suntem în ținutul lui Gizur Strâmbă-Degete.

— Trădătorul ăla nemernic! se răsti Olaf.

„De ce oare pe oamenii ăștia nu-i poate chema Gizur cel Bun sau Magnus cel Vesel?” se gândi Jack.

— Mai bine să-l întrebăm pe omul care se pricepe, zise Sven Răzbunătorul.

De la capătul șirului de vâsle se ridică un bărbat pe care Jack mai că nu-l băgase în seamă, decât ca să se-ntrebe ce căuta pe corabie. Era atât de bătrân încât abia mai era în stare să vâslească, darmite să mânuiască sabia într-o luptă. Purta o tichie din piele, de sub care îi atârnau șuvițele neîngrijite de păr. Pielea de pe mâini îi era plină de pete din cauza vârstei și era slab ca un țâr. Ieși de la locul lui cu mare greutate, căci stătuse prea mult la vâslă și amorțise.

— Ai vrea să ne dai o mână de ajutor, Rună? îl întrebă Olaf, politicos. Niciodată până atunci uriașul nu mai rugase pe altcineva să-l ajute, ci poruncise sau, de cele mai multe ori, amenințase.

— Primesc, zise Rună, cu un glas așa de stins, că Jack trebui să ciulească urechile ca să-l audă. Apoi observă că bătrânul avea o cicatrice cumplită pe o parte a gâtului. Era de mirare că mai putea respira, darmite să mai și vorbească.

Războinicii îl ajutară pe bătrân să se dezbrace. Dacă îmbrăcat arăta jalnic, despuiat era și mai rău. Tot trupul îi era străpuns de vechi tăieturi și împunsături. Era zbârcit ca un măr uscat, iar

genunchii și coatele i se umflaseră din cauza bolilor de oase care-i năpăstuiau pe cei bătrâni.

Oamenii îl legară cu o frânghie pe la subsuori și-l coborâră peste bord. Jack auzi un pleoscăit, semn că ajunsese la apă.

— Încetișor, tună Olaf. Nu suntem la pescuit de balene.

Jack îl auzi pe Rună despicând apa cu brațele și scuipând, după ce luase o gură de apă. Cu toții stăteau nemișcați, în așteptare. Câțiva pescăruși curioși dădeau târcoale corăbiei. Era târziu, așa că se învârtiră de vreo două ori pe deasupra și apoi se întoarseră pe uscat.

— Gata, bătrâne prieten? strigă Olaf.

Pesemne că Rună răspunsese că nu era gata, căci oamenii nu avură nicio reacție. În cele din urmă, bătrânul fu ridicat la loc, ud tot și tremurând. De îndată, Olaf îl înveli în blănuri și-i dădu un burduf cu vin.

— Marea nu mai e așa de caldă cum era în tinerețea ta, nu? zise el.

— Aiurea. Dintotdeauna a fost rece ca un fund de trol, zise Rună cu glasul său șoptit.

Olaf râse:

— Ei, ce ne spui?

— Apa are gust de pin și molid. În ea se varsă un râu repede care coboară din munți. Curentul șerpuiește ca o viperă care se târăște pe nisip, și e întunecat, în timp ce marea e verde-deschis, și miroase urât pentru că vine dintr-o zonă cu zăpadă. În văzduh miroase a carne de căprior pusă la afumat și a turbă de-abia scoasă la lumină. Dintr-o vale aflată nu departe la miazănoapte adie o briză, care urmează cursul râului.

Și Rună vorbi și vorbi, dându-le uimitor de multe amănunte. La urmă, spuse:

— Suntem în ținutul lui Gizur Sfarmă-Degete. Satul lui este cam la o oră de mers spre miazănoapte.

Războinicii se înghesuiră în jurul bătrânului. Soarele asfințise, iar seara cenușie se întindea peste mare până la norul de ceață care încă se înălța împrejurul muntelui întunecat și împădurit. Ici-colo începuseră să apară stelele.

— Cine vrea să se îmbete de focul luptei? întrebă Olaf cu glas scăzut.

• Capitolul 16 •

GIZUR SFARMĂ-DEGETE

— Vreau să merg și eu! Am dreptul, zbieră Thorgil. Corabia fusese trasă pe uscat, pe o plajă. Războinicii despachetau arme și le cercetau la lumina unui foc mic.

— Da, ai dreptul să-mi asculți poruncile, zise Olaf. Vreau să stai de pază pe corabie.

— De ce eu?

— Cine altcineva să aibă grijă de sclava ta?

— Dar n-o vreau, strigă Thorgil din toți rărunchii. E slabă, nu-i bună de nimic. Am vrut s-o schimb pe o sabie, dar nu m-ai lăsat.

— Faptul că am fost bun prieten cu taică-tău te face prea încrezută, zise Olaf, cu glas liniștit. Jack descoperise că acesta era chiar semnul prevestitor că era pe cale să se înfurie.

Pesemne că Thorgil își dăduse și ea seama, pentru că dădu înapoi.

— Nu voiam decât să te fac mândru de mine.

— Păi, sunt mândru de tine, zise uriașul, dar trebuie să-nveți ce-i aia disciplină. O să stea cu tine Eric Umeri-Lați și Eric Nechibzuitul. Le e frică de întuneric, așa că oricum n-o să fie de prea mult folos. O să rămână și Rună, ca să aibă grijă să te porți bine cu Lucy.

— Rună, bombăni Thorgil.

— Dacă mai ai nevoie de un războinic cu tine, pot eu să am grijă de soră-mea, zise Jack plin de speranță. Dacă avea puțin noroc, era posibil ca fecioara războinică să cadă în luptă.

— A, nu. Tu vii cu noi, zise Olaf.

— Eu? strigă Jack.

— *El*? strigă și Thorgil în același timp.

Olaf o luă de o gleznă, o ridică de la pământ cu capul în jos și o ținu așa până ce-și pierdu tot suflul și se opri din blestemat.

— Disciplină, mormăi el, dându-i drumul să cadă pe nisip.

Apoi îl trase pe Jack lângă foc și-i alese un cuțit pe care să-l ia cu el.

— Asta ca să ai cu ce să te aperi. Nu ai voie să intri în luptă.

— Nu-ți face griji pentru asta, zise Jack.

— Știu cât e de interesant să tâlhărești, zise uriașul cu nostalgie, ciufulindu-i părul lui Jack, care se simțea de parcă l-ar fi lovit. Dar, oricât ai fi de ispitit, spune pur și simplu NU.

— Spun NU tâlhăriei. Am priceput.

Olaf se lăsă pe vine, până ce ajunse să-l privească pe Jack drept în față. Ochii îi scăpărau în lumina focului.

— Vreau să compui un cântec despre mine. Ești tânăr, ca skald, dar numai pe tine te-avem, de când Rună s-a ales cu gâtul despicat.

— Nu cumva și el… zise Jack înghițind în sec, asista la o luptă?

— Ba da. Trebuia să stea deoparte și să-și vadă de versuri, dar a uitat și s-a năpustit drept în mijlocul bătăliei. Nu-i port pică. Odinioară era un războinic dintre cei mai buni, dar l-a doborât durerea de oase. Cândva am să-l iau cu mine într-un raid, ca să poată muri cu sabia în mână.

— Drăguț din partea ta, zise Jack.

— Așa-i, așa-i, zise Olaf, plin de încântare. Ai grijă să vorbești și despre asta în cântecul tău.

Jack îi privi pe războinici luându-și armele. Cei mai mulți aveau săbii, dar câțiva se mulțumiseră doar cu sulițe scurte, cu care puteau lupta de-aproape. Cu toții aveau topoare de lupta. Un bărbat ducea cu el un mănunchi de torțe și o găleată cu cărbuni aprinși. Fiecare avea câte două scuturi, unul în față, iar celălalt atârnat pe spate; ambele scuturi erau din lemn și nu păreau prea rezistente.

Cel mai strălucitor era Olaf Sprâncenatul. Oamenii lui purtau tichii de piele ca să-și apere capul, dar el avea un coif de metal, care avea în creștet o creastă ca de cocoș și două clape, de-o parte și de alta, pentru a-i apăra obrajii. Partea cea mai înfricoșătoare era o mască de metal, ca un cioc de șoim, atașată în față. Ciocul se potrivea drept peste nasul lui Olaf, iar ochii i se vedeau prin găurile măștii. Arăta straniu, ca o făptură de pe altă lume.

Spre deosebire de ceilalți, avea o cămașă de zale. La cingătoare îi atârna o sabie mare și două toporiști cu care putea arunca. Una peste alta, era absolut îngrozitor. Jack era de părere că oricine s-ar întâlni, în miez de noapte, cu uriașul berserker, ar leșina pe loc.

Și erau chiar în miez de noapte. La apus se ridicase luna, în primul pătrar. Olaf îi spuse că era probabil ca străjile lui Gizur să fi adormit. Dacă puteau momi și câinii de pază, cu ajutorul unei desagi pline cu pește pe jumătate stricat pe care o ducea Sven Răzbunătorul, războinicii se puteau mișca după pofta inimii.

— Așa că o să puteți lua tot ce vreți, fără luptă, zise Jack.

Lovitura pe care o încasă de la Olaf îl culcă la pământ.

— Da' drept ce fel de brută fără onoare mă iei? Dacă i-aș lua averile lui Gizur fără să provoc o luptă, n-aș fi decât un hoț. Ar însemna să nu-i arăt pic de respect, chiar dacă e un trădător care-și calcă jurămintele.

Jack se ridică, încercând să-și limpezească gândurile. N-o să reușească niciodată să-i înțeleagă pe monștrii ăștia.

— Mai trebuie să afli un lucru, auzi el glasul lui Olaf, în timp ce încă încerca să se dezmeticească. Acum o să bem fiertura lupului.

Băiatul ridică ochii și văzu un războinic care tocmai lua de pe foc un ceaun de metal. Chipul bărbatului era învăluit în aburul care se ridica; briza îi aduse lui Jack pe la nas un miros dulce acrișor. Părul i se ridică pe ceafă. Cunoștea mirosul! Așa mirosea și cutia pe care o găsise în mare.

„Berserkerii sunt oameni sau lupi?" îl întrebase el odată pe Bard.

„Cea mai mare parte a timpului sunt oameni, răspunsese bătrânul, dar după ce beau o licoare făcută din planta asta, devin furioși ca niște câini turbați. Își mușcă scuturile și le sfărâmă în dinți. Aleargă cu picioarele goale peste țancuri de stâncă și nici nu simt. Nu-i poate opri nici focul, nici fierul."

— Când bem fiertura asta, zise Olaf, ne... transformăm... în altceva.

— Deveniți berserkeri, zise Jack.

— Berserkeri suntem mereu, îi explică Olaf. Așa ne naștem. Este ceva ce ni se trage din neam, dar putem alege clipa în care ne lăsăm cuprinși de nebunie... sau, măcar, cei mai mulți dintre noi pot.

Uriașul se strâmbă, străfulgerat parcă de-o amintire dureroasă.

— Tatăl lui Thorgil era unul dintre cei mai buni, dar l-a cuprins nebunia fără voia lui. Înainte să se nască Thorgil, fratele ei

Thorir era afară, în fața casei părintești, jucându-se. Avea numai trei ani. Tatăl ei a fost cuprins de nebunie și l-a omorât.

Jack era atât de uimit, că rămase fără grai.

— N-a fost vina lui. Nu mai știa de el, iar copilul i-a ieșit în cale. Așa că ai o lecție de învățat – stai departe de noi, zise Olaf, clătinând din cap. După ce bem fiertura lupului, freacă-te pe corp cu frunzele astea. O să te facă să miroși ca noi. Când ne transformăm în lupi, simțul mirosului ni se ascute. Cine nu-i asemenea nouă înseamnă că e dușman.

Războinicii se lăsară pe vine în jurul focului. Își trecură ceaunul din mână în mână și fiecare bău câte o dușcă zdravănă. Atunci când îi veni rândul lui Jack, Olaf pescui frunzele și le strivi de brațele, picioarele și chipul băiatului. Apoi îi turnă resturile de fiertură pe haine. Lichidul era călduț, dar se răci repede din pricina brizei care venea dinspre mare. Mirosul îl înfioră pe Jack. Inima începu să-i bată mai tare. Dintr-odată, descoperi o sumedenie de lucruri: foșnetul unui iepure care-și croia drum printr-un tufiș, zgomotul valurilor de-a lungul țărmului, mirosul – și ce tare se simțea – de pește mort, frunze de pădure, pin și foc. Mai ales de pește mort.

Îi venea să se tăvălească prin toată putreziciunea.

Auzi un zgomot ciudat și văzu că războinicii începuseră să gâfâie. Ochii le sclipeau galbeni în lumina focului, iar limbile le atârnau în afară. Olaf gemu ușor, iar Jack simți că-i îngheață sângele în vine, dar se și însufleți. Îi venea să alerge, să nu se mai oprească niciodată. Mâinile și picioarele îi ardeau de dorință.

Olaf sări de la locul lui, iar ceilalți îl urmară. Jack n-avea nicio nădejde să se poată ține după ei, dar îi auzea gonind undeva în față, bubuind cu picioarele în nisip. Se îndepărtară de plajă și trecură peste o colină înverzită, traversară un pârâiaș și zburară peste un câmp de mărăcini și rogoz. Din pământ ieșeau mirosuri proaspete. Ajunseră la marginea unei văi abrupte și se opriră brusc.

Jack îi ajunse din urmă, gâfâind din greu. Avusese foarte mult de alergat. Și berserkerii gâfâiau și se înghionteau unul pe altul, nerăbdători, ca niște câini de vânătoare aflați în așteptarea poruncii de a sări pe un cerb, ca să-l doboare.

Dedesubt erau mai multe clădiri, una lângă alta, care de-abia se vedeau în lumina lunii. Din vale se ridica miros de vite, cai,

câini și oameni, un amestec bogat și sățios, mai ales după mirosurile mai limpezi de pădure și mare. Jack îl găsi delicios, deși n-ar fi putut explica de ce. De obicei mirosurile venite din grajduri îi făceau scârbă.

Sven Răzbunătorul se strecură în josul pantei, ducând cu el desaga cu pește stricat. După câteva clipe, Jack îi văzu silueta întunecată, mergând de-a lungul plajei cu care se învecinau casele. În spatele lui țopăiau alte siluete mai mici care scheunau și cereau să ia parte la ospăț.

Olaf aprinse torțele și le împărți oamenilor. Coiful îi sclipea roșu în lumina flăcărilor. Găurile pentru ochi erau întunecate și păreau goale.

— Acum! tună el.

Berserkerii scoaseră un strigăt și năvăliră în josul coastei, alunecând și împiedicându-se de pietre. Se năpustiră spre case, continuând să urle, și aruncară torțele pe acoperișuri. Stuful se aprinse în câteva locuri. Se deschise o ușă, iar unul dintre săteni ieși în fugă, încercând să-și tragă sabia. Aruncând cu pietre, muniția pe care o adunaseră de pe coasta văii, berserkerii îl culcară la pământ. Alți săteni ieșiră afară, împleticindu-se, dar fură întâmpinați cu ghioagele, străpunși cu sulițele sau se aleseră cu țestele sfărâmate de topoare. Totul se întâmpla atât de repede, că Jack nici nu putea gândi cum trebuia.

Dar nici sătenii, care fuseseră luați cu totul prin surprindere de atac. Fugeau de colo-colo, strigând după ajutor. În schimb berserkerii îi aruncau la pământ și-i ciopârțeau. Peste tot curgea sânge, care sclipea negru în lumina tremurătoare a flăcărilor.

De-acum, casele începuseră să ardă din plin. De dinăuntru se auzeau strigătele scoase de femei și copii. Unii încercară să scape, dar fură întâmpinați cu aceeași sălbăticie. Jack ședea în vârful pantei, neputând să se miște din loc și fără să-și poată lua ochii de la ce vedea, îl zări pe Olaf tăindu-i capul unei tinere și aruncându-i copilul îndărăt în flăcări. Văzu acoperișurile prăbușindu-se într-o izbucnire de scântei. Văzu berserkerii scoțând vite din staul și apoi, neputându-și stăpâni furia, măcelărindu-le și pe ele.

Nici nu știa cât timp trecuse de când stătea acolo. Când își veni în simțiri, văzu că cerul se înroșise la apropierea zorilor. Casele se prăbușiseră în grămezi fumegânde. Berserkerii scormoneau prin cenușă, căutând argintul îngropat. Reușiseră

să pună deoparte saci de grâu și pește uscat din hambarele care nu fuseseră incendiate. De un copac erau legate trei vaci. Un cal superb, alb, cu o dungă neagră pe spinare, scăpase cu viață.

Și cam atât.

Jack auzise povestea călugărului de pe Insula Sfântă. Auzise istorisirea îngrozitoare a acelui prăpăd, dar n-o luase în seamă. Era doar o poveste, la fel ca toate poveștile acelea înfiorătoare despre morțile sfinților, care-i plăceau Tatii. Sau ca lupta lui Beowulf cu Grendel. Dar ceea ce vedea acum era adevărat.

Coborî pe plajă și intră cu picioarele în apă. Ar fi putut să înoate în larg, până acolo unde cerul se întâlnea cu marea, tot mai departe până când ar fi obosit. Iar apoi, pe cărări cunoscute numai sufletelor celor dispăruți, ar fi putut să ajungă în Insulele Fericiților. Acolo l-ar fi găsit pe Bard, cu harpa sa. „Bună ziua, flăcăule, i-ar fi spus el. Ce zi frumoasă...”

Da, numai că i s-ar fi părut mai probabil ca Bardul să-i spună: „Ce, nu ți-e bine, cum de-ai lăsat-o pe soră-ta la ananghie?”

— O să-i meargă bine, îi spuse Jack bătrânului, în timp ce apa rece i se învolbura pe la picioare. Așa-i de drăguță că până și oamenii de la Miazănoapte o plac. Thorgil o să i-o dăruiască reginei.

„Poooooftim? răspunse Bardul. Despre cine vorbim aici, despre Frith, mătușa lui Grendel?”

Jack continuă să înoate spre larg. Un val dădu peste el și-l băgă la fund; apa sărată îi intră pe nări. Runa de apărare țâșni în sus și-l lovi peste gură. Căldura ei era la fel de tulburătoare ca și răcoarea apei. Jack se zbătu să iasă la suprafață, tușind și scuipând, apoi călcă apa, lăsând căldura să i se împrăștie prin trup.

Deasupra capului său se afla un stol de rândunele, care dădea târcoale norilor de dimineață. Una din ele plonjă spre el, ușoară ca o săgeată și veni îndeajuns de aproape pentru a-și putea întoarce capul, privindu-l drept în ochi. Apoi bătu aerul cu aripile sale ascuțite și se întoarse la tovarășele care o așteptau în văzduh.

„Împotriva morții lupți cu ajutorul vieții, iar pentru asta ai nevoie de curaj și veselie”, îi spuse Bardul, din locul unde obișnuia să stea, în livada de meri.

— Nu mi-a spus nimeni că viața se va dovedi mai grea ca moartea, murmură Jack, în timp ce ieșea din mare. Se așeză pe plajă, așteptând ca soarele să-i usuce hainele.

— Sper că tocmai cauți niște lucruri frumoase de spus despre mine, zise Olaf Sprâncenatul, aplecându-se să-și curețe sabia de sânge, cu o mână de nisip.

• Capitolul 17 •

RUNĂ

Aflându-se oarecum la adăpost, pe corabie, Jack privea cum oamenii de la Miazănoapte sărbătoreau pe țărm. Mai întâi de toate, scoaseră noua pradă ca s-o admire. Reușiseră să dezgroape destul de multe obiecte din argint. Lângă ele se aflau rânduiți saci cu fasole uscată și cu orz, pe care Sven Răzbunătorul îi tot aranja în diverse moduri, dându-se apoi câțiva pași mai în spate ca să vadă efectul. Până la urmă se hotărî să facă, în jurul obiectelor din argint, un cerc larg de saci cu grâu. În față, așeză un rând de burdufuri cu vin. Eric Umeri-Lați, cel căruia îi era frică de întuneric, dovedi că nu-i era deloc teamă să măcelărească cele trei vaci care scăpaseră cu viață, iar Eric Nechibzuitul săpă o groapă adâncă în care să le pună la fript.

Cea mai interesantă descoperire fusese o ascunzătoare plină cu bulgări de un alb murdar, aflată undeva sub acoperișul unui hambar. La început, Jack crezuse că erau un fel de pâini, dar încântarea războinicilor îi dovedi că erau cu totul altceva.

— Sare! strigă Olaf, țopăind de colo-colo, cu câte un bulgăre în fiecare mâna uriașă.

— Sare! Sare! Sare! urlară ceilalți. Începură să arunce bulgării de la unul la altul, oprindu-se să-i lingă.

— Sare! strigă Thorgil, ținând un bulgăre în echilibru pe creștet.

— Ce-o fi așa de nemaipomenit? șopti Lucy, ghemuită lângă Jack. El o înconjură cu brațul.

— Ei, sunt nebuni, asta-i tot, îi răspunse.

Oamenii de la Miazănoapte ronțăiră bulgării de sare până ce mustățile li se umplură de praf alb. Un om normal s-ar fi îmbolnăvit de la o asemenea cantitate, iar Jack spera să aibă satisfacția de a-i vedea vomitând, dar nu se întâmplă așa. După o vreme, le trecu nebunia cu sarea, iar ei strânseră cu multă grijă bulgării și-i puseră la adăpost.

Mâncarea stricată de pe corabie fu aruncată pe plajă. Pe dată, un nor de pescăruși și corbi se repezi spre ea. Îndrăznețul se lupta cot la cot cu cei mai voinici dintre ei. Era ciudat cum Jack putea să-l recunoască de la distanță, din grămada de păsări negre care se înghesuiau la mâncare; Îndrăznețul era mai rapid, mai deștept, ce mai, mai *îndrăzneț* decât ceilalți.

— Acum o să plece, cred, zise Jack.

— Nu, declară Lucy. Ne-a fost trimis din Insulele Fericiților.

Jack nu-i mai spuse că pasărea ajunsese pe corabie pentru că nu mai avea puterea să zboare, deși îi trecu prin minte.

Războinicii chefuiră toată ziua. Se îndopară cu vacă friptă și băură vin roșu, dulce, care venea dintr-un loc numit Iberia. Cu vocile lor tunătoare, cântară cântece despre zeii lor, care păreau la fel de desfrânați ca și credincioșii. Unul din cele mai lungi poeme vorbea despre un ospăț cam ca acesta la care asistau Jack și Lucy. Aegir, zeul mării, preparase un ceaun cu bere și toată lumea se îmbătase. Nu numai atât, dar începuse o întrecere de înjurături, având-ul în prim plan pe Loki, zeul farselor răutăcioase. Loki îl făcuse pe Odin mincinos; drept răspuns, acesta îi spusese că-i un pervers. Apoi Loki spusese că Freya, zeița dragostei, trăgea vânturi când era speriată și că Njord, zeul corăbiilor, fusese odată prins de către troli, care-și făcuseră nevoile în gura lui. Fiecare strofă era întâmpinată cu hohote de râs. De bine ce se simțeau, oamenii își trăgeau reciproc pumni în spinare.

— Ce fel de oameni simte nevoia de a avea un zeu al farselor răutăcioase? se întrebă Jack, privindu-i de pe corabie, în timp ce soarele apunea.

— Ca astea, căscă Lucy. Pentru prima dată de câteva săptămâni întregi mâncase și ea o masă completă, iar acum capul îi tot cădea în piept. Și Îndrăznețul se hrănise bine, apoi se cocoțase pe balustradă, cu ochii închiși.

— Ce zici, să încercăm să fugim acum? întrebă Lucy.

— Și unde să mergem? replică Jack cu amărăciune în glas.

— Nu știu. Aaa, zise Lucy, căscând din nou, poate în satul pe care l-au prădat.

— Dar sătenii au fugit.

Jack nu-i spusese surioarei sale ce se-ntâmplase de fapt cu oamenii lui Gizur Strâmbă-Degete.

— Dacă i-am putea găsi, ne-ar ajuta.

— N-o să-i putem găsi. Mai bine culcă-te, scumpo.

Iar Lucy, ascultătoare, se ghemui pe o grămadă de blănuri.

Se lăsa noaptea, dar benchetuiala nu dădea niciun semn că s-ar apropia de sfârșit. De-acum, cântecele deveniseră atât de vulgare, că Jack se simți mulțumit că surioara lui adormise. Cea mai grosolană era Thorgil, care se prefăcea a fi Freya, țipând „Vai, ce frică mi-e!” și trăgea câte un vânt.

— Nu peste multă vreme, Olaf o să-și vrea cântecul de laudă, se auzi o voce slabă din spatele lui Jack. El se răsuci și-l văzu pe Rună care stătea lângă catarg. Lumina era slabă, iar bărbatul, numai piele și os, aproape nu se distingea de catarg. Îndrăznețul deschise ochii și cloncăni.

— De ce nu te-ai dus și dumneata cu ceilalți? întrebă Jack.

— Durerile de oase, răspunse Rună sec. Și, în plus, tâlhăria nu-mi mai e pe plac.

Se opri pentru a-și trage răsuflarea, gâjâind. Era limpede că și vorbitul era pentru el o mare trudă.

— Poate c-a fost din vina lui Limbă-de-Dragon. El s-a bucurat dintotdeauna de viață și pesemne că m-a stricat și pe mine.

Jack se întoarse cu fața spre plajă, privind ospățul. Acum, Olaf Sprâncenatul se prefăcea a fi o femelă de trol, ce suferea din dragoste. Îndrăznețul țopăi pe balustradă până la Jack și-l trase de mânecă, dând din cap înspre Rună.

— Grozavă făptură mai ai pe lângă tine, șopti bătrânul războinic. Și Limbă-de-Dragon avea obiceiul să stea de vorbă cu corbii.

— El mi-a arătat meșteșugul, zise Jack, nevrând să piardă ocazia de a se da mare.

— A fost un om bun, zise Rună brusc. Nu semăna deloc cu noi, dar era un adevărat războinic.

Jack nu răspunse. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Știu că nu te pricepi să compui cântece pentru Olaf, zise bătrânul din Miazănoapte; Jack se întoarse să-l privească – atât cât se putea în lumina slabă. Limbă-de-Dragon nu-i putea preamări pe oamenii pe care-i ura. Era prea cinstit.

— Ce-o să-mi facă Olaf? întrebă Jack, fără să pună la îndoială vorbele lui Rună. De câte ori se gândea la baia de sânge din satul lui Gizur, i se făcea rău.

— O să te dea la pești, zise Rună. Mai e ceva: nu cunoști încă îndeajuns de bine limba noastră. Ești priceput, dar tot mai faci greșeli.

— Vrei să-mi zici să fug?

Din instinct, fără să-și dea seama de ce, Jack avea încredere în bătrânul războinic. Era ceva profund în ființa lui; îl impresiona aproape la fel de mult cum o făcuse Bardul.

— Nu. N-ai scăpa cu viață. La miazăzi se întinde ținutul lui Marcus Măciucă. La miazănoapte este Einar Strânge-Urechi – are o colecție de urechi strânse de pe la dușmani și puse la uscat, pe care caută s-o sporească.

— Pricep, zise Jack.

— O să te învăț eu ce să cânți, zise Rună. Cândva, am fost și eu skald. Nu eram așa vestit ca Limbă-de-Dragon, dar eram destul de bun. În fiecare zi simt cum clocotesc versurile în mine, dar nu mai am glas să le scot la iveală. Vei fi tu glasul meu.

Strigătele războinicilor care se veseleau păreau să vină de foarte departe. Lumea se micșoră, până ce nu rămaseră din ea decât trei persoane: Jack, surioara lui și acest uimitor tovarăș nou.

— Cred că Olaf n-o să se supere, zise Jack.

— Să nu-i spui nimic!

Izbucnirea îi provocă bătrânului o criză prelungită de tuse. Neștiind ce să facă, Jack se tot mută de pe un picior pe altul. Într-un târziu, Rună își reveni și respiră de câteva ori, tremurând.

— Olaf vrea să aibă un skald numai pentru el. Vrea să fii al lui în întregime, așa cum vrea și calul ăla de-a fost al lui Gizur. Asta-i sporește faima. Dacă îi trece prin cap că nu poți face față, o să te omoare.

Armăsarul de care vorbea bătrânul războinic era priponit lângă mormanul de obiecte din argint. Era o făptură frumoasă, albă ca bulgării de sare, cu o dungă neobișnuită, neagră, pe spinare. Îi privea pe oamenii de la Miazănoapte, care se bălăbăneau de colo-colo, cu ochi întunecați și inteligenți.

— Atunci… mulțumesc. Jack se simțea recunoscător, dar, în același timp, îi displăcea ideea de a fi proprietatea cuiva.

— Să începem, șopti Rună.

Lecția durá câteva ore bune. Îndrăznețul se culcă din nou, iar Jack și-ar fi dorit să-i poată urma exemplul. Nu dormise deloc

noaptea trecută, și-și petrecuse toată ziua muncind. Până la urmă, focul de pe plajă se stinse, rămânând numai tăciunii. Oamenii de la Miazănoapte se culcară. Jack se înfioră văzându-i cum își întind așternuturile și se așază în șiruri ordonate. Însemna că, deși păreau criță de beți, încă se mai puteau purta ca niște războinici.

În cele din urmă, Rună se declară mulțumit de progresele lui Jack. Băiatul căzu pe o grămadă de haine și adormi, parcă înainte de a apuca să se întindă.

Își continuară drumul spre miazănoapte, pe lângă coastă. După ce trecură de ținutul lui Einar Strânge-Urechi, își făcură tabăra pe mal. De-acum încolo nu se mai temeau că s-ar fi putut întâlni cu cineva care să îndrăznească să-i atace.

Olaf și echipajul său nu se grăbeau deloc. Erau de părere că meritau din plin câteva zile de odihnă. Armăsarul cel falnic, pe care Olaf îl botezase Coamă-de-Nor, era priponit bine la mijlocul corăbiei. În fiecare zi, cineva îl ducea pe mal ca să găsească iarbă proaspătă.

Războinicii vânau în pădurile întunecate care se întindeau de-a lungul țărmului și aduceau căprioare și mistreți. Prindeau cu plasele păstrăvi din pâraiele de apă. Eric Nechibzuitul sfărâmase o căpățână de sare, pe care o folosea pentru a da gust mâncărurilor. Jack observă din nou cât erau cu toții de dornici de sare – tânjeau după ea mai mult ca după vin, ceea ce era mare lucru.

— Acasă, nu avem deloc sare, îi explică Rună.

— Noi facem rost din apa mării, pe care o punem la soare să se evapore, zise Jack. Voi de ce nu puteți face la fel?

— Nu e destul soare, zise bătrânul războinic, întorcându-se cu spatele. El refuza să-și piardă suflul răspunzând unor întrebări prostești, și-și păstra glasul pentru recitări. În fiecare noapte îl lua pe băiat cu el, departe de ochii lui Olaf. Jack era uimit de cât de complicate erau versurile. Nici unui lucru nu i se spunea pe numele adevărat și, cu cât găseai mai multe căi diferite de a-l numi, cu atât era mai bine. Corabia se numea *Prora de fiară*, *Armăsarul oceanului* sau *Lebăda lui Njord* – toate aceste expresii apăreau într-o singură strofă. În loc de luptă spuneai „o încleștare de zale și vârfuri de sabie”. Era foarte derutant și, după părerea lui Jack, cu totul nefolositor.

— Nu! șuieră Rună, auzindu-l pe Jack zicând „Regele a traversat marea, mergând la luptă” în loc de „Cel care dăruiește inele de aur a mânat lebăda lui Njord pe calea balenelor, către o încleștare de zale și vârfuri de săbii.” Nu! Nu! Nu! Rună se îndoi de șale, pradă unei puternice crize de tuse, iar lui Jack i se făcu rușine că-l ațâțase. Nu, zise Rună, după ce-și revenise. Aici nu-i vorba doar de cântat. E o vrajă.

— Vrajă? zise Jack, devenind dintr-odată mai atent.

— Trebuie să-ți fi explicat Limbă-de-Dragon. Fiecare cântec își dobândește puterea de la Yggdrassil, mărețul copac care crește prin toate cele nouă lumi.

— N-am auzit niciodată de Yggdrassil.

— Probabil că Limbă-de-Dragon l-ar fi numit forța vitală. El îți dă putința să creezi. Iar acum m-ai stors de puteri și m-ai făcut să-mi pierd timpul.

Rună tăcu și se concentra să-și recapete suflul. Scotea un zgomot oribil, aspru și dureros. De fiecare dată, bătrânul războinic se oprea, de parcă își aduna puterile pentru a mai trage o dată aer în piept.

— Îmi pare rău, domnule, zise Jack.

Rună îi făcu semn cu mâna să se îndepărteze.

Jack se întoarse în tabără cu mintea frământată de sute de gânduri. Așadar, oamenii de la Miazănoapte nu se gândeau numai și numai la măceluri și tâlhării. Credeau în Yggdrassil, care era un alt nume pentru forța vitală. Oare copacul chiar exista? Dacă era așa, pesemne că era minunat la vedere. Pe cine oare ar putea întreba despre asta?

Jack îi urmări pe Sven Răzbunătorul și pe Eric Drăgălașul explicând care era calea cea mai potrivită pentru a sfărâma un craniu. Asta îi plăcu atât de mult lui Thorgil încât ea așeză în șir câteva cranii de căprioară și le sfărâmă, rând pe rând, cu o măciucă. Pe ei trei, se gândi Jack, n-avea niciun rost să-i întrebe de forța vitală. Oftând, se întoarse și o găsi pe Lucy jucându-se cu niște figurine din lemn pe care i le cioplise Olaf ca s-o distreze.

Avea o vacă, un cal, un bărbat și o femeie. Lucy făcuse un gard din bețișoare și desenase pe nisip conturul unei case. Îndrăznețul o privea atent. El luă vaca în cioc, apoi îi dădu drumul. Lucy țipă, iar el începu să țopăie, părând foarte bucuros de ce făcuse. Apoi luă calul.

— Fă-l să înceteze, țipă Lucy, încercând să-i tragă păsării un pumn. Aceasta însă se feri cu ușurință din calea ei. Jack îi luă Îndrăznețului calul din cioc și-l puse la loc în fața fetiței. Îndrăznețul începu să-și curețe penele, cu aerul că nu mai dădea nicio atenție jocului, dar, o clipă mai târziu, smulse figurina care reprezenta bărbatul și zbură pe o piatră din apropiere.

Lucy urlă, drept pentru care Sven Răzbunătorul scăpă toporul din mână drept pe piciorul lui Eric Drăgălașul. Se stârni o ceartă zdravănă.

— Termină! Nu vezi c-o superi? strigă Jack. „Ce m-o fi apucat să vorbesc cu o amărâtă de pasăre?” se gândi el. Dar Îndrăznețul înțelesese! El veni înapoi în zbor și puse jucăria în fața lui Lucy.

— Era și timpul, mormăi ea.

Sven Răzbunătorul și Eric Drăgălașul se opriră din ceartă și-și duseră mâinile la amuletele pe care le purtau la gât.

— *Seiðer*, murmură Sven. Plecară amândoi, privind speriați peste umăr.

— *Say-thur*, repetă Jack. Asta ce-nseamnă?

— Vrăjitorie, zise Thorgil, ridicându-și privirile de la jocul ei de-a sfărâmatul craniilor. Nu ne plac vrăjitorii. Din când în când, adăugă ea zâmbind, îi înecăm în mlaștini.

Îndrăznețul dădu un ocol prin aer, chiar deasupra creștetului ei. Thorgil țipă și lăsă capul în jos.

— Vezi? Asta spuneam! Ești un vrăjitor, iar pasărea asta este slujitorul tău. Nu-i firesc ca un corb să rămână treaz după căderea întunericului. Nu-i firesc să stai de vorbă cu el. Ar trebui să vă înece pe *amândoi* într-o mlaștină.

Îndrăznețul zbură din nou spre ea – de data asta cu ghearele scoase –, iar Thorgil fugi, apărându-și capul cu brațele.

Jack rămase împietrit în loc, văzând-o cum se duce la Olaf și-l ia de braț. Începu să-i explice ceva, dar, din păcate pentru ea, îl întrerupsese pe uriaș dintr-o treabă importantă. Olaf o culcă la pământ dintr-o scatoalcă.

— Taci din gură cu prostiile astea cu vrăjitorii, strigă el.

Fecioara războinică, îngânând blesteme, se ridică și se îndepărtă cu pași șovăielnici.

Jack se așeză, cufundat în gânduri. Thorgil n-avea cum să renunțe cu atâta ușurință. O să aștepte ocazia și o să atace din nou. Trebuia să găsească o cale de a se apăra.

Nu vedea nimic rău în a sta de vorbă cu animalele. Mama o făcea tot timpul, le cânta albinelor ca să le liniștească sau unei oi nărăvașe ca s-o îmblânzească. Îi arătase și lui aceste vrăji mărunte, dar Jack nu se gândise mai deloc la ele. Faptul că le cunoștea îl făcea, oare, vrăjitor? Dar Îndrăznețul? Adevărul era că zbura și după căderea întunericului, ca o bufniță.

Acum însă, el se așezase în fața lui Lucy, cloncănind ușor, ca o găină.

— Știu că la o fermă ar trebui să fie și găini, răspunse ea, dar Olaf nu mi-a cioplit niciuna.

Corbul cloncăni iar.

— Așa-i, le-aș putea face din niște scoici. Ce idee bună!

Pe Jack începu să-l doară capul. Acum și Lucy vorbea cu corbul, iar războinicii vor crede că și ea era vrăjitoare.

— Treci la culcare, îi porunci el, strângând jucăriile. Lucy începu să protesteze cu voce tare. Jack o duse la un maldăr de blănuri și o culcă acolo, acoperind-o bine. O să-ți spun o poveste, îi promise el.

— Bine, dar să fie una frumoasă, zise ea.

Îndrăznețul zbură până la un copac din apropiere și se lăsă pe o cracă, deasupra capului lui Coamă-de-Nor. Calul se foi nervos. Îndrăznețul începu să scoată zgomote tremurate, ca un tors de pisică, iar Coamă-de-Nor închise din nou ochii. Modul în care pasărea se atașase de ei era foarte ciudat. În fiecare zi o pornea în zbor, iar Jack se tot aștepta să dispară, dar se întorcea întotdeauna.

„Ce n-aș da să fie Bardul aici, se gândi Jack cu tristețe. Sper că o duce bine în Insulele Fericiților. Ce n-aș da să fiu cu adevărat vrăjitor! I-aș preschimba pe toți oamenii de la Miazănoapte în broaște râioase – în afară de Rună. Iar pe Thorgil aș transforma-o într-o râmă băloasă, și i-aș da-o lui Olaf s-o mănânce.”

• Capitolul 18 •

MAREA TROLILOR

Pe măsură ce înaintau spre miazănoapte, se făcea din ce în ce mai rece, iar cerul se umplea de nori. Ceața se lăsa devreme și se risipea târziu. Coasta deveni mai abruptă. Olaf își îndemna oamenii să vâslească mai cu nădejde.

— Aproape c-am ajuns, tună el. Aducem cu noi mari averi! Ne-am umplut de faimă! Suntem berserkerii reginei!

Oamenii începură să cânte cântecul care se termina cu „Faima nu moare nicicând”.

— Berserkerii reginei? se miră Jack. Credeam că pe rege îl slujiți.

— Ei da, păi, el n-a prea fost în apele lui de când s-a însurat, recunoscu Olaf.

— De-asta îi spunem Ivar Făr’-de-Oase, zise Sven.

— Dar nu de față cu el, zise uriașul. De-abia aștept să aud poemul pe care l-ai compus despre mine. Poți să-l reciți la petrecerea de bun venit.

Olaf părea foarte încântat la gândul de a-și prezenta bardul personal în fața regelui și a reginei. Jack încercă să pară și el entuziasmat. Grație lui Rună, avea un minunat poem, numai că era plin de cuvinte grele și Jack era convins că se va încurca recitându-l. Asta, din câte îi spusese Rună, ar fi fost un păcat de moarte – și bătrânul insista asupra ultimului cuvânt.

În scurtă vreme, ceața îi înghiți – nu era prea deasă, dar era umedă și apăsătoare. Jack înțelese de ce oamenii de la Miazănoapte nu puteau scoate sare din apa mării. Din când în când, ceața se risipea puțin, lăsând la vedere un peisaj care te îngrozea. Valurile se spărgeau de stânci. Șanțurile săpate în maluri duceau către văi mohorâte și sterpe. Părea un loc pe gustul dragonilor.

— Astea sunt fiorduri, zise Olaf, care, știindu-se pe cale de-a fi sărbătorit și lăudat, era tot un zâmbet.

— Trăiește ceva pe-acolo? întrebă Jack, uitându-se spre un intrând care arăta mai mult decât sumbru.

— Nu, pe-acolo nu întâlnești nimic bun, zise uriașul, râzând. Firește, și noi trăim la capătul unui fiord. Dar nici noi nu suntem buni.

„Mare dreptate ai”, se gândi Jack.

— Eram într-un fiord când m-am luptat cu primul meu jotun, zise Olaf. Eram foarte tânăr, nici nu-mi crescuse barba, și nici trolului nu-i căzuseră colții de lapte. Of, ce mai trece timpul!

— Ai câștigat, bănuiesc.

— Firește. Dacă nu câștigam, mă mânca. O să-ți povestesc odată, ca să poți compune un poem.

Olaf îi dădu mai departe cu amintirile din tinerețe. Cunoștea fiecare stâncă și fiecare copac de-a lungul coastei. Avea o ținere de minte fabuloasă și, în scurtă vreme, lui Jack îi păru rău că-l întrebase.

Ajunseră într-un loc în care coasta făcea un cot. Marea deveni mai agitată, se iscă un vânt care spulberă ceața, iar peisajul numai vesel nu se putea numi. Dinspre miazănoapte, veneau valuri mari și cerul avea o culoare ciudată, lăptoasă. Apa era verde-deschis, iar vântul aducea cu sine miros de gheață. Corabia se înclină primejdios atunci când schimbară direcția, și o luară de-a lungul coastei spre răsărit.

— Marea asta e numită Marea Trolilor, zise Olaf.

— Aici trăiesc ei? întrebă Jack.

— Nu, de-aici au venit. Acum trăiesc în munții cei mai înalți, unde zăpada nu se topește niciodată.

— Nu știam că jotunii pot construi corăbii. Jack și-i imaginase ca pe niște făpturi uriașe și neîndemânatice. Se aștepta – sau poate spera – să fie și nătângi.

— Au venit pe jos, zise Olaf.

— *Pe apă*?

Jack se înfricoșă. Tata spunea că numai călugării foarte virtuoși puteau face așa ceva. Fusese unul și pe Insula Sfântă, dar renunțase la acest meșteșug ca să nu cadă în păcatul trufiei. Gândul că și un mizerabil de trol avea această putere îl speria.

— Nu pe apă. Pe gheață. Acum multă vreme, marea asta era înghețată, zise Olaf. Niciun om n-a văzut-o în starea asta, dar jotunii se află aici de mai mult timp decât noi. Vechiul lor sălaș era în capătul de miazănoapte al lumii, lângă un munte care scuipa foc.

— Glumești, zise Jack.

— Nu, nu, astfel de lucruri chiar există. Rună a văzut un astfel de munte în Italia. Zicea că înăuntrul lui trăia un dragon. Ei, una peste alta, muntele trolilor a scuipat atâta foc că a plesnit în două, iar pământul s-a dus la fundul mării. Jotunii n-au avut de ales, a trebuit s-o ia la fugă pe gheață.

— Poate că tot ce-au povestit e o minciună, zise Jack, căruia nu-i venea să creadă că marea umflată, nesfârșită, fusese vreodată complet înghețată.

— Trolii nu mint, zise Olaf, simplu.

— Omoară oameni și-i mănâncă, dar sunt prea corecți ca să înfrumusețeze puțin adevărul?

— Voiam să spun că nu *pot* să mintă. Ei nu vorbesc așa ca noi, deși sunt și unii care ne-au deprins graiul. Îți vorbesc în gând.

Și Jack își aminti ceva ce-i spusese Bardul despre troli, cu multă vreme în urmă: „Ei ți se pot strecura în minte ca să afle ce gândești. Știu unde și când ai să lovești, încă înainte s-o faci. Nu-i poate înfrânge decât un anume fel de războinici, foarte speciali."

— Ți se strecoară în minte, zise Jack.

— Așa-i, zise Olaf. Nu-i poți lua prin surprindere, pentru că știu ce pui la cale. Dar nici ei, la rândul lor, nu te pot păcăli pe tine, căci nu pot minți în gând.

Jack se gândi la asta, ținându-se strâns de balustradă. Corabia plutea pe marea verzuie, iar bietul Coamă-de-Nor, priponit de catarg, tot aluneca. Coastele din dreapta lor erau încununate de copaci uriași. Stoluri dese de păsări se învârteau pe lângă râurile înspumate care se prăvăleau din munți.

— Cum te poți lupta cu un dușman care-ți cunoaște fiecare mișcare? se miră Jack.

— Aha, aici intervin berserkerii, zise Olaf. Când ne-apucă nebunia, nici măcar noi nu știm ce-avem de gând să facem, și nici nu ne amintim ce-am făcut înainte. Jotunii nu ne pot citi gândurile, pentru că nu gândim!

„Deci despre ei vorbea Bardul", se gândi Jack. Se uită pe furiș la Olaf, care stătea la prova, înalt și mândru de sine. Vântul îi sufla pe spate barba căruntă și-i răvășea sprânceana stufoasă. Olaf părea nerăbdător, ca un copil la petrecerea de Crăciun. Avea chipul îmbujorat de frig și ochii albaștri îi străluceau de încântare.

Nu prea puteai să-l urăști pe Olaf când era așa. Îți venea greu să-ți amintești cum omorâse călugări și măcelărise sate întregi, până la ultimele animale de povară. Poate că era tocmai din cauză că *într-adevăr nu-și amintea ce făcuse*. Pe de o parte era Olaf cel bun, care cioplea jucării pentru Lucy, pe de alta Olaf cel rău, care stătuse cândva, gâfâind, pe creasta dedesubtul căreia se afla satul lui Gizur.

Una peste alta, Jack nu-și îngăduia să uite că amândoi erau la fel de periculoși.

— Fără berserkeri, oamenii n-ar fi putut să trăiască aici, zise uriașul. Știi cum ne spuneau trolii? „Căpriori pe două picioare”. Mai aveau și altă expresie: „Gustare pentru jotuni”. Primii oameni au fost vânați ca niște vite. Pe cei slăbănogi îi băgau în cuști și-i puneau la îngrășat.

Jack se înfioră.

— Și acum fac tot așa?

— Nu, acum a devenit un fel de distracție. Știu că suntem oameni și nu animale. Dar un trol tânăr nu-și poate căpăta tatuajul de pe frunte până ce nu răpune un om, și are și-acum dreptul să-și mănânce trofeul. Ah, uite! Una din corăbiile noastre.

Olaf arătă spre o corabie care tocmai țâșnise dintr-un fiord. Cele trei corăbii din grupul lui Olaf se pierduseră una de cealaltă în cursul lungii călătorii.

— Pun rămășag că Egil Suliță-Lungă crede că suntem dușmani și va sări la bătaie, zise Olaf, vorbind despre căpitanul celeilalte corăbii. Ce-o să se mai rușineze când o să-și dea seama de greșeală!

Egil se făcu alb ca varul când îi recunoscu pe berserkeri și începu să strige de pe punte, îngăimând niște scuze.

— Rămâi dator cu un burduf cu vin, strigă și Olaf. Pe moment, luase chipul lui Olaf cel bun, iar Egil, jucându-se cu amuleta de la gât, îi promise, plin de recunoștință, burduful dorit.

Cele două corăbii își continuară drumul împreună. De a treia nu se vedea nici urmă. Egil le strigă că, după câte credea el, se dusese la fund în timpul unei furtuni. Niciun berserker nu părea prea trist. Thorgil spuse că bărbații fuseseră norocoși, pentru că de-acum se ospătau în palatul lui Aegir și al lui Ran.

— Totuși, eu aș prefera Valhalla, zise ea. E un loc mult mai glorios.

„Ce n-aș da să fii deja acolo”, se gândi Jack. Ea plănuia s-o dăruiască pe Lucy lui Frith, cea care călărea Coșmarurile. Jack își aminti de făptura care trecuse peste casa Bardului. „Venise călare pe un cal, acoperit de țurțuri care se desprindeau din părul său și cădeau în cameră. Călărețul era mai întunecat chiar decât văzduhul, atât de negru încât înghițea chiar și lumina stelelor. Picioarele sale ghimpoase strângeau burta calului, făcându-l să sângereze – sânge alb, vâscos, care semăna mai degrabă cu puroiul.”

Jack simți că amețește de groază. Înțelese că regina nu călărea cu adevărat pe spinarea Coșmarului, ci era numai spiritul ei. Dar dacă spiritul, slăbit, aflat la mare distanță de trup, peste ape, fusese atât de înfricoșător, oare cum o fi arătând ea de aproape? Jack își pipăi runa de apărare de la gât. Răspândea căldură, de parcă la pieptul lui se afla un soare micuț.

Poate c-ar trebui să-i dea runa lui Lucy. Ea ar avea mai multă nevoie, dac-ar fi să cadă în mâinile lui Frith. Odată ce i-o dădea, gata. N-o mai putea lua înapoi. Jack se uită spre Lucy, care se juca de-a sperieturile cu Eric Drăgălașul. Războinicul își acoperea chipul mutilat cu mâinile care semănau cu niște bucăți de șuncă, apoi lua palmele de la ochi, iar Lucy striga: „Te-am văzut!”. „HAU! HAU! HAU!” mormăia Eric Drăgălașul. Cu toate că era un joc de copii mici, pe ea n-o mai amuza așa de mult, dar, din câte își dădea Jack seama, omului de la Miazănoapte, cu mintea sa puțină, i se potrivea mănușă.

Lucy era pur și simplu prea mică pentru a pricepe importanța runei. Singurul lucru care i-ar fi putut trezi interesul era strălucirea aurului, iar aceasta nu s-ar vedea decât atunci când Jack i-ar pune runa la gât.

— Cu ce te tot joci acolo? se auzi glasul lui Thorgil.

De îndată, Jack își luă mâna de la gât.

— Ții ceva ascuns acolo. Dă-l încoace imediat!

Ea încercă să-l apuce de gât, dar Jack îi trase una cu piciorul. Pe dată, Thorgil se aruncă peste el, țipând și lovindu-l cu pumnii.

Jack încercă să se apere, dar nu-i putea ține piept fecioarei războinice. Nu numai că ea era mai puternică, dar se și implica în luptă cu trup și suflet. Jack se trezi aruncat pe punte. Urechile îi țiuiau și sângele-i curgea din nas. Fata îi puse genunchiul pe piept și dădu iarăși să-l apuce de gât.

— Aaaaiii, zbieră Thorgil, căzând pe spate. M-a ars! M-a ars!

De-acum apăruse și Olaf, care se uită când la nasul însângerat al lui Jack, când la chipul lui Thorgil, schimonosit de durere. Ea își ridică mâna, arătându-i arsura proaspătă cu care se alesese.

— Aruncă-l peste bord! țipă ea.

— Pare-mi-se că nici tu n-ai fost mai blândă, observă Olaf.

— Mi-a făcut vrăji. Ăsta nu-i om, e o grozăvie!

— Ți-am spus de mai multe ori să nu te mai bați cu sclavul meu, zise uriașul. *Tu*, nu el, ai să fii pedepsită pentru asta. La ospățul de bun venit, nu-ți dau voie să stai cu noi, la masa cea mare. O să stai lângă ușă, în rând cu sclavii mai isprăviți.

— Nu-i cinstit! Te urăsc! O să te omor! spuse Thorgil izbucnind în plâns.

— Dac-o ții tot așa, te trimit să mănânci cu porcii, zise Olaf. Ce dacă flăcăul a făcut și el o vrajă ca să se apere? Asta face un skald. Acum treci la pupa și stai acolo până ajungem în port.

În timp ce ea se îndepărta împleticit spre pupa, plângând în hohote, Jack îi scoase limba.

— Iar tu… și mâna uriașă a lui Olaf îl smuci de jos, n-o mai ațâța. Dacă mai faceți scandaluri din astea pe corabia mea, o să vă adunați dinții de pe jos, amândoi.

Îl duse pe băiat la catarg și-l legă de gât lângă Coamă-de-Nor.

Tot restul zilei, Jack rămase acolo, posomorât, cu o funie de gât. Își șterse sângele de la nas cu mâneca și-și pipăi trupul, căutându-și vânătăile. Un dinte începuse să i se clatine. Lucy n-avea voie să-i vorbească.

Pedepsele nu erau ceva nou pentru Jack. În schimb, să fie priponit ca un cal era. I se făcu foarte rușine.

— Ție ce-ți pasă, îi spuse el lui Coamă-de-Nor. Nu ești îndeajuns de deștept ca să te simți jignit. Pentru tine totul e bine, câtă vreme îți primești ovăzul.

Coamă-de-Nor îl privi pe Jack cu ochii săi întunecați și fornăi pe nări, ca și cum ar fi simțit un miros urât.

— Nici tu nu te-ai spălat de mult, nici eu, așa că nu te lega de mine, mormăi Jack, în timp ce corabia plutea spre răsărit, de-a lungul coastei.

• Capitolul 19 •

SOSIREA ACASĂ

În dimineața următoare, întâlniră primele semne că se apropiau de ținutul regelui Ivar. O corabie lată, greoaie, trecu pe lângă ei, salutându-i pe Olaf și Egil. Jack, care fusese dezlegat de catarg, se aplecă peste balustradă ca s-o privească. Era încărcată până la refuz cu pește uscat. Bărbații care vâsleau, deși vânjoși, nu erau zvelți și nu aveau înfățișarea înfricoșătoare a celor din echipajul lui Olaf.

— Asta se numește *knorr*, îi explică Olaf. Îi spunem așa pentru că, de câte ori iese pe mare, lemnul din care-i făcută trosnește – *knorr*, *knorr*, *knorr*. Îți ia ceva timp până te obișnuiești, dar oamenii care călătoresc cu ele spun că-i ca o melodie. Iar cea de-acolo se cheamă *tolfaeringr*, un vas cu douăsprezece vâsle. *Ptiu*!

Olaf scuipă peste bord, în direcția unei corăbii mici, dar care, de altminteri, arăta foarte respectabilă.

— E bună numai pentru bebeluși, așa zic eu. Pesemne că a pornit să caute heringi. Vezi plasele?

Jack încuviință.

— Dar corabia noastră cum se cheamă?

— *Karfi*, zise Olaf, mulțumit și îl bătu pe Jack pe spate, făcându-l să-și amintească de toate vânătăile cu care se alesese de la Thorgil. E lungă, zveltă și rapidă. Și mai mult, poate pluti în susul unui râu și poate fi trasă pe nisip. E numai bună pentru raiduri.

— Dar *aia*? întrebă Jack, arătând spre un vas uriaș care-și croia drum pe lângă coastă în fața lor. Avea pânza roșie ca sângele și nenumărate rânduri de vâsle. Acestea loveau apa la unison, împroșcând o peliculă sclipitoare. Silueta subțire a corăbiei era perfectă, aproape nepământeană. Jack se întoarse și observă pe chipul lui Olaf Sprâncenatul o expresie de dor deznădăjduit. Părea aproape bolnav.

— Se numește *Drekar*, *Corabia-dragon*.

Iar Jack observă că prora ei se arcuia grațios în sus, în formă de cap de dragon.

— Asta e *Rătăcitorul*. E corabia regelui Ivar.

De pe fața lui Olaf dispăruse orice urmă de zâmbet. Jack încercă să se strecoare și să se îndepărteze, dar nu prea avea unde. Era consemnat la prova, iar Thorgil, la pupa.

— N-am de gând să intru în port în urma prăpăditului de *Drekar*! strigă Olaf. N-o să mă las umilit de nevolnicul ăla, care iese pe mare numai ca să se plimbe! *Eu* sunt cel care se întoarce acasă plin de glorie, nu? Eu am înfruntat primejdia nu… nu…

— Nemernicul ăla făr' de oase, termină Sven vorba, alegându-se cu o lovitură, drept răsplată pentru efortul făcut.

— Care-i ultimul lucru curajos pe care l-a făcut el? Poate să-și treacă mâinile prin părul lui Frith!

Uriașul pășea de colo-colo pe corabie, mânios foc, împărțind în dreapta și-n stânga lovituri. Cu toții se ghemuiseră cum putuseră mai bine. În cele din urmă – liniștindu-se un pic – Olaf porunci să tragă corabia într-un golfuleț. Egil Suliță-Lungă veni după ei, cu corabia lui.

Toată după-amiaza, uriașul rămase posomorât lângă focul pe care-l aprinseseră pe țărm. La căderea nopții, Jack, îndemnat de Rună, îi recită începutul poemului:

Dați-mi ascultare, voi, cei cu inele pe degete,
O să cânt despre fapta de vitejie, despre Olaf cel Brav.
Generos mai e el, acest fioros luptător.

— Gata! strigă Olaf, înroșindu-se ca un copilaș. Nu vreau să-mi deschid cadourile înainte de petrecere. Totuși, începutul e minunat, adăugă el, scormonind în flăcări cu sulița.

Jack și Rună se uitară unul la celălalt. Egil, care toată după-amiaza mersese în vârful picioarelor, încercând să nu-l supere pe Olaf, le zâmbi.

— Dar e mai lung de-atât, nu? întrebă uriașul.

— O, da, zise Jack.

— Mult mai lung, șuieră Rună.

— N-ar strica să ascultăm acum un alt poem, zise Olaf, așa că Jack le cântă povestea lui Beowulf și a luptei sale cu Grendel.

Poate că nu era alegerea cea mai înțeleaptă, dar reuși să-l înveselească pe Olaf.

— Presupun că l-a compus Limbă-de-Dragon, zise el. Se vede că versurile n-au fost scrise în graiul nostru.

— L-am tradus, zise Jack.

— Și te-ai descurcat destul de bine, șopti Rună. Ai greșit numai cuvintele pentru „melancolie” și „broaște râioase care orăcăiau”.

— Bietul Limbă-de-Dragon, zise Egil. Frith n-ar fi aflat niciodată cine a omorât-o pe soră-sa, dacă el nu se lăuda atâta. Niciodată n-a știut să-și țină gura.

— Măcar a avut curajul s-o înfrunte, mârâi Olaf.

Jack rămase surprins. Din câte i se părea, bărbații aceștia îl apreciaseră pe Bard. Și era limpede că nu țineau deloc la regină.

— Dacă Frith… regina, vreau să spun… este pe jumătate trol, începu el, pe ocolite, înseamnă că-și poate da seama când cineva nu o place?

Deasupra taberei păru să se lase o perdea de gheață.

— Întrebi adică dacă poate citi gândurile? Răspunsul e nu, zise Olaf. Trolii corciți sunt foarte deosebiți de ambii lor părinți. Sunt… cum să zic…?

— Niște scârboșenii, zise Egil.

— Jotunii sunt cinstiți, în felul lor. Sunt nătângi, grosolani, urâți…

— Foarte urâți, completă Egil.

— … Dar, cum spuneam, în felul lor sunt cumsecade. Ce să zic, eu m-aș încumeta să trăiesc alături de un trol, dacă ajungem întâi la o înțelegere clară, zise Olaf.

— Trolii corciți își pot schimba înfățișarea, șopti Rună. Nu sunt supuși legilor firii. Și nu cunosc decât ura.

— Deci… Frith poate să mintă? întrebă Jack.

— Frith habar n-are ce-i adevărul, nici vreo altă virtute, zise Olaf. Acum, băiete, ascultă-mă și bagă la cap. Aici putem vorbi despre ea, dar când ajungem la palat, trebuie să-ți ții gura. Și ține-ți și corbul undeva la adăpost. Ea urăște corbii. Crede că ei zboară drept la Odin s-o pârască.

— Îl cinstim pe Ivar pentru ce a fost la viața lui, dar trebuie să recunoaștem că el a dus regatul de râpă, zise Egil.

Pentru a încheia seara, lui Jack i se ceru o altă poveste. Însă nu mai tradusese niciun poem, așa că recurse la una din

istorisirile Tatii. Martiriul Sfântului Laurențiu se bucură de un imens succes printre oamenii de la Miazănoapte.

— Sfântul Laurențiu a fost fript la foc mic, le povesti Jack războinicilor care se adunaseră în cerc și-l ascultau absorbiți. Păgânii i-au înfipt cățel de usturoi între degetele de la picioare și l-au uns cu grăsime ca pe un pui.

— Zici că erau troli, zise Olaf.

— De fapt cine sunt păgânii ăștia? întrebă Sven Răzbunătorul.

Când Jack ajunse la momentul în care Sfântul Laurențiu zicea: „Cred că m-am copt. De-acum puteți să mă mâncați”, toți ascultătorii izbucniră în urale.

— Așa războinic mai zic și eu, zise Egil Suliță-Lungă. Un om de soiul ăsta o să ajungă drept în Valhalla.

— Cred că a ajuns mai degrabă în paradisul creștin, zise Jack.

— Dacă sunt oameni de teapa asta în paradis, mai-mai că m-aș face și eu creștin, declară Olaf.

Una peste alta, seara se dovedi foarte reușită.

Ziua următoare o petrecură în tabără. Cu toții se îmbăiară în mare și-și pieptănară părul pentru marea întoarcere. Jack o duse pe Lucy pe o plajă retrasă. Rochița pe care o purtase când fuseseră prinși, cusută de Mama cu atâta grijă, era de-acum numai zdrențe. Olaf îi dăruise una nouă, foarte frumos brodată.

Când o luă în mâini, Jack avu o senzație ciudată. Ai fi zis că femeia care o cususe lăsase în țesătură ceva din ființa ei, ca o melodie care răsuna foarte slab în jurul lor.

— Vai, ce drăguță e! strigă Lucy, smulgându-i-o din mâini. Ea aruncă cât colo rochița de la Mama, fără să-i mai pese de ea. Ei, era totuși foarte mică, se gândi Jack. El luă rochița și o îngropă undeva sus pe țărm, ca să nu fie luată de flux.

Thorgil se duse în spatele unei stânci și se spălă, folosind un calup de săpun pe care-l luase dintr-un sat saxon. Își uscă părul la soare, iar Jack rămase surprins să vadă ce plete aurii avea. Era aproape la fel de drăguță ca Lucy. Apoi însă, ea țipă la el, adresându-i un șir de înjurături și blesteme, ceea ce strică totul.

Jack se așeză lângă Coamă-de-Nor și privi pregătirile. Îndrăznețul se lăsă și el pe spinarea calului.

— Trebuie să te ferești de Frith, îi spuse Jack. Aș vrea să fiu sigur că ai priceput. Pari tare deștept, dar nu ești decât o pasăre, la urma urmei, un fel de găină cu pene negre.

Îndrăznețul nu-l băgă în seamă și începu să caute căpușe pe spinarea lui Coamă-de-Nor.

•

Venise vremea. Clipa cea groaznică în care aveau să dea ochii cu Ivar Făr'-de-Oase se apropia cu fiecare bătaie de vâsle. Jack, îngândurat, privea coasta care aluneca pe lângă ei, în timp ce războinicii vâsleau cu forțe noi. Se împopoțonaseră cu fel și fel de lucruri – broșe, brățări, inele, cu cât mai multe, cu atât mai bine – și-și schimbaseră tichiile unsuroase de piele cu bentițe lucrate în aur. Olaf purta o superbă pelerină de lână, prinsă pe umărul drept ca să-i lase liber brațul cu care mânuia sabia. Până și Thorgil avea un colier din frunzulițe de argint, frumos lucrate, pe care-l purta peste tunica decolorată. Părul îi strălucea în bătaia vântului și o făcea s-arate chiar ca o fată.

Lui Jack îi trecu prin minte să i-o spună, dar își aminti ce pedeapsă i se promisese dacă o mai ațâța.

Întâlniră corăbii de toate mărimile, deși niciuna la fel de mare ca *Drekar*-ul regelui Ivar, și nici măcar cât corăbiile lui Olaf și Egil. Când ajunseră la gura fiordului, un roi de bărcuțe de pescuit se împrăștie din calea lor. Pescarii izbucniră în urale, iar Olaf se duse la provă, înalt și impunător.

Urmând fiordul, înaintară din ce în ce mai mult în inima uscatului. Zgomotul mării se stinse. Valurile dispărură. În scurtă vreme, apa deveni liniștită ca un lac. Pe ambele părți erau munți mohorâți, împăduriți; ici-colo se vedea câte un șoim care dădea târcoale prin văzduh. Departe, înspre miazănoapte, erau șiruri de munți înalți, acoperiți de zăpadă.

— Jotunheim, zise Olaf.

„Țara Trolilor", își traduse Jack cu o strângere de inimă.

După o vreme zăriră ferme aflate sus, pe dealuri, și pajiști abrupte pe care pășteau turme de oi și cirezi de vite. La un cot al fiordului, unde pajiștea ajungea până la malul apei, se afla un doc mare și mai multe case. Un copil îi văzu venind și o luă la fugă îndărăt pe uliță, strigând. De îndată, casele se goliră. Bărbați, femei, copii și câini se repeziră spre doc, chiuind și lătrând din toate puterile.

— Îl vede cineva pe Ivar? zise Olaf.

— Încă nu, zise Sven Răzbunătorul.

Sărbătoarea de pe țărm continua. Oamenii erau din ce în ce mai bucuroși, cu toate că erau și unii care nu arătau prea veseli.

Își duceau mâna streașină la ochi și priveau de la o corabie la cealaltă. Jack își dădu seama că erau cu ochii după cea de-a treia corabie, care probabil se scufundase, sau după neamurile lor care s-ar fi putut întoarce.

— Uite-l pe Ivar, zise Sven.

Dincolo de oraș se afla un pisc care se înălța deasupra fiordului. Era un vârf din piatră de culoare albastru-închis, sumbră și lipsită de viață, ca metalul. În vârf se găsea o casă lungă pe care Jack n-o observase până atunci. În fața ei – era prea departe ca să poată vedea bine – se afla un grup de persoane.

— O să aștepte să te duci tu la el, zise Sven.

— Pămpălău călărit de troli ce e, mormăi Olaf în barbă.

În ciuda faptului că regele lipsea, războinici fură întâmpinați cu toate onorurile visate. Femeile îi îmbrățișară și-i sărutară. Bărbații, mai ales bătrâni, le traseră pumni cu prietenie. Părinții își întâmpinau copiii; soțiile – bărbații – uneori câte două sau trei pentru un singur om. Copiii alergau de colo-colo zbierând. Cei ale căror rude nu se întorseseră stăteau la o parte și plângeau încetișor. Poate că oamenii lor erau încă pe drum. Sau poate că nu.

Jack o ținea pe Lucy strâns de mână. Mulțimea se înghesui în jurul lor, împingându-i încoace și încolo.

— Ce sclavă drăguță! strigă o femeie, ciupind-o pe Lucy de bărbie.

— Lasă-mă în pace! țipă ascuțit Lucy.

— Și hotărâtă, pe deasupra, zise femeia pe un ton aprobator.

Jack își scoase surioara din înghesuială și o duse undeva în sus, printre case. Nu știa ce să facă. Se simțea singur și speriat. Nimănui din orașul ăsta nu-i păsa de ei. Erau ca niște vite, buni de vândut sau de tăiat. Totuși, trebuia să-și țină firea, ca s-o poată apăra pe Lucy. Se uită în jur, căutând ceva care să-l facă să uite de la necazuri și o văzu pe Thorgil mergând încet pe uliță. Și ea era singură. Nimeni nu venise s-o întâmpine. Ai fi zis că nici n-avea prieteni.

Jack se simți mișcat. Cum putea cineva să fie atât de singur? Oricât era de grea situația lor, Lucy și cu el se aveau unul pe celălalt. Și aveau părinți care le duceau dorul și jeleau după ei. Aveau un sat în care, dacă s-ar fi întors, ar fi fost primiți cu

același entuziasm ca oamenii de la Miazănoapte. Cum de cineva putea să se întoarcă acasă și să nu găsească *nimic*?

Apoi Jack văzu o ceată de câini, năvălind în josul uliței. Nu mai văzuse niciodată unii asemănători. Se deosebeau chiar și de câinii cu cozi răsucite care se zbenguiau pe lângă doc. Făpturile acestea erau *uriașe*, aproape de înălțimea lui. Aveau capete mari și lunguiețe și urechi mici. Blana le era cenușie și deasă.

Jack o împinse pe Lucy în spatele lui. Câinii galopau spre ei ca niște cai. În ultima clipă însă, ei se opriră și începură să țopăie în jurul copiilor, lătrând vesel și țopăind.

— Spintecătorule! Mușcă-Lupi! Huiduma! Măcelărică! țipă Thorgil. Câinii se repeziră la ea, scheunând și încercând s-o lingă. O culcară la pământ și se luară la trântă. Apoi, unul dintre ei – lui Jack i se păru a fi Măcelărică – se ridică din grup și se întoarse la Lucy. Se lăsă pe labele din față și începu să dea tare din coadă.

— Ce cățeluș drăguț, zise Lucy.

— N-aș prea crede, zise Jack, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

— Nu te atinge de ei! strigă Thorgil, zbătându-se să se ridice din învălmășeală. Ăștia sunt prietenii *mei. Ai mei*. Nu au ce căuta cu niște netrebnici de sclavi.

Apoi o luă la fugă pe uliță, strigându-le:

— Haideți, prieteni. Hai la mine!

Clinii o zbughiră după ea. Jack rămase cu privirile ațintite, bucuros că monștrii plecaseră.

— Ce cățeluși drăguți, zise Lucy.

— Hai să-l găsim pe Olaf, zise Jack. Tocmai îi trecuse prin minte că Thorgil, atunci când strigase „Haideți, prieteni. Hai la mine!” folosise graiul saxon.

• Capitolul 20 •

VRĂCIȚA

Olaf îi duse la ferma sa, aflată mai sus de sat. Câțiva dintre sclavii săi – purtând la gât inele de fier – cărau lăzile încărcate cu prăzi. Jack se întreba dacă îi va fi și lui hărăzit să poarte un asemenea inel. Ar fi o umilință cumplită și fără sfârșit. Oricine s-ar fi uitat la el ar fi aflat în ce situație se găsea.

Chiar dacă mai avea ceva nădejdi în legătură cu prietenia dintre stăpân și sclav, ele se risipiră atunci când află numele celorlalți: Rât-de-Porc, Nădragi-Jegoși, Butucănosul și un cuplu, soț și soție, numiți Cocoșatul și Cocoșata. Cocoșata îl duse pe Coamă-de-Nor la un staul. Până și calul avea un nume mai bun.

Cea mai mare dintre casele lui Olaf avea pereții curbați înăuntru. Cornișa se arcuia, precum chila unei corăbii răsturnate. La fiecare capăt al ei fusese sculptat un cap de dragon. În jur erau răspândite alte clădiri: staule, hambare, bucătării și dormitoare de rezervă.

Înăuntru, la fel ca în casa Tatii, podeaua se afla sub pământ. Pe lângă pereți erau bănci și mese și un război de țesut, foarte meșteșugit, sprijinit de peretele din fund. Peste tot se vedeau urme ale talentului de cioplitor al lui Olaf. Cai, păsări, pești și dragoni împodobeau grinzile și stâlpii de susținere.

În mijlocul încăperii se afla o vatră dreptunghiulară, lungă, făcută din piatră, în care ardea un foc. Era cald și plăcut, dar și mult fum. Jack și Lucy începură să tușească de cum intrară.

— Face bine la plămâni, strigă Olaf, lovindu-se cu pumnul în piept. O tuse strașnică este semnul cel mai bun că am ajuns acasă. Doamnelor, ia veniți! Veniți să vedeți ce v-am adus.

Cele trei soții ale lui Olaf se înghesuiră în jurul lui, împreună cu o ceată de copii cu părul bălai. Erau cel puțin o duzină. Săriră pe tatăl lor, cerându-i să le arate ce le adusese.

— O palmă la fund! tună uriașul.

Copiii nu arătau câtuși de puțin speriați, ci continuau să se cațăre pe genunchii tatălui și să i se atârne de brațe.

În cele din urmă, nevestele reușiră să-i stăpânească și începu împărțeala darurilor. Ele constau în șaluri, bucăți de material și unelte pentru casă. Văzând mormanul de căpățâni de sare, nevestele izbucniră în strigăte de încântare – numele lor, află Jack, erau Dotti, Lotti și Heide. Olaf le dărui băieților bentițe brodate pentru strâns părul, iar fetelor, eșarfe. Toată lumea primi câte un cuțit nou-nouț. Nevestelor le aruncă un pumn de coliere, brățări și broșe și izbucni în râs, văzându-le cum se certau pe ele.

— Sclavii pentru cine sunt? întrebă Dotti. Femeile întoarseră nerăbdătoare capul spre Jack și Lucy.

— Ăsta-i un skald pentru mine, zise Olaf.

— Oho! Un skald! strigă Dotti.

— Îl meriți, să știi, zise și Lotti, încântată. Cele două semănau ca două mere culese din același copac: blonde, cu ochii albaștri, obraji rotofei și îmbujorați, brațe rotunde.

Cea de-a treia soție era deosebită. Avea o față lată și suptă, și ochii alungiți la colțuri. Avea pielea arămie, ceea ce-i scotea în evidență ochii de un albastru-deschis. Dar mai erau și alte lucruri ciudate în legătură cu ea. În timp ce-l privea, Jack simți cum tremură aerul în jurul lui. Se încălzi, îl cuprinse lenea și toropeala, iar glasul lui Olaf păru să se stingă. Nu mai putea fi atent la nimic, decât la femeia ciudată și oacheșă care se uita fix la el. Apoi ea izbucni în râs, iar Jack se trezi din amorțeală.

— Băiatul ăssta îmi pllace, spuse ea, vorbind cu un accent foarte pronunțat.

— Ei lasă, Heide, că nu ți-l dau, zise Olaf.

— Nu e în puterea ta ssă disspui de ell, zise Heide.

— Și nici în puterea ta să mi-l smulgi, femeie. Uite aici, ți-am adus ierburi și leacuri, după cum mi-ai cerut.

Heide încuviință, primindu-și tributul.

— Cu fata ce-i? mai întrebă ea. Avea o voce joasă și răgușită.

Lucy se agățase de mâna lui Jack, ținându-și degetul de la cealaltă mână în gură. Se holba la focul mocnit din mijlocul încăperii și părea rătăcită prin vreuna din fanteziile ei.

— E a lui Thorgil.

— *Thorgil*? strigară într-un glas Dotti și Lotti.

— Prima ei pradă, zise Olaf. A fost foarte încântată de ea.

— Thorgil, zise Heide cu glasul ei voalat, nu-i încântată de nimic.

— Ei da, dar n-am de gând să încalc regulile și să o lipsesc de prima ei pradă.

Jack era fascinat să vadă cât de grijuliu se purta Olaf cu Heide. Pe oamenii din echipaj îi zvânta în bătăi, probabil că le mai atingea și pe Dotti sau Lotti, dar femeia aceasta era dintr-un alt soi. S-ar fi zis că lui Olaf îi era frică de ea.

— Șși ce-o ssă facă Thorgillll cu copillull? întrebă Heide.

— O să i-o dea lui Frith.

— Nu! strigară celelalte soții, iar pe chipul lui Olaf apăru o expresie de regret.

— Vrea să fie primită în rândul berserkerilor reginei, zise el. Asta-i cea mai mare dorință a ei. Eu o pot lua cu mine în călătorii, dar n-am puterea s-o primesc printre noi în mod oficial. Cu ajutorul lui Lucy – așa o cheamă pe micuța asta – o să dobândească ce-și dorește.

— Assta nu-i bine, zise Heide. E o mare prosstie, bărbate puțțin la minte ce ești. O ssă iassă un dezasstrru.

Acum Jack chiar se aștepta ca Olaf să-i tragă una, dar acesta nu făcu decât o strâmbătură.

— Nu-ți încerca vrăjitoriile pe pielea mea, Heide. Sunt obosit, murdar, și tot ce-mi doresc este să asud din greu în saună și să beau o găleată bună cu mied.

Și chiar la o „găleată” se gândea Olaf. Dotti îi umplu una cu miedul dintr-un butoi aflat într-o cămară, iar Olaf bău până ce barba i se îmbibă toată.

— Pe umerii lați ai lui Aegir, că bun a fost, zise el. Vin dulce de pe pământurile tale. Nu există nimic mai bun.

Lotti îi aduse în mare grabă pâine și brânză.

— Știți ce-ar merge acum? întrebă Olaf. *Graffisk*. Aduceți-mi niște *graffisk*!

Lotti se repezi pe ușă.

— O să ai parte de un ospăț, băiatule, îi spuse Olaf lui Jack. De multe ori, cât am fost pe mare, am visat la mâncarea asta. Așa simt cu adevărat că sunt acasă. Pentru că te plac, o să-ți dau și ție puțin.

— Mulțumesc, zise Jack, nesigur pe el.

Pâinea și brânza nu i-ar fi displăcut, numai că la ele nu fusese îmbiat. Deodată, o putoare incredibilă se strecură prin ușă. Aducea cu mirosul unghiilor de la picioare, al dinților stricați și al apei adunate de multă vreme pe fundul corăbiei. Era de

nedescris. Jack de-abia se putea abține să n-o zbughească din încăpere.

Lotti veni foarte veselă, cu un castron.

— Am deschis un butoi proaspăt, ciripi ea.

„Proaspăt?” se întrebă Jack. Castronul era plin de bucăți sângerii care pluteau într-o zeamă cenușie și noroioasă. Aspectul era la fel de groaznic ca și mirosul.

— *Graffisk*, zise Olaf, înmuind în castron o bucată de pâine și hăpăind-o. Barba i se încreți într-un zâmbet de mulțumire. Ia și tu, adăugă el, întinzând castronul.

— Nnu… nu mi-e foame, zise Jack.

— Ia, am zis!

Așa că Jack luă o bucățică de pâine și o înmuie puțin de tot în zeamă. O băgă în gură și înghiți repede. Dar nu îndeajuns de repede. Gustul i se întinse prin gură ca noroiul care i se lipea de picioare când curăța hambarul de gunoi. Jack fugi la ușă, se aplecă și scuipă, și tuși din toți rărunchii.

— Ha! Ha! Ha! Ha! *Brjóstabarn*! zise Olaf, hohotind. Nevestele și copiii începură și ei să râdă voioși. După o vreme, lui Heide i se făcu milă de el și-i aduse o cană cu apă.

— Așșa-i pllace lui să gllumeasscă cu sstrăinii, zise ea. Jack se luă după ea și se întoarse împleticindu-se înăuntru. În cele din urmă își dăduse seama ce însemna *graffisk*: „pește de mormânt”, deci mort, deci *putrezit*.

— Asta facem noi cu peștele când nu avem sare, îi explică Olaf, care întingea de zor pâine în mâncarea scârboasă. Era clar că îi plăcea! Uneori dăm peste un întreg banc de heringi – mii și mii – atât de mulți că marea fierbe din cauza lor. Poți să-ți așezi toporișca pe valuri și nu se duce la fiind. Așa! Aducem peștii acasă. Și pe urmă? Nu-i putem mânca pe toți iar, dacă plouă, nu putem pune la uscat ce rămâne. Așa că punem peștele în butoaie și le îngropăm. Luni de zile tot așteptăm. Peștele se frăgezește ca brânza cea mai bună. Se face purpuriu. Capătă un miros delicios. Cu cât îl lăsăm mai mult, cu atât capătă un gust mai bun.

— Cum de nu vă otrăviți? întrebă Jack, gândind de fapt: „Ce n-aș da să vă otrăviți.”

Olaf zâmbi și-și trase o palmă peste burtă.

— Noi, oamenii de la Miazănoapte, suntem puternici. Nu ca saxonii.

În tot acest timp, Cocoșatul și Cocoșata pregătiseră sauna. Cocoșatul intră pe ușă. Uriașul se ridică, își scutură firimiturile din barbă și-l urmă pe sclavul cel posomorât.

Jack se duse să se așeze lângă Lucy. Ea privea focul din mijlocul încăperii, părând pierdută în admirația lui.

— Lucy?

Niciun răspuns.

— Lucy?

O luă de mână. Avea o expresie foarte stranie, ca și cum nici nu mai era acolo.

— Ce drăguț e, zise ea, privind fix focul.

Una din fetele lui Olaf veni și o împinse de pe bancă.

— Hei! strigă Jack.

— Față-de-Broască, zise fata. Cred că așa o să-ți spun. Față-de-Broască. E rândul meu să dau nume sclavilor.

— Llassă Lucy în pace, zise Heide, care se apropiase cu pași liniștiți, ca un lup. Fetița fugi. Jack o așeză pe Lucy din nou pe bancă. Ea continua să privească focul, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Ce-o fi pățit? O fi bolnavă? strigă Jack. În sinea lui se întreba dacă nu cumva o fi înnebunit.

— I-a fugit ssuflletul, zise Heide. Acum rătăceșște printr-un lloc necunosscut… șși frumoss, cred eu.

— Tata obișnuia să-i spună că este o prințesă rătăcită, zise Jack, simțindu-se oarecum încurajat. I-a spus că, într-o bună zi, o s-o găsească niște cavaleri și o s-o ducă îndărăt la castel. Mi-e teamă că Lucy l-a crezut.

— Am mai văzut așșa ceva, zise femeia cea oacheșă. În ținutull meu, iernille ssunt llungi șși întunecate. Ssufletelle oamenilor plleacă de lla ei, ca ssă nu înnebuneasscă. Când vine primăvara, sse întorc.

— Sper să vină primăvara și pentru Lucy.

— Cu ajutorull tău, poate va veni. Eșști un băiat deosebit. Șștiu asta. Am văzut înăuntrull tău.

— Ești vrăciță? întrebă Jack.

Heide râse, cu un hohot la fel de răgușit ca și glasul ei. Ceilalți oameni din casă se opriră din treburile pe care le făceau. Din câte se părea, toată lumea se purta cu mănuși cu Heide.

— Mullțumessc că nu mi-ai sspuss vrăjitoare, zise ea. Ei, și-i arătă pe ceilalți din încăpere, assta cred. E adevărat că mă ocup cu *seiðer*.

— Și asta nu-i… vrăjitorie?

— E magie de femeie. Așșa cum ceea ce face un skald esste magie de bărbat. Vrăjitorie e numai atunci când celle două sse amesstecă.

Jack nu era prea convins că a înțeles, dar se simți mai ușurat. El era skald, așadar, vrăjile pe care le făcea erau în regulă. Thorgil n-o să-l poată acuza de nimic.

— De unde vii dumneata? întrebă el.

— Olaf m-a câșștigat din ținutul Finnmark. Tatăll meu era căpetenia unui ssat, iar Olaf făcea comerț cu bllănuri.

„Deci uriașul mai știe și altele în afară de a ucide și de a fura”, se gândi Jack.

— Am avut mullți pețitori. Mullți. Vrăcițelle ssunt foarte prețuite. Dar sspiritull meu l-a alless pe Olaf. Poate c-ar fi trebuit ssă mă mărit cu alltull dintre ei, dar, adăugă Heide ridicând din umeri, ell era așșa de mare șși de frumoss. Eu nu-ss ca elle, se încruntă ea spre Dotti și Lotti, care-și căutau copiii în cap de păduchi. Eu nu sstau cu el decât dacă uriașull Cap-de-Bou sse poartă cum trebuie. Dacă mă jigneșște, o ssă pllec.

Heide se întoarse la vasele cu leacuri și ierburi. Jack rămase cu Lucy. Fetița părea îndeajuns de fericită, privind în flăcări. Când Jack îi aduse jucăriile pe care i le cioplise Olaf, începu să se joace cu ele. Jack îi ceru lui Lotti pâine și brânză. Nu prea înțelegea ce avea voie să facă și ce nu. Poate că sclavii erau bătuți dacă cereau de mâncare. Lotti însă îi dădu ce voia și, pe deasupra, și o cană cu lapte prins, cu care Jack o hrăni pe Lucy.

Interesul pe care i-l purta Heide avu și o urmare: Jack și Lucy fură lăsați în pace. Nimeni nu-i mai dădu jos de pe bancă și nici nu-i mai amenință să le dea nume ca Față-de-Broască.

Ceva mai târziu apăru și Thorgil, iar Jack descoperi cu oroare că și ea locuia împreună cu familia lui Olaf. Thorgil năvăli în casă, transpirată toată de cât se zbenguise cu câinii. Heide o trimise de îndată la saună. Rună sosi și el pentru cină, prilej cu care Jack își dădu seama că și el făcea parte din familie.

— Soția mea a murit acum mulți ani și niciunul dintre fiii noștri nu a trecut de vârsta copilăriei, îi șopti Rună. Casa lui Olaf este

mereu călduroasă și prietenoasă, ca o după-amiază de vară. Ca o lumină mare care scânteiază în mijlocul unui pustiu.

Jack se înfioră. Nu era prima dată când auzea aceste cuvinte.

— Adică este ca palatul lui Hrothgar, înainte să vină Grendel.

— Oare am citat din poem? Da, presupun că da. E cel mai reușit din toate câte a compus Limbă-de-Dragon, zise Rună, întinzându-și picioarele spre vatra din mijlocul încăperii. Am trăit îndeajuns de mult ca să știu că nimic nu ține o veșnicie. Bucuria cu care se înconjoară Olaf își va atrage, mai devreme sau mai târziu, propria distrugere. Dar mai știu și că e o adevărată crimă să-ți plângi de milă și, din cauza asta, să nu dai atenție bucuriei, atâta cât durează.

Heide îi aduse o cupă cu leacuri fumegânde, ca să-și aline gâtlejul rănit Cei doi își zâmbiră, iar Jack simți ceva plutind în aer, care-i făcea să comunice într-un fel aparte.

Masa de seară se dovedi nemaipomenită. Soțiile și slujitorii lui Olaf trudiseră toată ziua ca să o facă de neuitat. Scaunul pe care urma să se așeze uriașul fusese târât până la un capăt al vetrei. De fiecare parte erau rânduite mese cu străchini de lemn, linguri și cupe. Nu erau cuțite, pentru că se presupunea că fiecare comesean și-l va aduce pe al său. Jack primi unul, căci al lui se pierduse demult.

Pâine de grâu, roți de brânză, somon copt în frunze de mărar, gâște din care picura o grăsime delicioasă, fripturi care răspândeau un miros ațâțător de usturoi și chimion – toate acestea, și altele pe deasupra, fură aduse, rând pe rând, de servitori. Oricine dorea avea parte de lapte prins, cidru, bere și mied. Pe fiecare masă erau așezate castroane cu mere. Jack nu văzuse niciodată atâta mâncare. Așa reuși să uite de scârbosul *graffisk* de care avusese parte ceva mai devreme.

Olaf ședea în scaunul său mare, la capătul vetrei. De o parte ședeau Jack și Rună, în timp ce fiii săi fuseseră așezați pe cealaltă parte, unde acum se certau pe cele mai bune bucăți de carne. Soțiile și fetele, atunci când nu erau plecate să aducă diverse lucruri din bucătării, mâncau, ceva mai liniștite, undeva pe la mijlocul încăperii. Heide avea grijă de Lucy. Chiar și sclavii primiseră locuri lângă ușă și, din câte vedea Jack, aveau parte de aceleași bucate ca și ceilalți.

Era o adunare veselă; mulți dintre meseni începură din senin să cânte. O singură persoană ședea retrasă și nu participa la

sărbătorire – Thorgil, care fusese așezată la mijloc, între locurile bărbaților și cele ale femeilor. Olaf nu-și dusese la îndeplinire amenințarea de a o trimite în rând cu sclavii; totuși, ea nu ocupa un loc de onoare, în timp ce Jack, da. Stătea singură, ca un petic de nefericire, în mijlocul voioasei petreceri. „Unde o fi familia ei?” se întreba Jack.

— Poți ssă dai o mână de ajutor la sspăllat, îi zise Heide fetei, care ședea bosumflată.

Drept răspuns, Thorgil dădu de podea cu strachina de lemn din care mâncase:

— Eu nu fac treburi de femeie! strigă ea.

— Nu-i nicio rușșine în assta. Că-ți pllace ssau nu, eșști una dintre noi.

Toți tăcură. Peste încăpere se lăsă o liniște înfrigurată, întreruptă numai de focul care trosnea.

— Adună! tună deodată Olaf, făcându-i pe toți să se înfioare.

— Eu nu-s ca ele! Sunt războinică! strigă Thorgil.

— Ești o copilă orfană, care trăiește din mila mea. Dacă vreunul din oamenii mei s-ar fi purtat ca tine, l-aș fi băgat cu nasul în mizeria de pe jos. ACUM MIȘCĂ!

Thorgil fugi pe ușă, dărâmându-și scaunul. Nimeni nu încercă s-o oprească. Heide clătină din cap și se aplecă să curețe mâncarea și bucățile de pâine care se răspândiseră pe podea.

Jack se lăsă pe spate, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Se simțea rău de la stomac. Când Olaf începuse să urle, se afla chiar lângă el, așa că urechile încă îi țiuiau. Și mai rău, furia și disperarea care veneau dinspre Thorgil îl loviseră ca un pumn. Era de neînțeles.

Fusese învățat să slujească forța vitală. Când era liniștit, putea s-o simtă curgând în văzduh sau în pământ. Simțise legătura dintre Rună și Heide, dar asta nu era de mirare. Heide era vrăciță, Rună – skald. Erau oameni care-i plăceau.

Pe Thorgil, în schimb, o ura la culme. Era grosolană și rea. Moartea era pentru ea o bucurie. Firea ei nu avea nimic nici pe departe atrăgător și totuși... Jack și-o aminti urcând pe uliță, fără s-o întâmpine nimeni. Olaf o numise orfană, așadar nu avea familie. Îl privi pe Rună, care-și înmuia liniștit pâinea în zeama de la friptură.

— Unde se duce? întrebă Jack.

— Cine, Thorgil? O să doarmă în saună, zise bătrânul războinic, fără să pară neliniștit Dacă luna strălucește îndeajuns de tare, o să urce dealul și o să se strecoare alături de câinii regelui.

— Frații și surorile ei, zise unul dintre fiii lui Olaf, un flăcău îndesat căruia începuseră să-i dea tuleiele. Avea ochii ușor migdalați, așa că Jack ghici că trebuie să fi fost fiul lui Heide. Ei sunt singurii care-o suportă.

— Gata, Skakki, zise Olaf. Crizele astea de furie nu-s din vina ei. Le-a moștenit de la taică-său și, Odin mi-e martor, n-a existat niciodată un berserker mai bun ca el.

Cu toții încuviințară.

— Câinii ăștia ai regelui sunt mari și cenușii? întrebă Jack.

— Înțeleg că i-ai văzut, zise Olaf.

Era uimitor cât de repede trecea uriașul de la mânie la voioșie. Dar Jack știa că se putea și invers, la fel de repede.

— Au sărit la Lucy și la mine în după-amiaza asta, dar nu ne-au făcut niciun rău, răspunse el.

— Nu le fac nimic copiilor, zise Skakki. Ai putea s-o pui și pe Hilda în strachina lor cu mâncare, continuă el, arătând spre un prunc cam grăsan care sugea zgomotos la sânul lui Lotti, și nici măcar n-ar mârâi-o.

— Dar, ferească zeii, să vadă vreun lup, că nici Thor însuși n-ar putea să-i țină în frâu, completă Olaf.

— Mai bine spune-i povestea, zise Lotti, mutând-o pe Hilda la celălalt sân. Copila începu să plângă, deranjată de întrerupere.

Olaf se lăsă pe spătarul uriașului scaun, care scârțâi îngrijorător.

— Tatăl lui Thorgil, începu el, a fost cel mai grozav berserker din toate timpurile. Îl chema Thorgrim. Era mereu primul în luptă și ultimul care se retrăgea. La șaisprezece ani avea deja un colier făcut din colți de trol. Totuși, cea mai mare pacoste a vieții lui era furia. Când îl apuca, nu mai vedea și nu mai auzea nimic în jurul său.

— Era de neoprit, zise Skakki. Mi-aduc aminte.

— Nu avea, de fapt și de drept, nicio soție – nicio femeie nu primise să-l ia de bărbat, continuă Olaf. Dar avea o sclavă. O saxonă. Nu mai țin minte cum o chema.

— Allyson, dragull meu Cap-de-Bou, zise Heide. Nici nu-i de mirare că tu nu ții minte numele femeillor.

— Ei, mă rog, Allyson asta i-a dăruit un fiu pe nume Thorir. Ți-am spus ce s-a-ntâmplat cu el.

— Da, zise Jack, amintindu-și de moartea îngrozitoare de care avusese parte.

— După aceea, Allyson și-a ieșit din minți. Parcă nici nu-și mai dădea seama ce se petrecea împrejurul ei. După ce a născut și o fetiță, singura vorbă pe care a rostit-o a fost *Jill*. Așa i-a spus copilului.

— Numai că, fiind sclavă, nu avea niciun drept să-i dea vreun nume, zise Skakki.

— Moașa i l-a dus lui Thorgrim, dar el nu a vrut să-l primească.

— *N-a vrut*? se miră Jack.

Așa ceva era de neauzit. Oricât ar fi fost pruncul de urât, el venea de la Domnul. *Erai obligat* să-l iubești.

— E dreptul tatălui, zise Olaf, privindu-și sever numeroșii copii. Se vedea limpede că el îi acceptase pe toți, iar ei nu păreau defel neliniștiți că s-ar fi putut întâmpla și altfel.

— Thorgrim voia un băiat, șopti Rună, și cu toții tăcură ca bătrânul să se poată face auzit. Voia un fiu care să-i ia locul lui Thorir, dar când i s-a născut o fată a poruncit ca pruncul să fie aruncat în pădure.

Jack era așa de impresionat că rămăsese fără grai.

— Așa că moașa a dus pruncul departe de casă și l-a culcat sub un copac, continuă Olaf. Regele Ivar primise în dar o pereche de ogari irlandezi, iar cățeaua făcuse pui, nu cu multă vreme înainte. Și, pe când alerga prin pădure, a dat peste prunc. Cred că plângea cât îl țineau puterile.

— Ca și Hilda mea, zise Lotti cu mult drag, dezlipindu-și pruncul de la sân.

— Cățeaua s-a culcat pe jos și i-a dat să sugă, ca unui cățeluș. Când paznicul a venit s-o caute, a găsit-o încolăcită în jurul pruncului, ținându-i de cald.

— De ce tot spui „prunc”? întrebă Jack. Nu era o fetiță?

— Nu era încă nimic, zise Rună. Nu fusese primită.

— Numai că acum Thorgrim avea o problemă, zise Olaf. Legea noastră spune că un copil, odată ce i s-a dat să sugă, nu mai poate fi părăsit. Cățeaua regelui îi dăduse să sugă așa că, de voie de nevoie, Thorgrim a fost silit să ia înapoi pruncul – adică,

de-acum, *fetița*. I-a dat numele Thorgil și i-a încredințat-o lui Allyson.

— Căreia nici nu i-a păssat de ea, zise Heide. O hrănea șși atât. Nici taică-ssău n-a băgat-o în sseamă. Ssingurii care au iubit-o au fosst cățeaua și apoi cățellușșii.

Deci asta era povestea! Era la fel de uimitoare ca toate cele pe care i le spusese Bardul. Jack se gândi că ar fi putut ieși din ea un poem foarte reușit, deși era atât de tristă. Avea nevoie de un sfârșit mai plăcut, iar Jack își făgădui că se va gândi la asta.

Discuția se îndreptă spre alte lucruri. După o vreme, lui Jack i se făcu somn de-atâta căldură și mâncare bună. Heide îl conduse la o colibă de-afară, unde i se dădu o grămadă de paie și o pătură grosolană. Acolo se aflau deja câțiva sclavi tineri, care sforăiau de zor. Lui Lucy i se făcuse patul într-un colț din sala cea mare.

Pătura era plină de purici – Jack îi simțea țopăindu-i pe picioare, dar era prea somnoros ca să-i mai pese. Își dădu vag seama că, la un moment dat, intraseră în colibă Rât-de-Porc, Nădragi-Jegoși și Butucănosul, mirosind a bere acră și a transpirație, și se îngropaseră de îndată în paie.

• Capitolul 21 •

ȚEPI-AURII

A doua zi, Jack află că, oricât de bine ar fi fost tratat la ospăț, el era doar un sclav, și asta urma să rămână pe veșnicie. Oricine îl întâlnea putea s-o vadă. În zori, Nădragi-Jegoși îl trezi cu brutalitate și-l duse la fierărie, unde-i făuri un inel de fier pe care i-l puse, cu de-a sila, în jurul gâtului, strângându-l apoi cu un clește.

— L-am făcut mai mare, ca să ai loc să crești, îi spuse acesta. Acuma trebuie să cureți cocinile. Sunt acolo, lângă livada de meri.

Jack se îndepărtă de fierărie, de-abia ținându-se pe picioare, amorțit de disperare. Nădragi-Jegoși îi făcuse pe gât niște vânătăi dureroase. Inelul era rece și prea mare ca să-l poată ascunde sub tunică.

Cufundat într-o neagră visare, el se îndreptă spre clădirea îndepărtată pe care i-o arătase Nădragi-Jegoși. Forța vitală părea undeva, la mare distanță, și chiar și runa invizibilă, cuibărită la pieptul său, se răcise un pic din cauza inelului. Din jurul cocinilor se înălță un stol de corbi care dădură câteva ocoluri prin văzduh, croncănind puternic, înainte să se așeze din nou. Dar nu aveau de ce să se teamă. Era doar un sclav care venea să curețe mizeria.

Una dintre păsări, mai frumoasă și mai curată decât celelalte, țopăia pe marginea acoperișului.

— Îndrăznețule! strigă Jack. Nu mă mai ții minte? Sunt Jack.

Dar pasărea îl privi cu ochi reci și nici nu încercă să se apropie.

Gheara lipsă de la piciorul stâng arăta limpede că nu se înșela. Era chiar îndrăznețul.

— Știu că tu ești, Îndrăznețule, zise băiatul. Te-am chemat jos din cer și ți-am salvat viața. I-am spus lui Lucy că vii din Insulele Fericiților și poate că așa și e. Tare deștept mai ești.

Jack se urcă pe o găleată și încercă să ajungă la acoperiș. Reuși să atingă în treacăt, cu degetele, penele păsării, dar

aceasta își luă zborul. Jack își pierdu echilibrul și căzu. Văzu corbul dispărând între crengile unui copac. Nu era mare lucru, dar fuga păsării i se păru ultima dintr-un șir de întâmplări groaznice. Jack se încovrigă pe pământ, suspinând din toți rărunchii.

— Gata! Asta e! Nu mai sunt decât un sclav! Până și păsările o știu. Sunt ca Nădragi-Jegoși și Rât-de-Porc! Vai, ce n-aș da să mă fi înecat în mare! Măcar atunci aș fi putut să merg în Insulele Fericiților și să-l găsesc pe Bard.

Vorbea în saxonă, lucru, de-acum, neobișnuit, căci, în afara momentelor când vorbea cu Lucy, folosea numai graiul de la Miazănoapte.

Jack simți cum cineva îl trăgea de păr. Ridică ochii și văzu corbul care țopăia și dădea din aripi. Îndrăznețul îi vorbea și-i tot vorbea în limba corbilor, croncănind ba mai gros, ba mai subțire și aplecându-se ca să-l tragă pe Jack de păr și de tunică. Își înfoia penele. Țopăia de pe un picior pe altul. Dacă ar fi fost un câine, se gândi Jack, s-ar fi tăvălit pe spate, cerându-și cu umilință iertare.

— Nu-i nicio problemă, zise Jack, ridicându-se ca să-i mângâie penele. Înțeleg. Ai plecat cu prietenii tăi corbi și ai uitat de mine. E firesc să te simți mai bine în mijlocul lor.

Pasărea îi sări în poală și se lăsă la pieptul lui, croncănind foarte încet și tremurând.

— Să știi că nu eram supărat pe tine, doar trist, îi spuse băiatul. E o mare diferență. Cine n-ar fi trist, cu inelul ăsta oribil de sclav în jurul gâtului? Dar pot să îndur, câtă vreme mai am și eu un prieten.

Îndrăznețul cloncăni, arătându-i ce părere avea despre inel.

— Acum trebuie să trec la treabă, îi spuse Jack. Nu știu ce pățesc sclavii leneși pe aici, dar precis e ceva urât. Dacă vrei, poți să stai să te uiți ce fac.

Găsi o greblă sprijinită de perete și se duse înăuntru. Îndrăznețul îl urmă, lăsându-se pe o bârnă din acoperiș. Cele trei scroafe aflate acolo ridicară ochii, nerăbdătoare.

La fel ca în satul lui Jack, cele mai multe animale erau lăsate pe timpul verii să-și caute singure de mâncare, pe afară. Porcii zburdau prin pădure, ca animalele sălbatice, și numai câțiva purcei, în fiecare primăvară, erau prinși și domesticiți. Erau făpturi înzestrate cu multă minte. Obișnuiau să se țină după tine

peste tot, grohăind mulțumiți atunci când îi scarpin ai după urechi. De-asta era și greu când venea toamna, căci atunci toți porcii erau tăiați, cu excepția unei scroafe gestante care să facă purcei la timp pentru sărbătoarea Anului Nou.

Scroafele veniră spre marginea țarcului. Aveau piele de culoare deschisă și picioare lungi, nu ca porcii mărunți, albi cu negru, cu care Jack era obișnuit. Ciuliseră urechile și-l priveau cu ochii sclipind interesați, ridicându-și riturile lungi către el. S-ar fi zis că, dacă nu era atent, l-ar fi putut pune la pământ într-o clipă.

— Ce de noroi, oftă Jack.

Mizeria le venea scroafelor până la genunchi. Mirosul puternic îi făcea ochii să lăcrimeze, și nici animalelor nu le plăcea, căci, din câte știa Jack, porcii erau, la urma urmei, niște ființe îngrijite. Dacă aveau cum, se păstrau curați. Băiatul zări un țarc mic și curat, aflat mai la o parte, și înțelese că acolo trebuia să ducă animalele, câtă vreme le curăța țarcul cel mare.

Jack se duse afară, căutând ceva cu care să le poată atrage. Spre mirarea lui, îi văzu pe Rât-de-Porc, Nădragi-Jegoși și Cocoșatul care ședeau pe un gard. Pesemne că erau încântați de ideea de a avea un nou-venit printre ei, care să joace după cum îi cântau. În ceea ce-i privea, era limpede că nu prea își făcuseră treaba bine în ultima vreme.

— Cauți nutreț? întrebă Cocoșatul.

Jack încuviință din cap. Bărbatul îi arătă o grămadă de frunze de muștar sălbatic.

— Trebuie să închizi ușa, ca să nu fugă când le schimbi țarcurile, zise Rât-de-Porc. Jack luă un braț de frunze și se duse înapoi. Mirosul era îndeajuns de puternic pentru a face păsările să se prăbușească din cer. Jack văzu că Îndrăznețul se așezase lângă o gaură din acoperiș.

Odată ușa închisă, lumina zilei nu putea intra decât pe acolo. Întunericul transformă cocina într-un loc cam sinistru. Pe pereți atârnau formele nedeslușite ale uneltelor folosite pentru munca la fermă, care-i aminteau lui Jack de drăcușorii care, din câte povestea Tata, stăteau la pândă, așteptând sufletele păcătoase.

— Îmi fac idei, se dojeni singur. Acolo e o funie și dincolo o coasă – cred – ceva ascuțit, oricum. Și ăsta-i un ferăstrău.

Jack intră în țarcul curat și lăsă frunzele pe jos. Scroafele grohăiau nerăbdătoare.

Găsi poarta dintre cele două țarcuri și o deschise. Scroafele năvăliră înăuntru, culcându-l la pământ în graba lor. Partea asta fusese de-a dreptul ușoară.

— Poftă bună, doamnelor, zise el, râzând de lăcomia lor.

Deodată, Îndrăznețul începu să cârâie, iar Jack se ridică îngrijorat în picioare. Văzu o făptură uriașă care se înălța din noroi, în țarcul cel mare. Făptura se năpusti înainte, cu noroiul scurgându-i-se pe trup, cu gura deschisă și colții monstruoși îndreptați spre băiat. Jack încercă să închidă poarta, dar animalul era prea puternic. Pătrunse înăuntru, se întoarse și se repezi la el.

Jack se urcă pe gard. Nu avea mai mult de o clipă la dispoziție ca să se hotărască. Putea să sară în noroiul de dincolo – dar animalul nu avea decât să se năpustească și el înapoi – sau putea să sară pe o bârnă de sus. Alese cea de a doua cale. Așchiile de lemn îi pătrunseră în carne, în timp ce se chinuia să se urce pe bârnă. Își trecu un picior pe deasupra ei și se ridică, ținându-și cu greu echilibrul, agățat de bârnă cu mâinile și picioarele.

Ce putea să fie oare acolo dedesubt? Jack își miji ochii, încercând să vadă prin semiîntunericul dinăuntru, iar animalul își ridică uriașul cap și guiță. Era un mistreț uriaș! Chiar pentru un mistreț, era mai mare decât oricare altul pe care-l văzuse Jack până atunci și, pe sub stratul de murdărie, băiatul văzu un petic de piele, acoperit cu peri aurii. Dacă n-ar fi fost plin de noroi, animalul ar fi arătat minunat. Grohăi din nou, iar Jack mai că nu căzu de pe bârnă. Nu mai putea rămâne acolo prea mult. Încet, cu mare grijă, își răsuci trupul, până ce reuși să se așeze. Trebuia să se sprijine cu mâinile de acoperiș ca să nu cadă. Acum îl durea și spatele, nu numai mâinile.

Mistrețul grohăia fioros, dând târcoale pe dedesubt. Se înălță pe picioarele din spate și scrâșni din dinți. Dar unde erau ceilalți sclavi, se întreba Jack. Nu știau că e în primejdie? Dădu să strige, când auzi un alt zgomot venind de afară.

Râsete. Sclavii râdeau de el! Știau de mistreț și nu-l preveniseră. De fapt – își dădu Jack seama – nu avusese de ce să închidă ușa. Porcii nu aveau cum ieși din cele două țarcuri unite. Întunericul era cheia. Sclavii știau că mistrețul se va ascunde în noroi și că după ce va închide ușa nu avea cum să-l vadă.

— Ce prost sunt, gemu Jack. Dar, la urma urmei, cum să-i fi trecut prin cap atâta viclenie? Nu le făcuse nimic rău celorlalți. Erau cu toții sclavi laolaltă, iar dușmanul ar fi trebuit să fie cel care-i luase în robie.

— Oare îl mursecă? întrebă Nădragi-Jegoși.

— Așa nădăjduiesc, al naibii șmecher, stătea la masa mare cu stăpânul, zise Rât-de-Porc.

— Poate ar trebui să-l salvăm, zise Cocoșatul. Că, știți voi, e doar un copil și…

— Neee, când Țepi-Aurii se pune pe treabă, tre' să-l lași s-o termine, zise Nădragi-Jegoși. În plus, nu vrem niciun martor.

— Mda, cred că ai dreptate, zise Cocoșatul.

„Pesemne că pe mistreț îl cheamă Țepi-Aurii", se gândi Jack. Era un nume frumos, dar nepotrivit cu starea în care se afla deocamdată animalul. Era atât de murdar de noroi, încât trupul îi părea acoperit cu o armură.

De la locul lui, de lângă gaura din acoperiș, Îndrăznețul scoase un sunet ascuțit.

— Nu încap pe acolo, zise Jack. Și nici nu pot să ajung în zbor, ca tine, amice. Trebuie să aștept până vine cineva să mă caute.

Chiar în timp ce vorbea, Jack se simți cuprins de disperare. Brațele îl dureau din cauza efortului de a-și menține poziția. Cum să stea acolo mai multe ore? Și oare se va gândi cineva să vină după el?

Îndrăznețul croncăni din nou. Era un sunet neobișnuit de dulce pentru un corb, iar Jack nu mai auzise niciodată așa ceva.

— Ce vrei să-mi spui? Sau poate vrei să-i spui *lui* ceva?

Căci, de-acum, Jack observase că Țepi-Aurii își ridicase râtul și privea pasărea cu multă atenție.

— Văd că-ți cam place asta, zise băiatul, gânditor.

Și-apoi îi veni ideea. Pentru a liniști oile și berbecii, Mama le cânta. Le cânta și albinelor, înainte să le ia mierea. Îl învățase și pe Jack cum să facă această mică vrajă, dar lui nu i se păruse că merită să ia aminte. Față de cunoștințele pe care i le împărtășea Bardul, părea ceva de-a dreptul neînsemnat.

Jack începu cu un descântec folosit pentru a liniști albinele, atunci când erau supărate:

Darnice spirite ale văzduhului,
Ce bogate și pline sunt palatele voastre

Când vă întoarceți din îndepărtatele câmpii,
Purtate de vânt.

Continuă cu un cântec de leagăn, îngânat pentru a alina mieii de-abia fătați apoi, de nu știu unde, îi veni pe buze un cântec nou, plin de bucurie și de viață. Cântă despre adâncurile pădurii, despre grămezile de ghindă de sub stejari, despre razele vărgate ale soarelui și rădăcinile de praz sălbatic, dezgropate și apoi mâncate cu mare plăcere. La sfârșit, se simțea ușor și fericit, ca și cum el însuși alergase prin pădure.

Se uită în jos și-l văzu pe Țepi-Aurii guițând încet și privindu-l fix, cu ochii plini de blândețe. Fiara se schimbase uimitor. Între timp, scroafele terminaseră frunzele și căutau altele primprejur. Erau făpturi fără suflet, hotărî Jack, spre deosebire de Țepi-Aurii, care acum grohăia de parcă voia să-l momească. Era limpede că uriașul mistreț îi spunea: „Mai vreau."

Așa că Jack îi mai cântă un cântec, dar, în același timp, se târî pe bârnă (alegându-se cu spatele plin de așchii), cât de mult putu. Nu scăpase încă de primejdie, dar avea o șansă să fugă până la gardul exterior, înainte să-l prindă Țepi-Aurii.

Jack se lăsă pe podea. Picioarele îi alunecară și căzu. Se ridică într-o clipă, dar Țepi-Aurii se dovedi și mai rapid. Mistrețul țâșni spre gard și se opri între Jack și drumul spre libertate.

Băiatul și animalul se priviră în ochi. Apoi Țepi-Aurii înaintă, gâfâind și guițând, cu capul în sus, exact ca un câine care cerșește să fie băgat în seamă. Cu multă grijă, Jack întinse mâna și-l scărpină sub bărbie. Țepi-Aurii scoase un grohăit de plăcere.

— Ce te mai răsfeți, zise Jack, ca și cum i-ar fi vorbit unui copilaș; așa făcea și cu porcii de-acasă. Iar dacă îți fac și *așa*, te topești ca untul.

Și începu să-l scarpine pe Țepi-Aurii după urechi. Mistrețul închise ochii de plăcere.

— Ei, ca să vezi, zise Jack. Cred că sclavii ceilalți o să aibă parte de o surpriză.

Închise scroafele și mistrețul în cocina curată și se duse să deschidă ușa.

Rât-de-Porc, Nădragi-Jegoși și Cocoșatul, care ascultaseră la ușă, făcură un salt înapoi.

— Cântai, zise Nădragi-Jegoși. Ce-a fost asta?

— Nu te-a mursecat, zise și Rât-de-Porc, dezamăgit.

— Nu, nu m-a mursecat, zise Jack, stând mândru în fața lor, cu mâinile în șolduri.

— Dar l-am auzit pe Țepi-Aurii țipând, murmură Rât-de-Porc.

Jack fierbea de furie, dar nu avea de gând să le-o arate. Avea alte intenții.

Sclavii dădură buzna înăuntru.

— Ptiu, ce mizerie! comentă Cocoșatul.

— Nu-i vina mea, zise Rât-de-Porc. Mistrețului îi place mult prea mult carnea de om. E un mistreț de-al trolilor. Eu nu mă apropii de el.

— O să te-apropii dacă-ți spune Olaf s-o faci, zise Nădragi-Jegoși.

— De-asta îl avem pe băiatul cel nou. Hei, băiete! Treci încoace. Nu ți-ai făcut treaba.

Jack intră și se aplecă, intenționat, peste gard. Țepi-Aurii veni spre el și-și ridică bărbia pentru a fi scărpinat.

— Ce purceluș drăguuuț, zise Jack, cântat.

Sclavilor aproape că le ieșiseră ochii din cap.

— *Seiðer*, murmură Nădragi-Jegoși. Asta era cântecul.

— Deci de-asta Heide îi poartă de grijă, șopti și Cocoșatul.

— Asta-i o vrajă făcută de un skald, nu *seiðer*, îi anunță Jack, nu prea sigur de sine. Eu sunt skald. Nu e treaba mea să curăț cocinile.

Îi dădu grebla Cocoșatului, care o luă cu un gest reflex.

— Dacă mă supărați, fac să vă iasă bube pe tot corpul. Dacă încercați să-mi faceți vreun rău, vă fac să înnebuniți – sau ceva și mai și!

Sclavii păreau împietriți de uimire. Era limpede că încercau să-și dea seama ce putea să însemne „și mai și".

— Dacă-i spun lui Olaf ce-ați făcut, vă face bucăți.

Chipurile albe ca varul ale sclavilor îi spuseră lui Jack că măcar această amenințare merită crezare.

— Acum mă duc în sala mare să iau masa de dimineață. Să faceți bine să curățați totul până diseară. Și aruncați câteva găleți de apă peste Țepi-Aurii. Nu-i place să fie plin de noroi.

Jack plecă țanțoș, de parcă era căpitanul unui *drekar*. Nici nu privi înapoi. Avusese parte de destule în ținutul ăsta neprietenos. Dacă reușea să-i facă pe sclavi să-i știe de frică, cu atât mai bine. Nu le era dator cu nimic.

După ce se îndepărtă, Jack se prăbuși sub un gard, copleșit de spaima prin care tocmai trecuse. Tremura, iar lacrimile începuseră să-i curgă pe obraji. De ce încercau atâția oameni să-i ia viața? Cum să țină piept atâtor dușmani? Ridică ochii și-l văzu pe Îndrăzneț undeva în apropiere, ciripind ca pentru sine.

— Măcar am și eu un prieten adevărat, zise Jack, ștergându-și ochii cu mâneca. Poate și doi, dacă-l pun la socoteală și pe Țepi-Aurii.

Băiatul își scoase așchiile din palmă, în timp ce încerca să se liniștească. Auzi blesteme și strigăte venind dinspre cocină, ceea ce însemna că Țepi-Aurii nu mai făcea pe purcelușul cel drăguț și cuminte. Asta-l înveseli pe Jack, care o porni spre sala cea mare, într-o stare de spirit ceva mai bună. Îndrăznețul îl urmă tot drumul, fără să mai plece cu ceilalți corbi, așa cum făcuse înainte.

• Capitolul 22 •

PROFEȚIA LUI HEIDE

— Assta nu-i bine, zise Heide, în timp ce-i aranja lui Olaf superba pelerină stacojie. Era după-amiaza târziu și toți membrii familiei se pregăteau să plece la ospățul de bun venit oferit de regele Ivar. În ciuda darurilor trimise de Olaf, Ivar așteptase două săptămâni – o mare insultă – înainte să-l bage în seamă pe eroul triumfător. Îi duci în dar misstrețțul, dar dacă regelle îll vede pe băiat, o să-l vrea și pe ell, zise Heide, pieptănându-i barba lui Olaf, care fusese împodobită cu panglici. Apoi îi aduse coiful pentru ospețe, la vederea căruia Jack simți un fior. Avea aceeași formă stranie, de șoim, dar, spre deosebire de cel purtat în luptă, acesta era acoperit cu aur și gravat – la margine se vedea un șir de războinici în marș, iar la vârf corzi de viță, foarte meșteșugit lucrate.

— Femeie, el o să-mi cânte cântecul de laudă. Ce rost ar avea s-o facă fără public?

— Șși ce, zise Heide, pronunțând cuvintele ca suspinele vântului venit dinspre mare, crezi că o ssă zică regelle, când tu ai un skalld și ell nu?

— Nu-s probleme cu Ivar, zise Olaf stânjenit. L-am slujit toată viața. E un om de onoare.

— Era, zise Heide, oftând, înainte ssă apară *ea*.

— Ei da, fie, dar n-ai să mă faci să mă răzgândesc. Adu-mi sabia, băiete. Va trebui s-o dau jos când ajungem la ușă, dar arată bine împreună cu pelerina, oricum.

Și chiar așa și era. Avea o teacă nouă pe care Skakki o împodobise cu pietre prețioase, desprinse de pe un crucifix luat ca pradă. Jack de-abia putea s-o ridice, dar Olaf și-o potrivi la cingătoare cu mare ușurință. Skakki urma să fie și el acolo, îmbrăcat în haine frumoase și încins cu o sabie pe care o câștigase în luptă. Era limpede că băiatul nu va ajunge niciodată de statura uriașă a lui taică-său, dar curajul nu-i putea fi pus la îndoială.

Lui Jack îi plăcea de Skakki. Moștenise inteligența mamei sale. Era blând cu frații săi mai mici și neașteptat de bun cu sclavii. Olaf spunea, cu regret, că Skakki nu-i moștenise crizele de furie războinică, dar, în ciuda acestei scăpări, era mândru de fiul său.

Dotti și Lotti erau acoperite de bijuterii – inele pe fiecare deget, brățări, coliere, amulete și trei broșe mari; cu două dintre ele își fixaseră bretelele rochiilor, iar pe a treia și-o prinseseră la mijloc. De fiecare broșă atârnau diverse alte obiecte, pe lanțuri de aramă: chei, piepteni, foarfeci, cuțite și un cleștișor mic de argint despre care Dotti spunea că folosește la scobitul în nas. Aflaseră despre acest instrument de la Heide și li se păruse foarte folositor.

Rună arăta ca un skald în toată puterea cuvântului – avea o robă albă și harpa atârnată pe spate. Deși nu mai avea glas pentru a cânta, degetele sale nu-și pierduseră îndemânarea. Până și Thorgil se lăsase înduplecată să poarte o tunică verde, curată. La gât îi strălucea colierul din frunze de argint de care se îndrăgostise. În schimb, Jack purta la gât inelul de fier, semnul sclaviei.

Jack se simțea neliniștit la gândul întâlnirii cu regina, numai că el, după ce cânta (*fără să greșească*, după cum îl prevenise Rună de mai multe ori), putea să se facă nevăzut în mijlocul mulțimii. Adevărata problemă era cu Lucy. Ea urma să-i fie dăruită reginei, iar Jack nu putea face nimic pentru a împiedica asta. Olaf spunea că lui Frith îi plăceau copiii drăgălași, poate și pentru că ea nu avea niciunul. Când nu era nervoasă, se purta bine cu ei. Dar nu-i mai spusese și ce se întâmpla dacă *era* nervoasă.

— În sfârșit! În sfârșit! Mă duc la castelul meu, strigă Lucy. O să-mi cunosc adevărații părinți.

— Mama și Tata sunt adevărații tăi părinți, zise Jack.

— Nu, nu-i așa, declară Lucy, iar Jack nu avu inima să-i răpească iluziile.

— Dumneata nu mergi? o întrebă el pe Heide, care încă nu-și schimbase rochia pătată cu care stătea prin casă.

— Reginei nu-i pllace prezența mea, răspunse ea, cu glasul ei răgușit. O îngrijorează.

Jack se simți dezamăgit. Ar fi fost frumos să fie în preajma cuiva care o putea îngrijora pe regină.

— Assculltă ce-ți spun, dragull meu Cap-de-Bou, continuă Heide, în timp ce Olaf se pregătea să plece. Dacă-i duci pe băiat șși pe ssora llui la curtea regellui Ivar, o ssă-ți găssesșști pieirea. Ți-am mai sspuss-o de mullte ori, dar n-ai vrut ssă m-assculllți. Te rog pentru ulltima oară. Nu-i duce în fața reginei. Am avut o viziune – te-am văzut zăcând pe sspate, într-o pădure întunecată, în timp ce ssângelle ți sse sscurgea în pământ.

Rună părea uimit.

— Despre asta nu mi-ai povestit, Olaf.

— Femeia bate câmpii, zise uriașul.

— Nu cred că a acuzat-o cineva pe Heide, vreodată, că ar bate câmpii.

— Ia ascultă, bătrâne prieten. Cei care duc o viață ferită sunt mereu înfricoșați de primejdii. Dar tu știi că noi războinicii, tocmai pentru primejdii ne-am născut. Spiritele noastre ne îmboldesc spre mare, să plutim peste valurile sărate. Pentru noi, fericirea înseamnă să riscăm totul în câte-o aventură, iar dacă scăpăm cu viață, întoarcerea acasă este cu atât mai dulce. Dar fiecare om își găsește pieirea, mai devreme sau mai târziu. Tot ce putem face este s-o întâmpinăm cu îndrăzneală. Orice-am face, tot ne ajunge.

Rună îl privea cu ochi scânteietori.

— Meriți să ai parte de cel mai frumos poem pe care l-a compus vreodată un skald.

— Merit, nu? zise Olaf, înseninându-se.

— Meriți un șșut în sspate, strigă Heide. Oare cine lle-a băgat în cap bărbațillor atâtea prosstii? De cee nu puteți ssta departe de primejdii, ca ssă mai apucați ssă luptați șși a doua zi?

Dar nimeni, în afară de Jack, nu-i dădu ascultare.

După-amiaza era senină și călduroasă. Câmpurile erau acoperite de roiuri de albine, ca de o ceață, iar caii de la fermă alergau pe lângă garduri. Până și Coamă-de-Nor, care era ceva mai retras de felul lui, necheză la trecerea lor. În frunte venea Olaf, ducând-o pe Lucy. Skakki era lângă el. În spate, laolaltă, erau Dotti și Lotti, Rună, Thorgil și Jack. Iar la urmă de tot scârțâia căruța pe care-l urcaseră pe Țepi-Aurii. Era trasă de boi și însoțită de Butucănosul, Nădragi-Jegoși și Cocoșatul care erau, dacă nu bine îmbrăcați, măcar curați. Rât-de-Porc rămăsese acasă, să-și îngrijească o rană de la picior, cu care se alesese de la Țepi-Aurii.

•

Urcară muntele, străbătând păduri de pini și pajiști. Printre grămezile de usturoi sălbatic țopăiau lemmingi, iar elanii se dădeau la o parte din calea lor, ascunzându-se după rugii de mure. Jack zări un șoim dând târcoale pe deasupra, apoi coborând în picaj pentru a culege din iarbă un rozător mic, care chițăia speriat. Băiatul se duse să vadă ce era cu Țepi-Aurii.

— Îți place, nu-i așa, purcelușule? îi șopti el, iar mistrețul guiță drept răspuns.

— Nu te atașa prea mult de el, zise Cocoșatul. Urmează să-i fie jertfit zeiței Freya.

— *Jertfit*?

— Că doar nu ții pe lângă casă o asemenea fiară numai pentru cum arată, zise Nădragi-Jegoși. Sclavii se împrieteniseră cu Jack, după ce își dăduseră seama că nu avea de gând să le facă necazuri.

— Credeam că îl țin pentru… știți voi, ca să facă purcei.

— Aa, păi s-a ocupat și de asta, zise Cocoșatul, chicotind.

— Ăsta nu-i un mistreț obișnuit, îi explică Butucănosul. Și mistreții obișnuiți sunt destul de răi, dar spеța lui a venit de peste mare cu jotunii. Ăsta n-are pereche. Când a fost prins, a omorât un om, și a mâncat doi băieți care se ocupau de el.

„De-asta m-ați închis cu el în cocină”, se gândi Jack, dar n-o spuse cu voce tare.

— Păi, presupun că nu-i o soartă mai rea decât să fie ucis pentru a fi mâncat.

— Ba da, *mult* mai rea, zise Nădragi-Jegoși. O să-l arunce, cu căruță cu tot, în Mlaștina zeiței Freya. O să se ducă la fund încet-încet. Uneori durează mai multe ceasuri, iar el va ști ce i se întâmplă. Porcii sunt deștepți.

— Dar asta-i… ceva oribil.

— Asta și merită, e o fiară care mănâncă oameni, zise Cocoșatul. Păcat că nu va fi și Rât-de-Porc să vadă.

Jack mergea pe lângă mistreț, cântându-i cu glas scăzut. Nu voia să-i atragă atenția lui Thorgil. Îi cânta de Insulele Fericiților, unde nu ningea niciodată și aerul era mereu dulce și apa limpede ca cerul. Țepi-Aurii părea să-l înțeleagă, căci începuse să grohăie ușor.

La ieșirea din pădure, dădură peste un loc unde nu mai creștea nimic. Pe dată, Thorgil se năpusti în căutarea dulăilor

regelui. Promontoriul, cunoscut drept Colțul-de-Stâncă, se înălța deasupra fiordului, iar palatul lui Ivar se întindea chiar la capătul său. Palatul făcea ca toate clădirile din jur, și chiar casa lui Olaf, să pară pitice. Acoperișul său încovoiat era cam de două ori mai lung decât la Olaf și era susținut de cel puțin două duzini de stâlpi, pe fiecare parte. În ciuda mărimii, era o clădire urâtă. Lui Jack îi amintea de un gândac uriaș, cu stâlpi în loc de picioare. Afară se aflau vreo douăsprezece focuri, din care se înălțau rotocoale de fum.

Alți oaspeți, care se aflau deja acolo, îi întâmpinară – Sven Răzbunătorul, Egil Suliță-Lungă și un alt bărbat, numit Picior-de-Copac. Acesta arăta ca un butoi de bere. Pieptul său lat era acoperit de o barbă roșie și cârlionțată, dar primul lucru care sărea în ochi era piciorul său stâng, a cărui parte de jos fusese înlocuită cu un ciot de lemn, frumos cioplit, împodobit cu aceleași modele variate care se găseau și pe bârnele din casa lui Olaf.

— HA! HA! HA! tună Picior-de-Copac, ieșindu-le șchiopătând în întâmpinare. DECI AI LĂSAT PEȘTII CU BUZELE UMFLATE și îl pocni pe Olaf pe spate.

— Ce-ți face piciorul?

— NEMAIPOMENIT. EȘTI UN MEȘTER ÎNTR-ALE CIOPLITULUI.

Se vedea limpede că Picior-de-Copac era la fel de surd ca Eric Drăgălașul, iar când apăru și acesta din urmă, Jack se văzu nevoit să-și astupe urechile.

— Ce i s-a-ntâmplat cu piciorul? îl întrebă el pe Rună, odată ce se îndepărtaseră îndeajuns de cei doi bărbați care strigau unul la celălalt.

— I l-a smuls un trol, zise Rună. Același care a încercat să-i facă felul lui Eric Drăgălașul.

Sosiră din ce în ce mai mulți oaspeți, care începură să se plimbe printre focuri, adulmecând mirosurile de porc fript, somon, gâscă și vânat. Rună își încordă harpa, iar lumea se adună împrejur ca să cânte. Mulțimea era fericită, dar Jack nu putu să nu observe că nimeni nu intra în palatul lui Ivar. Dinăuntru, prin ușa larg deschisă nu se vedea mai nimic. Palatele oamenilor de la Miazănoapte nu aveau ferestre, dar erau puternic luminate de focurile din vatră. Și în palatul lui Ivar se găsea o vatră lungă, dar care părea înăbușită, ca și cum

întunericul din jur era atât de dens că până și lumina trebuia să se lupte ca să pătrundă.

Era miezul verii, așa că soarele asfințea încet și nici măcar după ce acesta dispăru nu se făcu beznă. Munții înzăpeziți de la Miazănoapte aruncau sclipiri roșietice. „Jotunheim, se gândi Jack. Sălașul unora care smulg picioarele oamenilor dintr-o mușcătură.” Roșeața inundă cerul și îmbrăcă pământul în culoarea sângelui uscat.

— Cred c-a venit momentul să intrăm, zise Olaf.

• Capitolul 23 •

TRIUMFUL LUI OLAF

Odată cu venirea serii, interiorul palatului lui Ivar nu mai arăta chiar așa de amenințător. Prin mijlocul lui ardea un foc lung, iar ici și colo se aflau lămpi de piatră umplute cu seu de pește. Acestea îmbâcseau aerul din încăpere, care căpătase un miros puternic și amar. Pereții erau străbătuți de o nișă continuă, un spațiu strâmt, dar bine apărat, pentru dormit. Fără îndoială că pe Colțul-de-Stâncă era foarte frig, fiind un loc deschis. Jack era de părere că a dormi în nișa aceea era foarte asemănător cu a dormi într-un mormânt.

La capătul îndepărtat al sălii se afla un podium înalt, încadrat de stâlpi ornamentali. Un simplu scaun așezat la capătul vetrei nu era de ajuns pentru Ivar. El avea nevoie de o platformă de unde, împreună cu regina sa, să-și domine oaspeții.

Stâlpii și pereții erau acoperiți de gravuri, dar nu cu imaginile animalelor jucăușe care împodobeau casa lui Olaf. Trupuri lungi, răsucite, fără capete, se încovrigau și se apucau unul pe altul cu ghearele. Când apărea și câte un cap, acesta era umflat și palid, cu ochii căscați și cu o gură schimonosită.

De-a lungul pereților atârnau tapiserii. Deși țesute cu mare grijă, ele nu făceau nicio plăcere ochiului. Erau înfățișate acolo făpturi stranii, care priveau amenințător prin sală. Chiar și siluetele omenești aveau pe cap coarne ciudate și dansau cu armele în mâini. Jack nu-și dădea seama ce intenții aveau, dar era limpede că nu te puteai aștepta la ceva bun de la ei. Ici și colo se vedea și câte un cal cu opt picioare.

Pe podiumul din capătul sălii se aflau două siluete, așezate pe tronuri. Jack își aminti cum îl descrisese Bardul pe regele Ivar: „Are ochii foarte deschiși la culoare, albaștri ca marea înghețată. Pielea albă ca burta de pește. Poate să sfărâme piciorul unui om cu mâinile goale, și poartă o pelerină țesută din bărbile dușmanilor săi învinși”. Olaf și grupul său, ca oaspeți de onoare, fură conduși la o masă aflată chiar lângă podium, așa că Jack putea privi nestingherit mantia regelui. Era făcută din fire și

brune, și negre, și blonde, și albe, și părea foarte murdară. Ivar nu părea un om în stare să rupă cuiva vreun picior. Se lăsase pe brațul tronului ca și cum de-abia reușea să stea cu spatele drept. Ca și cum chiar nu avea oase în trup.

Jack amână cât putu momentul în care să privească spre celălalt tron. Simțea prezența reginei, ca o ușă deschisă care ducea spre o noapte de iarnă. Căldura vetrei radia în toată sala, dar degeaba. Băiatul simțea frigul care dădea târcoale runei atârnate de gâtul său. Ridică ochii.

Regina era frumoasă.

Era mai mult decât frumoasă. Jack nu băga fetele în seamă decât dacă n-avea încotro, și tot rămase împietrit de uimire. Cum putuse să creadă că această ființă era rea? O asemenea frumusețe nu putea veni decât de la zei – sau de la îngeri, depinde de religia în care credeai. Pielea ei era albă ca laptele; părul ei – *părul* ei – se unduia în valuri roșii-aurii. O învăluia ca o cascadă strălucitoare, până la podea. Prin contrast, părul lui Lucy arăta ca fânul vechi.

Regina Frith zâmbi și, pe dată, Jack se ridică și-i făcu o plecăciune. Nu se putu abține. De-abia își dădu seama că Rună îl trase în jos și-i întoarse cu de-a sila fața în altă direcție.

Și apoi – ce ciudat – senzația de frig îi reveni. Când n-o privea simțea un fior din cap până în picioare.

— Nu te holba la regină, băiatule, șopti Rună. O să te tragă după ea, acolo, între cele două lumi. Concentrează-te asupra poemului. Repetă versurile.

Așa că Jack repetă iar și iar versurile, deși își dorea, mai mult ca orice pe lume, s-o vadă din nou pe regina Frith zâmbindu-i.

Începu ospățul; porci și căpriori, fripți întregi, fură serviți pe niște platouri uriașe. Pe fiecare masă fură aduse gâște umplute cu găini umplute cu ciocârlii umplute cu coriandru. Miedul, vinul și berea curgeau în valuri, deși Rună, foarte sever, nu-i permise lui Jack să bea vreo picătură. Trebuia să-și păstreze mințile pentru a recita poemul de laudă al lui Olaf.

Și, în cele din urmă, chiar când Jack credea că ospățul își atinsese culmea, bucătarii regelui aduseră castroane cu budincă.

— Budincă, șopti Lucy (era primul cuvânt pe care-l scosese în toată seara). Din cea mai bună, cu nucșoară și smântână dulce.

Jack trebui să se străduiască din răsputeri ca să nu izbucnească în plâns.

Regele Ivar se ridică și în toată sala se lăsă tăcerea.

— Suntem aici pentru a sărbători întoarcerea bunului nostru prieten Olaf Sprâncenatul.

— URA! URA! strigă Picior-de-Copac, de la celălalt capăt al sălii.

— El a fost mereu primul în luptă și ultimul care s-o părăsească. M-a salvat atunci când Regina Muntelui m-a închis în peștera ei și tot el, de unul singur, l-a silit pe Regele Elfilor să ne dea înapoi vitele pe care le furase.

Jack îl privi surprins pe Olaf. Nu auzise niciodată poveștile astea.

— De la moartea lui Thorgrim, el a fost conducătorul berserkerilor mei, adăugă regele Ivar, ridicându-și cornul din care bea. Cu acest ospăț îl cinstesc și de-abia aștept să aud poemul compus în cinstea victoriei sale. În sănătatea lui Olaf!

Regele dădu băutura pe gât, iar sala explodă în urale și strigăte.

— ÎN SĂNĂTATEA LUI OLAF! strigară și Picior-de-Copac și Eric Drăgălașul.

— Și eu îl cinstesc, se auzi un glas dulce ca adierea vântului de vară deasupra unui câmp de trifoi. În ciuda vacarmului din sală, Jack o auzi limpede și, din câte se părea, la fel și ceilalți. Încă o dată, în sală se lăsă tăcerea.

— Olaf a fost mereu pe cât de curajos, pe atât de darnic, continuă glasul fermecător al lui Frith; Jack încercă să-și ridice ochii, dar Rună îl sili să țină capul jos. Ne-a dăruit inele de aur și stofe fine. Ne-a adus un mistreț minunat de-al trolilor pentru jertfa miezului de vară. Iar acum ne-a adus și un skald adevărat. Prea multă vreme a stat această curte fără muzică. Prea mult a rămas regele Ivar fără un poet.

„Ia stai așa, se gândi Jack. Doar nu mă dăruiește regelui.”

Olaf se ridică. Jack observă că nici el nu-și ridica ochii din pământ. Se uita spre picioarele reginei – și ce mai picioare frumoase! Se ițeau cochet de sub fusta ei – iar apoi din spatele tronului se mai iți ceva: o pisică uriașă! Își făcu loc în față, frecându-se de rochia lui Frith și torcând zgomotos. În umbră, în spatele podiumului, stăteau tolănite și alte pisici. Cu toatele

aveau blana lungă, roșie aurie, și priveau în sală cu ochi galbeni și strălucitori.

— Măreață regină, înainte ca skaldul meu să cânte, am ceva important de făcut, zise Olaf. Thorgil a participat la prima sa expediție și a dobândit o primă pradă. În loc s-o păstreze pentru sine, ea insistă să ți-o dăruiască, știind că-ți plac copiii drăgălași. Dintotdeauna Thorgil mi s-a părut darnică și curajoasă. Aș primi-o în rândul berserkerilor mei, dacă ai binevoi să fii și dumneata de acord.

Thorgil se ridică și făcu o plecăciune. Chipul ei era îmbujorat și fericit. Era și oarecum șifonată, pentru că tocmai se jucase cu câinii. Olaf o ridică pe Lucy de la locul ei.

„Nu!” se gândi Jack. Acum că venise momentul, simțea că trebuia s-o ia pe sora lui de-acolo, orice s-ar fi întâmplat mai departe. Dar apoi își ridică ochii și o văzu pe regină.

Era frumoasă și nevinovată ca o dimineață de mai. Nu putea, cu siguranță, face vreun rău.

Thorgil o luă pe Lucy de mână și o conduse pe treptele podiumului. Pisicile înaintară să le miroasă, iar lui Jack i se păru că o vede pe Thorgil clipind speriată. Era limpede că animalele n-o plăceau, poate pentru că mirosea a câine. Își dădură urechile pe spate și scuipară. Lucy se aplecă să mângâie una dintre acele fiare; Jack se încordă, temându-se de ce putea fi mai rău, dar animalul începu să se frece de ea și să toarcă.

— Te plac, spuse regina.

— După ce-am fost furată de la castel, o pisică mi-a ținut de cald, o informă Lucy.

— Aha! Deci ești prințesă.

— Sunt prințesa *ta*, prostuțo, zise Lucy. Nu-ți amintești? Trolii m-au furat de la tine când eram doar un copilaș.

Când Lucy pronunță cuvântul „prostuțo”, toți mesenii rămaseră cu gura căscată. Jack își dădu seama că nimeni nu-și permitea s-o insulte pe Frith. În schimb, regina râse.

— Acum că-mi spui, parcă-mi aduc aminte că am avut o fată. Mă mir că trolii nu te-au mâncat.

„Și tu ești pe jumătate trol. Normal că știi ce spui”, se gândi Jack, deși parcă nu putea crede într-o asemenea oribilă descendență, când o privea pe Frith.

— A, păi, au vrut s-o facă! strigă Lucy. Au început să se certe între ei. „Oare s-o coacem în cuptor cu un măr în gură?” se

întrebau ei. „Sau s-o băgăm într-o plăcintă?” „În plăcintă, în plăcintă” strigau jumătate dintre troli. Cealaltă jumătate voia copil la cuptor. Au început să se certe și, în scurt timp, s-au culcat unii pe alții la pământ. Atunci a venit Tata și m-a găsit – adică, celălalt tată al meu. Cel care nu-i aici acum.

Trecuseră mai multe săptămâni de când Lucy nu mai vorbise atât. Ea își intrase în rolul de prințesă cu o ușurință uimitoare. Mă rog, se pregătise toată viața, se gândi Jack. Lucy se duse lângă regină și-i îmbrățișă genunchii cu mare îndrăzneală.

— Ce mai imaginație! se minună Frith. Văd că o să mă distrez cu tine. Îți mulțumesc, Thorgil. E un dar foarte generos.

Thorgil mormăi ceva și rămase în așteptare. Politețurile nu erau punctul ei forte.

— Poftim? o întrebă regina.

— Oare aș putea… adică ați fi de acord… ați putea să-mi permiteți să mă alătur berserkerilor?

— O copilă ca tine! ciripi Frith, cu glasul ei fermecător. Cu siguranță că ai prefera să înveți lucruri mai potrivite pentru o fată – să coși, să țeși, să gătești.

Parcă regina știa precis ce-o putea supăra pe Thorgil. Războinica se înroși din cauza efortului de a-și ține firea. Jack se gândi că exista și posibilitatea să nu izbutească.

— Mărită regină, o întrerupse Olaf. Este fiica lui Thorgrim. Nu a existat niciodată un berserker mai bun ca el, iar ea i-a moștenit spiritul.

— Chiar așa, zise Frith, cu o oarecare răceală în glas. N-aș fi crezut că o fecioară războinică ar primi să poarte așa o podoabă femeiască precum acel colier de frunze.

„Deci asta vrea, se gândi Jack, care nu se mai uita la regină, așa că putea gândi mai limpede. Vrea colierul lui Thorgil.”

Thorgil își desfăcu colierul și i-l dădu lui Frith. Jack își dădu seama că suferea.

— Nu-l vreau, zise nepoliticoasă fata. E un lucru urât, bun pentru o fată.

— Ei, cred că mie nu mi-ar strica, piui Frith. Vai, îți mulțumesc. Acum te poți întoarce la masă. De-abia aștept să aud cântecul spre slava lui Olaf și nu mai vreau să zăbovim nicio clipă.

Thorgil coborî împleticindu-se de pe podium și se prăbuși pe bancă. Chipul îi era stacojiu de mânie; Olaf îi puse o mână pe umăr.

— Mai târziu, valkiria mea, îi șopti el.

Thorgil se înmuie oarecum auzind această laudă, dar tot arăta ca un nor de furtună, încărcat de fulgere. Renunțase la prima ei pradă și la frumosul colier de argint, și tot nu intrase în rândurile berserkerilor reginei.

•

Jack privi împrejurul sălii. Cel puțin o sută de chipuri erau îndreptate spre el, multe dintre ele fiind ale oamenilor lui Ivar. Olaf îi adusese pe Picior-de-Copac și pe Eric Drăgălașul la masa lui și-i amenințase cu bătaia dacă deschideau gura în timpul reprezentației. Cei doi își dăduseră jos coifurile de ospăț, ca să audă mai bine. Rună îi zâmbea ușor, sprijinindu-și bărbia pe harpă. Triumful urma să fie și al lui, deși nimeni n-o știa. Thorgil se închisese în sine, singură cu furia ei, dar, oricum, nu pentru ea cânta Jack.

Își drese glasul. O simțea pe regină în spatele lui, chiar dacă n-o vedea. „Să nu mă mai gândesc la ea”, își spuse Jack. Pe șira spinării îi trecu un fior rece. Începu:

Dați-mi ascultare, voi, cei cu inele pe degete,
O să vă cânt despre fapte de vitejie, despre Olaf cel Brav!
Generos mai e el, acest fioros luptător.
Norocoși sunt cei care intră în casa lui Olaf,
Dăruiți cu faimă, onoare, avere.
Oamenii cu cap de lup îl numesc șeful lor.
Cercetașii lui Odin îi sunt prieteni.

Pe măsură ce cânta, Jack se simțea din ce în ce mai în largul său. Uitase de public. Uitase de regină. Forța vitală sclipea peste tot în jur, în ciuda conținutului înfricoșător al poemului. Era atrasă, după cum cugeta Jack, de splendoarea versurilor lui Rună. Ea făcea ca fiecare cuvânt al poemului să devină încă și mai frumos, iar glasul lui Jack – mai răsunător. Își dădu ca prin vis seama că unul din cercetașii lui Odin – un corb – se așezase undeva sus, pe o bârnă. Asta îl deranjă o clipă, apoi îi ieși din minte.

Când termină – și era un poem foarte lung – nu se auzi niciun zgomot. Nici măcar focul din vatră nu mai trosnea. Apoi, sala cea mare izbucni în urale.

— MINUNAT! MINUNAT! tuna Picior-de-Copac, ștergându-se la ochi cu colțurile bărbii.

— TE FACE SĂ PLÂNGI, NU-I AȘA? căzu de acord și Eric Drăgălașul.

— Cel mai mult mi-a plăcut când a pomenit de sfărâmatul capetelor, zise Egil Suliță-Lungă.

— Și despre cum mergea prin balta de sânge care-i ajungea la glezne, adăugă Sven Răzbunătorul.

— Nu-i cinstit, zise Thorgil cu glas tare. Jack obține toată gloria deși n-a făcut nimic. Nu s-a luptat în viața lui și nici n-a prădat ceva.

Rună stătea la locul lui, zâmbind liniștit. În jurul lui, felicitările curgeau ca mierea încălzită. Jack și-ar fi dorit să-i recunoască meritele, dar, pe moment, ar fi fost primejdios s-o facă. Poate, într-o bună zi, reușea să-și exprime recunoștința.

— Ce melodie superbă, răsună glasul reginei din spatele lui. Ceva din felul în care o spusese făcea ca reușita lui Rună să pară neînsemnată și prostească. Jack se răsuci pe călcâie, gata să sară în apărarea bătrânului războinic. Își aduse însă aminte de primejdie și reuși să-și transforme mișcarea într-o plecăciune.

— Nu ți s-a părut o melodie drăguță, Lucy?

Lucy, care adormise în poala reginei, se ridică și încuviință din cap.

— În ultima vreme, viața noastră a fost cam plicticoasă, zise Frith. Dar de-acum, cu noul nostru skald, ne-așteaptă vremuri minunate.

— E fratele meu, zise mândră Lucy.

— Cu atât mai mult trebuie să vină să stea cu noi. Nu crezi, stăpâne?

„Olaf, fă ceva”, se gândi Jack.

Ivar se ridică în picioare. Avea chipul palid ca moartea și părea stors de puteri, ca și cum ar fi fost măcinat de vreo boală.

— Mi l-ai adus în dar pe acest skald, Olaf?

— Nu, vechiul meu prieten, spuse simplu uriașul. Ți-am dăruit multe din comorile mele. Am făcut-o de bunăvoie și cu bucurie. Am prins un mistreț uriaș de-al trolilor la hotarele din Jotunheim și ți l-am dat să-l duci jertfă zeiței Freya. Nu e de ajuns?

Ivar lăsă capul în jos.

— Mi-e rușine să par lacom.

— Nu te-am crezut niciodată lacom, vechiul meu prieten, zise Olaf.

— Atunci înseamnă că eu sunt cea lacomă, zise regina. Ea se ridică, trântind-o pe Lucy pe podea. Pisicile ieșiră din umbră și o înconjurară, dându-i târcoale, ca un șuvoi de aur însuflețit. Lucy plânse puțin, apoi tăcu, rămânând cu degetul în gură.

Frith veni lângă Jack și-i atinse buzele cu vârful degetului. Trupul băiatului fu străbătut de fiori de gheață, care se luptau cu căldura degajată de rună.

— Ce glas *superb*. Ce păcat că nu-l vom auzi preaslăvindu-te, Ivar. De-acum, pisicile se învârteau în jurul picioarelor lui Jack. De mari ce erau, îi ajungeau până la brâu, iar foiala lor permanentă îl amețea.

— Prea bine, atunci! Recunosc că sunt lacomă – dar numai pentru faima curții tale, dragă bărbate. Îl vreau pentru mine pe acest skald.

— Mărită regină, începu Olaf, iar Jack observă că pe Ivar îl numise „vechiul meu prieten”, dar lui Frith îi vorbea fără urmă de căldură. Mărită regină, nu-mi cere asta.

— Ba ți-o cer.

— Ia altceva în loc, zise regele Ivar.

Privirea pe care i-o aruncă regina îl făcu să se prăbușească la loc pe tron.

— Am un nou armăsar de luptă, zise Olaf, iar Jack văzu că îl durea să recunoască, la fel de mult pe cât o duruse pe Thorgil când renunțase la colierul ei. Cred că tatăl lui a venit de pe Tărâmul Elfilor. Îl țineam pentru fiul meu Skakki. Dacă mi-l lași pe skald, ți-l dăruiesc.

— Eu nu mă târguiesc, nobile Olaf, zise regina. Vai de mine! Că doar nu sunt o vânzătoare de pește din piață. Calul, firește, e bine venit, dar asta nu rezolvă problema băiatului.

— Ba da, zise Jack. Îi era groaznic de frică. Trebuia să lupte împotriva voinței ei și a pisicilor care i se strecurau în continuu printre picioare. Mai trebuia să lupte și cu frumusețea ei, dar asta se dovedi mai ușor, acum când forța vitală mai plutea prin aer. În apropierea acesteia, Frith nu mai arăta frumoasă. Văzu o umbră în spatele ei care nu aducea cu chipul ei omenesc. Există

legi în acest ținut, se chinui Jack să spună. Ivar este rege și el v-a spus să nu mă luați.

Aproape că-i pierise glasul de frică, dar auzi din sală un murmur de aprobare.

— Mama face *întotdeauna* ce-i spune Tata, ciripi Lucy.

Se auzi un hohot de râs, repede înăbușit.

— O să vă cânt un cântec de laudă, mărită Regină, zise Jack. Dar trebuie să mă supun voinței regelui Ivar.

Frith își mișcă abia perceptibil trupul. Flăcările lămpilor cu seu tremurară, iar vatra păru că se răcește și ea. Apoi, totul reveni la normal.

— Văd că ești și deștept, nu doar talentat, zise regina. Accept – pentru moment – compromisul. Cântă-mi un cântec de laudă, băiete, să vedem dacă-mi este pe plac.

Jack simți că-i vine să leșine. N-avea niciun cântec pregătit, iar mintea i se golise. Pisicile continuau să se foiască împrejurul lui, ba îmbrâncindu-l cu trupurile lor, ba călcându-l pe picioare.

— N-ați putea… n-ați putea să vă chemați pisicile înapoi? întrebă el cu voce slabă.

— Nu sunt *ale mele*, ciripi Frith. Sunt ale zeiței Freya. Sunt înhămate la carul ei de jertfe și se supun voinței ei. Doar nu pot *eu* să-i spun unei zeițe ce să facă. Le-ai căzut cu tronc animalelor sale, și cu asta basta.

Dinspre partea lui, Jack nu credea că le „căzuse cu tronc” pisicilor, care îl înghionteau cu destulă forță și îl călcau apăsat pe picioare. Se mai jucase el cu pisicile, acasă, la fermă, și știa că, din când în când, le veneau idei ciudate și, tocmai când păreau mai fericite, le trecea prin cap că erai un animal care trebuia vânat și săreau la tine.

Totuși, nu avea de ales. „Ce pot să spun? Ce pot să spun?” se tot întreba. Toate poemele de laudă pe care le cunoștea vorbeau despre fapte mărețe și calități deosebite precum cântatul la harpă sau înotul. Se potriveau și pentru bărbați și pentru femei, dar niciunul nu era bun pentru Frith. Să mintă? „Nu”, se gândi Jack. Talentul unui bard venea de la forța vitală, pe care n-o puteai minți.

Ce-i mai rămânea deci? Frumusețea. În poemele de laudă, frumusețea unei femei era pomenită în termeni generali. Era ceva real. Era ceva bun. Caracterul era cu mult mai important,

dar caracterul lui Frith nu avea nimic lăudabil. Era avidă și lacomă. N-avea de ales, nu-i rămânea decât frumusețea.

Jack începu șovăielnic. Trebuia să inventeze pe loc anumite lucruri. Își ridică ochii și văzu un corb ascuns printre bârnele din tavan, Îndrăznețul! N-avea cine altcineva să fie decât el. Pesemne că se ținuse după ei tot drumul de la casa lui Olaf. Îndrăznețul țopăia în sus și în jos, părând supărat. Probabil că prezența pisicilor îl irita. Ele l-ar fi putut înghiți cu fulgi cu tot, fără să le ajungă nici pe o măsea.

— De ce te-ai oprit? întrebă regina.

Jack se întoarse și văzu că se așezase pe tron și o luase din nou pe Lucy în poală, alintând-o. Sau, mai bine zis, fetița se alinta. Căci Frith nu era în stare de vreun gest de afecțiune. Viața surorii lui depindea acum de el. Era *musai* s-o mulțumească pe Frith, dacă nu voia să afle ce se întâmpla cu copiii, când ea avea câte o criză de furie.

Se uită drept la regină și frumusețea ei îl împietri, așa cum făcuse și înainte. Începu să cânte, mai întâi despre brațele ei albe, apoi despre chipul ei desăvârșit. Numai că nu era chiar desăvârșit. Vorbind despre femei, poeții le pomeneau întotdeauna ochii, iar ochii lui Frith erau ca două ferestre care se deschideau înspre neant.

Părul! Despre asta chiar putea să cânte. Era într-adevăr demn de toată lauda, un râu roșu-auriu care se răspândea în jurul ei ca o pelerină țesută de elfi. Se unduia până la pământ și cădea ca razele de soare de pe fruntea ei cea albă. Nici pisicile zeiței nu erau mai frumoase.

Când Jack pomeni de pisici, una din ele întoarse capul și-l mușcă de picior. El scoase un strigăt de uimire. Vraja, căci vrajă era, se rupse. Jack simțise puternic prezența forței vitale, ca și atunci când chema ceața. Părul lui Frith devenise și mai auriu și cursese cu și mai multă eleganță. Cursese.

Odată vraja ruptă, părul lui Frith i se desprinse pur și simplu de pe creștet și căzu la podea cu un zgomot ușor, ca un oftat.

Mesenii înghețară. Frith părea nedumerită, de parcă nu înțelesese încă ce se întâmplase.

— *Seiðer*! țipă Thorgil, rupând tăcerea. E un vrăjitor, vedeți? Animalul lui de casă e acolo, sus.

Îndrăznețul croncăni jalnic și fugi pe ușă.

— Un corb? zise Frith, căzută pe gânduri. Apoi ea își pipăi creștetul și scoase un țipăt, un țipăt înfricoșător și neomenesc. Trupul i se umflă în mai multe locuri. Trăsăturile ei se văluriră și se schimonosiră ca ale fiarelor de pe pereți. Capul îi deveni livid și bulbucat, cu ochii larg deschiși și o gură fioroasă. Țipă întruna. Sala se goli – războinicii se călcau în picioare și scânceau de groază, într-un fel cu totul lipsit de eroism.

Jack încercă să ajungă la Lucy, dar Olaf îl prinse și-l luă cu el. Uriașul își croi drum pentru sine, soțiile și prietenii săi, în timp ce Skakki încheia șirul. Picior-de-Copac și Eric Drăgălașul îl duceau pe Rună. Bătrânul războinic era prea slab ca să-și facă singur loc prin mulțime. Odată ajunși afară, Olaf îi duse spre marginea pădurii și rămase să privească oaspeții care se adunau la o distanță măricică de palat.

Țipetele se opriseră. Noaptea era înțesată de stele și la zenit atârna luna plină. O urmă de strălucire de-a lungul orizontului arăta că, până și în miez de noapte, soarele de vară nu era prea departe. Nimeni nu vorbea, iar Jack nu îndrăznea să pună întrebări. Acum ce-o să fie? Ce-o să pățească Lucy?

În cele din urmă, Rună șopti:

— Asta a fost cea mai grozavă criză din câte am văzut vreodată.

Asta rupse încordarea. Olaf râse strâmb:

— Heide avea dreptate. Mereu are dreptate. N-ar fi trebuit să iau copiii la petrecere.

— Așa a fost scris, zise Rună.

— Îmi pare rău, zise Jack, pregătindu-se să încaseze o lovitură, numai că Olaf era prea îngrijorat ca să se mai lege de el, și rămăsese cu ochii la intrarea în palatul lui Ivar.

— Să aduc sclavii, tată? întrebă, în cele din urmă, Skakki.

— Da, răspunse uriașul. Ia-l și pe Jack cu tine. El o să liniștească mistrețul în timp ce tu dezlegi boii.

Se duseră înapoi la ceilalți oaspeți, iar Jack începu să întrebe în stânga și în dreapta ce se-ntâmplase cu Lucy. Nimeni nu știa și nimeni nu voia să intre s-o caute. Jack își tot ștergea ochii de lacrimi, în timp ce-l urma pe Skakki pe drumul spre căruța în care se afla Țepi-Aurii. Dedesubtul ei se ascundeau Butucănosul, Nădragi-Jegoși și Cocoșatul.

— Ce-a fost zgomotul ăla? se smiorcăi Cocoșatul.

— Regina a făcut o criză. De-acum puteți să ieșiți, zise Skakki. Dezlegați boii. Plecăm.

Bărbații își făcură de lucru cu căruța, în timp ce Jack îi cânta încetișor lui Țepi-Aurii. În tot acest timp, băiatul sfâșie cu cuțitul curelele de piele care țineau închisă ușa cuștii. În sfârșit, Skakki îl chemă să plece împreună.

— La revedere, purcelușule, șopti Jack. Mult noroc!

Se întoarseră în tăcere prin pădure. Luna plină le arăta drumul, în timp ce, de-o parte și de alta, umbrele se adunau pe sub copaci. Era totuși un întuneric limpede, nu pâcla murdară din sala mare a regelui Ivar. Jack zări un corb plutind prin aer, luminat de discul lunii, și ținând pasul cu grupul lui Olaf.

• Capitolul 24 •

MISIUNEA

A doua zi dimineață, Olaf i-l trimise regelui pe Coamă-de-Nor.

— Poate o să-i mai potolească supărarea. Dinspre partea lui Frith, nu avem nicio nădejde.

— Ar trebui ssă luăm corabia șși ssă fugim în Finnmark, zise Heide. Acollo o ssă ne apere frații mei.

— Nu te supăra, iubită soție, dar nu am de gând să locuiesc într-un cort puturos, laolaltă cu frații tăi. Nici nu vreau să se zică despre mine că-s laș.

— Fuga e cell mai ssănătoss llucru care ne rămâne, zise Heide, lungind cuvintele.

— E o rușine. Eu sunt omul regelui Ivar și nu-mi calc jurămintele.

— Deci ai prefera ssă fim cu toții măcellăriți, în lloc ssă rișșți ssă-ți pierzi sscumpa faimă.

Heide îi putea ține piept lui Olaf ca nimeni altcineva.

— Ce altceva are omul în afară de faimă? Oricum, voi n-o să muriți. Îl cunosc pe Ivar. S-ar putea să mă pedepsească pe mine și, cu siguranță, și pe Jack, dar n-o să meargă mai departe.

Jack s-ar fi bucurat să i se ivească ocazia de a lua corabia și de a fugi în Finnmark, deși nu știa pe unde venea asta. Nu i-ar fi displăcut nici să trăiască toată viața într-un cort puturos, numai că nu avea de ales. Era consemnat în sala cea mare, legat de o masă solidă, cu o curea petrecută prin inelul de fier de la gât. „Parc-aș fi un câine”, se gândea el.

Și Thorgil era consemnată, dar în ea toți aveau încredere că se va supune. Olaf se mâniase din cauza izbucnirii ei din palatul lui Ivar.

— Ca și cum nu era și-așa destul de rău, mârâi el, te-ai mai trezit și tu să-l acuzi pe Jack de *seiðer*.

— Da’ vorbește cu corbii, mormăi ea cu voce joasă.

Skakki dădu buzna pe ușă:

— N-o să vă vină să credeți ce s-a-ntâmplat! Țepi-Aurii a sfărâmat ușa cuștii și a fugit. Regina e moartă de supărare din cauza asta.

— Din rău în mai rău, gemu Olaf. Se zice că atunci când soarta unui om îl duce spre moarte, tot ce face iese rău.

— Regele a poruncit să vii la palat, zise Skakki. Și Jack, și Rună, de asemenea.

— Rună?

— Da, pentru că el cunoaște tradițiile și se pricepe la vrăjile pe care le face un skald. Și a mai chemat-o și pe Thorgil, din pricina acuzațiilor de *seiðer*.

— *Pe mine*? strigă Thorgil, ofensată.

— Niciodată n-ai șștiut ssă-ți ții gura, zise Heide.

Cu toții se îmbrăcară în grabă, iar Rună își puse roba cea albă, pentru că urma să i se ceară sfatul în probleme de magie. Se grăbiră prin pădure, Olaf ținându-l pe Jack de curea. „Ca pe un câine”, se gândi iar băiatul, întrebându-se ce pedeapsă îi va da regina. Poate că-i va fura mințile, cum făcuse cu Bardul. Sau îl va arunca în Mlaștina zeiței Freya, să se ducă încet la fund. Sau poate îl va coace în foc. Îi treceau prin minte o mulțime de posibilități, toate îngrozitoare.

Măcar Țepi-Aurii scăpase. E adevărat că era o bestie în toată puterea cuvântului și că, probabil, nu merita niciun fel de milă, dar lui Jack îi plăcea. Era destul de măgulitor ca talentul să-ți fie apreciat, chiar și de către un porc.

Regele și regina ședeau pe tronurile lor, înălțate pe podium. Războinicii lor stăteau înșiruiți de-a lungul sălii, iar în față erau preoții zeilor Odin și Freya.

— Preoții nu au reușit să desfacă vraja, zise regele.

Jack se simți ușurat s-o vadă pe Lucy la picioarele reginei. Dar când fetița își ridică privirile, văzu că mintea i se tulburase. Avea ochii goi și nu-l recunoștea. Unde i-o fi fost spiritul? Nu în castel, cu siguranță, și nici rătăcit prin vreo fantezie în care mama ei era Frith, cea pe jumătate trol.

Aruncă o privire spre regină și, pe dată, ea îi prinse privirea și nu-l mai lăsă să-și întoarcă ochii în vreo altă parte. Avea din nou înfățișare omenească, dar își pierduse frumusețea strălucitoare. Părea neîngrijită și buboasă, ca aluatul care n-a fost bine frământat. Părul ei se afla într-un coș, la picioarele tronului, iar ea purta pe cap un șal.

— Vreau să fie pedepsit, șuieră regina; în spatele ei, aerul tremură, iar Jack își dădu seama că nu-și pierduse nimic din blestematele ei puteri. Vreau să sufere cum n-a mai suferit nimeni niciodată. Vreau să țină zile întregi. Să-l cuprindă disperarea, apoi nădejdea, apoi iar disperarea.

— Dacă faci asta, n-o să-ți mai recapeți niciodată frumusețea, zise Rună.

— Cum așa? După moartea lui, vraja se va rupe de la sine.

— Mi-e teamă că nu, zise Rună. Ăsta nu-i un truc ieftin de-al scamatorilor de bâlci. Jack a fost ucenicul lui Limbă-de-Dragon.

— *Limbă-de-Dragon*! țipă ascuțit Frith. Războinicii își lăsară capul în jos și-și acoperiră urechile. Regele Ivar se făcu cenușiu la față. *Dar el a murit*! *A murit*! *A murit*! continuă să urle regina.

— Învățăturile lui trăiesc, zise Rună. Era cel mai puternic skald din Tărâmul de Mijloc, iar Jack l-a moștenit.

— *Acum sunt sigură că vreau moartea băiatului*!

— Mărită regină, spuse preotul lui Odin, dacă asta-i lucrătura lui Limbă-de-Dragon, numai persoana care a făcut vraja o poate desface.

— Așa-i, încuviință preoteasa zeiței Freya.

Frith făcu o pauză, de parcă își aduna puterile. Umbrele din spatele ei încetară să se mai miște.

— Ei, băiete, zise ea cu un glas aproape dulce, ce mai aștepți?

Olaf îl împinse pe Jack în față. Băiatul simți valuri de răceală revărsându-se asupra lui.

— Eu, ăăă, eu... începu Jack.

— Hai, hai! Desfă vraja.

— Nu știu cum, îngăimă Jack.

— *Poftim*?

Jack înghiți în sec.

— Nu știu cum.

Apoi regina începu să țipe și cu toții, chiar și Olaf, căzură în genunchi.

— Ei, și cu asta s-a terminat, zise preotul lui Odin.

— Îmi pare rău, băiete, gemu Olaf. Chiar credeam că avem o șansă.

— Și o avem încă, zise Rună.

Thorgil îl ajută să se ridice și-i scutură genunchii de praf, căci paiele de pe podelele lui Ivar erau pline de oase și cartilagii, ca să nu mai vorbim de păduchi.

— Chiar dacă Jack nu cunoaște vraja acum, poate s-o afle de la fântâna lui Mimir.

— Fântâna lui Mimir? Preotul părea zăpăcit de uimire. Dar asta-i în *Jotunheim*!

— N-am spus că o să fie ușor.

— Să treci în Jotunheim este incredibil de primejdios, zise regele Ivar. Eu am fost și știu bine.

— Și eu la fel, zise Olaf.

— Dar cu dreptul de liberă trecere, s-ar putea face, zise Rună.

Cu toții se întoarseră spre Frith, care se uită urât la ei.

— Nu îndrăgesc ținutul Jotunheim. Propria mea mamă m-a aruncat afară din regat.

— Nu te-a aruncat nicăieri, zise regele Ivar răbdător. Te-a căsătorit cu mine.

— Tot aia e, îl batjocori Frith. Nădăjduiam la vreun căpcăun zdravăn sau la vreun goblin, dar *nu*. Maică-mea a insistat să mă căsătoresc cu un pricăjit de om.

Regele Ivar își trecu palma peste ochi, ca și cum mai auzise de multe ori aceste vorbe.

— S-ar părea că... zise Jack, dregându-și vocea în momentul în care atenția lui Frith se îndreptă spre el. Chiar și așa, urâțită, îi lua mințile. S-ar părea că singura șansă ca Maiestatea Voastră să se vindece este să găsesc această fântână a lui Mimir și... și ce-ar mai trebui să fac, Rună?

— Să bei mied din ea. Miedul cântecelor, zise încet bătrânul războinic. E visul oricărui skald. Toată viața mi-am dorit... ei, dar ce rost are să regret un lucru care nu se mai poate întâmpla niciodată. Miedul cântecelor hrănește rădăcinile lui Yggdrassil, copacul care crește prin mijlocul celor nouă lumi. Este forța vitală în stare pură, cum ar fi spus Limbă-de-Dragon.

În timp ce Rună vorbea, pe Jack îl încerca o senzație ciudată. Era ca vântul adiind peste mare și ca șoimii care se prăvăleau la pământ cu aripile strânse, și ca dealurile îndepărtate, cufundate în negură. Parcă se vedea pe sine mergând printr-o pădure de pini uriași. În aer se simțea mirosul puternic al unui ghețar. „Pe ceruri, se gândi Jack. Cred că aventura asta îmi place." Senzația era atât de neobișnuită, încât se întrebă dacă nu era cumva bolnav.

Deschise ochii și o văzu pe Thorgil, care părea de-a dreptul încântată.

— În căutarea fântânii lui Mimir, zise ea. Ce misiune!

Până și Olaf avea o figură nostalgică.

— Pare încântător, zise regele Ivar, oftând. Dar vai, eu nu mai sunt în stare. Așadar, floricica mea de stâncă, ești de acord să-i dai lui Jack libera trecere, pentru ca rudele tale să știe că e un oaspete și nu un, ăăă, cerb pe două picioare?

Frith se strâmbă și începu să ridice obiecții. Ceilalți fură nevoiți s-o măgulească și s-o roage. Ivar îi promise multe daruri și, în cele din urmă, ea încuviință. Scoase din robă o piesă de șah, aurită, pe care o furase de la mama sa.

— Este chiar regina, zise ea. Sper că i-am stricat setul de piese. Oricum, o s-o recunoască. Dar vreau să fiu sigură că vă întoarceți și că nu dați bir cu fugiții, ca o ceată de oameni care-și încalcă jurămintele.

— Noi *nu* ne încălcăm jurămintele, mârâi Olaf.

— Astă-noapte, mistrețul a scăpat, zise Frith. De-acuma cred că a și ajuns aproape de Jotunheim, așa că nu mai am nicio victimă pentru Freya.

„Ghinion”, își spuse Jack.

— M-am gândit la Coamă-de-Nor, zise regina, care zâmbi, văzându-l pe Olaf întristat. Apoi mi-a venit o idee foarte bună. Mi s-a cam acrit de darul tău, Thorgil. Fetița nu mai vorbește și nu mai e amuzantă. Mă plictisește. Așa că m-am gândit: „De ce să n-o jertfesc pe Lucy zeiței Freya?”

— Nu! strigă Jack.

— De *ani* de zile nu i-am mai dat zeiței un om. Lucy e drăguțică și zeiței n-o să-i pese că-i așa de proastă.

— Nu poți să faci așa ceva! N-o să-ți dau voie!

Jack încercă să urce treptele spre tron, dar căzu pe spate, când întreaga putere răufăcătoare a reginei îl lovi. Își pierdu răsuflarea și începu să gâfâie. Era înconjurat de o beznă rece. Dar runa l-a salvat de la îngheț.

— Dacă-l omori, Maiestate, misiunea nu mai poate fi dusă la îndeplinire, zise Rună.

Bezna ucigătoare se retrase. Jack deschise ochii și văzu că avea trupul acoperit cu cristale de gheață, care se topiră chiar în timp ce le privea.

— O să aștept până la sărbătoarea recoltei, zise Frith. Aveți timp să ajungeți în Jotunheim, să găsiți fântâna lui Mimir și să vă întoarceți. Dacă întârziați – sau dacă fugiți cu coada între

picioare – o s-o așez pe Lucy în carul sacru și o s-o arunc în Mlaștina zeiței Freya cu mâna mea.

•

„E vina mea. E numai vina mea, se gândea Jack, pe drumul de întoarcere prin pădure. Bardul și-a pierdut mințile pentru că mi-a dăruit mie runa de apărare. Nu i-am putut împiedica pe oamenii de la Miazănoapte să o răpească pe Lucy și am greșit vraja pentru Frith. Dacă nu l-aș fi eliberat pe Țepi-Aurii, Lucy n-ar fi fost amenințată cu jertfa. Și acum, din cauza mea, toată lumea trebuie să plece în misiunea asta tâmpită, într-un ținut unde ți se rupe piciorul dintr-o mușcătură. N-o să pot găsi fântâna. Sau o să cad în ea și-o să mă înec.”

În fața apăru o umbră, care se lăsă pe umărul lui Jack. Îndrăznețul avea ghearele tare ascuțite.

— Hei, gata! strigă Jack.

Corbul se mută pe un tufiș din apropiere. Olaf, Rună și Thorgil se opriră.

— Poate chiar știe să facă *seiðer*, zise uriașul.

— Ți-am spus eu, zise Thorgil.

— Prostii. Nu face decât să le vorbească animalelor, șopti Rună.

La curtea regelui Ivar vorbise mult, iar acum glasul îi pierise aproape de tot. Ceruse ca, dacă se întorceau victorioși din Jotunheim, războinicii să fie răsplătiți. Avea de partea lui legea și sprijinul preoților zeilor Odin și Freya. Era de datoria regelui să răsplătească faptele de vitejie.

Dacă Jack reușea, spusese Rună, el și Lucy ar fi trebuit să-și recapete libertatea. Ar fi trebuit duși acasă.

— Dacă vrei ca Jack să se întoarcă, trebuie să-i oferi și altceva decât o viață de sclav, îi spusese reginei. Ei nu-i convenise asta, dar, pe de altă parte, nu putea înțelege de ce și-ar fi riscat cineva viața pentru vreun alt lucru. Răsplata – sau „mita”, cum îi spusese ea – i se părea de bun-simț.

— Am auzit că sângele de dragon îți dă putința să vorbești cu păsările, șopti acum Rună.

— Am auzit și eu, zise Olaf. Limbă-de-Dragon vorbea de un bărbat pe nume Sigurd care ucisese un dragon. Tocmai își punea sabia de-o parte când s-a tăiat din greșeală la deget, și l-a băgat în gură. Degetul era încă pătat cu sânge de dragon și,

pe dată, Sigurd a înțeles ce vorbeau două ciocârlii care se aflau pe acolo.

— Țin minte povestea. Nimeni nu l-a acuzat pe Sigurd de *seiðer*, zise Rună.

— Și niciun sclav josnic nu a ucis vreodată un dragon, mormăi Thorgil, după ce-și reluară drumul.

Dotti și Lotti fură extrem de ușurate să-l revadă pe Olaf. Îi căzură la piept, îmbrățișându-l și plângând. Până și Heide îl sărută.

— Iubitull meu Cap-de-Bou! Ai sscăpat de llupi!

Dar soțiile nu se arătară atât de încântate, aflând de misiune.

— De-abia te-ai întors, se văicări Lotti. De ce acum trebuie să pleci după troli?

— Porunca regelui, zise Olaf, luând-o pe Lotti pe un genunchi și pe Dotti pe celălalt. Trebuie să găsim fântâna lui Mimir, ca Jack s-o poată vindeca pe regină.

— Da' cine ar vrea s-o *vindece*? se miră Dotti, bosumflată.

— Foarte bună întrebare, zise Heide.

— Dacă n-o facem, micuța Lucy îi va fi jertfită zeiței Freya.

Olaf își sălta nevestele mai tinere în sus și în jos, ca pe niște copii.

Ele chicoteau și îi cereau să nu se oprească.

— O să fie o misiune măreață, zise Thorgil, cu ochi strălucindu-i de încântare. O să întâlnim troli, goblini și căpcăuni. O să prădăm aurul din atelierele piticilor. Poate chiar o să cad glorios în luptă.

— Ce proasstă eșști, zise Heide.

— Iar Jack va bea miedul cântecelor din fântâna lui Mimir, șopti Rună. Dintotdeauna am visat la asta.

— Din partea cellorllallți mă așșteptam ssă sse comporte ca nișște idioți, dar nu șși tu, zise Heide, făcând un gest de exasperare și plecând să-și vadă de țesut. Ea avea un război mare, sprijinit de un perete. Ițele erau ținute întinse de pietrele care le atârnau la capete, iar firul era petrecut cu mâna și strâns cu o bucată lungă din osul unei balene. Pânza pe care o făcea Heide era frumoasă, colorată în roșu, galben și albastru, mai fină decât orice țesătură la care se încumetase vreodată Mama.

„Mama", se gândi Jack cu tristețe. Nici nu știa dacă ea sau vreunul dintre ceilalți mai erau în viață. Drumul său spre casă trecea prin Jotunheim, unde te puteai întâlni cu goblini și

căpcăuni la fel de ușor precum, la ferma Tatii, dădeai peste vreo oaie. N-o să izbutească. Nici vorbă.

• Capitolul 25 •

JOTUNHEIM

Olaf își trase la mal *karfi*, corabia sa cea lungă și zveltă, îi astupă crăpăturile dintre scânduri cu dopuri din lână și păr de animal, îi curăță carena de scoicile care se prinseseră acolo și cercetă parâmele, căutând semne de uzură. Dotti și Lotti cârpiră găurile din pânză. Skakki și Heide se ocupară de provizii. Jack fugea de colo-colo și-l ajuta pe fiecare cum putea.

N-aveau nevoie de un echipaj numeros, căci nu plecau la război. Șase bărbați, printre care Sven Răzbunătorul, Eric Drăgălașul și Eric Nechibzuitul se oferiră voluntari. La sfârșitul săptămânii, erau deja gata. La trecerea lor, docul era plin de oameni veniți să le ureze drum bun și de pescari care se îmbarcau pe bărcuțele lor. Înainte să apuce să se îndepărteze de sat, Îndrăznețul coborî pe punte, croncănind tare.

— Să știi că nu căutam să plec fără știrea ta, îi explică Jack. M-am gândit numai că această călătorie e prea periculoasă pentru tine. O să ne întâlnim cu troli și căpcăuni și alte alea. Nu-i locul potrivit pentru o pasăre.

Drept răspuns, corbul îi întoarse spatele și se ușură pe punte.

— Nu mai vorbi cu el. Îmi dai fiori, mârâi Sven Răzbunătorul.

Thorgil, la cârmă, îi conduse în josul fiordului până la mare, căci numai ultima parte a călătoriei spre Jotunheim putea fi făcută pe uscat. Pentru oameni, zicea Olaf, era prea periculos să încerce să traverseze direct munții.

— Marea Trolilor, murmură Jack, după ce pătrunseră în pustietatea verde-cenușie.

— De-acum e a noastră, zise Olaf. Era a lor când era înghețată. Jotunilor nu le place apa adâncă, după cum nu le place lumina soarelui. Ei sunt făcuți pentru gheață și iarnă. Unii le spun uriașii ghețurilor.

— Deci asta sunt uriașii ghețurilor, zise Jack. Bardul mi-a povestit despre ei – stau întinși pe jos, în așteptarea oamenilor pe care să-i amețească, folosindu-se de respirația lor cețoasă. Mi-a zis că iarna nu trebuie niciodată să te întinzi undeva afară,

oricât ar fi de ispititor. Uriașii ghețurilor te fac somnoros, când, de fapt, ești pe cale să mori înghețat.

— Mda, aduce cu șmecheriile trolilor, zise Olaf.

În ciuda tuturor primejdiilor care-i așteptau, călătoria i se păru lui Jack minunată. Marea nesfârșită și cerul îl umpleau de bucurie. Iubea strigătele pescărușilor. Dar Îndrăznețului nu-i plăceau la fel de tare ca lui. Își lua zborul de pe corabie ca să-i alunge, dar pescărușii se întorceau de îndată.

Jack învăță jocul cu Lupii și oile, jucând cu războinicii. Li se alătură și atunci când cântau. Peste valuri răsună o dată și încă o dată refrenul cu „Faima nu moare nicicând!” Chiar și Thorgil cântă, până ce Rună îi spuse că avea un glas plăcut, ceea ce-o făcu să se bosumfle și să se îndepărteze.

Pe măsură ce înaintau de-a lungul coastei spre miazănoapte, văzură din ce în ce mai puține așezări și întâlniră din ce în ce mai puține corăbii. După o vreme, nu mai văzură nimic. Copacii se înălțau din ce în ce mai sus, cu trunchiuri atât de groase că în spatele lor se puteau ascunde șase oameni. Aproape că-ți venea să crezi că pădurea fusese făcută pentru jotuni, nu pentru oameni. Elani uriași, cu coarnele mai mari decât brațele lui Olaf, întinse în lături, îi priveau din umbră. O dată, Jack avu impresia că zărise și un urs.

Într-o după-amiază întâlniră un banc de heringi, și Jack înțelese ce zicea Olaf, anume că puteai să-ți așezi toporișca pe apă și nu s-ar fi dus la fund. Marea era invadată de mii și mii de pești, iar corabia nu mai putea înainta. Eric Nechibzuitul aduna peștii cu o plasă, iar Îndrăznețul zbura cu unul în gheare, dar ai fi putut să-i scoți și cu mâna.

— Ce păcat să risipim asemenea pleașcă, zise Olaf. Pe stomacul fără fund al lui Thor, mi-aș dori să-i pot trimite acasă.

— Thor ar fi un bun tovarăș acum, zise Sven Răzbunătorul. El știa cum să se ocupe de troli.

— Odată, jotunii i-au furat ciocanul, știai? îl întrebă Rună pe Jack.

Băiatul clătină din cap.

— Thyrm, regele trolilor, a furat ciocanul în timp ce zeul dormea, zise Olaf. După cum știi, toată puterea lui Thor stă în acel ciocan. Thyrm i-a zis că i-l va înapoia, dacă zeița Freya se căsătorește cu el.

— Ca și cum ar primi cineva s-o dea pe zeița dragostei pe mâinile unui jegos de jotun! zise Sven.

Olaf continuă:

— Thor și-a pus rochie și văl și s-a dus în Jotunheim. „Ooo, voi, jotuni mari și puternici, dați-mi drumul înăuntru” a zis el, cu glas subțiratic. „Eu sunt Freya, iar voi sunteți cu toții așa de drăguți!” Îți dai seama ce repede i-au deschis poarta. „Oooo, aș vrea ceva de mâncare”, a zis Thor. I-au adus opt somoni, un bou fript, zece pui, un porc și o oaie. Thor a mâncat tot și s-a ajutat cu un butoi de bere. „Tunete și fulgere, că mult mai mănâncă zeița asta”, au zis jotunii. Thyrm i-a ridicat vălul, a văzut ochii arzători ai lui Thor și a tresărit de parcă tocmai și-a pus mâna pe sobă. „Ce fierbinte e!” a strigat el. „Se vede că mă iubește”. Trolii au adus ciocanul lui Thor, ca să se târguiască pentru Freya. Thor și-a smuls vălul și l-a luat.

Olaf se opri și se uită la Jack așteptând să vadă dacă ghicește sfârșitul. Ceilalți războinici se foiau nerăbdători.

— Și ce s-a mai întâmplat? întrebă în cele din urmă Jack.

— Le-a sfărâmat capetele tuturor și s-a dus acasă! trâmbiță Olaf. Războinicii izbucniră în râs și se înghiontiră unul pe altul fericiți.

— De-atunci s-a terminat de tot cu Thyrm! strigă Sven.

— Buf! Tronc! Paf! Zdrang! urlă Thorgil, prefăcându-se că răsucește prin aer un ciocan.

„N-o să-i înțeleg niciodată pe oamenii ăștia din Miazănoapte”, se gândi Jack.

— PLEACĂ PEȘTII, zise Eric Drăgălașul. Jack văzu bancul de pești, care făcea marea să fiarbă și să sclipească, îndepărtându-se spre miazăzi. Corabia se cutremură și reuși să se elibereze.

— Să ne oprim pentru masă, înainte să intrăm în fiordul jotunilor, zise Rună. După ce ajungem, nu cred să mai avem prea mult răgaz de odihnă.

•

Fiordul jotunilor. La intrare, apa era adâncă și întunecată. În depărtare, înălțându-se la capătul canalului, se afla un munte acoperit cu gheață. Culmile stâncoase de pe cele două părți ale fiordului erau pline de toate soiurile de pescăruși și cormorani. Pe stânci atârnau mii de cuiburi, iar văzduhul răsuna de țipetele păsărilor. Vulturii-de-mare pluteau leneș, urmărindu-și prada. Și în apă era plin de pești – cod, calcan și somon.

— Așa e la hotarele dintre lumi, îi explică Rună.

— Nu înțeleg, zise Jack.

— Părăsim Tărâmul de Mijloc și intrăm în Jotunheim. Aici, forța vitală e foarte puternică, pentru că Yggdrassil înconjoară hotarul cu una din crengile sale.

— Dar nu văd nimic.

— Străduiește-te, zise Rună.

Iar Jack se duse la provă și-și lăsă mintea să zboare. La început nu văzu nimic. Zgomotul păsărilor îl deranja, iar faptul că Eric Drăgălașul începuse să fredoneze era și mai rău. Jack se temea ca nu cumva, din greșeală, să facă să se adune ceața sau, și mai rău, să cheme vreun potop. Nu prea știa ce face.

— *Arătați-vă, prezențe vii ale pământului și cerului. Arătați-mi cărările voastre prin apa mării. Desfaceți-vă prin frunze, sclipiți în lumina soarelui, umpleți văzduhul cu muzica voastră*. Jack habar n-avea de unde-i veneau cuvintele. Erau pur și simplu acolo, sclipind de jur împrejurul său. Văzduhul se îngroșă ca mierea; apa începu să fiarbă.

Dintr-odată, peste tot era plin de rădăcini, care se încolăceau în toate direcțiile, atrăgând și soarele în adâncurile lor verzui. Peștii se strecurau printre ele. Rădăcinile crescură și se înălțară; ajungând în văzduh, deveniră crengi. Pe ele apărură frunze, așa cum nu se mai vedeau pe nicăieri în Tărâmul de Mijloc. Străluceau în verde și auriu, iar păsările își făcuseră cuiburi printre ele.

Era prea mult. Era peste puterile lui să mai îndure o asemenea viziune. Jack simți că i se învârte capul și căzu la pământ. Când se dezmetici, Rună îi ținea la buze un burduf cu apă, iar Olaf era îngenuncheat lângă el.

— Ce-ai făcut?

— Păi… eu… zise Jack, înecându-se cu apa.

— A vorbit cu Yggdrassil, zise Rună.

Jack se ridică în capul oaselor și-i văzu pe Eric Drăgălașul, Sven Răzbunătorul și ceilalți adunați la capătul corăbiei. Păreau absolut răvășiți. Îndrăznețul stătea pe catarg și piuia bucuros. Pesemne că pe el nu-l supărase deloc apariția lui Yggdrassil.

— Rună mi-a zis că pe-aici forța vitală e puternică și m-a îndemnat să încerc s-o găsesc, zise Jack.

— Să nu mai faci, zise Olaf. Te-am auzit cântând ceva, apoi văzduhul s-a umplut de zgomot de aripi. Am crezut că a dat

peste noi vreun dragon. Apoi marea a început să se frământe, și Sven s-a gândit că ne atacă un șarpe-de-mare. Știu că tu ești obișnuit cu lucrurile astea, dar nouă, celorlalți, nu ne plac.

— Îmi pare rău, zise Jack.

— E vina mea, zise și Rună. El e încă ucenic și are tendința să exagereze.

— Ca și atunci când a chelit-o pe regină. Mă rog, asta a fost o șmecherie bunicică, zâmbi Olaf. Ești un skald bun; dacă scăpăm cu viață, aștept de la tine multe poeme.

— Și eu aș putea compune poezie, zise Thorgil. Dacă mi-aș da silința.

— Tu? Nu mă face să râd, zise Olaf. Toată lumea știe că femeile nu pot compune versuri. Asta-i treabă de bărbați.

— Pot să fac tot ce face și-un bărbat! strigă Thorgil, înroșindu-se la față.

— Ești o războinică de ispravă și, cândva, o să iasă din tine un mare berserker. Nu te întinde mai mult decât ți-e plapuma.

— Dar aș putea! Nu mai râde de mine!

— Mai bine să râd, decât să te-arunc peste bord, zise Olaf. Glasul său devenise calm, dar primejdios. Thorgil o lăsă baltă, dar continuă să-i arunce priviri otrăvite lui Jack, în timp ce manevra cârma.

Pe măsură ce intrau mai adânc în fiordul jotunilor, abundența de păsări și pești dispăru. Jack nu mai văzu decât un somon care sărise din apă ca să prindă o muscă. Dar era un somon enorm. Pe Jack începu să-l mănânce pielea și auzi ceva – poate vântul printre copaci – un sunet prea slab pentru a-și putea da seama ce era.

— Pare ciudat pe aici, zise el.

— Pentru că suntem în Jotunheim, zise Rună, cu glasul și mai stins decât de obicei.

— Deja?

— Am trecut hotarul dintre lumea noastră și a lor. Aici e loc pentru ei, zise bătrânul războinic, arătând spre pădure, munți și fiord, dar nu și pentru noi. Te simți *urmărit*.

Jack își dori ca Rună să nu-i fi explicat asta. De-acum simțea atenția îndreptată spre corabie. Copacii păreau mai atenți. Munții se apropiaseră, parcă, deși nu aveau cum să se fi mișcat din loc, nu? Dintre molizi și tufele de ienupăr îi priveau mai

multe perechi de ochi. Jack nu putea să le vadă, dar știa că sunt acolo.

— Nu prea le suntem pe plac, nu? întrebă el.

— Nici nouă nu ne sunt pe plac, când năvălesc în lumea noastră, zise Rună. Din fericire, un trol este mult mai slab în lumea noastră decât într-a lui. Dacă n-ar fi fost așa, acum dinții lui Eric Drăgălașul ar fi împodobit pieptul unui jotun, nu invers. N-am fi izbutit niciodată să-l prindem pe Țepi-Aurii în locul său de baștină.

— Asta înseamnă că aici și *noi* suntem mai slabi?

— Da, zise Rună.

Corabia alunecă în adâncul fiordului. Muntele înzăpezit, pe care Jack îl observase de când intraseră, părea acum mai înalt. În jurul lui, în aer sclipea un soi de lumină tremurătoare.

— Acolo trăiește Regina Muntelui, zise Olaf, care venise lângă ei. Mama lui Frith.

— Dar tatăl ei cine e?

— Vreun amărât, zise Olaf. O fi fost vreun mare erou. Nu știu. A murit acum mulți ani.

— Jotunii trăiesc mult, zise Rună.

— De ce ar vrea un om să se căsătorească cu o femeie trol? întrebă Jack.

Olaf și Rună se priviră unul pe celălalt.

— Păi n-are de ales, zise Olaf. Fetele trolilor își aleg bărbații luându-i prizonieri. Vezi tu, ele sunt mai zdravene. De cele mai multe ori își găsesc câte un hăndrălău pe măsură.

— Așa li se spune bărbaților troli – „hăndrălăi”, explică Rună.

— Dar când și când, câte o femeie trol se leagă de vreun căpcăun sau chiar de vreun om așa, mai zdravăn.

— Ca... tine? întrebă Jack, privindu-l pe Olaf.

Uriașul strânse pleoapele, speriat.

— Eu am scăpat de soarta asta, deși numai datorită unui mare noroc. Ivar însă a fost mai ghinionist. Ne învârteam pe aici, încercând să găsim un atelier de pitici și, poate, ceva aur. Jotunii ne-au luat prin surprindere. Eu am căzut de pe o creastă, încercând să scap, și am ajuns într-un lac. Trolii au crezut că m-am înecat, dar l-au prins pe Ivar și Regina Muntelui l-a închis în peștera ei.

— Deci nu Frith l-a prins, ci maică-sa, zise Jack.

— Regina Muntelui își cam pierduse nădejdile. Niciun hăndrălău n-o voia pe Frith. Nici căpcăunii, nici goblinii, măcar. Regina Muntelui ar fi putut să-i silească să cadă la învoială, dar ăsta nu-i un mod bun de a începe o căsătorie.

— Ivar… a fost torturat?

— Ah, nu! A fost încântat. El, spre deosebire de ceilalți, nu putea vedea adevărata fire a lui Frith. A crezut că se alege cu cea mai frumoasă prințesă din lume.

— Dintotdeauna a fost cam ușuratic, comentă Rună. Eu mi-aș fi putut da seama într-o clipă cu cine aveam de-a face.

— Când am ajuns eu, erau deja căsătoriți, zise Olaf. E adevărat că am pus la pământ câțiva jotuni ca să-l eliberez pe Ivar, dar ei nu s-au chinuit prea mult să mă oprească. Regina Muntelui de-abia aștepta să scape de fiică-sa.

De-acum, ajunseseră la capătul fiordului, acolo unde acesta se lărgea, devenind un lac. Pe celălalt mal, Jack zări o pajiște acoperită cu brazde de flori albastre, roz, galbene, violete și albe. Parfumul lor pluti spre ei pe deasupra apei.

— Ce frumos, zise Jack, dorindu-și să rămână pe pajiștea aceea și să nu se mai apropie de munte.

— Spânz, omeag, zârnă și gură-de-trol, zise Rună. În lumea noastră sunt otrăvitoare numai dacă le mănânci, dar aici până și mirosul te face să-ți pierzi cunoștința.

— Glumești!

— Suntem în Jotunheim. Aici totul e mai rău.

Jack privi disperat spre țărmul care se tot apropia. Florile erau mai mari decât cele cu care era el obișnuit și se clătinau în bătaia vântului. Dar oare chiar bătea vântul? Pământul pe care creșteau părea mlăștinos.

— După ce treci de ele, dai de o pădure care este destul de lipsită de primejdii. Acolo puteți face tabăra.

— Cum adică *putem* face tabăra? Dar dumneata?

— Cândva aș fi fost încântat de o asemenea misiune, dar acum… oftă Rună. Ca să izbutiți, e important să vă mișcați repede și să rămâneți ascunși. Așa că o să meargă cu tine numai doi oameni. Firește că Olaf va fi printre ei. Noi, ceilalți, o să vă așteptăm la fiord. Lacul ăsta, oricât ar părea de pașnic, nu e un loc bun de stat.

Jack împietri de uimire. Nu fusese prea încântat de călătoria în Jotunheim, dar prezența celor șase bărbați, ca să nu-i mai pună

la socoteală și pe Olaf, Rună și Thorgil, era destul de liniștitoare. Acum rămăsese cu doi!

— Și cum o să vă mai găsim?

— O să ne întoarcem aici în fiecare zi, zise Rună. Vă propun să așteptați în pădure până ce ne zăriți.

Se opriră la o oarecare distanță de țărm, unde mirosul florilor nu era prea puternic. Totuși, când se schimbă vântul, oamenii de la Miazănoapte începură să se miște mai lent, iar Îndrăznețul căzu de vreo două ori din locul în care stătea.

Împachetară provizii și-și luară și apă, deși de apă nu aveau cum să ducă lipsă până ce ajungeau la ținuturile înghețate. Rună îi dădu lui Jack o sticluță cu suc de mac, pentru a calma durerea. „Asta dacă ai cumva nevoie”. „Pesemne că vrea să spună că o să am nevoie”, se gândi Jack. Flaconul era din sticlă suflată, nu ca borcănașele închise la culoare în care Bardul își ținea cele mai bune elixiruri, ci transparent, cu semnul unui mac încrustat pe o latură.

— Uneori, durerea poate ucide la fel de sigur ca o lamă de cuțit, zise Rună.

Îi dădu și lui Olaf un flacon, în formă de cap de lup. Mirosul îl făcu pe Jack să simtă un fior pe șira spinării. Era mirt de mlaștină, gata fiert și pregătit. Undeva, în cursul călătoriei, Olaf plănuia să se îmbete de nebunia luptei.

— Am ales-o pe Thorgil să vină cu noi, anunță uriașul.

— Thorgil! strigă Jack. Nu se poate! Ne trebuie un războinic adevărat nu… nu… pipernicita asta!

Thorgil se aruncă pe el, dar Jack se feri și-i puse o piedică. În ultimele săptămâni învățase câte ceva despre bătaie. Ea se întoarse și puse mâna pe el. Căzură amândoi pe fundul corăbiei. Olaf îi despărți, luându-i pe fiecare în câte o mână și scuturându-i, așa cum fac câinii când prind câte un șobolan.

— Păstrează-ți mânia pentru clipa când ne-ntâlnim cu trolii! O iau pe Thorgil pentru că sunt de părere că și-a câștigat dreptul să plece într-o misiune. În plus, ea vrea să moară în luptă, iar aventura asta este ocazia cea mai nimerită. Și, că veni vorba, *amândoi* sunteți niște pipernciți.

Olaf le dădu drumul să cadă pe punte. Jack și Thorgil se priviră urât, respirând din greu. Îndrăznețul veni și el să se așeze pe umărul lui Jack.

— Nu și *tu*, strigă acesta, încercând să-l alunge. Călătoria asta nu-i pentru păsări.

— Nici eu nu vreau prin preajmă pasărea asta de vrăjitor! țipă Thorgil.

Îndrăznețul își înfipse ghearele în tunica lui Jack și refuză să se clintească de-acolo. Băiatul încetă să-l mai alunge și se lăsă să alunece, descurajat, pe fundul corăbiei.

— Nu pot să te iau cu mine, înțelege.

— Mă întreb, zise Rună, îngenunchind cu ceva greutate, ca să se uite la corb. Mă întreb de ce făptura asta a venit la noi acolo, în mijlocul mării. Și de ce rămâne cu noi.

Îi întinse un deget strâmb, iar Îndrăznețul îl ciupi ușor. Bătrânul războinic zâmbi.

— Stă cu noi pentru că e un animal vrăjit și un blestem, mârâi Thorgil.

Rună îl mângâie pe Îndrăzneț pe cap. Pasărea începu să croncăne ușor.

— Eu zic că... și dacă-l ținem aici cu noi, o să fugă și o să te urmărească, Jack. Asta ți-e soarta.

— Adică să-l luăm cu noi? întrebă Olaf.

— Oh, nu! strigă Thorgil.

— Nu cred că avem de ales. Că vrem sau că nu vrem, el tot o să plece. Jack, va trebui să-l duci tu prin poiană. Păsările sunt mai sensibile la mirosurile otrăvitoare decât oamenii.

— Deci a rămas așa cum ai vrut tu, murmură Jack, în timp ce Rună îi petrecea pe după gât o desagă în care era Îndrăznețul. Dar n-o să-ți fie pe plac.

• Capitolul 26 •

DRAGONUL

Ultima parte a călătoriei dură foarte puțin. Războinicii vâsliră din toate puterile și aduseră corabia pe uscat. Eric Drăgălașul și Eric Nechibzuitul săriră în apă ca s-o țină dreaptă. Olaf, Thorgil și Jack o luară la fugă chiar din clipa în care puseseră picioarele pe pământ.

Jack avusese dreptate. Pământul era mlăștinos. Noroiul li se lipea de tălpi și îi făcea să nu poată înainta prea repede. Peste pajiște zburau albine, mari ca niște castane coapte, iar Jack văzu cum una dintre ele se zbătea, prinsă de o frunză foarte mare și care părea lipicioasă. S-ar fi zis că frunza se *închidea* de la sine, strivind albina ghinionistă. Apoi Jack se frecă de o altă frunză și, spre marea lui groază, văzu că aceasta se lipise și de *el*. Se smulse și, pe data, se împiedică de altele. Erau peste tot!

Simțea că obosește foarte repede; poate că vina o purta mirosul florilor. Piciorul său dădu peste un vierme, lung cât brațul băiatului, care se înălță de la pământ; era de culoare galben-deschis, cu pete vineții, și își flutura antenele către el. Îndrăznețul își scoase capul din desagă și croncăni.

— Treci înapoi, gâfâi Jack, îndesând pasărea la locul ei.

Mirosul era atât de puternic încât îi venea să vomite. Ochii i se împăienjeniră și toate simțurile îi erau amorțite. „Nu! Nu! Nu! Nu vreau să mă opresc!” Rămase cu impresia limpede că viermele nu era doar un oaspete nevinovat al pajiștii. Căuta de mâncare – și ce ospăț mai copios putea găsi decât trupul unui băiat, căzut la pământ și amețit? Jack își pierdu echilibrul și se împiedică. Se uita fix la marginea pădurii, dar știa că n-o poate ajunge. Căzu în genunchi.

— Nu-i timp de tras un pui de somn, mormăi Olaf, ridicându-l dintre frunzele care foșneau. Uriașul străbătu în fugă pajiștea și alergă printre copaci până ce ajunse la un deal. Urcă panta din câteva salturi și-l culcă pe Jack pe un petic de iarbă însorită. Era iarbă normală, nu vegetația stranie și înfricoșătoare de pe

pajiște. Thorgil zăcea și ea alături. Olaf îl scoase pe Îndrăzneț din desagă și-l întinse alături de Jack.

Băiatul se întinse în bătaia razelor de soare, lăsând aerul proaspăt să-i limpezească simțurile. Pipăi în jur, căutându-l pe Îndrăzneț, și simți că-i vine inima la loc când pasărea flutură din aripi.

— Dacă vrei să vezi corabia, ridică-te, îi strigă Olaf.

Amețit și bolnav, Jack se ridică totuși și se târî până în vârful dealului. Văzu corabia străbătând lacul. Olaf făcu cu mâna și cineva – erau prea departe, și nu se vedea limpede cine – îi răspunse. Războinicii vâsleau voinicește. Jack văzu – sau crezu că vede – apa încrețindu-se în urma lor, ca și cum ceva lung și întunecat îi urmărea.

— Ufff! Așa ceva nu mai vreau să fac niciodată, zise Olaf, sprijinindu-se de o piatră. Nu știam că otrava e așa puternică. Data trecută am venit prin altă parte.

— Și de data asta de ce n-am luat-o tot pe acolo? întrebă Jack. Era încă amețit, iar Thorgil era prea slăbită ca să se ridice. Tot încerca să se proptească în șezut și cădea la loc. Văzând că Jack își revenise mai repede decât ea, se înfuriase. I-ar fi mai bine, se gândi Jack, dacă nu și-ar mai pierde răsuflarea din cauza tuturor blestemelor pe care le îngăima. Îndrăznețul izbutise să se ridice, dar tot cădea pe o parte, mormăind ca pentru sine. „Cine știe, se gândea Jack, o fi blestemând și el pe limba corbilor.” Nu părea să spună lucruri prea drăguțe, oricum.

— Pe drumul celălalt am dat de un cuib de pui de dragon. Mă gândesc că până acum s-or fi făcut mari, zise Olaf. Bău niște apă și-i dădu burduful lui Jack. A trebuit s-o scot pe Thorgil de pe pajiște, apoi să mă întorc după tine. Aproape că m-a dat gata! Uff! Am mai îmbătrânit și eu.

Jack își dorea să se întindă la pământ, dar era mult mai plăcut să stea sus și, astfel, s-o scoată pe Thorgil din sărite. Mișcă din cap, la stânga și la dreapta, ca să vadă dacă se simțea încă amețit. Mda, nu-i trecuse.

— Ce erau frunzele alea de pe pajiște?

— Roua-soarelui. Se hrănește cu gâzele pe care le prinde, zise Olaf.

— *Poftim*? *Plantele mănâncă alte făpturi*?

— Roua-soarelui, da. Poftim, aproape c-am făcut un vers. Poate că iese din mine un skald, până la urmă. În lumea noastră, frunzele de roua-soarelui sunt mici, dar în Jotunheim…

— Știu. Totul e mult mai rău, zise Jack.

— Cred c-ar trebui să rămânem aici peste zi. Așa ne putem veni în fire. Am găsit un loc printre stâncile alea care pare ușor de apărat.

Olaf se ridică și începu să strângă vreascuri.

— Sclavul ar trebui să facă treburile astea mărunte, strigă Thorgil, dar Olaf n-o băgă în seamă. Jack cercetă copacii care împrejmuiau luminișul. Erau niște pini uriași care se înălțau din ce în ce mai sus, cu acele de un verde-închis și trunchiuri atât de întunecate la culoare, încât păreau aproape negre. Era de la sine înțeles că și umbra pe care o aruncau era la fel de mohorâtă. „Mă întreb ce trăiește acolo, jos,” se gândi Jack. Auzise aceleași murmure ciudate – aproape ca niște șoapte – pe care le prinsese și de pe corabie. Își încordă auzul ca să-și dea seama ce era. Să fi fost glasuri?

Jack se ridică și se duse mai aproape de Olaf.

— N-o lăsa singură pe Thorgil, zise uriașul. E și mai neajutorată ca tine.

— Nu-i adevărat! strigă Thorgil.

După o vreme, Olaf o duse la locul de tabără pe care-l alesese, printre stânci. Era o peșteră puțin adâncă pe care uriașul o cercetase cu atenție; odată intrați, erau complet ascunși privirilor. Intrarea era aproape astupată de un copac prăbușit. Olaf scăpără o bucată de cuarț, folosindu-și lama cuțitului, și aprinse un foc micuț. Mâncară pește uscat și pâine pe care trebuia s-o ronțăi ca un șobolan. După ce termină, pe Jack începu să-l doară falca.

Cu burta plină, lui Thorgil îi reveniră puterile. Începu să-i dea lui Jack tot felul de porunci, cum se obișnuise, până ce Olaf îi spuse să termine cu asta.

— Suntem într-o misiune. Suntem cu toții egali.

— Și animalul ăla? se strâmbă ea, arătând spre Îndrăzneț.

— Nu știu ce rol va avea corbul, dar Rună a fost de părere că e important. Mie unuia, asta mi-e de ajuns.

Uriașul își întinse picioarele și încercă să se așeze mai comod. Tavanul peșterii era atât de jos încât el nu se putea ridica, deși

pentru Jack și Thorgil era mai mult decât de ajuns. Fiind miezul verii, întunericul se lăsa încet și nu dura mult.

„Poate că-i mai bine așa, se gândi Jack. Cine știe ce făpturi ies la plimbare în miez de noapte!” Se gândi la lupi și urși, apoi la alte fiare, mai ciudate, despre care auzise din poveștile Tatii: vasiliscul, manticora, dragonul. Cât era de mare un pui de dragon? Dar maică-sa?

— Am început-o cu stângul, nu? îl întrebă Jack pe Olaf.

— Așa-i cu misiunile astea. Merg mai bine sau mai rău, mormăi uriașul. Ceea ce contează este să nu renunți, chiar dacă te trezești căzând de pe o stâncă. N-ai de unde să știi ce se mai poate întâmpla până jos.

— Poate mori ca un erou și ajungi în Valhalla, adăugă Thorgil.

— Vorbiți mereu despre moarte, zise Jack, de parcă ar fi ceva în neregulă cu viața. Oricum, din ce spunea Rună, fecioarele războinice nu o duc prea bine în Valhalla. Rolul lor este să-i servească pe bărbați la masă.

— Retrage-ți cuvintele! urlă Thorgil. Nu-i adevărat! Odin iubește valkiriile!

— După părerea mea sunt numai niște slujitoare, ce-i drept, bine prețuite.

Thorgil zbieră și sări la el. Amândoi, și ea și Jack, erau slăbiți de puteri. Până la urmă, începură amândoi să gâfâie, întinși unul peste altul pe podeaua peșterii.

— Ce mai bătaie! Una mai jalnică n-am văzut niciodată, comentă Olaf.

Se duseră la culcare înainte de apusul soarelui. Toți trei își țineau cuțitele la îndemână, iar Olaf întinsese o funie la intrarea peșterii, de care să se împiedice vizitatorii neașteptați. Jack se trezi o singură dată, în bezna de scurtă durată a nopții. *Șșș*... *șșș*... *șșș*... făceau copacii de afară, deși nu era niciun pic de vânt.

•

— Aha! Ce zi frumoasă pentru o aventură! zise Olaf, ieșind din peșteră. Simt miros de gheață.

Jack se strecură afară și adulmecă aerul. Era limpede, proaspăt și-ți dădea putere. Îndrăznețul se luă după o veveriță, pe care o fugări în josul unui trunchi de copac. Ea fugea de jur împrejurul trunchiului, în timp ce corbul o ciupea de coadă. Apoi,

veverița dispăru într-o scobitură. Îndrăznețul își înfoie penele și croncăni.

— Ai dreptate. E o dimineață foarte plăcută, încuviință Jack. Thorgil unde e?

Războinica era încă încovrigată lângă foc. Se uita urât și la Jack și la Olaf, și nu se prea grăbi să se ridice din culcuș.

— Noi o să căutam de-ale gurii, propuse Olaf. Iar tu poți face focul.

Își luă pe umăr arcul și săgețile și o porni cu pași mari, cu Jack după el. Jack era fericit să plece de lângă fata cea posomorâtă. Dacă-l mai făcea o dată sclav, presimțea că o să se lase cu niște bătăi crunte.

Pădurea, în bătaia soarelui de dimineață, părea un loc vesel. Razele pătrundeau printre copaci și cădeau pe peticele de mușchi cu flori aurii, pe petalele violetelor și ale orhideelor cu pete roz. Mai erau și alte plante, pe care Jack nu le cunoștea, și niște fluturi mari – *foarte* mari – care pluteau de la o corolă la alta.

— Este și pe aici ceva… Ăăă… primejdios? întrebă Jack.

— Pe-aici trebuie să fii mereu cu grijă, răspunse Olaf, dar din câte știu eu, pădurea asta e un loc destul de lipsit de primejdii. Este o vale bine apărată și mai călduroasă decât alte locuri din Jotunheim. Dincolo de ea o să găsim stânci și gheață, așa că, atât cât mai putem, ar trebui să ne simțim cât mai bine.

Ajunseră la o movilă, alcătuită din bușteni prăvăliți, printre care crescuseră tot felul de buruieni. Dintr-odată se auzi un tril ascuțit și jalnic, apoi un fel de „pac-pac-pac” și niște pași grăbiți și furișați. Speriat de moarte, Jack era cât pe aci să intre într-un copac.

— Ai auzit? șopti Olaf. O potârniche. E plină pădurea asta de ele.

„O potârniche”, se gândi Jack, încercând să-și liniștească bătăile inimii. O pasăre și nimic mai mult. Cam cât o găină. Mă rog, cât o găină din Jotunheim, își dădu el seama, o clipă mai târziu. Potârnichea își luă zborul, cu un zgomot puternic din aripi. Avea trei picioare în lungime, și aripile late ca într-un vis urât. Dintr-o săgeată Olaf o culcă la pământ.

Uriașul o luă de jos și i-o puse lui Jack pe umeri, apoi porni mai departe, în căutarea altor păsări. Potârnichea atârna cam cât un miel. Ghearele i se prinseseră în inelul de fier și-l zgâriau

pe gât, dar el nu îndrăznea să se oprească. Olaf mergea repede înainte, iar băiatul se gândi că era mai bine să se aleagă cu câteva zgârieturi decât să se piardă.

Văzu niște ciuperci uriașe care creșteau pe trunchiul unui copac. Erau foarte albe și strălucitoare, iar Jack văzu un vierme cu pete vineții, hrănindu-se cu ele. O altă potârniche își luă deodată zborul dintre ierburi, iar Olaf o doborî.

— Cred că ajunge, mormăi el, luând pe umeri trupul păsării. Eu mănânc una, iar tu cu Thorgil pe cealaltă. Hai pe aici. Să-ți arăt ceva interesant.

O luară în susul unei pante abrupte, unde nu mai erau copaci, iar sub picioarele lor era numai piatră goală. Jack zări o vale uriașă, în formă de U, pe fundul căreia șerpuia un râu. Într-un loc, chiar dedesubtul culmii pe care se aflau, câteva trunchiuri prăbușite de copaci alcătuiseră un soi de stăvilar, așa că râul se împărțea în mai multe pârâiașe, ca să poată răzbate. Un elan – un animal superb, cu coarne uriașe – ieși din desiș și o luă ușor în susul râului.

— Înăuntru este o văgăună, explică Olaf. Acolo se ascund elanii, când coboară până aici ca să caute mușchi. O s-o folosim și noi mâine, înainte s-o luăm pe cursul râului, spre miazănoapte.

Stâncile din vale erau de un albastru închis, vârstate ici și colo cu petice de zăpadă. La capătul văii se afla uriașul munte de gheață.

„De ce se ascund elanii?” se întrebă Jack. Ținutul era atât de pustiu și mohorât încât ai fi zis că un dușman se putea zări de la o mare distanță, înainte să fie vreo primejdie.

— Hai să ne odihnim puțin, zise Olaf, iar Jack se simți recunoscător să lase puțin potârnichea de pe umeri. Sunt neobișnuit de obosit, recunoscu uriașul. Ținutul Jotunheim este un loc neprietenos pentru oameni și poate că de-asta simt ce simt. Dar mă cam îngrijorează.

„Olaf obosit?” se miră Jack. Pesemne că uriașul voia să spună că nu mai putea scoate din rădăcini decât un copac, în loc de doi. Cel puțin așa nădăjduia Jack. Gândul de a se întâlni cu trolii, lipsit de puterea lui Olaf, era într-adevăr neliniștitor.

După o vreme, băiatul zări ceva care se desprindea de pe o culme aflată la mare distanță și venea plutind leneș pe deasupra cursului râului. Avea aripi aurii, strălucitoare, și o

coadă lungă ca un bici care flutura încoace și încolo, în timp ce fiara se ghida după curenții din aer.

— Asta este ceea ce cred eu că este? șopti Jack.

— Un dragon, zise Olaf cu voce scăzută. Este femela pe care am luat-o ca model pentru a sculpta prova corăbiei lui Ivar.

— Tu ai construit-o?

— A fost o mare cinste. Ivar era un rege mare, înainte să pice în ghearele lui Frith.

Elanul ridică ochii, văzu primejdia, și o luă la galop, căutând adăpost. Femela de dragon își strânse aripile și se lăsă în picaj, clătinându-se de pe o parte pe alta în timp ce câștiga tot mai multă viteză. Prinse elanul, își deschise aripile cu o străfulgerare aurie și se înălță într-un arc mare de cerc, care o aduse în apropierea locului în care poposiseră Jack și Olaf. Jack dădu să fugă, dar uriașul îl ținu bine.

— Uită-te în ochii ei!

Jack văzu capul uriaș, acoperit de solzi, al dragonului, răsucindu-se și privindu-i, în timp ce trecea pe lângă ei. Ochii i se deschiseră largi, iar băiatul văzu o flacără aprinzându-se în adâncurile lor. Apoi fiara se îndepărtă, apucând-o spre culmea cea îndepărtată, cu elanul care mugea disperat în ghearele ei.

Olaf oftă:

— Nu multă lume a văzut așa ceva și a scăpat cu viață!

Jack tremura din tot trupul. Auzise de dragoni de la Tata și de la Bard, dar nu avusese de unde să ghicească ce ființe înspăimântătoare și mărețe erau de fapt.

— E bine că s-a ospătat, observă Olaf. Dragonii ies la vânătoare în fiecare săptămână, dar în restul timpului dorm. Seamănă bine cu pisicile.

— O s-să m-mai înt-tâlnim-m ș-și alț-ții? întrebă Jack.

— Nu, pe unde trecem noi, nu, zise Olaf vesel. Când puii cresc, mama îi alungă din cuib. Asta-i valea ei. Pesemne că acum are și un cuib pe acolo pe undeva. În general, puii nu scapă mulți cu viață. Se omoară unul pe altul în luptă.

Uriașul zâmbi, privind peisajul. Astăzi era la cârmă Olaf cel bun. Părea atât de destins, încât Jack riscă să pună o întrebare.

— De ce Thorgil mă urăște atât de mult? întrebă el.

— Te urăște pentru că așa-i e firea, răspunse războinicul, și pentru că a fost și ea sclavă, cândva.

— *Thorgil* – sclavă?

— Să știi, băiete, că n-am de gând să-ți dau pe mână o armă cu care s-o rănești. Dacă scapi vreo vorbă despre asta, îți rup gâtul.

Amenințările lui Olaf nu erau niciodată vorbe în vânt. Jack încuviință din cap cu foarte mult respect.

— Copilul născut de o sclavă este și el sclav. Thorgrim nu a apucat s-o elibereze.

— Și-atunci…? întrebă Jack.

— Regele Ivar pornise la război împotriva regelui Sigurd Ochi-de- Șarpe. Thorgrim și cu mine, ca niște adevărați berserkeri, eram în prima linie de bătaie. Ce mai bărbat! În privința curajului, mă făcea și pe mine de rușine. Dar de asta să nu pomenești în poemele mele, te rog.

— Firește că nu, zise Jack.

— Thorgrim era mai nerăbdător să se lupte ca oricare altul. Dădea cu toporul în stânga și-n dreapta și străpungea uite-așa scuturile dușmanilor – buf, buf, buf – unul după altul. Parcă-l văd, deși și eu, în timpul ăsta, sfărâmam niște țeste, la rândul meu. Dar Thorgrim s-a trezit înconjurat. Până să ajungem la el, regele Ivar și cu mine, fusese rănit de moarte. A cerut să fie înmormântat ca un erou, iar Ivar a încuviințat pe dată. A cerut să i se aducă și jertfele cuvenite. Asta însemna că Allyson trebuia să-l însoțească pe drumul spre lumea de apoi, iar Thorgrim a mai cerut și un cal și un câine de mare preț.

— Pricep, zise Jack, care se simțea scârbit de un asemenea tablou. Ce fire din cale afară de egoistă putea să ceară ca o femeie nevinovată și niște animale credincioase să fie măcelărite la un loc cu el? Era ceva monstruos. Jack simți că-i revin toate sentimentele de ură la adresa oamenilor de la Miazănoapte.

— „Cu Thorgil cum rămâne?” l-am întrebat eu, zise Olaf. „Cine?” a zis el. Thorgrim uitase că mai avea și un copil. „Fata lui Allyson” am spus eu. „Te rog, dă-mi-o mie, ca să-mi amintească de tine”. Vezi tu, mă temeam că o să ceară să fie și ea omorâtă. „Aha, sclava”, a spus el. „Poți s-o iei, și ia și una din săbiile mele – nu cea mai bună, a doua”. I-am dus trupul acasă și a avut parte de o înmormântare superbă, continuă Olaf, cu ochii umezindu-i-se la acest gând. I-am dus corabia în cimitir și am umplut-o până la vârf cu lucrurile care-i plăceau lui – vin, arme, blănuri – am așezat trupul lui Allyson lângă el, și trupurile

armăsarului și câinelui la picioare. Regele Ivar i-a dăruit cățeaua care o salvase pe Thorgil, lucru care mi s-a părut foarte frumos. Apoi am dat foc la toate astea și i-am trimis spiritul în Valhalla.

„Ce poveste cu totul și cu totul și cu totul scârboasă”, se gândi Jack. Lui Thorgrim nu-i ajunsese că-i răpise lui Thorgil mama. Mai trebuise să ceară și o altă făptură, singura care-i arătase copilei puțină afecțiune. Apoi își azvârlise fata cât colo, ca pe o gheată veche. O vreme, Jack nu îndrăzni să scoată vreun cuvânt. Se temea să nu spună ceva urât, care să-l readucă la suprafață pe Olaf cel rău.

Mai jos de locul unde stăteau ei apăruseră mai mulți elani, care căutau de mâncare. Erau în siguranță, deși n-o știau. Își tot ridicau privirile și păreau foarte speriați. Poate că simțeau miros de sânge.

— Am eliberat-o de îndată pe Thorgil, zise Olaf, rupând tăcerea. Asta se întâmpla acum trei ani, așa că ea își amintește bine cum este să fii sclav.

Jack își pipăi inelul de fier din jurul gâtului și zgârieturile lăsate de ghearele potârnichii.

— Trebuia să-ți scoatem asta înainte să plecăm, zise Olaf, observându-l. I-am spus lui Nădragi-Jegoși să ți-l pună ca mijloc de apărare.

Jack îl privi surprins.

— Ești skald. Dacă erai liber, Ivar avea dreptul să-ți dea orice poruncă. Însă pentru a lua un sclav în palatul său, trebuia să discute cu mine. Că veni vorba, să știi că niciodată nu am avut intenția să te pun să cureți cocina. La asta s-a gândit Rât-de-Porc.

— Nu știam că ai aflat despre asta, zise Jack.

— A, Heide are metodele ei prin care află tot ce vrea să știe. Dacă mi te-ai fi plâns, i-aș fi omorât pe toți sclavii care luaseră parte. Cum n-ai făcut-o, i-am lăsat în pace. Ai făcut o faptă foarte onorabilă, că nu te-ai răzbunat pe niște oameni mai prejos de tine.

Olaf se ridică, îl ajută pe Jack să-și ridice potârnichea și o luă și el pe a lui. O porni la drum, fără să se uite în urmă ca să vadă dacă băiatul venea după el.

Lauda lui Olaf îl umplu pe Jack de o fericire aproape caraghioasă. *Oameni mai prejos*. Asta voia să însemne că el, Jack, era *mai presus*. Uriașul nu-l considera sclav. Pentru prima

dată, băiatul se gândi cu entuziasm la misiunea sa. Erau trei războinici plecați într-o aventură măreață și glorioasă. Erau egali. Iar faima lor nu va muri nicicând.

• Capitolul 27 •

MOVILA

Pe drumul de întoarcere, Olaf găsi o altă potârniche, așa că acum aveau mai multă carne decât le trebuia. Pentru a le putea coace pe toate, el făcu încă un foc în luminișul plin de iarbă.

— Nu e bine să miroasă a mâncare prea aproape de locul în care dormi, zise el, fără să le explice mai mult.

Jack jumuli cele trei păsări uriașe, în timp ce Olaf ascuțea țepușe și cioplea suporturi în formă de Y pentru a le pune la fript. Thorgil nu făcea nimic. După ce Jack terminase de jumulit o pasăre, Olaf i-o aruncă lui Thorgil.

— Curăț-o, îi spuse el.

— Eu nu fac munci de sclav, zise fata, în bătaie de joc. Olaf o luă de o gleznă și o ținu cu capul în jos.

— Până acum n-ai mai fost în nicio misiune, așa că nu știi regulile, îi explică el, în timp ce ea se chinuia să se elibereze. Toți membrii se ocupă de toate muncile, oricât ar fi de josnice. Până și Thor gătește, când tovarășii săi sunt ocupați. Ai înțeles?

Chipul lui Thorgil se înroșise din cauza sângelui care i se urcase la cap.

— Da, gâfâi ea.

Uriașul o lăsă jos. Plină de furie, ea curăță potârnichea, împroșcându-și pe haine sânge și măruntaie.

— Ei, asta Thor *nu* ar face, remarcă Olaf, anume să atragă lupii mirosind tot a potârniche.

Fata continuă să lucreze furioasă. În cele din urmă, toate cele trei păsări se frigeau la foc. Jack se duse să se spele într-un pârâu și, ceva mai târziu, Olaf făcu la fel. Nu și Thorgil. Era hotărâtă să le facă necazuri, așa că pe măsură ce trecea timpul începu să miroasă a carne de vânat. Totuși, se ospătară de minune. Olaf umpluse păsările cu usturoi sălbatic. Carne era din belșug pentru toți, chiar și pentru Îndrăzneț, care ciuguli resturile de pe oase.

După ce terminară, Olaf puse bucățile care rămăseseră într-o desagă, iar Jack se cățără într-un copac și o atârnă sus, mult

deasupra pământului. Apoi se duseră în peșteră și Olaf desenă în praful de pe jos o tablă pentru Lupii și oile. În loc de pioni, folosiră boabe de ienupăr. Thorgil câștigă de mai multe ori, izbucni în urale puternice și spuse că era ușor să învingă niște adversari așa de nătângi. Thorgil nu știa nici să câștige, nici să piardă.

Se treziră din pricina unor trosnete puternice. Undeva, departe, cineva rupea crengile dintr-un copac. Olaf își scoase sabia din teacă.

— Ce-i asta? șopti Thorgil.

Uriașul îi făcu semn să tacă. Afară, pădurea era cufundată în beznă. Jack se gândi că focul lor, din care acum nu mai rămăseseră decât niște tăciuni, putea încă să atragă atenția, mai ales pe întuneric. Totuși, copacul prăbușit care bloca intrarea putea să-i apere. Jack avea și el cuțitul la îndemână, și mai luă și un pumn de nisip de pe podeaua peșterii, pentru ca, dacă ar fi intrat cineva, să i-l arunce în ochi.

Zgomotele se mai auziră încă ceva timp, apoi încetară și se lăsă o liniște deplină. Odată cu zorii, pădurea începu să se lumineze; când începură să deslușească împrejurimile, stinseră focul și plecară. Mergeau repede, de-a lungul unei cărărui care străbătea pădurea, plină de umbre albastre. Cărarea șerpuia și cobora încet, până ce ajunse în valea în formă de U pe care Jack o văzuse în ziua precedentă.

Cerul se limpezi. În fața lor se aflau stânci goale și sumbre, iar dinspre muntele acoperit cu gheață bătea un vânt rece. Totuși, razele de soare înveseleau puțin atmosfera. Jack era bucuros să nu mai fie înconjurat de copacii printre care se putea ascunde cu ușurință un dușman. Îndrăznețul, cuibărit pe umărul lui, croncănea încetișor ca și cum și el s-ar fi simțit ușurat să se afle într-un loc deschis.

— Cine făcea zgomotele alea? își repetă Thorgil întrebarea.

— Cineva căruia îi place potârnichea friptă, zise Olaf.

Jack își dădu seama că nu se întorseseră la locul în care ascunseseră mâncarea. Începu să se neliniștească. Urcase desaga cu carne de potârniche cât putuse de sus. Făptura care o găsise fusese prea mare ca să poată coborî pur și simplu printre crengi, așa că trebuise să le rupă – unde mai pui că erau și niște crengi foarte solide.

Olaf îi conduse de-a lungul văii. Vântul li se strecura pe sub veșminte, iar de pe jos se înălța o pulbere fină care-l făcu pe Jack să lăcrimeze. Schimbarea de temperatură era uimitoare. În pădure fusese cald, ca vara. Aici, în schimb, era un loc din care iarna nu pleca niciodată. În locurile în care soarele nu putea ajunge sclipeau petice de gheață, iar ici și colo se vedeau câmpuri întregi de zăpadă. Privind spre munte, Jack văzu din ce în ce mai puțină piatră și din ce în ce mai multă zăpadă, până ce tot drumul spre inima ținutului Jotunheim era acoperit cu o pătură albă, neîntreruptă.

Ajunseră la un loc unde erau o mulțime de copaci doborâți. Jack privi în urmă, căutând înălțimea de unde el și cu Olaf văzuseră dragonul. Pădurea înainta până la marginea stâncii și fără îndoială că, de-a lungul anilor, sute de copaci căzuseră peste margine și ajunseseră aici jos. Așa se alcătuise o grămadă destul de mare de bușteni, crengi, mușchi uscat și vreascuri. În față se auzea clipocitul apei.

— Ăsta-i ultimul loc adăpostit, înainte să ajungem la munte, zise Olaf. Ar trebui să ne odihnim puțin, iar tu, Thorgil, să te speli și să-ți cureți hainele.

— Dar e ger! strigă ea.

— Dacă te-ai fi spălat în pădure, nu ți s-ar fi părut așa de rău, spuse uriașul. Necazurile de azi-noapte au fost un semnal de alarmă. Este ceva acolo, o făptură flămândă, și mulțumită ție n-o să-i vină greu să se țină pe urmele noastre.

Mirosul lui Thorgil se putea simți până la intrarea în palatul Reginei Muntelui, se gândi Jack. Peste noapte, sângele și măruntaiele de potârniche începuseră să se strice. Habar n-avea cum de putea Thorgil să suporte duhoarea, dar pesemne că, în mintea ei sucită, ea credea că asta era o dovadă de tărie sufletească. De-abia aștepta s-o audă țipând de frig, odată intrată în apa râului.

Olaf îi conduse înăuntrul pâlcului întortocheat de copaci, dar Îndrăznețul refuză să intre. Printr-o trecătoare șerpuită ajunseră la o văgăună care aducea cu o peșteră. Râul cel întunecat trecea prin mijlocul ei, acoperit de o boltă de trunchiuri și crengi. Jack se uită neliniștit în sus. Putea vedea petice de cer și i se părea că nu mai era mult până ce toți buștenii să se prăvălească la pământ. Dar Olaf le spuse că văgăuna se afla acolo de mulți ani. Podeaua sa era acoperită cu un strat gros de ace de pin, iar

Jack văzu și locurile în care stătuseră animalele. Peste tot se simțea un miros slab, cam ca într-un grajd.

Aici era puțin mai cald, dar nu foarte, se gândi Jack, fericit, în timp ce el și Olaf se întoarseră cu spatele, pentru ca Thorgil să se poată spăla. Jack o auzi gâfâind și apoi blestemând de zor, când împroșca apa. Apoi o auzi curățându-și hainele, cu niște bucăți umede de mușchi.

— Gata, puteți să vă întoarceți, strigă ea. Încă nu mirosea prea bine, dar era suportabilă.

— Ai idee ce animal e pe urmele noastre? întrebă Jack.

— Poate că nu-i nimic, zise Olaf. Dacă avem noroc, îi e mult prea frică de dragon și nu va ieși din ascunzătoare.

— *Dragon*! strigă Thorgil.

— Mai încet. Jack și cu mine am văzut unul ieri.

— *Și de ce nu mi-ați spus*?

— Nu erai prea vorbăreață, zise Olaf. Oricum, acum dragonul are burta plină de carne de elan. N-o să mai iasă cel puțin o săptămână la vânătoare, dar făptura din pădure nu știe asta.

— Ce făptură? insistă Jack.

— Dacă aș ști, ți-aș spune, zise Olaf supărat. O să ne odihnim puțin aici, apoi îi dăm bătaie. O să ne ia trei zile să ajungem la palatul Reginei Muntelui. Pare aproape, dar ultima bucată e alunecoasă și greu de străbătut.

Olaf curăță acele de pin și le desenă pe jos drumul pe care urma s-o apuce. Era destul de drept: se țineau după cursul râului până la locul din care izvora, la poalele muntelui. Dacă până atunci nu se întâlneau cu niciun trol, aveau să urce până găseau unul.

— Jotunii patrulează cu regularitate prin ținuturile lor, zise Olaf. Când sunt prin apropiere îți poți da seama cu ușurință pentru că – nu știu cum să vă spun exact – simți cum ceva te gâdilă în minte. Ca o șoaptă.

— Șoaptă? zise Jack. Aud tot felul de șoapte de când am sosit aici.

— Interesant. Eu n-am auzit nimic, zise uriașul. Poate că tu simți mai multe lucruri pentru că ești skald.

— Sau poate pentru că-i vrăjitor, zise Thorgil.

— Am tot vrut să întreb, zise Jack. De unde știm noi că trolii n-au să ne atace încă din clipa în care ne zăresc?

— Mai întâi vor fi curioși pentru că nu căutăm să ne ascundem. Înainte să încerce să ne spargă capetele, ne vor întreba ce căutăm pe aici. Așa o să avem răgaz să le arătăm piesa de șah, zise Olaf, încântat de strategia sa.

— Ești sigur că așa vor face? întrebă Jack.

— Destul de sigur.

— Am compus un poem, îi anunță deodată Thorgil.

Se întoarseră s-o privească. Ea se ridică și se înclină, ca și cum se aflau într-un palat măreț și nu într-o văgăună bătută de vânturi.

Ascultați-mă, cu toții, să vă povestesc
Despre Olaf, care știe să se bată, să cânte, să navigheze
Să cioplească lemnul și să joace Lupi și oi
(*Deși nu prea câștigă*).
(*Eu sunt mai bună*.)
Totuși și Olaf se pricepe la multe
Și cu toții credem că el e grozav.

— Mai bine am porni la drum, zise Olaf. Avem mult de mers până la căderea nopții.

— Nu-ți place poemul meu? întrebă Thorgil.

Olaf oftă.

— Thorgil, las-o moartă. Oricât te-ai întinde, n-o să ajungi la șapte picioare în înălțime, și oricât de repede ți-ai flutura brațele, n-o să poți zbura. Unele lucruri nu sunt să fie. Fetele nu se pricep la poezie.

— *Eu da*! *Mă pricep la toate, mai bine ca Jack*! strigă ea.

— Mai încet. Ești mai pricepută în luptă, dar ca skald n-ai să-l întreci niciodată.

— *Te urăsc*! urlă ea.

Deodată, un strigăt scos de Îndrăzneț îi făcu să le înghețe sângele în vine. Croncănind tare, corbul zbura de jur împrejurul acoperișului văgăunei – Jack îl vedea prin spațiile goale dintre crengi. Ceva din strigătele lui îi făcu pe toți să-și scoată armele. Acoperișul de deasupra lor tremură, când ceva greu se urcă pe el.

• Capitolul 28 •

FAIMA

— Ce-i asta? șopti Thorgil.

— Nu știu, răspunse Olaf, tot în șoaptă, pipăind tavanul văgăunii și ținându-și sabia la îndemână, ca să poată străpunge dușmanul prin crăpăturile dintre trunchiuri. Acestea scârțâiră și se deplasară ușor.

— N-ar fi mai bine să ieșim? întrebă Jack.

— Poate că ne e mai bine să rămânem înăuntru. Putem să-i ținem piept la intrare.

Văzură o labă uriașă și păroasă pătrunzând printr-o crăpătură. Olaf o împunse cu sabia. Animalul țipă și încercă să-și recapete echilibrul, scrijelind trunchiurile cu ghearele sale negre. Fața lui Jack fu împroșcată cu sânge.

Îndrăznețul trecu în zbor prin dreptul altei deschizături. Monstrul urlă și se clătină înainte și înapoi, făcând să cadă peste ei o ploaie de crengi și de ace de pin. Thorgil ridică ochii spre tavan cu o expresie de bucurie sălbatică pe chip.

— Dacă pică tavanul nu mai avem nicio șansă, îi îmboldi Jack.

Se auzi un nou urlet, în timp ce Îndrăznețul trecea iarăși prin dreptul lor.

— Cred că pasărea îl *atacă*, spuse Olaf, uimit.

— Ne dă o șansă să scăpăm, zise Jack; Olaf și Thorgil se întoarseră cu fața la el.

— Fuga e bună pentru niște sclavi lași, îl batjocori Thorgil.

— Da, pentru că un idiot preferă să se lase ucis în luptă, zise Jack. Chestia aia e prea mare pentru noi trei la un loc.

— N-am fugit niciodată din luptă, niciodată, mormăi uriașul. Sunt berserker și mă trag dintr-un neam măreț de berserkeri. N-o să-mi fac fiii de rușine.

— Fiii tăi nu vor afla nimic, dacă murim cu toții! strigă Jack.

— O să le spui chiar tu. Îți dau voie să fugi. O să te întorci și o să compui un poem despre mine, povestind cum mi-am întâmpinat cu bucurie soarta.

— Poți să compui unul și pentru mine, zise Thorgil, cu glas pițigăiat, așa cum i se întâmpla de obicei când se entuziasma.

— Dar misiunea? Cum o să mai găsim fântâna lui Mimir? Cum o s-o mai salvăm pe Lucy?

Jack nu mai avea aproape nicio nădejde să pătrundă prin carapacea de prostie a lui Olaf. În tot acest timp, animalul trecea încoace și încolo pe deasupra văgăunii, pesemne urmărindu-l pe Îndrăzneț, care continua să croncăne puternic și să-l atace. Buștenii trosneau și pe jos cădea o ploaie de așchii.

Olaf scoase flaconul cu capul de lup.

— Ah, *nu*! strigă Jack. Nu-i momentul să-ți pierzi mințile! Trebuie să scapi cu viață ca s-o salvezi pe Lucy!

Dar uriașul nu-l băgă în seamă. El bău aproape toată licoarea și-i dădu lui Thorgil ce mai rămăsese. Mirosul puternic al fierturii lupului îl făcu pe Jack să se încordeze din tot trupul, neliniștit. Îi venea s-o ia la fugă – dar nici el nu știa dacă avea de gând să fugă de primejdie sau să-i iasă în întâmpinare. Olaf începu să respire greu, iar Thorgil să gâfâie. Pupilele fetei se măriră. Amândoi scânciră.

— Judecând după laba pe care am văzut-o, cred că este un urs de-al trolilor, zise Olaf. Glasul îi răsuna aproape ca un mârâit, semn că mirtul de mlaștină își făcea efectul. În afară de dragoni, astea sunt fiarele cele mai primejdioase care există. Nu cred că vom scăpa cu viață din luptă.

— Vom avea parte de o moarte măreață care va fi proslăvită până în vecii vecilor, zise Thorgil.

— Faima nu moare nicicând, zise uriașul.

— Faima nu moare nicicând, încuviință ea, părând cu totul amețită.

— De ce vreți cu toții să muriți? strigă Jack. E rău să fii în viață?

Olaf și Thorgil gâfâiau ca niște câini, cu limbile atârnându-le printre dinți. Deodată, amândoi scoaseră un urlet și se năpustiră prin trecătoare, lovindu-se de pereți la fiecare cotitură. Fața și brațele lui Thorgil erau zgâriate de crengi. Tunica i se găurise, dar ea nu se opri nici măcar o clipă. Olaf mugi. Din gură îi curgeau șuvoaie de salivă.

Jack alergă după ei, cu ceva mai multă grijă. Până când ajunse afară, cei doi deja se cățărau pe tavanul văgăunii, sărind

din buștean în buștean. Olaf păși apăsat și făcu o bucată din tavan să se prăbușească.

— Întoarceți-vă! zbieră Jack, fără niciun folos – putea la fel de bine să încerce să oprească o avalanșă. Cei doi războinici scoaseră un strigăt de luptă – glasul lui Olaf răsuna ca un tunet, iar Thorgil zbiera ca o pisică jupuită. Acum, Jack văzu și dușmanul, înălțându-se la capătul celălalt al văgăunii.

Era într-adevăr un urs, dar mai mare decât și-ar fi închipuit vreodată Jack. Era cel puțin de două ori cât ursul dansator pe care-l văzuse la iarmaroc. Și avea o culoare superbă, galben-aurie. Animalul se ridică pe labele din spate și se mișcă puțin într-o parte, adulmecând aerul. Își ținea ghearele lungi și negre pregătite de atac. Dacă existase vreodată un urs berserker, ăsta era!

Pe lângă el, Îndrăznețul, care-i tot dădea târcoale, părea o gâză. Fiara avea o labă însângerată și un ochi spart; pesemne că asta era opera corbului. Jack se simți oarecum încurajat.

Apoi se întâmplară trei lucruri deodată. Ursul uriaș se întinse și reuși să lovească una din aripile Îndrăznețului, aruncându-l mult dincolo de văgăună, în noroi. Thorgil, grăbindu-se să sară peste bușteni, puse un pas greșit și căzu prinzându-și un picior într-o crăpătură. Ea scoase un țipăt și lăsă să-i cadă sabia din mână. Încercă să se ridice, dar nu izbuti. Jack se grăbi s-o salveze.

Ursul se lăsă în patru labe și se năpusti spre Olaf. Cei doi se întâlniră cu un zgomot puternic. Olaf lovea cu sabia în stânga și-n dreapta. Ursul dădea cu ghearele și încerca să-l muște. De la bun început se văzuse că omul nu avea nicio șansă. Chiar și așa, fără un ochi, și cu o labă rănită, fiara era de două ori cât el. Îl înconjurase cu labele din față și-i sfâșia spatele și umerii.

Cei doi se rostogoliră pe tavanul văgăunii. Apoi, cu un zgomot ca de tunet, grămada de bușteni se prăbuși. Partea din mijloc căzu înăuntru. Buștenii din margini, eliberați, căzură într-o parte. Unul din ei trecu foarte aproape de capul lui Jack, care se feri și continuă să urce. Mormanul de lemne își schimbase cu totul înfățișarea; peste tot apăreau crăpături, care apoi se închideau, pe măsură ce întreaga construcție se deplasa. Gaura în care alunecase piciorul lui Thorgil se căscă, apoi se închise, astupată de un trunchi uriaș.

Totuși, Jack reușise s-o tragă afară. Nici el nu știuse că are atâta forță. O trase în sus, se împletici peste movila care continua să se miște, apoi, fără să se gândească, se năpusti în vale. O lăsă pe Thorgil să cadă la pământ și se prăbuși în genunchi, gâfâind din cauza efortului.

Fata era albă la față de durere, dar nu scotea niciun sunet, ci privea drept înainte, în stare de șoc. Și Jack era năucit. Se întâmplase totul atât de repede. Îl pierduse pe Îndrăzneț, pe Olaf, și poate și pe Thorgil, despre care nu știa cât era de grav rănită.

După o lungă vreme își reveni îndeajuns pentru a se putea uita la piciorul ei; acesta era sucit. Nu se vedea nicio altă rană.

— Mă auzi? o întrebă el pe Thorgil.

Ea încuviință.

— O să te las aici câteva clipe. Trebuie să mă duc să-l caut pe Olaf. Te descurci, da?

Ea dădu din cap că da, cu ochii plini de lacrimi. Jack alergă îndărăt spre mormanul de lemne. Intrarea în văgăună se surpase. Se cățără sus, rămânând nemișcat atunci când construcția păru că reîncepe să se miște. Ajunse în vârf și privi în jos.

În mijloc era o grămadă de așchii de lemn. De-o parte zăcea ursul cel uriaș, cu capul sfărâmat de un buștean. Olaf era de cealaltă parte. Sângera din mai multe locuri. Avea brațele rupte și niște răni foarte adânci pe umeri și pe piept. Dar era încă viu. Ridică mâna, în semn de salut.

Jack coborî. Măcar această parte părea stabilă. Văgăuna se umpluse, iar buștenii nu mai aveau unde să cadă.

— Mă auzi? întrebă el.

— Aud, răspunse Olaf. Vorbea cu glasul spart și hârâit, ceea ce-l făcu pe Jack să-și dea seama că probabil avea și alte răni, care nu se vedeau. Ce-i cu Thorgil? întrebă uriașul, cu multă greutate.

— Și-a sucit glezna. Doar atât, din câte pot să-mi dau seama.

— Ursul?

— A murit.

— Bun, zise Olaf.

— Rună mi-a dat un leac împotriva durerii, zise Jack. Ți-l las și mă întorc la corabie.

— Degeaba, zise uriașul.

— Nu, nu-i degeaba. Rună știe meșteșugul vindecării. O să te ducă Eric Drăgălașul și Eric Nechibzuitul.

— Sunt pe moarte, șopti Olaf, iar Jack își dădu seama că așa și era. Avea pur și simplu prea multe răni. Până să ajungă el la corabie – admițând că reușea să străbată pajiștea otrăvitoare – ar fi fost prea târziu.

— Măcar dă-mi voie să-ți dau niște suc de mac.

— Da, dă-mi puțin, zise Olaf. Așa o să pot aștepta... până ce reușește și Thorgil să ajungă.

Plângând, Jack îi dădu flaconul. Bărbatul înghiți câteva picături și-i făcu semn băiatului să plece.

Jack se grăbi spre locul în care se afla Thorgil, dar pe drum îl văzu pe Îndrăzneț zăcând în noroi. Pasărea flutura din aripa nevătămată și încerca să se ridice.

— Îndrăznețule! strigă Jack.

Cu multă blândețe, el ridică pasărea de jos și observă că, deși avea o aripă ruptă, nu pățise nimic mai grav, ci aterizase pe moale, în noroi.

— N-o să te părăsesc, promise Jack.

Se întoarse și o găsi pe Thorgil încercând și ea să se ridice; numai că rana ei era ceva mai gravă.

— Știu cum i-au tratat călugării piciorul Tatii, zise el. Pot să-ți leg glezna foarte strâns cu niște bețe. O să te doară, dar osul o să se-ndrepte. Necazul cu piciorul Tatii a fost că l-au lăsat până ce-a fost prea târziu.

Continuă să vorbească, în primul rând pentru a se liniști, în timp ce aduna bețișoare și rupea fâșii de pânză din pelerină.

— Acum o să mă grăbesc un pic, dar o să fac o treabă mai bună ceva mai târziu. Olaf vrea să te vadă. Trebuie să ne mișcăm repede.

Auzind de Olaf, Thorgil dădu pentru prima oară semne de viață.

— E pe moarte, zise băiatul, cu glasul întretăiat de lacrimi, dar a omorât ursul.

Tremurând din toate încheieturile, el legă strâns glezna fetei și o ajută să se ridice. Ea gemu și se lipi de el, țopăind pe piciorul sănătos. La fiecare pas, scotea un geamăt ușor de durere. Pentru Jack, drumul era foarte dificil, pentru că-l ducea și pe Îndrăzneț, într-o desagă atârnată de gât. Încet-încet ajunseră înapoi. Ultima parte a drumului se dovedi mai ușoară, căci

Thorgil se putea folosi de brațe pentru a se cățăra în vârful mormanului de lemne. Jack se minună de cât era de tăcută. În locul ei, el ar fi izbucnit în plâns. Probabil că glezna sucită o durea îngrozitor.

Ajunseră la scobitura din mijloc și coborâră în ea. Olaf le zâmbi slab.

— Thorgil, fiică a lui Olaf, zise el.

— P-poftim? zise Thorgil.

— Te-am numit fiica mea, răspunse el; pesemne că leacul împotriva durerii îl ajuta să vorbească mai ușor. Le-am spus asta lui Skakki și lui Heide, înainte să plec.

— D-dar eu n-nu vreau s-să trăiesc fără tine, plânse ea.

— Așa-mi arăți recunoștință? Odin mă cheamă la el. Deja zăresc Valkiriile care mă așteaptă în vârful dealului.

— Fără tine am să mor! O să fiu și eu jertfită ca mama!

— Nu! tună Olaf, începând apoi să tușească și împroșcându-și barba cu sânge. Nu, adăugă el, cu glasul ceva mai blând. Nu pentru asta te-am salvat de Thorgrim. Ai făcut față luptei în mod onorabil. Trebuie să mergi mai departe. Misiunea ta nu s-a sfârșit.

— D-dar eu v-vreau să mor.

— Păi, n-ai cum. Nimeni nu moare dintr-o gleznă sucită.

Thorgil izbucni în suspine și începu să-și brăzdeze chipul cu unghiile, până ce Jack îi dădu mâinile la o parte.

— Jack, tu trebuie să duci piesa de șah Reginei Muntelui, zise Olaf. Este în punga mea. Piatra soarelui e pentru Skakki, iar ciocanul lui Thor pentru tine, Thorgil, fiică a inimii mele.

Jack găsi toate cele trei obiecte. Ultimul era un talisman de argint, așa cum purtau mulți dintre oamenii de la Miazănoapte.

O vreme, Olaf rămase tăcut, respirând din greu. Jack îi propuse să mai bea din leacul împotriva durerii, dar el refuză.

— Ea are mai multă nevoie, zise uriașul, arătând spre Thorgil.

Pe măsură ce trecea timpul, soarele se deplasa pe linia orizontului. Urmau vreo patru ore de întuneric. Olaf, din ce în ce mai slăbit, continua să-i vorbească lui Thorgil. Jack îi privea, cu multă durere în suflet. Acum că primejdia trecuse, își dăduse seama în ce situație se aflau. Majoritatea proviziilor zăceau în văgăuna prăbușită și nu avea nicio nădejde să le găsească. Până la palatul Reginei Muntelui mai aveau trei zile – deși, din pricina lui Thorgil, drumul putea să dureze și o săptămână.

Într-o săptămână, dragonul va fi digerat carnea de elan.

Dar, între timp, *ei* ce o să mănânce? În restul văii nu creștea nicio plantă. Însemna că aveau să rabde de foame. Iar după ce ajungeau la muntele de gheață – dacă nu cumva îi măcelăreau trolii – trebuia să ceară ajutorul Reginei pentru a putea găsi fântâna lui Mimir. Și oare ea știa unde se află?

După aceea, ar trebui să se întoarcă pe același drum, așadar, să străbată pajiștea cu flori otrăvitoare și să ajungă la timp pentru sărbătoarea recoltei, ca s-o împiedice pe Frith s-o jertfească pe Lucy.

Era prea mult. Jack lăsă capul în jos, simțindu-se cuprins de disperare.

Își făcu puțin de lucru legând mai bine glezna lui Thorgil. Ea se făcu și mai albă la față în timp ce el îi potrivea piciorul la loc, dar nu scoase un sunet. Băiatul despachetă și cele câteva provizii pe care le mai avea Olaf. Nu se simțea în largul său să ia de la un om care încă trăia, dar uriașul îl asigură că era un lucru absolut firesc.

— Mi-aș fi dorit măcar să am parte de o înmormântare demnă de un erou, oftă Olaf.

Jack se ridică.

— Dar asta încă se mai poate face, strigă el. Ai sabia, arcul și săgețile alături. Thorgil și cu mine nu le putem folosi. Nici măcar nu le putem ridica. La picioare ai trupul ursului. Nici măcar Thorgrim nu a avut parte de o asemenea jertfă. Și, mai mult, eu am învățat de la Bard cum să chem focul. Când... când vine vremea, o să aprind toate lemnele de aici. N-a mai avut *nimeni* parte de un asemenea rug. O să se vadă până în Valhalla. Iar când mă întorc, o să-ți compun un poem de neuitat!

Ochii uriașului sclipeau de bucurie.

— Faima mea nu va muri nicicând, șopti el.

— Nicicând, întări Jack. Ce-ai zice să auzi din nou poemul pe care l-am recitat în palatul regelui Ivar?

— Da, te rog, murmură Olaf, care se stingea în același ritm cu soarele, care cobora dincolo de linia orizontului. Așa că Jack se ridică și recită din nou poemul compus de Rună, care suna acum și mai glorios decât înainte.

Dați-mi ascultare, voi, cei cu inele pe degete,

O sa vă cânt despre fapte de vitejie, despre Olaf cel Brav!
Generos mai e el, acest fioros luptător.
Norocoși sunt cei care intră în casa lui Olaf,
Dăruiți cu faimă, onoare, avere.
Oamenii cu cap de lup îl numesc șeful lor.
Cercetașii lui Odin îi sunt prieteni.

Când Jack pomeni despre cercetașii lui Odin, Îndrăznețul își scoase capul din desagă și cârâi ascuțit. Pe măsură ce recita, Jack văzu cum cerul se închide la culoare. Se iscă și un vânt, care cânta cu glasuri de femeie pe deasupra movilei de bușteni.

După ce termină, coborî ochii și văzu că spiritul lui Olaf plecase. Jack o luă pe Thorgil de mână și o ajută să urce, iar apoi să coboare în vale. Se lăsa întunericul și trebuia să se îndepărteze, câtă vreme se mai vedea câte ceva.

Jack o ajută pe Thorgil să se așeze între doi bolovani și puse alături și desaga în care se afla Îndrăznețul, sprijinind-o într-o scobitură. Nu era un loc foarte ferit de vântul înghețat, dar nu aveau ce face.

— Mă întorc să aprind focul, le spuse el.

„Sper”, adăugă în sinea lui, în timp ce se așeza comod pe jos. Se pricepea să facă vreascurile să se aprindă. O făcuse pe furiș, când nu-l vedea nimeni, doar ca să nu-și piardă îndemânarea. Dar treaba pe care o avea de făcut era mult mai grea. Buștenii erau groși și cei mai mulți erau și umezi; numai mușchiul era uscat. Asupra lui trebuia să-și îndrepte atenția.

Jack tremură în bătaia vântului și-și strânse pelerina în jurul trupului. Cerul era albastru-închis, iar deasupra capului său sclipeau mii de stele. Privind către stâncile din depărtare, văzu un foc care ardea în vârful muntelui. Ce mai era și asta? Vreo tabără de jotuni? Oare ei vegheau asupra văii? Apoi Jack își aminti de femela dragon.

„Mai bine ar veni ea să aprindă focul, se gândi el. Sau nu, mai bine nu. Ne-ar lua pe mine și pe Thorgil și ne-ar da puilor ei să ne mănânce. Pe-aici nimic nu merge bine. Ei, hai acum.” Băiatul își îndreptă atenția asupra razelor fierbinți de soare care se revărsau în pământ ca o ploaie de vară. Căldura se adunase undeva, în adâncuri, așteptând s-o cheme la suprafață.

Îi venea greu să-și păstreze mintea limpede, căci murea de frig. Vântul îi smucea pelerina și încerca să-i ia gluga de pe cap. Urechile îi amorțiseră. „Concentrează-te. Concentrează-te”, își tot repeta.

Ce mai încurcătură! Era aproape sigur că vor muri amândoi, înainte ca jotunii să aibă prilejul să le smulgă picioarele dintr-o mușcătură. Lumea asta aparținea uriașilor ghețurilor, iar ei vor avea grijă să stingă focul încă înainte să înceapă să ardă cum se cuvenea. Lui Jack i se făcu somn. Ce bine ar fi să se lase în voia amorțelii. „Culcă-te, băiatule, îi șopteau uriașii. Gheața-i așa un pat bun, mamă-mamă.”

— Mor de frig, zise Jack cu voce tare.

— *Asta numai pentru că ți-a intrat în cap că e ger*, zise Bardul.

— Ce să zic, pentru dumneavoastră e ușor, zise Jack cu obidă. Stați la umbra unui măr, în Insulele Fericiților. Acolo nu vine iarna niciodată. Iar de-aici nu mai pleacă.

— *Ești convins*? întrebă Bardul.

— Ar trebui să fie vară, încuviință Jack. Și e frig numai din cauza nesuferiților de troli și a muntelui lor nesuferit de gheață. Pe ei nu-i mulțumește decât dacă totul în jur e pe jumătate mort. Dar se înșală. Chiar este vară. Soarele de-abia așteaptă să răsară de cealaltă parte a munților.

Îl căută și-i simți căldura, ca în miezul zilei. Lumina era tot timpul aproape, dacă știai cum s-o cauți.

Jack se simți mai încrezător. Aici, magia părea mult mai aproape de suprafață. Își aminti ce ușor îi fusese să-l vadă pe Yggdrassil. Și simți și șoaptele viețilior dimprejurul lui. Olaf îi spusese că erau gândurile jotunilor, dar Jack știa mai bine. Da, erau și ei, dar și șoimii, copacii, peștii – tot ce trăia în Jotunheim. Ceea ce auzea Jack era șoapta vieții înseși care se scurgea prin acest ținut straniu.

Jack se întinse în căutarea razelor de soare din verile trecute, îngropate în pământ. Străbătu frigul și bezna până ce le găsi, arzând cu furie chiar în inima lumii uriașilor de gheață. Căldura se războia cu gheața. La chemarea lui, ea se năpusti, croindu-și drum. Clocotea, măturând totul în cale.

Thorgil țipă ca să-i atragă atenția. Jack deschise ochii. Ici-colo, peste tot prin movila de bușteni apăruseră flăcărui, de la mușchiul care se aprindea. Flăcările se întindeau repede, șuierând și trosnind printre acele uscate de pin. Vreascurile se

aprinseră și ele, apoi crengile, apoi chiar trunchiurile de copac izbucniră în flăcări care se înălțară și se răsuciră, ca o coloană uriașă.

Jack se sperie și fugi la adăpostul stâncilor. El și cu Thorgil, uitând că se dușmăneau, se agățară unul de celălalt, în timp ce coloana de foc se înălța din ce în ce mai sus. Arăta ca un copac din care se desfăceau crengi aprinse, care împroșcau în noapte scântei. Era atât de fierbinte că trebuiră să se ascundă după bolovani. Îndrăznețul se târî afară din desagă, iar Jack îl trase și pe el în siguranță.

— Locul meu e lângă Olaf, strigă deodată Thorgil. Ea începu să se târască spre foc. Jack o trase cu forța înapoi, de glezna sănătoasă.

— Proasto! El ți-a spus să trăiești!

— Nu-mi pasă! Vreau să merg în Valhalla!

— Atunci ce-ai zice să-ți trag una în cap cu o piatră? strigă el, scos din minți de furie.

— Nu! Nu! țipă Thorgil, părând de-a dreptul înspăimântată. Dacă un războinic moare de mâna unui sclav, nu se duce în Valhalla, ci direct în Hei. E o moarte rușinoasă.

— Atunci rămâi aici, se răsti Jack. Fir-ar să fie! Rămâi în viață sau îți promit că-ți sparg capul cu o piatră!

— N-ai putea fi așa de crud, se văicări ea.

— Stai să vezi!

Un strigăt ascuțit îi făcu să se oprească din ceartă. Se auzi din nou, din ce în ce mai tare. Jack ridică ochii și văzu dragonul plutind prin aer către ei. Zbură peste coloana de foc, cu un strigăt aspru, se răsuci și se întoarse. Lumina flăcărilor se reflecta pe stomacul său și pe partea de dedesubt a aripilor. Fiara zbura înainte și înapoi, ca o cascadă însuflețită de aur, țipând amenințător către foc.

Era o provocare, se gândi Jack.

— Crede că a pătruns alt dragon în valea ei, murmură băiatul.

— Nu. Îl cinstește pe Olaf, zise Thorgil.

Fata avea chipul umed de lacrimi, așa că Jack nu o mai contrazise. La urma urmei, poate că dragonul chiar îl cinstea pe Olaf. Amândoi erau niște făpturi mai mari și mai impozante decât celelalte. Poate, chiar în această clipă, Olaf se afla la porțile Valhallei, contemplând cinstirea care i se aducea și

gândindu-se că a avut parte de cea mai frumoasă înmormântare din tot Tărâmul de Mijloc.

• Capitolul 29 •

CÂMPIA ÎNGHEȚATĂ

Zorile făcură muntele de gheață să se coloreze în roșu, iar un vânt rece se iscă și spulberă cenușa de pe rugul funerar al lui Olaf într-un nor întunecat, care, odată ajuns în văzduhul luminat de soare, se albi și se risipi spre miazăzi. Din movilă rămăseseră numai câțiva bușteni de pe la margine, aproape carbonizați; tot restul dispăruse. Râul curgea vesel, ca și cum acolo nu ar fi existat niciodată vreo piedică.

Jack cercetă puținele provizii pe care le aveau – o desagă cu pește uscat, un burduf cu apă, flaconul cu suc de mac. Ca arme, și el și Thorgil aveau cuțitele – sabia lui Thorgil dispăruse odată cu movila, dar ea mai avea și un topor.

— Mai bine mă lași aici, zise Thorgil.

— De ce? Glezna o să ți se vindece, răspunse Jack.

— Dar nu prea repede. O să rămân aici, să aștept dragonul și să-l înfrunt.

— Nici vorbă de așa ceva. Vii cu mine sau îți sparg capul.

Acum că Jack descoperise ce înspăimântată era Thorgil de ideea de a muri de mâna unui sclav, știa că avea la dispoziție o armă pe care s-o folosească împotriva ei. N-ar fi putut s-o omoare, dar ea nu avea de unde ști, căci îl judeca după propria sa purtare.

— Atunci o să fim amândoi mâncați, în vreun alt loc, răspunse ea, cu un zâmbet melancolic.

Jack luă toporul și se duse în pădure să caute un băț pe care ea l-ar fi putut folosi pe post de cârjă. Găsi un frasin – lucru neobișnuit, într-o pădure atât de friguroasă – din care tăie două crengi. Una era despicată la capăt, și Thorgil se putea sprijini în ea. Din cealaltă, își făcu și el un toiag. Nu avusese de gând s-o facă, dar lemnul noduros îi amintise de toiagul înnegrit de vreme pe care-l folosise Bardul. Ținându-l în mână, avu o senzație ciudată, ca și cum ar fi mers pe drumul pe care îl croise bătrânul, cu multă vreme în urmă.

Întorcându-se, Jack adună și o mână de fructe timpurii de pădure, pe care i le dădu lui Thorgil.

— Mănâncă-le tu, zise ea, oftând, și dându-i mâna la o parte. Eu n-are rost să mă ating de ele, că tot o să mor în curând.

Jack nu se mai simțea în stare să se certe cu ea. Împărți fructele cu Îndrăznețul și băură cu toții apă pe săturate. Apoi o ajută pe Thorgil să se ridice, dar ea căzu de îndată la pământ. El o ridică din nou.

— Ei, haide. Fă un efort! strigă băiatul, văzând-o cum se prăbușește iar.

— Degeaba. Rămân aici să înfrunt dragonul.

Jack o smuci, fără prea multă blândețe, și încercă să-i vâre cârja sub braț. Ea o aruncă la o parte.

— Ori... folosești... cârja, zise Jack printre dinții încleștați... și mergi... cu mine, ori... *îți trag una în cap cu o piatră și te trimit drept în Hel*!

El recuperă cârja, iar Thorgil, cu gura schimonosită de furie și durere, îi dădu ascultare. În schimb, refuză să se lase ajutată, dar lui Jack nu-i păsa. Și-așa îi venea destul de greu să ducă proviziile și pe Îndrăzneț.

Încet-încet își croiră drum prin vale. Jack deschidea drumul, cu corbul pe umăr. Îndrăznețul nu mai putea zbura și părea că nu se va mai vindeca niciodată. Totuși, arăta destul de vesel și bombănea ceva ca pentru sine, cu ghearele înfipte în tunica lui Jack.

Băiatul ridică ochii și văzu o pală de fum înălțându-se de pe o stâncă. Știa că pe acolo, pe undeva, se afla dragonul, care probabil veghea asupra unui cuib plin de pui. O să i se facă foame cu mult înainte ca ei să fi ajuns la muntele de gheață.

La căderea nopții, își făcură tabăra sub cerul liber. Jack aprinse un foc mic din mușchi și licheni, care arse repede și-i lăsă la fel de înfrigurați ca și înainte. Se înghesuiră laolaltă, acoperindu-se cu cele două pelerine, luându-l pe Îndrăzneț la mijloc. Dormiră iepurește; Thorgil se trezi plângând, iar Jack visă dragoni. Când nu putea dormi, se gândea cum să le atragă atenția trolilor cu piesa aurită de șah, înainte să-i rupă piciorul dintr-o mușcătură.

Odată cu zorii, porniră mai departe. De-acum nu mai erau nici copaci, nici tufișuri primprejur. Peticele de zăpadă erau mai mari și alunecau din cauza gheții, ceea ce-i întârzia încă și mai mult.

Jack observă că, pe măsură ce Thorgil își pierdea puterile, devenea din ce în ce mai ușor să se înțeleagă cu ea. Nu-l mai făcea sclav, ba chiar, odată, după ce-i oferise burduful cu apă, îi și mulțumise. Poate că nu mai avea puterea să fie așa de ticăloasă.

„În starea asta, e chiar simpatică”, se gândi Jack. Ea îi asculta poveștile și punea întrebări despre viața lui. O interesau mai ales părinții lui Jack. Faptul că Tata era așa de dornic s-o facă pe Lucy fericită era uimitor pentru ea.

— De-asta e ea așa de slabă, hotărî Thorgil. Ar fi trebuit s-o bată și s-o trimită să doarmă afară fără pătură, ca s-o întărească.

— Așa ți-a făcut ție tatăl tău? întrebă Jack, îngrozit de ideea că cineva se putea purta cu atâta cruzime față de un copilaș. Dar, la urma urmei, Thorgrim fusese cel care poruncise ca fiica sa de-abia născută să fie dată pradă lupilor.

— Firește, zise Thorgil cu mândrie. Așa am ajuns ce sunt astăzi.

„Aici ai dreptate”, se gândi Jack.

— Totuși, Maeve mi-a ținut de cald, zise fata. Totdeauna mă găsea când trebuia să dorm afară.

— Maeve?

— O cățea irlandeză de vânătoare. Era a regelui Ivar.

— Aha, zise Jack, înțelegând; aceasta era cățeaua care o salvase pe Thorgil în copilărie. Știai că numele ei venea de la o regină războinică foarte faimoasă?

— Zău? Chiar așa?

— Limbă-de-Dragon mi-a povestit despre ea. A domnit acum mulți ani, în Irlanda. Mi-a spus și că ea trăiește încă, în Insulele Fericiților, alături de toți marii eroi.

— N-am auzit niciodată de Insulele Fericiților.

— Sunt la capătul dinspre apus al lumii, acolo unde coboară soarele. Împrejurul lor, marea este limpede precum cerul și iarna nu vine niciodată.

— Au voie și câinii pe insulele astea? întrebă încet Thorgil.

— Sunt sigur că da.

Jack simțea o greutate în piept care-l împiedica să mai vorbească, își continuară drumul prin valea pustie; muntele de gheață părea la fel de îndepărtat ca atunci când porniseră. Jack

se gândi la Bard, care ședea la umbra unui măr, având-o alături pe frumoasa cățea Maeve.

•

A doua zi dimineață, Thorgil refuză să se ridice. Glezna i se umflase și avea cearcăne adânci sub ochi. Nu mâncase de câteva zile.

— Am să mor aici, îl anunță ea.

— Te simți sfârșită din cauza durerii, zise Jack. Olaf mi-a spus să păstrez sucul de mac pentru tine. A spus că vei avea nevoie de el în cursul călătoriei.

— Vreau să sufăr. Odin iubește războinicii care știu să îndure durerea.

— Voi, oamenii de la Miazănoapte, sunteți niște nebuni, zise Jack.

— Suntem *curajoși*, îl corectă Thorgil. Unchiul meu era pe moarte din cauza unei răni de săgeată și și-a smuls săgeata din piept cu un clește. Când a văzut sângele țâșnind, a râs și a spus: „Vedeți ce bine hrănită a fost inima asta!” Apoi a murit în picioare, ca un adevărat berserker.

— Ar fi fost mai normal să lase o vrăciță să aibă grijă de el, zise Jack.

— Un sclav saxon nu are cum să-nțeleagă asta.

— Și tu ești pe jumătate saxonă. Sau ai uitat?

— Mama mea nu contează. Sunt berserker pe de-a-ntregul, zise Thorgil.

Jack era cât pe ce să-i aducă aminte că se născuse sclavă, dar își aminti de promisiunea făcută lui Olaf.

— Știi ce… cred că am să-ți spun Jill.

— Ce?

— Așa te-a numit mama ta. Thorgil e nume de băiat și nu ți se potrivește, zise el.

Ea se ridică. Părea mult mai însuflețită, dar asta și voia Jack. Cu Thorgil nu te puteai înțelege, în schimb puteai conta pe furia ei ca s-o pui în mișcare.

— Jill e un nume frumos. E saxon și foarte vechi, zise Jack.

— Nu-mi place!

— Ah, da’ ți se potrivește. Așa un nume drăguț, numai bun pentru o fată drăguță. Jill! Jill! Jill!

Jack începuse să țopăie în jurul ei, iar Thorgil se ridicase și ea, cuprinsă de furie. Gâfâia din cauza efortului, dar nu se oprea.

Țopăia pe urmele lui Jack, cu priviri ucigașe. Îndrăznețul croncăni și se târî la o parte din calea ei.

— Oh, Jill! Dulce Jill! Sărută-ne, Jill! Ce drăguță ai să fii cu panglicuțe și cu flori în păr!

— *Nu mă cheamă Jill*!

Thorgil ridică bățul pe care se sprijinea, căutând să-l lovească, și se prăbuși cu zgomot la pământ. Își dădu ochii peste cap și leșină pe stâncile înghețate.

„Vai de mine, ce-am făcut?". Pe dată, el îngenunche lângă trupul fetei și încercă să vadă dacă mai respira.

— N-am vrut să-ți fac rău, Thorgil, strigă el. Te rog, te rog, trezește-te. Promit să nu mai fac.

Thorgil își înfipse dinții în mâna lui. Jack scoase un țipăt și se trase înapoi. Sângera!

— Grămadă de bălegar de oaie, *kindaskitur* ce ești! strigă el.

— Te doare, așa-i? rânji ea.

Jack tremura de furie; parcă voia s-o lovească, dar parcă nu voia.

— Da, mă doare, zise el.

— Așa că suntem chit.

— N-o să fim *niciodată* chit, zise Jack, dar putem cădea la pace. Știu, adăugă el, ridicând o mână, pe când Thorgil încerca să-l întrerupă, berserkerii nu se târguie. Dar suntem plecați într-o misiune și Olaf a zis că trebuie să lucrăm împreună.

Auzind de Olaf, chipul lui Thorgil deveni solemn. Ea îl privi o lungă vreme, iar ochii i se umeziră în chip neașteptat.

— Așa-i, zise ea, în cele din urmă. M-am purtat ca un om fără onoare. Îți jur că nu voi mai încerca să-ți fac rău.

Jack nu se așteptase ca Thorgil să-și ceară scuze și se holbă la ea. Poate glumea? Sau încerca altă șmecherie?

— Sper că nu-ți calci jurămintele, murmură el, așteptându-se să-i sară din nou la gât.

— Thorgil, fata lui Olaf, nu-și calcă jurămintele, răspunse ea serioasă, și nici măcar nu încercă să-l lovească.

Jack își curăță rana de la mână și o spălă în apa înghețată a râului. Se tot uita la Thorgil și se minuna de schimbarea ei bruscă.

— Știi, e de datoria tuturor membrilor acestei expediții să se mențină în puteri.

— Așa-i, recunoscu ea.

— Atunci ai face bine să mănânci. Și dacă bei și un pic de suc de mac – cum ți-a poruncit Olaf – ai să poți merge mai departe.

— O să mănânc un pește uscat și o să beau o picătură de suc, zise ea. Măcar așa, când vine dragonul, o să am puterea să-l înfrunt.

Jack privi spre stânci. Nu mai vedea fum, dar știa că nu mai aveau timp. Dacă dragonul nu mai găsea niciun elan, își putea îndrepta atenția spre ospățul gustos care se afla chiar dedesubtul cuibului său.

Jack o făcu pe Thorgil să mănânce doi pești uscați și să bea două picături din licoare. Apoi îi refăcu bandajul, încruntându-se la vederea gleznei tumefiate.

— De ce pui așa un preț pe durere? întrebă el.

— Ți-am spus. Odin îi iubește pe cei care știu să îndure, zise Thorgil, strângând din dinți, în timp ce Jack îi potrivea mai bine atelele. Durerea îți deschide mintea.

— Și bucuria la fel.

— Da, dar numai pentru prostii și lucruri de nimic. Atunci când Odin și-a dorit cunoașterea care să-l facă regele zeilor, a trebuit s-o plătească prin suferință. A fost străpuns cu o suliță și spânzurat, timp de nouă zile și nouă nopți, de crengile lui Yggdrassil.

— Asta-i o mare prostie, zise Jack.

— Zeul vostru a fost răstignit pe cruce. E același lucru.

— Nu, nu e.

— Oricum, continuă Thorgil, Odin avea nevoie de și mai multă cunoaștere pentru a stăpâni cele nouă lumi, așa că a trebuit să bea din fântâna lui Mimir.

— Fântâna lui Mimir? Acolo mergem și noi.

— Dacă scăpăm cu viață și o putem găsi.

— Vai, ce veselă ești, zise Jack.

— Sunt realistă. Lui Odin nu i s-a dat voie să bea până ce nu-și jertfea un lucru foarte drag lui. Așa că și-a scos un ochi și l-a aruncat în fântână, zise Thorgil. Se spune că e încă acolo.

— Și-a scos *un ochi*?

Jack simțea că i se face rău. Nu-și putea imagina așa ceva, dar probabil că oamenilor de la Miazănoapte li se părea ceva firesc, precum a-ți tăia unghiile.

„Ce faci azi, amice Odin?”

, Ah, mai nimic. Mă gândeam să-mi scot un ochi după masa de prânz.”

„Ce frumos!”

— Ia stai, zise Jack. În fântâna lui Mimir nu poți așa, pur și simplu, să vâri un pocal?

— Înainte să ți se dea voie să bei, trebuie să jertfești un lucru de mare preț, îi explică Thorgil, răbdătoare. Poate mâna dreaptă sau limba. Ai putea să cazi la învoială să mori ceva mai târziu de o moarte oribilă sau să-ți vezi primul născut sfâșiat de lupi.

Jack lăsă capul în jos, îngrozit. Rună nu-i pomenise despre asta. Asemenea misiune nu-i era deloc pe plac. Să mergi cale lungă și să rabzi de frig și de foame – astea mai treacă meargă. Fie și o luptă cu trolii (sincer vorbind, se așteptase ca Olaf să se ocupe de troli). Dar nimeni nu-i spusese că trebuie să-și scoată vreun ochi.

— Nu te îngrijora, zise Thorgil. Eu nu cred c-o să găsim fântâna. În fond, nici Rună, nici Limbă-de-Dragon n-au găsit-o.

— Nu știam că a fost pe-aici și Limbă-de-Dragon, zise Jack. Dacă el n-a găsit-o, noi n-avem nicio nădejde. „Și nici Lucy”, se gândi el, cu durere în inimă.

— Aici nu-i vorba de meșteșug, zise Thorgil. Rună spune că drumul spre fântână este vegheat de Norne. Și ele hotărăsc cine s-o găsească și cine nu.

— Norne? Minunat. Încă niște făpturi din ținutul ăsta groaznic care vor să te calce în picioare sau să te muște.

— Ah, nu! zise Thorgil, părând speriată. Nornele hrănesc copacul Yggdrassil. Fără ele, nu ar exista nimic.

— Și ce sunt? Niște troli uriași și îngrozitori?

— Sunt femei, zise Thorgil. Mă rog, arată a femei. Așa zice Rună, deși el nu le-a văzut. Se arată când te naști și hotărăsc de ce fel de viață o să ai parte.

— Cred că nu erau într-o dispoziție prea bună când m-am născut eu, zise Jack, luând burduful și desaga cu provizii.

— Nici când m-am născut eu, zise Thorgil, serioasă.

Pe măsură ce se apropiau de muntele de gheață, se făcea tot mai frig. Când vântul bătea dinspre munte, era dureros până și să tragi aer în piept. Jack își trase pelerina peste nas. Numai căldura trupului său făcea ca burduful de apă să nu înghețe.

Îndrăznețul tremura, iar ghearele sale, pe care tot încerca să și le-nfigă în umărul lui Jack, se acoperiseră cu cristale de gheață.

— Bietul de tine, zise Jack. Pun rămășag că-ți pare rău că ne-ai ieșit în cale. Hai că te duc eu o vreme.

Corbul intră plin de recunoștință în desagă, iar băiatul și-o petrecu pe după gât.

„Parc-aș fi un măgar într-o mină de plumb, se gândi Jack, în timp ce se chinuia să meargă mai departe. Sunt încărcat de poveri. Mi-e foame și frig. Nu pot să m-aștept la altceva decât la trudă și la o moarte urâtă. Pe mine e clar că nu mă iubesc Nornele. Vai, acum chiar că am noroc! Thorgil vrea să se sprijine de mine.”

Poate că cele două picături de suc de mac fuseseră prea mult pentru ea sau poate că Thorgil, stoarsă de puteri și moartă de foame, nu mai putea face față. Ea se împletici și se agăță de Jack. Ochii i se tot închideau, iar băiatul se temea că va cădea la pământ chiar acolo. Nu putea sub nicio formă s-o ducă în spate. De-abia se mai ținea el însuși pe picioare. „Sunt cel mai nenorocit băiat din lume. Nornele m-au blestemat, se gândi, în timp ce Thorgil se lovea din nou de el. Nici că se poate mai rău.”

Dar se-nșela.

• Capitolul 30 •

MOARTEA VINE DIN CER

Pentru cât era de mare, dragonul putea zbura aproape fără să scoată vreun sunet, cel puțin unul pe care Jack să-l poată auzi pe deasupra zgomotului vântului și a respirației sale greoaie. Fiara le căzu în spate ca o frunză care se lasă pe o plajă. Ghearele ei îi ridicară de la pământ înainte ca băiatul să fi putut măcar striga.

Nu-i omorî pe loc. Ar fi fost prea blând. Nu făcu altceva decât să-i culeagă de pe pământ și să o pornească în zbor, ținându-i în gheare ca într-o cușcă. O clipă, Jack nu reuși să priceapă ce se-ntâmplase. Era înconjurat de bare negre și *fierbinți*. Văzu pământul dispărând dedesubt. Simți vântul șuierându-i pe la urechi.

Auzi un țipăt îngrozitor, asurzitor, care făcea să ți se oprească inima în piept și-l recunoscu pe dată. Era același strigăt de luptă care fusese aruncat către rugul funerar al lui Olaf.

— E... e... încercă Jack să spună, dar nu izbuti. Zborul amețitor și propria groază îl făceau să se simtă bolnav.

— Dragonul, termină Thorgil în locul lui. O văzu încercând să-și înfigă cuțitul într-o gheară. Era amețită și slabă, dar tot încerca să se lupte.

— E fierbinte, zise Jack. Și chiar așa și era, o fierbințeală foarte neplăcută. Ghearele radiau căldură, și trebuia să se tot miște, ca să nu se aleagă cu vreo arsură. De-acum erau sus de tot. Dragonul zbura la înălțimea stâncilor. Fiecare bătaie din aripi sufla o pală de aer fierbinte peste chipul lui Jack, iar oasele dragonului scârțâiau jalnic, ca o corabie care plutea cu toate pânzele sus. „Este un *knorr*”, se gândi prostește Jack, amintindu-și de cuvintele rostite de Olaf cu multe săptămâni înainte: „O numesc așa pentru că scândurile scârțâie întruna: *knorr*, *knorr*, *knorr*. E destul de greu să te obișnuiești.”

Dragonul se înălță și dădu un ocol prin aer. Își desfăcu ghearele, iar Jack și Thorgil căzură într-un cerc de piatră. În jurul lor, mai multe perechi de ochi, ca niște mărgele, îi urmăreau.

Spre imensa lui groază, Jack își dădu seama că fuseseră aduși – așa cum o pisică le aduce pisoilor câte un șoricel – pentru ca mama să-și învețe puii să vâneze.

— Lovește între solzii de pe piept, dedesubtul gâtului, zise Thorgil cu voce joasă. Așa mi-a spus Olaf.

Jack nu-și credea urechilor. Ea se ridicase și era gata de luptă. El, în schimb, numai gata nu se putea numi. Era fascinat de puii de dragon, care șuierau și se aplecau înainte și înapoi, lungindu-și gâturile. Ochii le sclipeau răutăcioși. Cum de Thorgil se putea gândi la luptă tocmai acum? Totul se terminase. Erau pierduți.

Cei patru monștri – cu toții erau de două ori mai mari ca Jack – își făceau curaj să urmeze îndemnurile mamei lor, care se ghemuise pe o latură a cuibului, gâlgâind ca o oală cu apă clocotită. Ochii ei mari, aurii, erau pe jumătate închiși.

Îndrăznețul își scoase capul din desagă și croncăni ascuțit. Dragonul sări înapoi, ca și cum l-ar fi mușcat ceva. Îndrăznețul ieși cu totul din desagă și țopăi pe pământ. Croncăni din nou și mormăi ceva pe limba corbilor. Dragonul gâlgâi la rândul său.

— Ce fac, *vorbesc*? șopti Jack.

— Habar n-am. Fii cu ochii pe cel verde. E mai curajos decât ceilalți.

Thorgil nu se gândea decât la puii de dragon. Și avea dreptate: cel verde își umezea buzele cu limba sa lungă, ca de șarpe, privind animăluțele pe care mama sa le adusese. Saliva – sau ceva asemănător cu aceasta – îi cădea pe jos cu un șuierat. Ceilalți trei pui își priveau stingheri fratele. Erau mai mici și aurii, ca mama lor. Jack observă că erau femele.

Îndrăznețul parcă înnebunise – croncănea și piuia întruna. Părea că încearcă să convingă dragonul de ceva anume. Fiara șuieră și dădu din coadă. Apoi, fără veste, ea se înălță și zbură spre vale. Îndrăznețul își îndreptă atenția asupra puilor.

Și ei păreau că-l înțeleg, dar erau prea mici pentru a se putea concentra mai multă vreme. Una din femelele aurii își scărpina stomacul cu unghiile sale lungi. Părea că e pe punctul de a adormi.

— Thorgil, întinde-te, șopti Jack.

— Eu nu sunt lașă, zise ea.

— Am un plan. Nu cred că puii știu prea multe despre vânătoare. Dacă stăm nemișcați, n-o să ne mai bage în seamă.

— Thorgil, fiica lui Olaf, nu se retrage din luptă.

Puiul cel verde își arcui gâtul pentru a se uita la ea. Limba ca de șarpe îi flutura printre buze. Jack renunță la gândul de a o convinge pe războinică. Dacă se tot mișca, erau amândoi în primejdie.

— Stai nemișcată și fă-l să se simtă încrezător în el. Apoi poți să-l străpungi, zise Jack.

Pesemne că spusese un lucru de bun-simț, căci Thorgil se supuse de îndată. Puiul se uită o lungă vreme la ea, apoi atenția îi fu distrasă de un șoim care tocmai trecea pe lângă ei.

Îndrăznețul țopăi în fața lui. Cu respirația tăiată, Jack aștepta lovitura fatală, dar corbul părea că vorbește ceva cu micuțul dragon. Pasărea croncănea și țopăia, arătând cu capul spre ceilalți pui. Jack nu înțelegea vorbele, dar sensul era limpede: „Hei, ia te uită! Mama nu-i acasă. E prilejul cel mai nimerit să scapi de rivali.”

Cu cât vorbea Îndrăznețul mai mult, cu atât mai agitat devenea dragonul cel verde, și cu atât mai speriați cei aurii. Deodată, cu o repeziciune uluitoare, puiul cel verde se năpusti de-a curmezișul cuibului, trecând cu ghearele foarte aproape de Jack și Thorgil. Își apucă surorile de gât – buf, buf, buf, una după alta – și le aruncă de pe stâncă.

Jack le auzi jeluindu-se în cădere. Erau numai niște puișori. Nu puteau zbura. Dragonul cel verde își dădu capul pe spate și scoase un țipăt ascuțit și asurzitor de izbândă… iar Thorgil se ridică și-l străpunse cu sabia printre solzii de pe piept, dedesubtul gâtului. Strigătul se curmă brusc. Puiul se zbătu și încercă să ajungă la cuțit, dar lovitura fusese mortală. Se prăbuși peste războinică.

De îndată, Jack îl apucă de aripile încă firave și-l trase la o parte – din fericire, fiara era mult mai ușoară decât părea – dar, spre marea lui groază, o văzu pe Thorgil ducându-și mâinile la ochi. Câteva picături din sângele dragonului o stropiseră și o ardeau ca focul. Înfrigurat, el o spălă cu apa din burduf și o șterse cu pelerina. Păru că ajută. Avea un obraz și buzele arse, dar ochii, slavă cerului, erau neatinși.

Thorgil părea amețită. Avea privirile rătăcite și părea că nu-și dădea seama ce se petrecea în jurul ei. După câteva clipe, își reveni totuși, și, sprijinindu-se de Jack, țopăi jos din cuib. Băiatul o duse în spatele unui bolovan și se întoarse în fugă să caute proviziile pe care le mai putea găsi.

Cârja ei se rupsese în două în timp ce dragonul îi adusese sus, dar toiagul lui era încă întreg și nu pierduse nici piesa aurită de șah, nici piatra soarelui, nici sucul de mac, pe care le avea într-o pungă legată de gât. Mâncarea se dusese pe apa sâmbetei. Burduful era gol. Pelerina lui era plină de găuri, căci se topise cu sângele puiului, la fel și desaga în care îl cărase pe Îndrăzneț. Jack se hotărî să le lase acolo. Ar fi vrut să recupereze cuțitul lui Thorgil, dar acesta era acoperit de sânge închegat și-i era frică să-l atingă.

Între timp, Îndrăznețul sărise pe una din pietrele dimprejurul cuibului.

— Ai fost nemaipomenit! strigă Jack. Habar n-aveam că știi limba dragonilor.

Corbul scoase un gâlgâit care-l făcu pe Jack să clipească speriat și să se uite în jur.

— Gata, gata, am înțeles. Chiar știi limba dragonilor.

Îndrăznețul țopăi țanțoș de colo-colo, ca și cum i-ar fi spus: „Sunt cel mai tare! Sunt cel mai tare! Sunt cel mai grozav corb din Tărâmul de Mijloc și din Jotunheim la un loc!”

— Da, așa-i, încuviință Jack, dar acum ai face bine să vii cu mine. Trebuie să găsim un ascunziș înainte să se-ntoarcă dragonul.

Luă corbul pe umăr și se grăbi să se ducă la Thorgil.

•

Se strecurară printre bolovani, croindu-și drum ca să coboare de pe stânci. Jack, neliniștit, căuta o peșteră sau o văgăună – ceva unde să se poată ascunde de dragon, dar nu găsi nimic altceva, decât pietre. Thorgil obosea repede. Era de mirare că avusese puterea să ucidă puiul. Acum ostenise și se sprijinea din ce în ce mai tare pe umărul lui Jack.

Și Jack era stors de puteri. Cu Thorgil pe un umăr și cu Îndrăznețul pe celălalt Sus, pe stâncă, vântul bătea puternic; era foarte rece și nu se potolea nicio clipă. Îl durea și când trăgea aer în piept, și când pășea.

„Cred că Odin mă iubește la nebunie, se gândi Jack. Sufăr cât pentru șase oameni de la Miazănoapte.” Ajunseră cu chiu cu vai la un defileu strâmt și se ascunseră cât putură de bine. Firește că acolo, la umbră, era teribil de frig.

— Trebuie să ne odihnim, șopti Jack. Cel puțin eu. Ai fost minunată, Thorgil. Nici n-am visat că ar putea fi cineva atât de curajos.

Ea nu răspunse.

— Nu-i nimic rău dacă te bucuri de laudele care ți se aduc, zise el. Olaf le îndrăgea. Îți promit că, dacă scăpăm cu viață, o să-ți compun cel mai reușit poem de care a avut parte vreodată un războinic – ție și lui Olaf, firește.

Thorgil scoase un zgomot de parcă se sufoca. Jack se aplecă, mijindu-și ochii ca s-o poată vedea prin întuneric. Avea buzele pline de arsuri și, deodată, băiatului îi trecu prin cap ceva groaznic.

— Thorgil, ia deschide gura.

Ea făcu întocmai și, spre groaza lui, Jack observă că avea și limba plină de bube cu puroi. Nu scotea nicio vorbă pentru că nu putea.

— Of, nu, nu, nu, șopti Jack, luând-o în brațe (și faptul că ea nu-l înghionti arăta limpede că era foarte slăbită). Apă nu am, dar am să caut niște gheață.

Căută printre stânci până ce găsi un petic de zăpadă, pe care i-l aduse. Ea îl înghiți, încetul cu încetul, și păru că-i face bine. Limba i se mai dezumflă un pic și, măcar, nu se mai sufoca.

Jack se lăsă pe spate și privi fâșia de cer de deasupra ascunzișului lor. Habar n-avea ce să facă mai departe. Din obișnuință, așa cum făcea de câte ori era supărat, băiatul își pipăi runa de apărare de la gât. De-abia mai era călduță. Nici măcar ea nu reuși să-l încurajeze prea mult, în situația disperată în care se găseau.

Îndrăznețul se ghemui și scoase un geamăt, care nu semăna cu niciun sunet pe care-l scosese înainte. Jack ridică ochii și văzu o grămăjoară de zăpadă în vârful defileului. Asta de unde mai apăruse? O clipă mai târziu, apăru o *a doua* grămăjoară, apoi alta și alta.

„Uuu-huu, uuu-huu, uuu-huu, uh-uh-uh,” zise prima grămăjoară.

Celelalte îi răspunseră cu niște lătraturi ca de câine, hohote, țipete și șuierături.

„Uuu-huu! Uuu-huu!” spuse prima cu hotărâre. Nu se vedea bine din cauza fâșiei limpezi de cer, dar Jack reuși să zărească un cap uriaș, rotund, cu ochii galbeni. Era o bufniță uriașă,

îndeajuns de mare pentru a duce în gheare un miel sau pentru a ataca doi oameni, slăbiți și disperați. Îndrăznețul se piti în spatele lui Jack.

„Uuu-huu uh-uh-uh!” țipă prima bufniță. Celelalte îi răspunseră prin tot felul de țipete indignate, devenind din ce în ce mai agitate. Își zburliră penele, își strânseră gâturile și-și deschiseră aripile. Strigau ceva ce aducea cu „Kruf-guf-guf-guf ’ și dansau înainte și înapoi pe picioarele lor groase și acoperite cu pene.

Jack lăsă ochii în jos și o văzu pe Thorgil holbându-se la ele, cu o expresie de groază pe chip. *Thorgil*, speriată? Doar ținuse piept și dragonilor!

Pe deasupra stâncilor răsună un țipăt îngrozitor, ca un bocet. Bufnițele își luară de îndată zborul de la locurile lor, bătând dezordonat din aripi. Jack auzi un scârțâit de rău augur. Mama puilor de dragon descoperise distrugerea cuibului.

— Nu cred că are cum să ne vadă, îi șopti Jack lui Thorgil. Stai nemișcată. Ar fi mai bine să așteptăm aici până ce obosește să ne mai caute.

Dar asta nu se întâmplă prea curând. Dragonul umbla încoace și încolo, căutând printre stânci. Umbra fiarei pluti de câteva ori pe deasupra lor, în timp ce soarele înainta încet pe cer. Umbrele din defileu se lungiră.

Când, în sfârșit, păru că dragonul se îndepărtase, Jack se târî și umplu burduful cu zăpadă. Scurse câteva picături în gura lui Thorgil și în ciocul Îndrăznețului iar el supse câteva bucăți de gheață pe care le găsise pe stânci. Atâta aveau, și nici nu puteau nădăjdui la mai mult.

În cele din urmă, dragonul păru că se liniștește. Auziră când și când alte izbucniri de jale, dar fiara nu mai plecă din cuib.

— Mm, zise Thorgil, luându-l pe Jack de mână.

— Ce-i? Mai vrei apă?

— Mm! insistă fata. Încă nu putea vorbi. Îl trase pe Jack și arătă cu degetul în josul defileului.

— Nu-i ăsta drumul spre muntele de gheață, zise el, dar nu cred că mai contează. Nu putem coborî de pe stânci, așa că o să înghețăm și o să murim aici.

După-amiaza, vântul se întețise și începuse să șuiere prin defileu. Jack îl ridică pe Îndrăzneț, care părea mult mai slăbit decât înainte. Niciunul dintre ei nu mâncase prea mult în

ultimele zile. Aripa rănită a păsării atârna fără vlagă, iar picioarele, care nu erau acoperite cu pene, ca la bufnițe, i se împleticeau.

Pe Jack îl durea tot trupul din cauza oboselii, dar o luă pe Thorgil cu un braț și se folosi de toiag pentru a se sprijini. Îndrăznețul i se așezase pe umăr. Defileul era plin de pietre pe care alunecau, așa că înaintară foarte încet. Coborâră din ce în ce mai jos, în timp ce pereții de stâncă deveneau din ce în ce mai înalți, până ce, pe fundul văii, se făcu aproape întuneric. Ajunseră într-un loc în care poteca – dacă se putea numi așa – se bifurca. Jack se opri. Era atât de obosit că nu se putea hotărî.

Thorgil, în schimb, nu avu nicio ezitare. Ea îl conduse cu fermitate spre stânga. Ajunseră la alte răspântii și, de fiecare dată, Thorgil alese o cale, ca și cum ar fi știut încotro mergeau. Lui Jack nu-i păsa. Măcar era cineva care să ia deciziile.

Spre marea lui mirare, ajunseră într-o văiugă plină de copaci, străbătută de un pârâiaș. De ambele părți erau tufișuri pline cu mure, iar pe jos era plin de căpșuni de munte. Era cald, iar în aer plutea un miros dulceag.

— Oh, Thorgil, murmură Jack. O ajută să se așeze pe un strat gros de trifoi și se grăbi să adune fructe. Se ospătară toți trei, deși, pentru Thorgil, trebui să le stoarcă și să-i picure sucul direct în gură. Îndrăznețul se înfruptă singur.

Pe ascuns, Jack amestecă alte două picături de suc de mac în fructele pe care i le dădu fetei. Nu era convins că face bine, dar, își dădu seama că ea nu ar fi scăpat cu viață dacă nu se odihnea. În scurt timp, era întinsă pe grămada de trifoi și sforăia. Chipul ei era mai liniștit decât fusese de când... mă rog, dintotdeauna, hotărî Jack.

Odată cu venirea serii, lumina deveni albastră, iar din apa pârâului se adună ceața. Jack făcu câțiva pași pe mal. Era greu de crezut că, în acest loc, putea exista ceva care să meargă prost. Totul era așa de pașnic. Pe malurile acoperite de mușchi creșteau flori – flori obișnuite, nu cele ale trolilor, care voiau să te omoare. Pe buștenii prăbușiți se vedeau ciuperci, de toate formele și culorile.

Jack se aplecă să umple burduful cu apă. Pârâiașul era călduț – nu fierbinte, doar îndeajuns de cald pentru a lăsa o senzație plăcută. Se spălă pe față și pe mâini. Apoi se întinse lângă Thorgil și Îndrăzneț. Aveau o singură pelerină, dar era de ajuns,

căci în văiugă aerul era cald și plăcut. Jack adormi, privind fărâmele strălucitoare de stele care spuzeau cerul întunecat de deasupra.

• Capitolul 31 •

GĂINA-DE-MUNTE

În noaptea aceea, din pădure nu ieși nicio făptură oribilă, care să rupă crengile sau să scuipe foc, sau să încerce să rupă picioare dintr-o mușcătură. Jack se trezi în mijlocul unei păduri pline de păsări. Erau peste tot, prin toți copacii, cântând și ciripind. Văzduhul era plin de triluri și piuituri, și cântece, căci fiecare pasăre întâmpina zorile în felul ei. Forfecuțele zburau dintre crengile de pin. Ciocănitorile sfredeleau scoarța tuturor copacilor. Sturzii și cintezele țâșneau printre plopi, stejari și mesteceni, căci această vale, ascunsă și călduroasă, aducea cu pădurile din Anglia.

— Nu-i așa că-i minunat? întrebă Jack, oftând și mângâind penele Îndrăznețului.

Thorgil părea înspăimântată.

— Nu-i nimic rău, o asigură Jack. Numai că nu e ce ne-așteptam. Nu știu cum de-ai găsit locul ăsta, dar tare mă bucur că ai făcut-o. Că veni vorba, pârâul e călduț. Dacă vrei să te speli, te ajut eu să ajungi la mal.

Thorgil îl privea de parcă era nebun de legat.

— Ei da, știu. Voi, oamenii de la Miazănoapte, preferați să fiți împuțiți, dar apa e bună, să știi. Ce mi-aș dori să putem rămâne aici. Măcar ne-am odihni.

— Vau să pecăm, zise Thorgil, cu mare greutate.

— Poți vorbi! Deschide gura, să văd dacă mai ai limba umflată.

Thorgil se supuse, iar Jack se simți mulțumit de evoluția ei. Chipul și buzele i se mai dezumflaseră; urmele arsurilor dispăruseră aproape cu totul, lăsând în urmă doar o ușoară iritație.

— Vau să pec *imediat*, zise Thorgil.

— Da, înțeleg. O să mă duc în spatele copacilor de-acolo, ca să te las singură.

— Nu-i *asta*. Să pecăm di’ vale. Scav post ce e’ti.

Jack se holbă la ea. Trebuia să-și dea seama. Cum dădea peste vreun lucru bun, nu se putea să nu-l respingă.

— Să știi că-i o greșeală să-l faci „sclav prost” pe cel care are singurul cuțit.

— Nu-mi pac păsă’ile. Nu-mi p-p-plac păsările, zise Thorgil și izbucni în lacrimi.

Jack rămase cu gura căscată. Fără să vrea, îi părea rău de ea. La urma urmei, ea îl salvase de puiul de dragon și găsise valea. Oare ce-o apucase?

— Crezi că locul ăsta e periculos? întrebă el. E ceva ce-ar trebui să știu și eu?

— Nu. Nu-mi plac păsările, asta-i tot.

— Ei, degeaba, zise Jack. Mie-mi plac. Și pot și să vorbesc cu ele, cel puțin cu cele care au minte, ca Îndrăznețul. N-avem de ales, trebuie să ne odihnim. Dacă nu-ți place cum cântă, astupă-ți urechile cu mușchi. Eu plec să găsesc de mâncare – e și asta o mică problemă, dacă ai uitat cumva.

Ea făcu după cum îi propusese: își astupă urechile cu mușchi. Apoi rămase cu ochii în lacrimi, holbându-se la pârâiaș.

Jack i-l lăsă pe Îndrăzneț să-i țină tovărășie. Cu Thorgil nu te puteai înțelege. Oricât i-ar fi fost de bine, era hotărâtă să sufere. Dispoziția băiatului se schimbă pe măsură ce mergea de-a lungul apei. Forța vitală părea a fi peste tot, în copacii cu frunze mari, în păsările care ciripeau pline de încântare, în lemmingii și cârtițele care se fâțâiau printre tufișurile de căpșuni, în fluturi, musculițe și cărăbuși. Valea era plină de viață.

Jack găsi niște rugi de mure, dar căuta ceva mai hrănitor. Se gândi să culeagă ciuperci – dacă nu erau cumva otrăvitoare. Găsi niște rădăcini de praz sălbatic și le scoase din pământ.

Dintr-odată, auzi ceva care venea foșnind printre ierburi și îngheță, încet și solemn, o pasăre superbă ieși din umbră. Avea o coadă măreață, de culoare maronie, care-i atârna desfăcută în spate, iar la picioarele ei se foiau zece puișori bălțați. Lui Jack îi lăsa gura apă. Era o găină sălbatică, mare cât patru păsări de curte la un loc. Heide le oferise una la masă, în casa lui Olaf. Jack își amintea foarte bine cât era de gustoasă carnea împănată cu capere din grădina lui Dotti.

Găina-de-munte îl privea trufaș. Ochii ei, înconjurați de pete roșii care aduceau cu niște sprâncene, păreau ușor surprinși. Nici măcar nu-i era frică. Jack își pipăi cuțitul.

Pasărea veni spre el. Puișorii bălțați ciuguleau de pe jos și priveau spre mama lor, căutând să vadă dacă era mulțumită de ei. Găina sălbatică își lăsă capul în jos și cloncăni ușor. Jack își dădu seama că s-ar fi putut hrăni cu carnea ei zile întregi. Putea s-o frigă la un loc cu prazul pe care-l adunase mai devreme, și s-o servească la masă împreună cu căpșunile sălbatice pe care puii erau ocupați să le înghită.

Pasărea trecu pe lângă el cu pași demni. Nu-i era frică de el. Nu i-ar fi luat mai mult de o clipă să-i taie gâtul, dar nu putea s-o facă. Bardul îi spusese că era o ticăloșie să folosească forța vitală pentru a-și atrage vânatul. Forța vitală se găsea din belșug în vale și, datorită ei, găina se simțea în siguranță. Ar fi fost un lucru rău s-o omoare – nici el nu știa de ce.

„Pesemne că sunt peste măsură de tâmpit”, se gândi el, privind pasărea care dispărea în pădure. Totuși, în scurt timp, nimeri peste un alt peisaj. Văzu meri, castani, nuci și peri care se amestecau printre pinii peste care dăduse până acum. Erau plini de flori, dar și de fructe coapte, ca și cum primăvara și toamna mergeau mână în mână. Jack își scoase tunica și o folosi ca pe-o desagă.

Iar apoi auzi un bâzâit, undeva în depărtare, care-l făcu să se înfioare. Erau roiuri de albine, nenumărate, de parcă veneau din sute de stupi. Jack era obișnuit cu ele, datorită Mamei, și le înțelegea bâzâitul. Dacă stăteai să le asculți, îți dădeai cu ușurință seama de starea lor.

Auzise albine supărate și vesele, neliniștite sau atât de disperate, încât tot stupul era pe moarte. Acestea însă erau pradă unei mari bucurii. Jack și le putea imagina, zburând în sus și în jos peste copaci. Se simți îngrijorat, deși până acum nu-i fusese niciodată frică de ele. Emoțiile erau atât de puternice, încât, pur și simplu, el nu putea îndura, așa că se îndepărtă.

Când se întoarse, o găsi pe Thorgil holbându-se la pârâu. Îi tăie câteva felii de pere coapte. Găsi o stâncă plată și sfărâmă miejii de nucă, pe care ea îi mâncă, și-apoi continuă să se holbeze la pârâu.

„Cu plăcere”, spuse în gând Jack. Totuși, după o vreme, se ridică și-i schimbă bandajul de la gleznă. Nu era vina ei că era un berserker care-l scotea din sărite. Băiatul observă că glezna i se mai dezumflase, ca și arsurile de pe obraz. Fără să vrea, Thorgil se însănătoșea.

Jack își petrecu restul zilei moțăind sau jucându-se cu o nucă împreună cu Îndrăznețul. Știa că ar trebui să-și facă planuri legate de continuarea călătoriei, dar era mult prea mulțumit. Trecuse multă vreme de când nu se mai simțise atât de bine.

La căderea nopții, se duse într-o plimbare și, într-un luminiș, dădu peste bufnițele albe ca zăpada care se hrăneau cu mure și huhuiau fiecare pentru sine. Jack observă o cârtiță care rodea de zor o rădăcină de mazăre sălbatică, drept în mijlocul lor. Bufnițele cu care era Jack obișnuit ar fi sfârtecat micuța făptură într-o clipă.

Jack hotărî să mai rămână în vale, deși Thorgil se opunea. De-acum putea vorbi, și o făcea din plin.

— Avem o misiune, zise ea. E adevărat că un sclav ca tine n-are cum să priceapă, dar asta înseamnă că nu ne permitem s-o ducem prea bine. E de datoria noastră să ajungem cât mai repede la Regina Muntelui. Așa ar fi vrut și Olaf. M-am săturat să zac pe aici.

— Păi da, tu ai zăcut, replică Jack, dar eu m-am dus să caut de mâncare.

— Eu te-am adus în valea asta.

— Chiar așa, cum de-ai reușit s-o găsești? întrebă Jack.

Thorgil se înroși.

— Ei, am avut noroc.

— Oricum, glezna ta trebuie să se vindece. Nu pot să te mai car de colo-colo ca pe-o pisică.

— Nu sunt pisică! Sunt Thorgil, fiica lui Olaf. Dacă trebuie, o să mă târăsc în patru labe, fir-ar să fie de treabă!

Jack se simți mulțumit să observe că-și recăpătase vechea dispoziție. Însemna că revine la normal. Glezna i se vindeca repede, ținând cont de cât de rău și-o sucise. Într-o zi sau două putea să meargă de una singură, iar băiatul avea de gând să aștepte până atunci. Nu era nicio grabă.

Cu fiecare zi, valea cea caldă și primitoare devenea din ce în ce mai plăcută. Jack se obișnui să plece în fiecare dimineață după mâncare. La prânz se spăla la pârâu, iar după-amiezile se ducea să se plimbe. Între timp, mai schimba și câteva cuvinte cu Thorgil (care, pe măsură ce-și revenea, devenea din ce în ce mai morocănoasă) și cu Îndrăznețul, care nu părea nici el prea încântat de situație.

Văzduhul răsuna de veselie. Din când în când, Jack simțea o dorință nestăvilită să se rostogolească printre mușchi sau să-și umple gura cu mure și să simtă sucul picurându-i pe bărbie. Uneori chiar asta și făcea. Din când în când izbucnea în râs și râdea și iar râdea, fără motiv, până ce-și pierdea răsuflarea. „Pesemne că în locul ăsta colcăie forța vitală”, se gândi el.

Și, brusc, se ridică.

Își amintise ce povestea Bardul despre ucenicia pe care-o petrecuse în Irlanda, împreună cu cel mai bun prieten al său. „Am mers acolo zi de zi, străduindu-ne să ne deschidem mințile în fața forței vitale și să ne retragem la fel de repede, când o simțeam venind prea aproape. Dar prietenului meu îi plăcea senzația puterii. N-a acceptat să se oprească acolo unde era încă în siguranță. Într-o zi, ceva a plesnit. Paf! El a scos un țipăt puternic și a luat-o la fugă cât a putut de repede, până ce a ajuns în Valea Lunaticilor. Înainte chiar să-i văd, le-am auzit chicotelile, continuase Bardul. Era un sunet înfricoșător, atât de asemănător cu râsul, dar, cu toate astea, lipsit de orice urmă de bucurie. Toți barzii din Irlanda care nu reușiseră să-și atingă scopul își croiseră drum către acel loc, în care forța vitală era mai puternică decât oriunde altundeva. Și acolo rămăseseră.”

— Poate că nu-i așa de bine să râd până nu mai pot, murmură Jack. Stătuse cu ochii închiși, lăsând puterea care mustea acolo să-i curgă prin trup. Acum îi deschise și văzu ceva foarte neplăcut.

În fața lui stătea prima făptură primejdioasă peste care dăduse în această vale fermecată: un mistreț de-al trolilor, mare și voinic, cu botul căscat. Jack îi vedea și colții, ascuțiți ca niște foarfeci.

Băiatul rămase uluit. Nu-i veni altceva în minte decât descântecul cu care Mama liniștea albinele supărate. Îl cântă iar și iar, simțind în el ecourile forței vitale. Puterea era prea aproape, covârșitoare, ca un val de flăcări care se revărsa spre el.

Jack se simți culcat la pământ printre tufișurile de căpșuni. Mintea i se limpezi, iar flăcările dispărură. Mistrețul îl adulmeca pe tot trupul, lingându-l pe brațe, pe piept și pe față.

— Țepi-Aurii? strigă băiatul, îmbrățișând fiara și scărpinând-o după urechi. Ai ajuns acasă. Ce purceluuuuș deeeeștept!

Jack se ridică și mângâie animalul pe spatele acoperit de păr.

— Ce mă bucur! Așa-i că ăsta e un loc nemaipomenit?

Țepi-Aurii încuviință printr-un guițat.

Jack îl conduse înapoi în tabăra pe care o făcuse Thorgil. De cum îl văzu, ea se ridică, luă o piatră și ținti capul mistrețului.

— Nu, nu, nu! E un prieten, strigă Jack. Vezi?

Se cățără pe spatele animalului, cu grijă, de parcă pe undeva se aștepta ca acesta să-l dea jos. Dar Țepi-Aurii era pe deplin mulțumit să fie călărit ca un măgăruș.

Mistrețul grohăi, iar Îndrăznețul îi răspunse printr-un ciripit.

— Zice că tu l-ai eliberat, spuse Thorgil, încruntându-se ca un nor de furtună.

— Așa-i. Dar ia stai. De unde știi tu ce-a spus?

— Nu-i treaba ta. Olaf aproape și-a dat viața când l-a prins!

— Și ce dacă? Avea de gând să-l înece. Eu nu sunt un berserker cu creierul cât o nucă și nu-mi place suferința.

— Sclav prost ce ești! Acum Lucy o să-i ia locul, strigă Thorgil.

— Asta nu-i din vina mea! țipă și Jack, sărind jos de pe spatele lui Țepi-Aurii.

— Ba da, saxon nătâng!

— *Brjóstabarn*! Tu ești cea care i-a dăruit-o lui Frith! zbieră Jack. Stăteau față în față, clocotind de furie. Jack își simțea mintea mai limpede decât o avusese de mai multe zile. Mânia îi ștersese din minte farmecele văii, prin care pășise ca într-un vis. Dintr-odată, își aminti de Lucy. Pe ceruri, din pricina ei se afla aici, iar el uitase! Nici măcar nu știa cât timp trecuse de când sosise în vale.

— Așa-i, zise Thorgil, interpretându-i corect expresia de pe chip. În timp ce ție-ți lăsa gura apă printre căpșuni, vremea trecea.

— Of, Lucy, șopti el; apoi îi trecu prin minte un alt gând. Chiar ai știut ce spunea Țepi-Aurii. Înseamnă că te-ai ocupat dintotdeauna cu *seiðer*. M-ai mințit!

Thorgil lăsă capul în jos.

— Eu nu mint niciodată. Puterea asta blestemată am dobândit-o pe neașteptate. Mi-e așa de rușine, murmură ea.

— Ție? Rușine? Mai degrabă m-aș aștepta la asta de la pisicile zeiței Freya.

Războinica ridică din umeri. Nu era ea omul care să dea înapoi în fața durerii.

— Pe mistreț nu-l înțeleg, dar știu ce spune Îndrăznețul. Și toate păsărelele alea nenorocite! zise ea, amenințând cu pumnul în direcția copacilor. E ca și cum aș fi într-o încăpere plină de războinici beți. Tot timpul tranca, tranca, tranca. Spun niște lucruri ca: „Jos din pomul meu” sau „N-am mai văzut niciodată așa niște pui frumoși” sau „Îmi cer iertare, mă duc să-mi fac nevoile”. Și nu tac nicio clipă, de când se trezesc și până adorm! Bufnițele o țin tot așa și noaptea.

— Așa ai găsit locul ăsta, zise Jack. Datorită bufnițelor.

— Da! Atunci mi-am dat prima dată seama că înțeleg ce-și spun păsările. Erau supărate din cauza dragonului, temându-se de ce va face când își va găsi puii morți. Una din bufnițe le-a explicat celorlalte cum să ajungă în vale. Din câte se pare, dragonului îi este interzis să coboare aici.

— Ești ca Sigurd. Ai înghițit sânge de dragon.

— Măcar dacă n-aș fi făcut-o! M-am transformat într-o vrăjitoare scârboasă!

— Thorgil, dar ăsta-i un dar grozav, zise Jack.

— *Mie nu-mi place*!

Era ferm hotărâtă să-și urască norocul ce dăduse peste ea. Jack și-ar fi dorit să înțeleagă graiul păsărilor, dar știa că, probabil, sângele de dragon l-ar fi omorât. Aproape c-o omorâse și pe Thorgil.

— Cred că ar trebui să plecăm, zise el. Cu cât ajungem mai repede la Regina Muntelui, cu atât mai bine.

— Era și timpul, mormăi Thorgil.

Adunatul lucrurilor nu le ridică probleme. Nu mai aveau aproape nimic. Jack strânse o provizie de nuci și fructe pentru drum și folosi pelerina lui Thorgil pentru a le putea duce. Chiar dacă ei o să-i fie frig după ce porneau la drum, o să-i fie și lui, dar amândoi aveau nevoie de mâncare. Întorcându-se, văzu bufnițele zăcând pe o pajiște. Erau atât de slăbite că nici nu mai puteau zbura.

Fugiseră din calea dragonului, dar aici dăduseră peste o primejdie și mai mare. Pacea din vale le furase mințile, așa cum pățise și Jack. Nu-și dăduseră seama că nu vor mai putea vâna. Bufnițele nu puteau trăi numai cu fructe și mure.

Jack lăsă proviziile jos și duse fiecare bufniță în afara pajiștii, așezându-le printre stâncile goale de pe dealurile învecinate. Le lăsă pe o cărare care ducea în susul muntelui. Erau la o distanță

destul de mare de vale și păreau mai însuflețite, odată ajunse acolo.

— Ce-a durat atâta? se plânse Thorgil, la întoarcerea lui.

— Bufnițele, zise Jack scurt, și nu-i mai dădu nicio explicație.

El luă mâncarea pe umăr și înșfăcă toiagul ca pe o armă. Thorgil luă cuțitul care le mai rămăsese, pe motiv că știa mai bine să-l mânuiască. Îndrăznețul își găsise un loc pe spinarea lui Țepi-Aurii, căci reieși că mistrețul se îndrepta deja spre peștera Reginei Muntelui, atunci când le ieșise în cale. Era bun prieten cu ea, din câte le spusese, și-i făcea mereu câte o vizită când era prin apropiere.

Jack află toate acestea pe o cale foarte ocolită. Țepi-Aurii îi vorbea Îndrăznețului, care traducea din limba porcilor în cea a corbilor, ca să poată înțelege și Thorgil. Apoi ea îi povestea ce aflase. Dar nu chiar tot. Cele mai multe lucruri le ținea pentru ea, fie pentru că așa-i ceruse Țepi-Aurii, fie pentru că voia să-l enerveze pe Jack.

• Capitolul 32 •

PODUL DE GHEAȚĂ

La capătul văii, acolo unde râul intra sub pământ, Țepi-Aurii descoperi o intrare ascunsă de liane. N-o puteai vedea până ce nu ajungeai chiar înăuntrul ei, iar după ce ieșeai pe cealaltă parte, nu se mai vedea decât o crăpătură subțire în coasta dealului. Pe dată, în jurul lor se făcu rece.

Cărarea pe care o găsiseră trecea printr-un alt defileu, foarte adânc. Era șerpuită și se bifurca ici și colo, în timp ce cobora. Țepi-Aurii alegea drumul. La căderea întunericului, erau încă în defileu și fură nevoiți să se culce printre pietre.

Era o noapte rece și tristă. Jack și Thorgil dormiră așezați în capul oaselor, sprijinindu-și spatele de trupul masiv al mistrețului. Acesta era plin de păduchi, mai mari decât cei obișnuiți. I se strecurau printre peri, dar și prin părul lui Jack și Thorgil, deși nu mușcau. Pesemne că nu le plăcea sângele de om. Chiar și așa, Jack se trezea din somn de câte ori le simțea picioarușele grăbite.

Nu că ar fi dormit prea mult, oricum. Defileul era bătut de vânt, iar spre dimineață se lăsă ger. Jack îl adăposti pe Îndrăzneț sub tunică, ceea ce se dovedi un lucru bun pentru amândoi.

Numai Țepi-Aurii petrecu o noapte liniștită, adăpostit de straturile sale de grăsime. Sforăia îngrozitor, scoțând și tot felul de alte sunete, și mișca din picioare când visa.

— Cât mai avem? gemu Jack, în timp ce înaintau, alunecând și împiedicându-se printre stânci, imediat după revărsatul zorilor. De-abia se mai putea ține pe picioare, chiar și cu ajutorul toiagului de frasin.

— Să întreb, zise Thorgil.

Ea era mai vioaie, acum că sufereau cu toții laolaltă. Îl întrebă pe Îndrăzneț, care-i traduse lui Țepi-Aurii. Mistrețul dădu un răspuns lung. Corbul traduse, ceea ce-i luă și lui destul de mult timp. Apoi Thorgil răspunse:

— Nu mai e mult.

— Ați vorbit cam mult pentru așa un răspuns scurt, zise Jack.

— Da, ai dreptate, zise Thorgil, fericită.
— Îmi ascunzi ceva.
— N-ai de unde să știi.
„*Brjóstabarn*”, se gândi Jack. Se opriră să mănânce, deși nu mai aveau prea multe. Fructele și nucile se terminau repede, când trebuia să le împărți cu un mistreț uriaș. Thorgil și Jack călăreau cu rândul pe spinarea lui, atât de lată că de-abia o puteau cuprinde cu picioarele; când încercau să se agațe de urechile lui, Țepi-Aurii îi mârâia.
Merseră și merseră, până ce Jack își pierdu nădejdea să mai ajungă vreodată undeva. Apoi, chiar când credea că e pe punctul de-a se prăbuși la pământ din cauza oboselii, ajunseră pe un câmp sclipitor de gheață. Soarele strălucea orbitor, după întunericul din defileu. Gheața era limpede și albastră ca apa unui râu, iar prin ea se puteau vedea trupuri de animale și oameni, și alte făpturi mai stranii, prinse în adâncurile sale. Privind în jos, Jack simțea că-i vine rău.
Suprafața sclipitoare era și mai periculoasă. Thorgil încercă să meargă mai repede, dar alunecă pe ambele picioare și se prăbuși înainte, oprindu-se pe marginea unei crevase. După această întâmplare, deveni mai grijulie. Jack se ținea de părul lui Țepi-Aurii, în ciuda protestelor acestuia. Mistrețul nu părea să aibă vreo greutate, numai că, firește, el pentru asta era făcut. Copitele sale masive se înfigeau ca niște cuțite, făcându-l să lase în urmă un șir de zgârieturi adânci.
— Priviți! strigă Thorgil, după ce o cotiră. În fața lor se înălța muntele de gheață, mai înalt decât crezuse Jack, mai complex și mai măreț decât se vedea din depărtare. Părea un castel uriaș cu turnulețe, pasarele și curți spațioase. Era ceva desprins din poveștile Tatii, iar Jack își dori să-l fi putut vedea și Lucy.
— Cum o să facem să trecem? murmură el, căci drumul dintre creasta pe care stăteau și palatul Reginei Muntelui trecea peste un pod înalt, care se arcuia deasupra unor adâncuri de neimaginat, urcând și tot urcând, apoi coborând și tot coborând într-un arc strălucitor de gheață care sclipea de-ți tăia răsuflarea și era foarte alunecos.
Îndrăznețul croncăni grabnic.
— Zice că va trebui să ne ducă Țepi-Aurii, traduse Thorgil.
— Roagă-l să întrebe dacă mistrețul o să ne dea voie să-l ținem de urechi, zise Jack, privind în prăpastia de sub pod. Nici

nu-i putea vedea fundul. La poalele muntelui se ridicase o ceață rece, care plutea de colo-colo. Îndrăznețul îl întrebă pe Țepi-Aurii, iar acesta scoase un mormăit.

— Înțeleg că răspunsul e nu, zise Jack.

— Spune că are urechile sensibile. O să ne lase să-l ținem de păr, dacă nu tragem prea tare, traduse Thorgil și se uită neîncrezătoare în prăpastie. Mă întreb dacă oamenii care cad de pe poduri ajung în Valhalla.

— Sunt convins că da, zise Jack. E o moarte îndeajuns de stupidă.

În ultima clipă îi veni o idee bună. Sfâșie pelerina lui Thorgil și făcu o funie lungă. Trecu unul din capete pe după gâtul lui Țepi-Aurii, ca o zgardă, iar pe celălalt îl petrecu după mijlocul lui și al lui Thorgil. Se așezară pe spinarea uriașă, cu picioarele larg desfăcute și ținându-se de părul mistrețului. Toiagul lui Jack – pe care n-avea niciun sens să-l ia cu el, dar nici nu-i venea să-l lase – era petrecut pe sub funia de la gâtul lui Țepi-Aurii, iar Îndrăznețul se cuibărise în tunica lui Jack.

— La drum, zise băiatul cu un oftat, gândindu-se: „Sper că o să mi se dea voie să trec prin Insulele Fericiților, după ce cad."

Jack ședea în față, iar Thorgil în spatele său. Mistrețul uriaș începu să urce podul. Copitele sale se înfigeau în gheață. Jack observă cum bucățele mici se desprindeau și dispăreau în adâncuri. I se întoarse stomacul pe dos și se sili să privească drept înainte.

„Scârț, scârț, scârț, scârț" făceau copitele lui Țepi-Aurii pe gheața care tremura sub greutatea sa. Un vultur – un vultur din Jotunheim, așadar, foarte mare – pluti pe lângă ei. Se întoarse când îi văzu pe cei doi oameni și veni îndeajuns de aproape pentru ca Jack să poată privi în ochii lui galbeni.

— Pleacă! țipă ascuțit Thorgil, fluturându-și cuțitul. Podul se clătină.

— Nu te mișca! strigă Jack.

Vântul se potolise în timpul traversării câmpiei de gheață, dar acum se porni din nou. Șuieră pe la urechile lui Jack și-i pătrunse prin gulerul tunicii. Îndrăznețul gemu. Mâinile lui Jack se învinețeau de frig.

Vulturul trecu din nou pe lângă ei și-l lovi pe Jack în umăr cu ghearele. Simți lovitura, dar nicio durere. Era mult prea amorțit de frig.

— Te omor! mugi Thorgil, din spatele lui. Ea se întinse spre vultur și nu lipsi mult să cadă. Podul se clătină iarăși. Jack se simțea prea rău din cauza sperieturii ca să mai țipe la ea. Nu simțea durere, dar trupul său știa că se întâmplase ceva rău. Începu să tremure ca varga.

— Ține-te bine! strigă Thorgil. Dacă mai vine, mă ocup eu.

Jack ar fi vrut să-i spună să nu se mai miște. Dacă mistrețul își pierdea echilibrul din cauza ei, cădeau cu toții în prăpastie.

„Scârț, scârț, scârț, scârț" făceau copitele lui Țepi-Aurii pe gheață. Ajunseseră în punctul cel mai înalt al podului. Mistrețul grohăi și o porni în jos. Vulturul pluti a treia oară pe lângă ei, iar Thorgil se întinse și-l lovi cu cuțitul. Pasărea căzu cu un țipăt ascuțit, dar și fata își pierdu echilibrul și se prăbuși pe o parte. Jack încercă să se țină, dar avea mâinile prea amorțite și căzu și el după ea.

Singurul lucru care-i salvă se dovedi funia cu care se legaseră de mijloc. Jack și Thorgil atârnau acum deasupra prăpastiei, de gâtul lui Țepi-Aurii. Vântul îi sucea și-i răsucea, iar coarda se strângea în jurul trupului lui Jack și-l făcea să-și piardă răsuflarea. „Mai repede, mai repede, mai repede", îl ruga el pe mistreț, în tăcere.

Dar Țepi-Aurii se mișca încet și cu grijă. Nu era făcut pentru astfel de coborâri, mai ales cu o funie de gât. Respira șuierat.

„Să-mi iau toiagul", se gândi Jack amețit. Nici el nu știa de ce-l voia, dar măcar asta putea să mai ușureze strânsoarea de la gâtul mistrețului care dădea semne de sufocare. Jack apucă un capăt al toiagului și trase. Reuși să-l scoată, dar aproape îl scăpă în prăpastie. „Căldură, am nevoie de căldură", se gândi el. Vedea numai pete roșii în fața ochilor. Toiagul începu să-i alunece dintre degetele amorțite.

„Nu e frig decât dacă așa crezi tu", zise Bardul de pe undeva.

„Ar trebui să fie cald. Și chiar e cald", se gândi Jack, căutând forța vitală, aflată în inima ținutului stăpânit de uriașii ghețurilor. Din palmele sale începu să radieze căldura care se scurse prin capătul toiagului. Izbucni un jet de flăcări, care lovi podul de gheață. Începu să picure apă. Copitele lui Țepi-Aurii alunecară, iar el se prăbuși la vale.

Uriașul mistreț guiță puternic în timp ce aluneca pe pod, din ce în ce mai repede, până ce ajunse la capăt și se rostogoli de mai multe ori prin zăpada de pe cealaltă parte. Jack și Thorgil

fură târâiți după el într-un troian gros. Thorgil se ridică pe dată și dădu zăpada la o parte de pe chipul lui Jack. Dezlegă funia și-l scoase pe Îndrăzneț, ca să poată respira și el. Ochii îi sticleau de bucurie.

— Ce… aventură… *minunată*! spuse ea, cu respirația întretăiată. Și ea fusese cât pe ce să moară sugrumată din cauza funiei, dar era prea entuziasmată ca să-i mai pese. M-am luptat cu un vultur uriaș! Am atârnat deasupra prăpastiei ca Odin pe crengile lui Yggdrassil! Sunt… așa… de fericită!

Țepi-Aurii grohăi supărat. Jack, căruia i se învârtea capul, se uită în urmă și văzu că gheața se topise, săpând o gaură chiar la mijlocul podului. Rămăseseră numai două bârne subțiri, de o parte și de alta. Toiagul său se îngropase în zăpadă – zări capătul cel negru care se ițea din troian.

— Habar n-aveam că știi să faci vrăji de soiul ăsta, strigă Thorgil, țopăind de jur împrejur, pradă unui acces de veselie nebunească.

— Nici eu, zise Jack. Acum că ajunseseră în siguranță, își aminti de rana adâncă de la umăr pe care i-o făcuse vulturul. O umbră căzu peste el. De undeva se răspândi un miros greu, urât, ca de sulf.

— Cred că ar trebui să mai faci una, zise Thorgil, căutându-și cuțitul. Dar acesta dispăruse, se prăbușise în prăpastie odată cu vulturul.

Jack ridică ochii și văzu o făptură desprinsă din visele sale cele mai negre și urâte. Avea opt picioare în înălțime și o claie de păr portocaliu care-i creștea pe cap și pe umeri. Ochii, de culoarea nucilor putrezite, se ițeau de sub o cută de piele care semăna cu o ciupercă ce creștea pe scoarța unui copac. Făptura avea unghii lungi și verzui, tivite cu noroi, iar dinții – căci își ținea gura larg deschisă – erau ca niște buturugi strâmbe de copac. Doi colți de mărimea unor coarne de țap îi schimonoseau buza de sus într-un zâmbet perpetuu. Făptura râgâi, răspândind din nou mirosul puternic de sulf.

Jack n-avu de ales. Leșină. Tocmai se întâlnise, pentru prima dată în viață, cu un trol.

• Capitolul 33 •

FONN ȘI FORATH

Zăcea pe un pat incredibil de moale. Încăperea în care se afla era atât de frumoasă, încât Jack crezu că murise și ajunsese în rai. Pereții erau vopsiți precum cei din casa Bardului, numai că aici pictura fusese făcută de curând. Jack zări copaci acoperiți cu flori, o casă în fața căreia ședeau un bărbat, o femeie și niște copii care se jucau cu un câine.

Podeaua era făcută din diverse esențe de lemn, aranjate pentru a forma un model de frunze de toamnă. Pe un stativ de metal, frumos împodobit, se afla un vas, tot de metal, plin de cărbuni care ardeau mocnit. Jack îi simți căldura pe față – singura parte a trupului care-i rămăsese în afara cuverturilor.

Și cuverturile erau o minune, ca model și culoare, și erau căptușite cu pene. Jack se cufundase în așternut, simțindu-se la fel de bine ca o ghindă în coaja ei.

Începu să-și amintească anumite lucruri. Cu multă grijă, își pipăi umărul. Era bandajat și nu-l durea atât de tare pe cât se așteptase. „Se trezește”, spuse cineva. Nu, de fapt nu spuse. Era altceva. Cuvintele apăruseră pur și simplu în mintea lui Jack.

„E destul de drăguț pentru un cerb cu două picioare.”

„Servește-i tu masa de dimineață, iar eu îi spun Mamei.” Jack auzi zgomotul unor pași greoi și o ușă deschizându-se și închizându-se la loc.

„Până la urmă nu sunt în rai, se gândi el nefericit. M-au prins jotunii. Poate că, dacă-mi țin ochii închiși, o să creadă că încă mai dorm.”

— Nu ține, zise un glas aspru. Noi ne dăm seama când oamenii mint.

Jack deschise ochii și-i închise la fel de repede.

— Da, da, știu. Trolii te sperie puțin la început. În ceea ce mă privește, eu zic că oamenii arată ca niște broaște opărite, dar m-am obișnuit să nu mai țin seama de asta.

Jack deschise din nou ochii. Trolul – era o femeie, judecând după rotunjimile acoperite de bluză – era chiar mai mare decât

masculul pe care-l întâlnise la podul de gheață. Și ea avea o claie de păr portocaliu. Umerii îi erau acoperiți, așa că nu-și putea da seama dacă avea și acolo păr, sau nu. Avea urechi mari, ca niște toarte, și purta cercei groși de aur care-i atârnau de lobi, trăgându-i în jos până sub bărbie. Buza de sus i se arcuia deasupra a doi colți cocheți – cocheți prin comparație cu cei pe care-i văzuse la mascul.

În afară de asta, făptura era mult mai îngrijită. Avea unghiile curate și lăcuite. Dinții, deși îngrijorător de mari, erau sănătoși. Chipul îi era vesel. Dacă ar fi stat ceva mai departe de el, Jack presupuse că n-ar fi arătat cu totul oribil.

Făptura scoase un fel de lătrat, un sunet care-l făcu pe Jack să se afunde cât putu de mult în așternut.

— Nu cu totul oribil! Asta-mi place! Să știi că nici tu nu ești chiar oribil, deși nu stai prea bine cu politețea.

— Îmi pare rău, zise Jack.

— Nu-i nimic. Pe mine mă cheamă Fonn. Sora mea Forath și cu mine am vegheat asupra ta.

— Mulțumesc, zise Jack, nefiind prea sigur ce însemna „a veghea”. Poate că aveau grijă pur și simplu ca el să nu fugă înainte să-l mănânce.

Fonn lătră din nou. S-ar fi zis că râdea.

— Noi nu mai mâncăm cerbi cu două picioare – decât dacă învingem vreunul în luptă dreaptă. Și, mai ales, nu-i mâncăm pe oamenii care sosesc la noi cu piesa lipsă din jocul de șah al reginei.

— Mă bucur că n-am pierdut-o. Mi-era frică să n-o fi scăpat când am căzut de pe pod.

— Ți-a dat-o Frith, nu?

Jack încuviință.

— Pesemne că vrea ceva în schimb. Frith nu face niciodată nimic decât din motive egoiste. Mama a fost foarte supărată că nu mai putea chema Nornele la o partidă de șah. A pus să i se facă o piesă nouă, dar nu era vrăjită și, firește, lor nu le-a convenit.

În mintea lui Jack apărură dintr-odată zeci de întrebări. Ce fel de vrajă conținea piesa de șah? Cine erau Nornele? De unde o știa Fonn pe Frith? Și cine era „Mama”?

— Mai încet, zise Fonn, cu râsul ei ca un lătrat. Nu ești pregătit pentru atâta agitație. Trebuie să-ți spun că, o vreme, n-

am fost prea mulțumiți de rana de la umărul tău. Credeam că n-ai să-ți mai poți folosi brațul, dar Mama a descântat otrava.

— Cine-i Mama? întrebă Jack.

— Regina Muntelui. Forath și cu mine suntem fiicele ei. Așa cum e, din păcate, și Frith.

— Dumneata nu arăți ca Frith.

— Mulțumesc. Mă rog, ea a avut alt tată. Bietul om. S-a chinuit ani de zile în încăperea asta, dorindu-și mereu să se întoarcă în Tărâmul de Mijloc, la familia lui. Ei sunt cei de pe pereți.

Picturile cu bărbatul, femeia și copiii care se jucau cu un câine căpătară o nouă semnificație.

— Și regina, de ce nu l-a lăsat să se întoarcă acasă?

— Familia lui murise într-o avalanșă. Mama l-a salvat, dar el n-a crezut-o niciodată. M-am tot gândit că e posibil ca nefericirea lui s-o fi afectat și pe Frith. Dar, firește – Fonn oftă, scoțând un sunet ca de furtună – marele ei necaz este că nu se simte în largul ei nicăieri. Oamenii se pot căsători cu alți oameni, de oriunde ar proveni. Dar căsătoriile între oameni și troli sau între oameni și elfi nu sunt aproape niciodată reușite, iar copiii care se nasc sunt sfâșiați pentru vecie între două lumi.

Forath intră val-vârtej în cameră iar Jack, fără să vrea, se ascunse sub cuvertură. Doi jotuni, înalți de nouă picioare, cu păr vâlvoi și portocaliu și cu colți erau cam prea mult.

— Ieși afară, lașule, zise Thorgil. Jack reapăru. Niciodată nu fusese mai bucuros să vadă o altă persoană. Fata avea veștminte noi și purta la brâu un cuțit și încă unul legat de picior.

— Văd că te-ai descurcat bine, observă el.

— Și de ce nu? Ăsta-i locul cel mai frumos în care am fost vreodată. Ce-mi mai plac trolii!

Jack se ridică în capul oaselor, dar amețeala îl făcu să se întindă la loc.

— Îndrăznețul! Am uitat de el! O fi bine?

— Este în sala mare, cu Țepi-Aurii. Știai că regina i-a vindecat aripa? L-a descântat și i-a pus-o la loc. Acum zboară peste tot. Eu sunt oaspete de onoare, pentru că sunt fiica lui Olaf. Regina Glamdis era îndrăgostită de el și-l voia în haremul ei, dar îi dăduse cuvântul că poate pleca.

— Ce noroc pe Heide, Dotti și Lotti, zise Jack, care și-l și imaginase pe Olaf prizonier în acea încăpere.

— S-ar fi descurcat ele cumva, zise Thorgil, nepăsătoare. Hăndrălăii – adică bărbații troli – sunt meșteri la luptă. M-au învățat niște șmecherii.

— Grozav, zise Jack, cufundându-se din nou în salteaua moale. Durerea din umăr i se întețise și tot trupul îi era stors de puteri. Pipăi runa. Lipsea ceva. Inelul de fier… zise el.

— Ah, ăla. Ca fiică a lui Olaf, eu te-am moștenit, zise Thorgil. El îmi spusese că la întoarcere avea de gând să te elibereze, așa că am făcut-o eu, chiar aici. Dar să nu crezi că așa ai scăpat de misiune. Îmi datorezi recunoștință veșnică și mă aștept să mori cu zâmbetul pe buze, dacă trebuie.

— Sau să trăiesc cu zâmbetul pe buze, murmură Jack. Forath o conduse pe Thorgil afară din încăpere, lucru pentru care Jack se simți recunoscător. Se întâmplaseră multe și avea nevoie de liniște ca să se gândească. Jotunii, de care fusese învățat să se teamă și să-i urască, se dovediseră a nu fi chiar așa de răi. De fapt, Olaf spusese de mai multe ori că nu l-ar fi deranjat să trăiască la un loc cu ei, dacă ajungeau în prealabil la o înțelegere. Pesemne că știa mai multe despre ei decât credeau ceilalți. Iar Thorgil – Thorgil cea prost dispusă, care-l numea sclav cu fiecare prilej și nu-i arătase până acum decât dispreț – îl eliberase.

Totul era absolut uimitor.

Unul din lucrurile cele mai complicate cu care Jack ar fi trebuit să se obișnuiască era foșnetul neîntrerupt de gânduri dimprejurul lui. Erau amestecate, pentru că toată lumea gândea în permanență, dar dacă cineva se afla prin apropiere, reușea să înțeleagă și cuvintele.

O lăsă pe Fonn să-i dea supă cu lingura direct în gură. Ea rupse felii mari de pâine albă și moale și le unse cu unt și miere, și-i aduse și un vas cu fructe pe care i-l așeză la îndemână.

— Ce-i acolo? întrebă Jack, arătând spre un ghem de boabe violete.

— Struguri, zise Fonn cu mândrie. Îi cultiv în seră. Olaf ne-a adus semințele din Italia, când a venit o dată pe aici.

„Când a venit o dată pe aici?” repetă în gând Jack.

— Cât timp am fost bolnav?

— O săptămână. Când ai sosit, erai într-o stare cam proastă, așa că Mama s-a gândit că ar fi cel mai bine să te adoarmă.

O săptămână! Jack pierduse complet șirul zilelor. Nu mai știa cât timp rămăsese în valea cea ascunsă, iar acum irosise o altă săptămână. Oare câtă vreme mai avea ca s-o salveze pe Lucy?

— Nu te îngrijora, zise Fonn cu vocea ei aspră, dar ciudat de blândă. Îngrijorarea te face să te vindeci mai greu. Totul e hotărât de Norne și nimic din ceea ce facem nu le poate schimba hotărârile.

Ea trase o perdea groasă peste o fereastră, pe care Jack o observase, dar nu o privise cu atenție. Băiatul se întrebă ce era afară. Adormi cu gândul la Olaf, prizonier în acea încăpere micuță, cioplind jucării pentru copiii pe care nu-i va mai vedea niciodată.

•

Înainte ca Jack să-și recapete puterile îndeajuns pentru a coborî din pat, mai trecu o săptămână. Ghearele vulturului fuseseră otrăvite, iar otrava îi pătrunsese în sânge. Numai vrăjile făcute de regină îi salvaseră viața. Se obișnui cu Fonn și Forath, deși celei de-a doua nu-i venea ușor să vorbească cu glas tare. Jotunii comunicau cu ajutorul gândurilor. Vorbirea nu le era de folos, dar câțiva dintre ei făcuseră efortul s-o deprindă, din motive strategice. Uneori, oamenii invadau ținutul Jotunheim, iar trolilor – mai ales celor adolescenți – le plăcea să plece în expediții prin Tărâmul de Mijloc.

Priveliștea care se vedea pe fereastră era o prăpastie de gheață care părea fără fund. Era și frumoasă, dar și înspăimântătoare. Niciun om nu ar fi putut fugi pe acolo. Undeva, departe în jos, ar fi putut fi pământul, dar Jack nu reușea să vadă nimic din pricina vârtejurilor de gheață.

Jotunilor le plăcea frigul. Când temperatura trecea de limita înghețului, se plângeau de arșiță. În lumea lor reușiseră să mențină o zonă în care era mereu iarnă, dar Fonn spunea că vara le declara război în fiecare an. Cândva, spusese ea, întreg pământul fusese acoperit de gheață. Și marea fusese înghețată. Puteai să mergi tot drumul din Utgard până în Jotunheim.

— Utgard? întrebă Jack.

— Tărâmul de dincolo de mare. Străvechiul nostru sălaș.

— Olaf a pomenit ceva de asta, zise Jack. A zis că a fost distrus de un vulcan.

— Da, zise Fonn cu tristețe. Stră-stră-străbunica a venit de-acolo, trecând pe gheața care tocmai se topea. Asta ne-a îndepărtat de inima tărâmului nostru. Nu ne mai putem întoarce și, cu fiecare generație, puterile verii intră și mai adânc în regatul nostru. Cândva, el va dispărea cu totul.

— Îmi.. îmi pare rău, zise Jack. Din Utgard n-a mai rămas nimic?

— Forath le vorbește balenelor. Ăsta-i darul ei. Ele i-au spus că a rămas o insuliță. În mijloc este vulcanul, iar de jur împrejur sunt pustiuri de gheață, bătute de vânt. Pare minunat, oftă Fonn.

— N-ați putea să construiți o corabie și să vă întoarceți?

— Nu suntem noi făcuți pentru corăbii. Suntem prea grei și tuturor ne e groază de apa adâncă. Câțiva dintre noi, cum e Forath, călăresc pe spinarea balenelor, dar numai pe lângă coastă.

Îndrăznețul îl vizita în fiecare zi, iar Thorgil dădea și ea buzna din când în când, cu tot felul de povești oribile despre cum să omori o făptură sau alta. Jotunii nu erau sălbatici când venea vorba să-și ucidă dușmanii, dar erau foarte eficienți. Din câte se părea, mica și entuziasta luptătoare le căzuse cu tronc. Apăru și Țepi-Aurii, iar Fonn îi traduse vorbele. El îi mulțumi lui Jack pentru că-l scăpase de carul zeiței Freya, iar Jack își aminti, cu un val de vinovăție, că Lucy urma să-i ia locul în curând.

Oare cât timp trecuse de când venise în Jotunheim? Nu era prea sigur. După poziția lunii, ar fi zis trei săptămâni, dar asta însemna că nu petrecuse *nici măcar o zi* în valea cea micuță de lângă sălașul dragonului. Cum se putea? Oricum, Jack își dădea seama că vremea trecea – încet, poate, dar trecea. Iar ziua în care Lucy urma să fie jertfită se apropia și ea.

• Capitolul 34 •

PALATUL REGINEI MUNTELUI

Palatul Reginei Muntelui era foarte diferit de micuța încăpere în care zăcuse Jack, dar era și frumos – într-un fel grandios, specific jotunilor. Avea pereții de gheață, iar prin ferestrele înalte pătrundea lumina albastră care înconjura culmea muntelui. De ambele părți, aerul încărcat cu particule de gheață se învârtejea, ca o draperie.

Cei mai mulți dintre jotuni purtau blănuri, deși unii hăndrălăi aveau doar o fustanelă, pentru a-și arăta mușchii. După părerea lui Jack, hainele lungi de blană erau exact ce le trebuia. Umerii gheboșați și acoperiți cu păr portocaliu, stomacuri ridate și carnea pătată de trol arătau mult mai bine acoperite. Dar chiar și așa, cutele de piele de deasupra ochilor bărbaților tot ar fi rămas la vedere. Erau un motiv de mândrie – cu cât mai mari, cu atât mai bine – iar cei care aveau deja la activ vreun om ucis purtau acolo un tatuaj.

Regina Glamdis ședea pe un tron de aur, încrustat cu diamante. Fusese făcut de pitici, îi șoptise Fonn lui Jack, în timp ce așteptau la o parte să fie chemați. Regina purta o coroană sclipitoare în părul portocaliu și o rochie lungă, albastră, brodată cu aur. Pe deasupra avea o pelerină din blană de urs. Chipul ei arăta mult mai bătrân decât al lui Fonn și avea trăsături ascuțite, ca de șoim. Jack se gândi că arăta foarte înspăimântătoare. Începuse să se obișnuiască cu trolii.

De o parte a tronului era Țepi-Aurii, cu Îndrăznețul pe spinare. Thorgil ședea mândră la picioarele Reginei Muntelui. De cealaltă parte, era rânduit haremul.

Erau șaisprezece hăndrălăi, de diferite vârste, îmbrăcați în veșminte elegante. Cel mai în vârstă ședea pe un tron doar puțin mai simplu decât cel al reginei Glamdis. Era așa de bătrân, încât cuta de piele îi căzuse peste ochi și trebuia s-o proptească, folosind un bețișor în formă de Y.

— El e tatăl meu, Bolthorn, șopti Fonn.

Jack însuși era îmbrăcat, pentru această ocazie, cu trei rânduri de veșmminte de lână, unul peste altul, pe sub o pelerină din blană de jder. Și tot îi era frig. Încălțămintea era făcută din piele de vacă, necurățată de păr, ca să se poată ține pe picioare și să nu alunece pe podeaua făcută din argint poleit, foarte frumoasă și strălucitoare, dar la fel de alunecoasă ca gheața.

— Vino mai aproape, zise Regina Glamdis cu o voce aspră, ca a lui Fonn. Jack știa că pentru jotuni era un chin să vorbească și că nu se puteau deprinde să folosească tonuri mai dulci. Înaintă, așa cum i se spusese, și făcu o plecăciune adâncă.

— Deci tu ești cel care mi-a topit podul de gheață, zise regina.

„Hopa”, se gândi Jack.

— Ești un vrăjitor de foc, spuse ea.

— Sunt bard, măreață regină. Slujesc forța vitală.

— Cândva, am mai întâlnit unul ca tine. Se numea Limbă-de-Dragon. El mi-a topit peretele de-acolo și l-a găurit, adăugă ea, arătând spre un petic de gheață mai întunecată la culoare, de lângă o fereastră. Am pus să-l repare, firește, dar a rămas o urmă.

— El a fost ucenicul lui Limbă-de-Dragon, ciripi Thorgil.

„Taci din gură”, zise în gând Jack.

— Eu hotărăsc cine să tacă și cine nu, zise regina, iar Jack se blestemă pentru prostia sa; uitase că jotunii puteau citi gândurile. Oricum, nu văd nicio urmă de răutate în sufletul tău, continuă Glamdis. Thorgil, fiica lui Olaf, mi-a povestit despre misiunea voastră, și m-am hotărât să vă ajut. Dar te previn că Nornele nu ascultă de nimeni, nici măcar de zei. Pot să cer să fii și tu de față când vin în vizită. Dar atât.

— Mulțumesc, mărită regină.

— Mai lasă-mă cu prostiile astea cu „mărită regină”, se răsti Glamdis. Astea-s bune pentru Frith. Eu sunt cu adevărat o mare regină și toată lumea o știe. Iar tu ești încă un puișor, așa că poți să-mi spui mamă.

— Bine, m-mamă, zise Jack; i se părea cam ciudat să-i spună așa unei persoane care nu era mama sa adevărată. Îți sunt cu adevărat recunoscător că mi-ai vindecat umărul și că l-ai făcut bine pe Îndrăzneț.

— Ah, Îndrăznețul, zise Glamdis, cu o sclipire în ochii ei întunecați. Ce mai șmecher obraznic!

Dar nu le explică ce voia ce spună.

— Și acum, vă chem pe toți la un ospăț în cinstea lui Olaf Sprâncenatul. Va fi cum și-a dorit, o sărbătoare cu muzică, dans și mâncare bună. Îmi pare rău că a plecat înspre Valhalla, dar știu că Odin se va bucura să-l vadă. A fost cel mai grozav cerb pe două picioare din câți am cunoscut.

Ochii lui Jack se umplură de lacrimi și chiar și Regina – sau Mama, își reaminti Jack – se șterse la ochi cu marginea pelerinei. Thorgil plângea în hohote.

În cele din urmă, părăsiră sala tronului și străbătură niște coridoare lungi până ce ajunseră într-o curte interioară. Era uriașă și rotundă, semănând foarte bine cu un lac înghețat. Nu era acoperită, iar de jur împrejurul ei fuseseră așezate mese. Jack simți miros de potârniche friptă. El fu condus la o masă mică, împreună cu Thorgil – mesele jotunilor erau mult prea mari pentru ei. Fonn și Forath rămaseră și ele cu ei.

Pentru prima dată, Jack zări niște copii de trol – puișori, după cum li se spunea. Ei fugeau de colo-colo printre mese și furau cele mai bune bucăți, când nimeni nu era atent. Patinau pe gheață, se loveau unul de altul și-și strigau tot felul de lucruri, după care, nu de puține ori, ajungeau să se ia în joacă la bătaie. Nu erau prea mulți. Fonn le spuse că ei creșteau greu – unii, care păreau de vârsta lui Jack, aveau de fapt cincizeci de ani. În ceea ce o privea pe Fonn, ea nu era considerată încă îndeajuns de în vârstă pentru a-și face un harem.

Puișorii făceau scandal peste tot, dar nimănui nu părea să-i pese. Adulții zâmbeau cu blândețe când cei mici se cățărau pe draperii, dărâmau scaunele și se băteau cu zăpadă. Acasă la el, Jack ar fi încasat-o pentru mai puțin de atât.

Jack și Thorgil fură serviți cu potârniche cu capere, iepure umplut cu ceapă, labe de urs (Jack nu se atinse de ele) și felii de elan. Regina Muntelui avea o coapsă de elan numai pentru ea, iar Fonn și Forath rupeau bucăți dintr-un somon uriaș. Nici la masa trolilor nu se mânca mai frumos și cu mai multă eleganță decât la ospățul regelui Ivar.

— Un picior pe podea! tună un hăndrălău tânăr care îi tot făcea ochi dulci lui Fonn. Asta-i singura regulă pe aici. Trebuie să-ți ții un picior pe podea în timp ce mănânci.

— Vrea să-mi facă impresie bună, învățând graiul omenesc, zise Fonn.

Jack și Thorgil fură apoi serviți cu pâine cu unt proaspăt și miere, plăcintă cu mere și mirodenii, struguri din sera lui Fonn și brânzeturi făcute din laptele unei făpturi despre care Thorgil spunea că se numește iac. Ea povesti că regina avea o cireadă de iaci în staulele ei. Gălețile de cidru, mied și bere treceau din mână în mână. Hăndrălăii tot încercau s-o ispitească pe Thorgil să ia parte la o întrecere de băut, dar ea refuză cu hotărâre.

— N-am cum să câștig, și ei o știu. N-am de gând să mă umilesc, declară ea.

După ce se termină mâncarea și mesele fură strânse, începură cântecele și dansurile. Hăndrălăii se înghesuiră la un capăt al lacului, iar fetele-trol la celălalt. Hăndrălăii se aranjau și-și puneau în valoare cutele de piele de deasupra ochilor, căci urma ca fetele să decidă cu cine vor dansa. Forath și alți câțiva se ocupau de muzică. Era un cântec ciudat, fără cuvinte, cel puțin din câte putea Jack să înțeleagă. Răsuna din pereți și părea să-i vibreze în coșul pieptului. Era atât de trist, încât Jack simți cum îi dădeau iar lacrimile.

— E un bocet? o întrebă el pe Fonn.

— A, nu. E un cântec de balenă. De fapt și de drept, e destul de vesel. Cântă despre Utgard, sălașul nostru iubit, pierdut pe vecie dincolo de mare.

Dacă acela era un cântec vesel, Jack era ferm convins că nu voia să asculte și unul trist. De-abia se putea abține să nu suspine.

— Vă supărați dacă mă duc și eu să dansez? întrebă timidă Fonn.

— Firește că nu, răspunseră Jack și Thorgil.

Așa că Fonn se duse să se alăture fetelor. Mai întâi, acestea se răspândiră pe tot lacul. Se apropiară de hăndrălăi, care se ferchezuiseră de mama focului. Una câte una, fetele își aleseseră un partener, punându-i pe umăr una din mâinile lor grele. Perechile se împrăștiară pe gheață.

Prin sărituri și alunecări, fetele-trol își conduceau partenerii de jur împrejurul lacului, în timp ce Forath și ceilalți scoteau fel de fel de bocete și gemete, ca acompaniament.

— Sunt convinsă că Olaf se simte onorat, zise Thorgil, oftând în cupa ei de cidru.

— Habar n-aveam că a fost așa de iubit, zise Jack.

— Da, nici Heide, Dotti și Lotti nu știau, zise Thorgil cu o urmă de zâmbet.

La sfârșitul serii, Jack se duse spre masa reginei. Făcu o plecăciune politicoasă și întrebă:

— Nornele o să vină mâine?

— Poate că da. O să vină când le convine, zise regina.

— N-ai putea... cum să zic... să le zorești puțin? zise Jack, gândindu-se cu groază la ziua jertfirii lui Lucy.

— Nimeni nu le zorește pe Norne.

— Dar dac-ar ști cât e de important...

— Ia ascultă, puișorule, zise Glamdis cu blândețe. Dacă ele hotărăsc să ai parte de izbândă, nu mai contează dacă ajung mai curând sau mai târziu. Totul se va întâmpla după cum a fost sortit.

— Dar nu pot să stau pur și simplu aici și să aștept!

Jack nu voia să pară grosolan – mai ales în fața reginei trolilor, înaltă de nouă picioare – dar era mort de îngrijorare.

— Mi-e teamă că n-ai de ales. Fonn poate să-ți arate palatul.

— Nu-i nevoie să stea după mine, murmură Jack.

— Un lucru știu, continuă regina. E un mare păcat să nu bagi în seamă bucuria, atâta cât ține, și să nu te gândești decât să-ți plângi de milă.

— Așa mi-a spus și Rună, strigă Jack.

Glamdis zâmbi, arătându-și colții cocheți.

— De la mine a-nvățat-o. Acum du-te, cerb cu două picioare. Bucură-te de timpul care se scurge până la partida de șah.

Și se întoarse la pulpa de elan pe care o rodea – a treia, ghici Jack, după grămada de oase de la picioarele ei.

•

Jack își petrecu ziua următoare vizitând marele palat al reginei Glamdis. Trecu prin bucătărie, sala de arme, harem și seră. Sera lui Fonn era făcută din bucăți de gheață foarte limpezi și curate. Razele puternice ale soarelui de munte le străbăteau, iar căldura rămânea prinsă înăuntru. Pereții erau umezi și alunecoși pe dinăuntru, iar picăturile de apă se scurgeau în pământ, însă pe dinafară rămâneau înghețați. Un trol tânăr avea misiunea să arunce apă pe dinafară, ca să se-asigure că pereții rămâneau groși.

Jack nu mai văzuse niciodată viță-de-vie, decât în picturile de pe pereții casei romane. Descoperi și alți pomi care până acum

existaseră doar în imaginația lui: piersici, caiși și migdali. Toți aceștia fuseseră aduși de Olaf de prin expedițiile sale în Italia.

— Spunea că la ferma lui nu-i poate cultiva, îi explică Fonn. Nu avea seră. Limbă-de-Dragon m-a învățat s-o construiesc; în felul ăsta și-a cerut scuze pentru că distrusese peretele palatului.

— Și de ce-o fi făcut asta? întrebă Jack.

— Ah, a fost o ceartă din cauza lui Frothi. Frith trăia încă aici cu noi, iar Frothi a fost sora ei bună. Ea era cu adevărat o scandalagioaică. A provocat tot felul de necazuri la palatul lui Hrothgar, iar Limbă-de-Dragon a fost de vină pentru moartea ei. Mă rog, dacă nu era el, atunci s-ar fi găsit altcineva.

Fonn nu părea prea îndurerată că-și pierduse sora vitregă.

— Înțeleg că Olaf venea de multe ori pe aici, zise Jack cu delicatețe. Nu voia s-o supere pe Fonn, dar era mort de curiozitate să afle mai multe despre relațiile dintre omul de la Miazănoapte și Regina Muntelui.

— Mama nu mai putea după el, zise Fonn, deloc stânjenită. Ea nu s-a îndrăgostit mai niciodată de oameni, iar felul de-a fi al lui Frith și Frothi au învățat-o că era o mare greșeală să-l ia pe unul în căsătorie. Dar Olaf… adăugă fata cu ochii umeziți, Olaf era așa de mare și frumos.

Jack își aminti că Heide spusese și ea exact același lucru.

— Firește că el nu voia să locuiască aici. Avea familie în Tărâmul de Mijloc. Venea o dată la doi ani, cu daruri. Mie-mi aducea semințe, lui Forath i-a dat un flaut și o balenă cioplită. Știa întotdeauna să ne aducă exact ce ne plăcea.

— Lui Frith i-a dăruit vreodată ceva?

Fonn râse, cu râsul ei ca un lătrat.

— Niciun om cu mintea întreagă nu se apropia de Frith.

— Știi cum și-a pierdut părul?

Fonn nu știa. După ce Jack îi povesti întâmplarea nefericită care-l adusese în Jotunheim, ea râse și râse, până ce-i dădură lacrimile.

— Of, of! Ce mi-aș fi dorit să fiu acolo de față! Frith e obsedată de păr. A bătut-o mult la cap pe Mama până să i-l dăruiască.

— Regina i-a *dăruit* părul?

— Da, printr-o vrajă. Frith își poate schimba înfățișarea, dar, când și-a luat chip de om, părul ei arăta exact ca al meu. Mama

i-a dăruit păr omenesc, ceea ce a ajutat-o și să-și mențină înfățișarea. Când l-a pierdut, s-a întors acolo unde era – la hotarul dintre lumi. Nu s-a înfuriat?

— Ohoo, zise Jack. Oamenii de la Miazănoapte se cățărau pe pereți de frică.

— Ce minunat! Furiile lui Frith erau faimoase și pe aici.

Una peste alta, ziua se scurse foarte plăcut. Lui Jack ajunsese să-i placă de fata cea blândă, ca și de sora ei cea tăcută și melancolică. El vizită haremul, unde-l întâmpină Bolthorn, tatăl celor două. Fusese prima iubire a lui Glamdis, care încă se purta cu el cu mult respect.

Jack nu-și putea imagina cum era să faci parte dintr-un harem, dar era limpede că Bolthorn se simțea onorat.

— M-a luat direct de pe gheață și m-a aruncat în peștera ei, mormăi bătrânul jotun, amintindu-și cu drag de zilele în care i se făcuse curte. Toată fruntea mi-era plină de răni.

Jack își îndreptă privirea în altă parte, jenat, fără să știe exact de ce.

Hăndrălăii erau pentru el o tovărășie plăcută, dar curățenia lor lăsa mult de dorit. Li se părea ceva bărbătesc – sau, mă rog, ceva ce echivala cu asta în lumea trolilor – să fie murdari și să nu-și curețe niciodată ochii sau dinții. Poate că asta o atrăgea și pe Thorgil, pe care ei o admirau în mod evident.

Dintr-o fetișcană posomorâtă și nefericită, ea devenise o persoană de-a dreptul plăcută. Privind-o cum se juca de-a „Ferește-te de suliță” cu vreo doi hăndrălăi tineri, lui Jack îi trecu prin cap că era prima dată când fusese și ea centrul atenției. Soțiile și copiii lui Olaf o primeau printre ei, dar nu țineau la ea. Nimeni nu era prea mulțumit s-o vadă, în afară de Spintecătorul, Mușcă-Lupi, Huiduma și Măcelărică, dulăii cu care crescuse. Era prima dată când își făcea și ea prieteni.

• Capitolul 35 •

YGGDRASSIL

— Să nu vorbiți, zise Fonn, așezându-i pe Jack și Thorgil într-un colț. În mijlocul încăperii trona o masă lungă. Împrejur, pe pereți, ardeau torțele înfipte în suporturi de metal, iar lumina lor se reflecta într-un set de piese din aur. Jack recunoscu regina – era piesa de liberă trecere pe care i-o dăduse Frith.

— Regina – adică Mama – o să joace șah cu Nornele?

— Ea *găzduiește* partida, zise Fonn apăsat. Nimeni nu joacă șah cu Nornele. Joacă una împotriva alteia.

— Nu pare prea distractiv să stai și să te uiți cum joacă alții, zise Jack.

— E ceva foarte serios, zise fata. Voi sunteți aici ca Nornele să vă poată vedea, dar nu aveți voie să vorbiți decât dacă vi se pune vreo întrebare. V-am lăsat de-ale gurii. Dacă vi se pare că o să vi se facă frică, plecați chiar acum.

— Nu ne e frică, zise Thorgil cu hotărâre. Eu sunt Thorgil, fiica lui Olaf, iar el e sclavul meu.

— Fost, zise Jack.

— Tuturor le e frică de Norne, zise Fonn. N-aveți ce face. Aveți grijă să nu dărâmați ceva și să nu dați buzna afară din încăpere.

Oare ce putea fi atât de înfricoșător să dai ochii cu o făptură care aducea cu o femeie, se întreba Jack. Thorgil și cu el ținuseră deja piept unui urs monstruos și unui dragon. Simțindu-se nelalocul lui, o privi pe Fonn plecând. De-acum rămăseseră singuri în încăpere. Pe masă erau castroane cu fructe și pâine, deci pesemne că Nornele mâncau și ele câte ceva.

Thorgil luă o prăjitură cu miere de pe măsuța așezată în dreptul lor. Părea liniștită, dar îi cam tremura mâna.

— Cred că până vin putem vorbi, zise ea.

— Ce știi despre Norne? întrebă Jack.

— Rună zice că ele hotărăsc când vine Ragnarok.

— Ce-i asta?

— Ultima bătălie dintre zei și uriașii ghețurilor. Atunci moare toată lumea și piere totul.

— Ce imagine sumbră despre viitor, murmură Jack.

— Odin îi alege pe cei mai curajoși războinici pentru această luptă finală. Ei se pregătesc în fiecare zi, până ce vine vremea să moară.

— Dar se întorc la viață, zise Jack, amintindu-și ce-i spusese Olaf, despre războinicii care mureau și înviau, apoi petreceau în Valhalla cât era noaptea de lungă.

— După Ragnarok, nu. Atunci se lasă bezna peste tot.

— Mor până și *zeii*?

— Da, când spun Nornele, da.

Thorgil se uita întruna la ușa de la capătul încăperii. Își tot ducea mâna spre cuțitul prins pe picior, dar numai din obișnuință.

— Ce făptură ar putea fi mai puternică decât un zeu? se întrebă Jack.

Și el se uita spre ușă. Torțele dădeau o lumină puternică, iar vântul răzbătea în încăpere prin draperiile groase și albe care astupau ferestrele.

— Timpul, zise Thorgil. Rună spune că Nornele sunt chiar Timpul însuși. El nu înțelege prea bine cum vine asta, și nici eu. Șșșș!

Jack văzu ușa mișcându-se și îngheță. Era însă numai Regina Muntelui care veni să-și ocupe locul pe tron. Ea nu se uită spre ei, iar lor nici nu le trecu prin cap să-i vorbească. Apoi toți trei se puseră pe așteptat.

Încet-încet – Jack nu-și putu da seama exact când – la celălalt capăt al sălii se adunară niște persoane. Era o mulțime sau poate doar câteva. Greu de spus. Draperiile fremătară, iar lumina torțelor se micșoră. De la mare depărtare se auziră niște glasuri, care-l făcură pe Jack să tremure din tot trupul. Erau ca niște voci desprinse dintr-un vis groaznic. Îi șopteau despre fiecare senzație de teamă căreia îi căzuse vreodată pradă – să cadă de pe vreo stâncă sau să-și piardă părinții, sau să se piardă în vreun loc întunecos unde putea să rămână pentru vecie, plângând, și nimeni să nu-l găsească.

Thorgil îi puse mâna pe braț. Jack își dădu seama că era pe punctul să facă exact ceea ce i se spusese să nici nu-i treacă prin cap: să fugă din încăpere. Thorgil părea trasă la față. Era limpede că și ea se confrunta cu propriile ei temeri.

Era o lume a prăpădului, mai înfricoșătoare decât cântecele despre pierderea Utgardului. Era ceva și mai groaznic decât distrugerea satului lui Gizur Strâmbă-Degete. Era Distrugerea finală. Glasurile Nornelor îi șopteau despre dispariția a tot ce era strălucitor și curajos, și frumos. N-aveai de ales – trebuia să privești cum totul murea. Nu-ți mai rămânea decât să pierzi și să te cufunzi în întuneric.

Jack auzi un zgomot ușor. Se întoarse și o văzu pe Thorgil, care-și scosese cuțitul. Era limpede ce voia să spună. Avea de gând să țină piept morții cu mult curaj și, chiar dacă faima murea și ea, tot n-o să se ascundă din fața sorții.

Jack își încleștă degetele pe rună. Una din Norne ridică ochii. Era tânără și frumoasă. Mergea în fruntea numerosului alai care se foia prin încăpere. Înconjurară masa. Una își lăsă mâna pe castronul cu fructe, care se uscară pe dată. Se așezară, iar Jack își dădu seama că erau numai trei, deși, în jurul lor, aerul se învârtejea, plin de șoapte. Nornele așezară piesele de șah.

Una privea, iar celelalte două jucau. Partida dură multă vreme. Jack clipi. I se părea că piesele se mișcau singure. Nu se mai aflau pe tabla din încăperea întunecată, ci erau în fața unor case, sau arau câmpurile, sau tundeau oi. Își vedeau de viețile lor, fără să știe că Nornele le vegheau tăcute, iar când și când, o mână se întindea spre ele și le lua.

Partida dură până ce fiecare dintre jucătoare rămase numai cu câteva piese. Una din Norne, cu o gură căscată și ochii adânciți în orbite, făcu ultima mutare. „Mat”, murmură ea neauzit.

Cealaltă jucătoare, Norna cea frumoasă și tânără, plecă fruntea în semn de resemnare. Cea de a treia Nornă era mult mai greu de văzut. Silueta ei apărea și dispărea, transformându-se, precum umbrele dedesubtul unui copac bătut de vânt.

Apoi toate trei ridicară ochii și-i făcură semn lui Jack.

El nu se putea mișca. Picioarele nu-l mai țineau și gura i se uscase complet. Thorgil îl înghionti, dar el nu-i putu da ascultare. Ea se ridică, îl luă de mână și-l trase înainte. Cu cealaltă mână ținea cuțitul. În lumina slabă a torțelor chipul ei era aproape alb. Doamne Dumnezeule, doar n-avea de gând să încerce să lovească o Nornă?

Jack strânse runa în pumn. Spre mirarea lui, aceasta îi răspunse printr-un val de căldură. El strânse mâna lui Thorgil și, prin forța gândului, trimise căldura și spre trupul ei.

Îi trecu prin minte că ei nu erau doar niște pioni într-o partidă care se isprăvea printr-un prăpăd. Calea pe care o urmau Nornele nu era singura posibilă. Mai era și Bardul, care ședea sub un copac, în Insulele Fericiților. Mai era și femeia cu ochi triști pe care o ucisese Olaf în timpul furtunii. Cu siguranță, ea se afla în drum spre ceruri, împreună cu fiica pe care o pierduse. Iar Mama credea, deși pe ascuns față de Tata, că sufletele se întorceau odată cu soarele și se nășteau din nou în lume.

„Eu slujesc forța vitală, se gândi Jack. Nu cred în Ragnarok.”

El și Thorgil înaintară împreună și, pe măsură ce se apropiau, pereții de gheață dispărură, la fel ca draperiile albe care foșneau. Jack își simțea chipul bătut de o adiere blândă, iar un pârâiaș curgea de-a lungul unei văi mici, clipocind dulce. De ambele părți se aflau tufișuri încărcate de fructe; pământul era plin cu căpșuni dulci de munte.

— Ne-am întors aici! strigă Thorgil. Oare aici este și fântâna lui Mimir?

Găina sălbatică ieși dintr-un tufiș, cu cei zece puișori în urma ei. Ea își lăsă capul în jos și cloncăni ușor, din fundul gâtului.

— Așa se pare, zise Jack, șovăielnic. Am simțit ceva și înainte, dar mi-a fost frică să mai caut.

Amândoi rămaseră cu ochii la găina care pășea maiestuos spre un luminiș acoperit de iarbă.

— Totuși, ceva nu s-a schimbat, zise Thorgil. Pasările alea cretine vorbesc întruna despre viețile lor îngrozitor de plicticoase.

Jack o luă înainte, trecând de câmpia în care leșinaseră bufnițele cele albe. Găsi și livada de meri, nuci, castani și peri.

— Așadar, de-aici ai luat mâncarea, zise războinica.

— Ascultă, zise Jack, ridicând o mână. În fața lor se auzea, când mai tare, când mai încet, bâzâitul sutelor și miilor de albine. S-ar fi zis că trebuia să le dai la o parte numai ca să-ți poți croi drum.

— Nu-mi plac albinele, zise Thorgil. Odată, când am încercat să fur miere dintr-un stup, o sumedenie s-au năpustit la mine și m-au înțepat.

— Dacă nu le superi, nu-ți fac nimic, zise Jack. Mama m-a învățat un descântec cu care să le liniștesc, dacă sunt nervoase.

— Știu și eu… Nu le înțeleg graiul, așa cum îl înțeleg pe al păsărilor, dar nu-mi par nervoase. Și sunt prea însuflețite ca să crezi că sunt doar mulțumite de ele. Aș zice că și-au ieșit din minți.

— Ca niște berserkeri? își dădu Jack cu părerea.

— Cam așa ceva.

„Tu știi mai bine”, se gândi Jack, amintindu-și de bucuria nebună căreia îi căzuseră pradă Olaf și oamenii lui, înainte să-i măcelărească pe locuitorii din satul lui Gizur. Jack și Thorgil rămaseră multă vreme în picioare, ascultând bâzâitul neîncetat.

— Crezi că descântecul tău merge și la albinele ieșite din minți? întrebă ea.

— Habar n-am, răspunse băiatul.

— Mă rog, tot e ceva, zise Thorgil, scoțându-și ambele cuțite.

— Ce-ai de gând, să înjunghii toate albinele? întrebă Jack. Suntem aici cu voia Nornelor. Ori ne lasă să ajungem la fântână, ori nu. Orice-am face, nu le putem schimba hotărârea.

Fără tragere de inimă, Thorgil își puse cuțitele în teci, îl luă pe Jack de mână și o porniră amândoi prin luminiș. Pământul începu să se înalțe, până ce deveni un deal masiv.

— „Uite!” strigă Thorgil.

În vârf se înălța un frasin uriaș – era chiar Frasinul Lumii, Yggdrassil, care se înălța din ce în ce mai sus, până ce nu-ți mai venea să crezi că ochii omenești pot vedea la o asemenea distanță.

Crengile lui se împrăștiau peste tot, pline de viață. În brațele lui se odihneau toate păsările și toate gâzele lumii. Unele îi sfredeleau scoarța, distrugând-o. Altele ronțăiau frunzele. Peste tot pe unde se întindea copacul, diverse făpturi se hrăneau din el și își făureau adăposturi pentru micuții lor. Jack văzu acolo căprioare cu iezii după ele, lupoaice cu puii lor și bărbați și femei – căci crengile ajungeau și în Tărâmul de Mijloc – șezând cu copiii printre frunze.

Rădăcinile se cufundau adânc în pământ, de ambele părți ale dealului; unele ajungeau în lumea de foc, altele în palatele înghețate ale lui Hel. În adâncuri se încolăcea un șarpe uriaș care-și înfigea colții în sângele Copacului. Dar printre crengile

cele mai de sus, un vultur uriaș își flutura aripile și dădea din nou viață frunzelor.

Pe trunchiul masiv alerga în sus și în jos o veveriță zdrențăroasă, care striga pe limba ei tot felul de necurățenii.

— E Ratatosk, șopti Thorgil. El poartă bârfele prin cele nouă lumi.

Chiar în vârf, atât de sus, încât părea să fie dincolo de lună și totuși atât de aproape, că-ți venea să întinzi mâna spre el, se afla un gard aurit cu stâlpi de argint. Dincolo de el era o câmpie înverzită, minunată, și un desiș de copaci. Deasupra câmpiei se înălțau multe palate și turnuri mândre, iar cel mai frumos dintre ele avea o poartă atât de lată, încât prin ea puteau păși o mie de oameni în același timp.

— Acolo e Asgard, locul în care trăiesc zeii, iar poarta duce înspre Valhalla, șopti Thorgil, uimită. Ah, spune-mi dacă-l vezi pe Olaf. Vai, ce-mi doresc să ajung acolo chiar acum.

— N-ai cum, șopti Jack, ținând-o strâns de mână, în timp ce ea tremura ca o pasăre rănită. Pare aproape, dar și o sută de ani dacă te cațeri, tot n-ai să ajungi. Știu ce e cu Copacul ăsta. Este forța vitală în stare pură. Cu toții îi rod frunzele și-l taie cu topoarele, dar el nu moare niciodată, pentru că este însuși pământul.

— Nu moare? Și atunci cum rămâne cu Ragnarok? strigă Thorgil.

— Asta vor de la tine Nornele, să crezi într-un viitor în care nu există decât război și distrugere. Dar viziunea lor e doar o frunză din Copac. Mai sunt și Insulele Fericiților, locul în care se duc marile regine și eroii.

— Acolo unde s-a dus Maeve, zise Thorgil încet.

— Da, și mai este și raiul, pentru creștinii asemenea mie, și multe alte locuri despre care n-am auzit. Yggdrassil le cuprinde pe toate.

Peste Copac cădea o ploaie neîncetată, precum un potop de săgeți aurii, care însă nu atingea pământul. Albinele – iată-le, în sfârșit, și pe ele – adunau roua cea dulce încă din aer. Faguri mari și aurii atârnau de crengi ca niște roade cerești. Aici nu venea niciodată iarna, așa că albinele nu aveau nevoie de stupi. Zburau cu miile în sus și în jos, iar bâzâitul lor răsunător era expresia bucuriei absolute.

• Capitolul 36 •

FÂNTÂNA LUI MIMIR

La picioarele copacului, acolo unde Yggdrassil atingea pământul văii, se afla o fântână mică și simplă, plasată chiar în vârful dealului, cu o găleată prinsă de-o frânghie, la fel ca aceea de lângă casa Mamei și a Tatii.

— Pare atât de banală, zise Jack.

— Uită-te întotdeauna în spatele ușii, înainte de a intra în casă, zise Thorgil, citând unul din proverbele favorite ale oamenilor de la Miazănoapte. Și mai e o vorbă: Niciodată să nu ieși din casă fără arme. Vrei și tu un cuțit de la mine?

— Misiunea asta e ceva *spiritual*, zise Jack, puțin iritat. De ce ai tot timpul impresia că pe undeva se află ascuns un dușman?

— Pentru că așa a fost până acum, răspunse simplu fecioara războinică. Oricum, trebuie să jertfești ceva de foarte mare preț pentru tine, înainte să bei.

— Știu și eu… fântâna pare mult prea pașnică pentru asta. Poate nu trebuie decât să te apropii.

— Nimic nu se câștigă fără suferință, zise Thorgil.

— Asta mi se pare o șmecherie de-a voastră, ca să preschimbați o situație absolut firească într-una dureroasă.

— E așa de tipic pentru un sclav să fugă de faptele eroice, își bătu Thorgil joc de el.

— Pentru tine, faptele eroice înseamnă numai un prilej s-o încasezi, se răsti și Jack. Se luaseră iar la ceartă, iar pe băiat îl ardea mâna s-o pocnească. Își dădea seama că și ea simțea la fel. Zumzetul albinelor deveni aproape asurzitor, iar una dintre ele se izbi de fața lui Jack. El făcu un pas înapoi. În jurul lor se rotea un vârtej sălbatic de albine. Thorgil făcu ochii mari, neliniștită.

— Șezi, porunci Jack, iar ea se supuse. Respiră adânc. Gândește-te la lucruri pașnice.

— Nu-mi trece prin minte niciun lucru pașnic, zise Thorgil.

— Mă rog, gândește-te la cum jucai Ferește-te de suliță cu hăndrălăii. La ceva frumos.

Războinica închise ochii și, după zâmbetul care i se așternu pe buze, Jack își dădu seama că se cufundase într-o amintire plăcută. Cât despre el, se gândi cum șezuse cu Bardul sub un frasin de munte, cu multă vreme în urmă. Albinele se întoarseră împrejurul lui Yggdrassil și-și văzură mai departe de adunatul mierii din picăturile de rouă.

— De ce ne-au atacat? întrebă Thorgil, deschizând ochii.

— Încă nu ne-au atacat. Albinele simt când cineva e supărat sau înfricoșat, zise Jack. Mama nu se ducea niciodată să strângă mierea când era supărată. Noi doi tocmai ne certam, și, se pare, lucrul ăsta nu-i îngăduit pe aici.

Thorgil dădu să-i răspundă, dar zări albinele și se răzgândi.

„Nu trebuie decât să urc dealul, se gândi Jack; dintr-odată, parcă nu-i mai venea nici să se miște din loc. E simplu. Acasă am fost de sute de ori să scot apă din fântână."

— Vrei să mă duc eu? întrebă Thorgil, sarcastică.

— Nu, stăteam doar să mă gândesc un pic.

Jack se ridică și se sili să înceapă. Dealul era mai abrupt decât părea. Pe la jumătate, trebui să se oprească și să-și tragă răsuflarea. Își continuă apoi drumul, apropiindu-se din ce în ce mai mult de mărețul copac și de fântână. Deasupra lui, o auzi pe veverița Ratatosk care-i striga niște blesteme murdare. Auzi și miliardele de viermi și gândaci care rodeau scoarța. Ajunse la fântână.

„Și dacă mă uit în fundul ei și văd acolo ochiul lui Odin? se gândi el. Dacă se rotește să se uite la mine?" Mâinile îi tremurau, dar se sili să apuce găleata. De îndată ce atinse lemnul, simți ceva ca un pumn uriaș care veni spre el și-l azvârli cât colo, ca pe o muscă sâcâitoare. Se rostogoli în josul dealului, din ce în ce mai repede, până ce se opri, lovindu-se cu capul de o piatră.

— Ți-am spus că trebuie să jertfești ceva de mare preț, zise Thorgil.

— Nu mai sta acolo așa mulțumită de tine și ajută-mă! strigă Jack. El observă că de la rădăcina părului îi picura sânge. Thorgil își apăsă palma pe rană, până ce sângele se opri. Își tăie și o fâșie din tunica cea nouă, pentru a-l bandaja.

— Te pricepi să îngrijești rănile, văd, zise Jack, cam fără voia lui.

— Am făcut-o de sute de ori. Deci, ce-ai de gând să jertfești?

— Nu am nimic la mine, zise Jack.

— Ei, firește că ai. Poți să-ți tai o ureche – te ajut și eu, bineînțeles – sau să-ți sfărâmi degetele de la o mână, ca să nu mai poți cânta niciodată la harpă. Lucrul ăsta ar fi numai bun pentru un skald.

— Numai oamenii de la Miazănoapte se taie singuri în bucăți, eu sunt un saxon sănătos la cap și cu bun-simț! zbieră Jack. Nu pot să cred că forța vitală îmi cere așa ceva.

— Dar trebuie să dovedești că-ți pasă! îi răspunse Thorgil, tot printr-un zbieret și gata de ceartă, ca întotdeauna. Aici nu ești la iarmaroc – să câștigi premiul pentru că ai lovit cu nuca drept la țintă. Ăsta-i Yggdrassil. Nici măcar Odin nu s-a apropiat de el fără o jertfă.

— Atunci înseamnă că Odin e un tâmpit.

— Nu-i adevărat! Retrage-ți cuvintele!

— Nici nu mă gândesc! Odin e un zeu rău, căruia îi place să-i chinuie pe alții, la fel ca și celor care cred în el. El le obligă pe războinice să servească la mese, în Valhalla.

— Nu-i adevărat! țipă Thorgil, cu glasul ascuțit; albinele veniseră din nou spre ei și le dădeau târcoale cu un zumzet puternic și înnebunitor. Odin reprezintă curajul și onoarea, ceva ce un sclav nu poate să priceapă.

— Atunci tu cum de pricepi? Ai fost și tu sclavă, până acum trei ani!

De îndată ce termină vorba, lui Jack începu să-i pară rău că o spusese. Thorgil se clătină de parcă ar fi lovit-o cu un topor. În ochii ei se aprinsese scânteia adevăratei nebunii. Era berserker, din neam de berserkeri și crizele o apucau fie că voia, fie că nu.

— Îmi pare rău! strigă Jack. Nu ești sclavă! Ești războinică! Odin te iubește și n-o să te pună să servești la masă!

Dar era prea târziu.

— Jur, zise Thorgil, tremurând de mânie, să mă omor după ce scot apă din fântâna lui Mimir. Îmi jertfesc viața pentru a-i aduce apa lui Jack, pentru ca el s-o vindece pe regina Frith și să-și salveze sora. Jur pe Yggdrassil, Odin și pe Norne!

— Nu face asta! strigă Jack, dar Thorgil se năpustise deja în susul dealului, fără să țină seama de albinele care făceau zid între ea și fântână. Se roteau cu miile în jurul ei, dar n-o înțepau. Păreau scoase din minți, înnebunite de bucurie.

Jack o urmări pe războinică urcând cu greu dealul abrupt. Nici măcar nu se opri să se odihnească, ci ajunse la fântână și dădu să ia găleata.

Același pumn nevăzut o azvârli și pe ea înapoi. Thorgil se rostogoli pe deal, în timp ce albinele i se dădeau la o parte din cale. Și ea se lovi de aceeași piatră. De data asta, Jack trebui să-i oblojească rana. Thorgil părea năucită, mai mult ca el. Îl privea parcă fără să-l vadă.

— N-au primit jertfa, izbuti ea să spună, în cele din urmă. Nornele… Odin… Yggdrassil. N-au vrut să primească viața mea. Oare… pentru că m-am născut… sclavă?

— Nu, nu, firește că nu, zise Jack, ținând-o în brațe așa cum o ținuse pe Lucy după ce scăpaseră de la înec. Olaf te-a eliberat și te-a numit fiica lui. Jotunii te slăvesc. Nimeni nu te crede sclavă, pentru că ești mult mai mult decât atât. Nu plânge, te rog, nu plânge, continuă el, mângâindu-i părul și simțind cum suspinele ei i se răspândeau în tot trupul. Cred că nu ți-au primit jertfa pentru că trebuie să jertfești ceva de foarte mare preț, iar pentru tine viața nu înseamnă nimic.

— Acum chiar că nu mai înseamnă nimic, zise Thorgil. Oricum o să mă omor. Nu mai am de ce să trăiesc, acum că Olaf a pierit.

— Să nu faci asta! El a vrut să trăiești. Și eu vreau să trăiești.

— Prea târziu, zise Thorgil.

Ea scoase unul dintre cuțite, iar Jack făcu singurul lucru care-i trecu prin minte. Nu era la fel de iscusit în luptă ca ea și nici la fel de hotărât, deși în timpul petrecut cu oamenii de la Miazănoapte devenise la fel de puternic. Își scoase de la gât runa de apărare, care deveni pe data vizibilă.

Era un pătrat din aur masiv, pe care se afla incrustată o imagine – ca un soare, numai că fiecare rază se ramifica, precum crengile unui copac înmugurit. De-abia acum, Jack își dădu seama că acel copac era chiar Yggdrassil.

— Deci asta țineai ascuns la gât, zise Thorgil, oprindu-se cu cuțitul în aer. M-a ars ca focul.

— Pentru că ai încercat să mi-o iei cu forța. Runa poate fi doar dăruită de bunăvoie.

Jack se simțea trist și gol pe dinăuntru. Era singura legătură cu Bardul. Îl păzise cu credință în timpul tuturor primejdiilor și

clipelor de disperare, iar de-acum nu va mai fi alături de el. O petrecu pe după gâtul lui Thorgil.

— Cred că oricum o să mă ardă de vie, zise ea. O să sufăr groaznic, dar nici nu merit altceva.

Sub ochii lui Jack, medalionul dispăru. Băiatul se simțea răvășit.

— Mama, șopti Thorgil, lăsând jos cuțitul. O văd cu ochii minții.

— Regina Glamdis?

— Nu… mama mea adevărată. Allyson. Am fost așa crudă cu ea! O făceam în toate felurile și nu m-am purtat niciodată frumos, nici când plângea. Tata o bătea. Spunea că nu-i bună de nimic, pentru că nu-i făcuse un fiu.

— Dar îi făcuse un fiu. Ai avut și un frate mai mare, dar tatăl tău l-a omorât.

— Eu trebuia să-i iau locul, dar n-am izbutit, zise Thorgil, cu ochii scăldați în lacrimi.

— Cum adică n-ai izbutit – numai pentru că te-ai născut fată?

— Mama îmi făcea mâncăruri speciale când Tata nu era prin preajmă, îmi pieptăna părul și îmi cosea tunici frumoase și încălțăminte. Niciodată nu i-am mulțumit.

— Olaf spunea că ea nu scotea nicio vorbă.

— Mie-mi vorbea, în saxonă, zise Thorgil. Iar eu mi-am bătut joc de ea că vorbește în graiul sclavilor. De-atunci n-a mai zis nimic. Și apoi… și apoi a fost jertfită, ca să-l însoțească pe Tata în Valhalla.

— Știi ce? Eu nu cred că a ajuns până la urmă în Valhalla. Limbă-de-Dragon spunea că poți să-ți alegi viața de apoi. Cred că ea s-a dus cu Maeve în Insulele Fericiților.

— Sper, zise Thorgil. Vai, tocmai mi-am amintit. Unul din ultimele lucruri pe care i le-am spus lui Olaf a fost: „Te urăsc”. Cum de-am putut să fac asta?

Și ea izbucni din nou în lacrimi.

— După părerea mea, lumea îi spunea lui Olaf că-l urăște cel puțin o dată pe zi, zise Jack cu vocea răgușită.

— Așa-i, zise Thorgil, înseninându-se la loc. Dar apoi își aminti alte fapte rele din trecut. Avea o rezervă care părea nesfârșită. Îi sfărâmase războiul de țesut lui Heide, după ce aceasta îi făcuse o rochie. Își bătuse joc de vocea lui Rună, când el încerca să-i cânte un cântec de laudă. Le legase laolaltă cozile celor patru

câini – Spintecătorul, Mușcă-Lupi, Huiduma și Măcelărică, pentru a-i face să se lupte între ei. Iar câinii erau poate singurele făpturi care o iubeau.

Jack nu pricepea cum putuse Thorgil să țină în ea atâta răutate. Poveștile curgeau ca puroiul dintr-o rană. Părea că e prima dată când Thorgil își dăduse seama că făcuse ceva rău.

— Mă simt așa ciudat. Parcă-mi lipsește ceva.

Ea luă din nou cuțitul, iar Jack se temu că va încerca să se omoare.

— Știi… parcă nu-mi mai vine să-mi iau viața.

— Foarte bine.

— Nu, nu-i bine. Parcă nu mai sunt eu însămi. Nu mai vreau nici să cad în luptă.

Ea se ridică brusc, privind sălbatic împrejur.

— Acum ce mai e? întrebă Jack.

— Mi-am pierdut dorința să spintec și să pârjolesc! Nu mai vreau să omor oameni! Nu-mi mai amintesc cum să mă îmbăt de vraja luptei! *Nu mai sunt o fecioară războinică*!

Și cu asta, Thorgil își pierdu complet stăpânirea de sine și se rostogoli pe jos, smulgând iarba în pumni, suspinând, gemând și văicărindu-se din răsputeri. Jack nu putea decât s-o privească. Nici nu știa cum să aline o asemenea jale.

După o vreme, ea se potoli. Zăcea pe spate, printre smocurile de iarbă smulse din pământ, albă la față și stoarsă de puteri. În timp ce plângea, reușise și să sape câteva gropi în pământ, cu cuțitul.

— Cred că știu ce s-a-ntâmplat, zise Jack, după ce Thorgil se liniști îndeajuns ca să-l poată asculta. Pentru mine, runa de apărare era lucrul cel mai de preț din lume. Și acum ți-am dăruit-o ție. Pentru tine, lucrul cel mai de preț era să fii berserker. Runa te-a făcut să prețuiești viața mai mult decât moartea, așa că nebunia luptei te-a părăsit. Ești tot războinică – nu, ascultă-mă, continuă el, în timp ce Thorgil dădea să protesteze. Acum ești ca Skakki. El nu-i berserker și nu va fi niciodată. Bunul-simț al lui Heide îi curge și lui prin vine. E un războinic curajos și inteligent și o să trăiască mult pentru a-și apăra familia și satul.

— Bine, am pierdut amândoi câte ceva. Și ce-i cu asta? întrebă Thorgil.

— Păi, acum putem bea amândoi din fântâna lui Mimir, zise Jack, ajutând-o să se ridice.

— Dacă beau, poate devin și eu skald, și-ncă mai bună ca tine, zise Thorgil, cu o urmă din vechea ei răutate.

— N-aș crede. Din câte îmi dau seama, fântâna îți dă cunoașterea de care ai nevoie. Odin a cerut stăpânirea și a primit-o. Eu am nevoie de poezie, pentru a desface vraja pe care i-am făcut-o lui Frith. Dar habar n-am de ce ai tu trebuință.

Urcară dealul mână în mână. De data aceasta nu mai părea abrupt, iar când ajunseră în vârf își puseră amândoi mâinile pe găleată – repede, înainte să fie azvârliți cât colo. Nu se întâmplă nimic. Jack oftă ușurat.

— Vezi? Am avut dreptate.

— Au plecat și albinele, observă Thorgil; într-adevăr, acestea se retrăseseră din jurul lor. Le puteau vedea dănțuind în văzduh, adunând mierea din roua lui Yggdrassil.

— La treabă, zise Jack.

Auzi un pleoscăit, undeva foarte jos, și trase la suprafață găleata din care se revărsau picături de apă. Răspândea un miros minunat, ca de flori și de câmpuri înverzite, de păduri de pin și de miere.

— Mirosul vieții, zise Jack, zâmbind.

El bău primul. Apa era dulce, dar nu ca dulceața grea a miedului care te îmbia la somn. Mai degrabă, te făcea să-ți revii în simțiri. Jack se gândi că are gustul luminii prinse în apă. Prin minte îi trecură zeci de amintiri. Era încă un băiețel și-și privea tatăl înălțând casa. Stătea în fața stupilor, ascultând cântecele mamei sale. Ședea cu Bardul la umbra frasinului de munte. Își aminti de fiecare miros de verde și de fiecare adiere caldă. Fiecare nor sclipitor care plutea peste vârful unui munte, fiecare pește care sărea din apă ca să prindă o muscă, fiecare rândunică ce plutea prin aer îi apărură în față. Totul era minunat și plin de viață.

— A mers? șopti Thorgil. Poți s-o vindeci pe Frith?

— Încă nu știu cum, zise Jack, dar o să știu când va veni vremea.

Apoi bău și Thorgil. Paloarea de moarte care i se așternuse pe chip când se aflau jos pe câmpie dispăru. Obrajii i se îmbujorară. Ochii ei, atât de triști și deznădăjduiți, se umplură de un viu interes.

— Păsările! strigă Thorgil, lăsând găleata jos. Sunt chiar interesante, în felul lor prostesc. Și florile – numai uită-te la flori! – sunt roșii și albastre, și galbene, și roz. N-am văzut niciodată așa culori. Și lumina de sub copac. Se mișcă fără încetare, ca valurile mării.

Thorgil o porni în josul dealului, strigând de bucurie la fiecare nouă descoperire. Era copleșită de uimire în fața splendorii din valea aceea mică.

Jack scoase sticluța în care fusese sucul de mac. Licoarea se terminase și o rugase pe Fonn să o curețe. Băiatul o cufundă în găleată.

— *Nu*, zise un glas plin de umbre.

Jack o văzu pe cea mai tânără dintre Norne stând lângă Copac. Ea întinse mâna după sticluță. „E pentru Rună, zise Jack în gând. El e prea bătrân ca să mai vină aici, dar și-a câștigat dreptul să bea. Și-a jertfit glasul în slujba neamului său. Iar cel mai reușit poem mi l-a dat mie."

Norna rămase tăcută. Ea se apropie de Copac și, după o vreme, Jack nici nu mai reuși s-o deosebească de umbrele adânci și de șanțurile săpate în scoarță.

— La ce te uiți? îl întrebă Thorgil.

— La găina sălbatică, zise Jack, râzând, căci pasărea cea caraghioasă ieșise din aceleași umbre în care dispăruse Norna, cu puii săi bălțați care se înghesuiau și țopăiau pe urmele ei. Își ridică sprâncenele spre el, și trecu mai departe. Jack vărsă apa care mai rămăsese în găleată la rădăcina lui Yggdrassil.

— Toți copacii au nevoie de apă, chiar și acesta, zise el.

Apoi, el și cu Thorgil străbătură pădurea. Peste copaci plutea o lumină aurie, căci se apropia apusul, și umbrele albastre se prelingeau de pe dealurile din jur. Merseră până ce se întunecă. Între timp, Thorgil traducea discuțiile de noapte ale păsărilor. Avea ea dreptate, hotărî Jack. Păsările chiar erau foarte prostănace.

După ce trecură printre doi fagi, băiatul și fata ajunseră într-o încăpere întunecată, cu pereți de gheață. Cărbunii din vase aproape că se prefăcuseră în scrum, iar draperiile albe și mari de la ferestre tremurau în bătaia vânturilor de munte. Regina Muntelui însăși sforăia pe tronul ei, cu gura deschisă, de i se vedeau colții. Fructele și pâinea din fiecare vas de pe masă se prefăcuseră în mâzgă și praf.

• Capitolul 37 •

DARURILE REGINEI

— Hrrrrrrrr… ce? Ce s-a-ntâmplat? întrebă Regina Glamdis, trezindu-se.

— Măreață regină, ne-am întors, zise Jack.

— Ți-am spus să mă scutești de treaba asta cu „Măreață regină”, zise Glamdis îmbufnată. Spune-mi Mamă.

— Da, Mamă, spuseră Jack și Thorgil într-un glas.

— Ei? Ați reușit? Ați găsit fântâna lui Mimir?

— Da, măreață… Ăăă, Mamă, zise Jack.

— Bun. Nu se știe niciodată ce au de gând Nornele. Uneori te trimit să rătăcești printr-o pădure întunecoasă.

— De ce le primești pe Norne în ospeție? întrebă Thorgil. Nu poate fi prea interesant să le privești jucând șah.

— Habar n-ai tu, zise Regina Muntelui. Aflu tot felul de lucruri despre ce urmează să se-ntâmple. Cele mai multe sunt triste, firește. Lumea moare. Insule întregi dispar sub ape. Am senzația că, în felul ăsta, dobândesc un soi de stăpânire asupra viitorului. Am văzut moartea lui Olaf cu mult înainte să aibă loc.

— Chiar așa? întrebă Thorgil, făcând ochii mari de uimire.

— Unul ca el nu putea ajunge la bătrânețe, oftă Regina Muntelui. Era prea măreț și incredibil de încăpățânat. Ei, văd că de-aici n-am ce să vă ofer de mâncare. Haideți în harem, și o să-i rog pe hăndrălăi să vă găsească ceva de-ale gurii.

Străbătură încăperea cea lungă, cu regina Glamdis în frunte și Jack și Thorgil pe urmele ei. Piesele aurite de șah erau întinse pe tablă.

— De ce le servești mâncare Nornelor? Nu pare să le fie vreodată foame, zise Jack, trăgând cu ochiul la castroanele pline cu praf.

— Le place să facă lucrurile să putrezească, răspunse Glamdis. Pentru ele, a mucegăi pâinea și a preschimba fructele în noroi este ca un ospăț. Am renunțat de mult să mai încerc să le-nțeleg pe Norne.

Masa din harem se dovedi una dintre cele mai plăcute amintiri cu care Jack plecă din Jotunheim. Bolthorn conducea sărbătoarea, iar Țepi-Aurii și Îndrăznețul luară și ei parte. Doi hăndrălăi cântau un cântec tremurător, mai mult îngânat, în timp ce ceilalți dansau Cadrilul din Jotunheim. Era zgomotos și vesel, cu multe bătăi din picioare. Fonn le prezentă o piesă, regizată de ea, despre trolii care plecaseră din Utgard, străbătând gheața care se topea.

Mâncară prăjituri, surprinzător de bune, plăcinte cu carne și budincă – din cea mai bună, cu nucșoară și smântână dulce. La fiecare fel nou, Thorgil era în extaz.

— Habar n-aveam că există mâncăruri așa gustoase! exclamă ea. Totul este nemaipomenit.

— A pățit ceva? îi șopti Regina Glamdis lui Jack.

— A înnebunit într-un alt fel, șopti Jack drept răspuns.

Plecară a doua zi dimineață, foarte devreme, în timp ce zorile scăldau în roșu palatul Reginei Muntelui. Glamdis și familia ei îi însoțiră prin lungile tuneluri până la poalele muntelui. Jack se minună să constate cu câtă tristețe se despărțea de niște ființe care-i bântuiseră atâta vreme visele urâte.

— Nici nu-mi vine să cred că unul dintre voi i-a smuls piciorul dintr-o mușcătură lui Picior-de-Copac, zise el, după ce ieșiră în curtea rece, bătută de vânturi, care dădea în valea în formă de U.

— Ba chiar așa e, zise Fonn. Oamenii și trolii au fost multă vreme în război. Deocamdată am încheiat un armistițiu, în cinstea lui Olaf Sprâncenatul, dar ne luptăm pentru aceleași pământuri. Când iarna stăpânea lumea, eram și noi la putere. Acum vara vine din urmă, iar noi suntem slăbiți. Dar nu vom ceda niciodată.

— Și nici noi, strigă Thorgil, care era îmbrăcată în blănuri de hermină, cu niște cu încălțări noi și foarte elegante și cu o sabie nouă la cingătoare. Nici pentru unii, nici pentru alții, nu ar fi un lucru de onoare să nu primească lupta.

— Ne vom întâlni la Ragnarok, zise Fonn, serioasă.

— La Ragnarok! strigă și Thorgil, cu voce ascuțită.

Îndrăznețul, așezat pe umărul lui Jack, croncăni și clătină din cap.

— La despărțire, iată ce vă dăruiesc, zise Regina Muntelui, făcându-i semn unui hăndrălău tânăr, care aduse două pelerine

țesute dintr-un material necunoscut lui Jack. Ele sclipeau precum lumina reflectată dintr-un ghețar și răspândeau un miros pătrunzător și dulce în același timp.

— Sunt țesute din mătasea pe care o adunăm de la păianjenii din pădurile noastre, zise regina.

„Cum să aduni mătase de la păianjeni?” se întrebă Jack, care nu înțelegea decât tunsul oilor.

— Pesemne că ați băgat de seamă draperiile din palatul nostru. Și ele sunt țesute din aceleași fire, și sunt îndeajuns de solide pentru a ține piept celor mai puternice furtuni, și îndeajuns de ușoare pentru a fi cu ușurință purtate pe umeri. Mătasea aceasta are puterea de a se colora la fel cu împrejurimile. Pelerinele vă vor ascunde de dragon.

Glamdis ridică veșmintele. Erau lungi și confortabile. Glugile le puteau ascunde cu ușurință chipul. Jack văzu cum pelerinele își schimbă culoarea, de la albul gheții la albastru-închis al rochiei Reginei Muntelui.

— Îți mulțumim, Mărită regină… adică, Mamă, zise Jack, cu o plecăciune. Este cu adevărat un dar măreț.

— Sunt extrem de onorată, zise și Thorgil, înclinându-se la rândul ei.

— Nu vă apropiați de stâncile de pe nicio parte a văii. Mergeți pe lângă râu. Călătoriți noaptea și ziua, ascundeți-vă. Când ajungeți la pădure, ocoliți câmpul cu flori pe la miazănoapte. Elanii și-au croit cărări pe acolo. Așa puteți ajunge la fiord ca să vă întâlniți prietenii.

Jack era îmbrăcat cu haina lui din blană de jder și cu încălțările din piele de vacă, pentru a nu aluneca pe gheață. Ducea cu sine piatra soarelui, pentru Skakki, și sticluța cu miedul cântecelor din fântâna lui Mimir pentru Rună – le avea într-o traistă atârnată de gât. Thorgil purta ciocanul de argint pe care i-l dăruise Olaf. Amândoi aveau saci cu provizii și felurite arme.

La urmă de tot, regina îi făcu semn lui Bolthorn, care se apropie cu toiagul lui Jack, învelit într-o pânză.

— Ia-l, zise Bolthorn, ținându-l cu multă grijă, de parcă ar fi fost un șarpe otrăvitor.

— Mi-a trecut prin cap să-l arunc în hăul de sub fereastra mea, zise regina. Apoi m-am gândit să ți-l păstrez. Este toiagul unui vrăjitor care stăpânește focul. N-am mai văzut unul ca ăsta

de când a fost Limbă-de-Dragon pe la noi – și habar n-ai tu câte necazuri ne-a făcut atunci. Totuși, ar fi nedemn să furi de la un oaspete. Ia-l acasă, dar ia aminte la ce-ți spun. Dacă te mai întorci vreodată cu el asupra ta, ai să afli de îndată dacă noi, trolii, chiar putem să smulgem picioarele oamenilor dintr-o mușcătură.

Ea rânji, arătându-și colții – cocheți, dar sănătoși.

— Făgăduiesc, zise Jack, cu o altă plecăciune, și înșfăcă toiagul. Se înnegrise, dar nu era ars. Chemase flăcările din inima ținutului Jotunheim și, din acest motiv, trecuse dincolo de foc, devenind mai tare și mai solid. Când îl atinse, Jack simți un ușor ecou în lemn.

Apoi își luară rămas-bun, mulțumindu-le din nou jotunilor pentru dărnicia lor. Jack îl îmbrățișă pe Țepi-Aurii cum putu mai bine, ținând cont că băiatul avea brațele scurte, iar mistrețul – un gât uriaș.

— La revedere, purcelușule, zise el. Mi-ar plăcea să vii și tu cu noi, dar n-ai fi prea bine primit în Tărâmul de Mijloc.

Mistrețul grohăi înfundat și-și vârî botul în părul lui Jack.

După aceea, Jack, Thorgil și Îndrăznețul plecară prin valea în formă de U spre pădurea cea îndepărtată. O vreme o auziră pe Forath, cântând un cântec de-al balenelor în semn de adio. „Mai bine n-ar face-o, se gândi Jack. Mă face să mă simt îngrozitor de trist.” După vreo milă se întoarseră și priviră înapoi. Muntele de gheață părea de nerecunoscut. Nu mai vedeau nici ferestre, nici uși, nici turnulețe sau pasarele, de parcă jotunii dispăruseră în adâncurile lui, iar ghețarii și văgăunile ar fi fost părăsite.

— Pelerina asta miroase ciudat, zise Thorgil.

Se adăpostiseră într-un șanț de gheață, foarte adânc, de pe marginea râului. Trebuia să stea întinși pe un morman de nisip acoperit cu gheață. Vântul biciuia pământul chiar deasupra capetelor lor, dar măcar erau la adăpost de dragon. Jack le împărțise și celorlalți plăcinte cu carne și cidru.

— E țesută din mătase de păianjen. Poate ăsta-i mirosul lor. Nu m-am apropiat niciodată de unul și nu știu, zise el. Îndrăznețul era ghemuit lângă el, ciugulind bucățele de carne din palma băiatului.

— Mă tot aștept să fie lipicioasă.

— Atunci ai grijă să nu treci pe lângă un roi de muște.

— Ce plictiseală, se înfurie Thorgil. De ce nu putem merge peste zi, dacă pelerinele ne pot ascunde?

— O fi avut regina vreun motiv să ne spună să rămânem ascunși.

— Dragonul nu ne poate zări și nu mai e nimic altceva pe acolo. Uită-te, se vede la o mare distanță.

Thorgil își mototoli pelerina și o aruncă în nisip. O vreme, văzuseră dragonul, ca o pală de fum pe timp de zi și ca o flacără roșie pe timp de noapte. Din când în când, fiara își desfăcea aripile și plutea pe deasupra văii, în căutarea prăzii. Până acum, nu găsise nimic.

„Mă întreb dacă a mai făcut ouă”, se gândi Jack. Se simțea ușor vinovat pentru că-i omorâseră puii, numai că nu avuseseră de ales.

— Mă plictisesc, zise Thorgil. Noua Thorgil era aproape la fel de nesuferită ca și cea de dinainte. N-o mai apucau crizele cumplite de furie – cu toate că era încă în stare să se enerveze – în schimb, era însetată de experiențe noi. În fosta ei viață pierduse atât de multe lucruri, încât fiecare piatră și fiecare petic de mușchi o captivau. Voia din ce în ce în ce mai multe distracții, ca să-și scoată pârleala pentru timpul pierdut. Să stai cu ea câteva ore pe loc era un adevărat chin. Ce-ar fi să vedem dacă dragonul ne poate zări? sugeră ea. Dacă se întâmplă ceva, ne putem întoarce aici.

— Nu, zise Jack, pentru a zecea oară în acea zi, căci, dacă ne zărește, n-o să mai renunțe la noi. O să caute prin fiecare șănțuleț și scobitură.

— Ar putea Îndrăznețul să-i vorbească. Să-i spună că avem gust rău sau altceva.

— Doar n-o să-l creadă tocmai pe el, zise Jack. Îndrăznețul le povestise – și Thorgil tradusese – că-i îndrugase fiarei cum că avea un rival la celălalt capăt al văii. O înfuriase așa de tare, că se și năpustise la luptă. Apoi îl stârnise pe puiul cel verde să-și omoare surorile.

— Mda, așa s-ar zice, mormăi Thorgil, pipăindu-și runa din jurul gâtului.

Jack o privi, simțind un fior de amărăciune, cu gândul la ce pierduse.

— Ai grijă să n-o scoți de la gât, zise el, altfel n-ai s-o mai poți pune înapoi.

— Mi-ai spus-o de o mie de ori. N-o s-o scot niciodată. Mă face să mă simt în siguranță.

„Știu”, își spuse Jack cu tristețe, netezind penele de pe capul Îndrăznețului. Corbul îi ronțăi degetele. Vântul șuiera și urla, iar în depărtare se auzi și strigătul dragonului. Fiara scotea cu regularitate astfel de strigăte, poate de furie sau poate numai din obișnuință. Dacă se lăsa tăcerea, aveau toate motivele să fie îngrijorați.

— Mă plictisesc. Spune-mi o poveste, zise Thorgil.

În zilele cât străbătuseră valea, Jack își terminase toată rezerva. Îi povestise toate istoriile sângeroase ale Tatii despre martiri, toate cele auzite de la Bard și chiar poveștile cu care adormea Lucy. Îi descrisese fiecare colțișor al fermei și fiecare piatră de pe plaja de acasă. Aproape că nu-i mai rămânea decât să-i prezinte și oile cu botul negru. El se ridică și privi peste malul râului.

Pădurea nu mai era chiar așa departe. După strigătul pe care-l auzise, dragonul părea că se întoarce la cuib. Își duse mâna streașină la ochi și crezu că vede o pală de fum înălțându-se de pe stânca îndepărtată.

— S-ar putea să reușim să trecem, zise el.

— Ce? Zău? strigă Thorgil, ițindu-și capul să privească și ea în vale.

— Acolo a fost rugul lui Olaf, și uite și cărarea care duce în pădure, zise Jack. N-ar trebui să facem mai mult de două ore. Nu știu ce să zic. Poate e mai bine să așteptăm apusul.

Dar Thorgil deja își luase desaga pe umeri și se îmbrăcase cu pelerina. Înainte s-o poată opri, era deja pe drum.

— Stai! Niciodată nu te gândești la ce faci?

Jack se grăbi pe urmele ei, luptându-se cu propriile sale bagaje și cu pelerina. Îndrăznețul zbura în fața lor.

Jack trebui să recunoască faptul că era mult mai plăcut să călătorească ziua. Pe întuneric, se tot izbeau de câte ceva și alunecau pe gheață. Lumina soarelui îl înveselea, și nici vântul nu era așa de rău, mulțumită veșmintelor groase. Jotunii fuseseră cu adevărat generoși. Pentru prima dată, Jack se întrebă cum de aveau haine pe măsura copiilor din neamul omenesc. „Nu, se gândi el, nu se poate să fi avut.” Dar n-avea de unde ști. Jotunheim și Tărâmul de Mijloc erau în război. Se

prea putea ca un copil să nu fie în mai mare siguranță aici decât fuseseră cei din satul lui Gizur.

— Așa-i că-i frumos? ciripi Thorgil.

Jack de-abia putea s-o zărească, pe sub pelerina de mătase. Părea transparentă, ca o bulă de săpun. Se gândi că, pesemne, și el era la fel de bine ascuns, cu excepția mâinii în care ținea toiagul de frasin, în privința căruia era mereu nehotărât. Putea să-l țină la îndemână sau putea să și-l atârne pe spate, bizuindu-se pe faptul că vor rămâne ascunși. Acum alese cea de-a doua cale. Nu era convins că poate chema focul în grabă și, oricum, ce conta focul pentru un dragon?

Din când în când, băiatul privea în urmă, ca să vadă dacă dragonul se mișcase din loc. Văzând trâmba subțire de fum, se simțea mai liniștit.

— Bolovanii ăștia au niște culori așa de interesante, zise Thorgil. Credeam că sunt cenușii cu toții, dar nu-i așa. Unii arată ca scoicile, alții precum ceața, iar alții sunt pătați ca un ou de prigor. Și umbrele! Ai zice că sunt toate la fel, dar unele sunt mai întunecate, altele mai strălucitoare și... ia, uită-te la aia... e violetă!

„Izbăvește-mă de entuziasmul lui Thorgil”, se rugă Jack în tăcere. Nu crezuse că avea să ajungă să-i fie dor de furiile ei și de momentele în care stătea bosumflată. Măcar atunci tăcea din gură.

Se apropiau tot mai mult de pădure, iar dragonul părea să stea liniștit în cuib. „S-ar putea chiar să izbutim”, se gândi Jack. Mergeau încă pe lângă râu, iar la dreapta lor, la marginea văii, acolo unde aceasta începea să urce spre dealurile care o înconjurau, se afla un bolovan uriaș, de culoare deschisă. În jurul lui era o grămadă de pietre de aceeași culoare.

— Ce drăguț, ciripi Thorgil. Parcă ar fi o mamă-bolovan cu copilașii ei.

„Minunat, se gândi Jack. Acum o să ne oprim să mângâiem copilașii bolovanilor.” Pe deasupra văii răsună un țipăt îndelung.

— Fugi, Thorgil! S-a trezit dragonul! strigă Jack.

Ea reacționă pe dată. Chiar dacă părea cu capul în nori, rămăsese aceeași fată războinică.

— Ascunde-te printre stânci, spuse Thorgil. N-o să putem ajunge la copaci.

— Stai! țipă Jack, încercând să se țină după ea. Regina ne-a spus să nu ne apropiem de ele.

— Nu-i timp!

Ea ajunse prima la stânci și se ghemui la pământ. Pe dată, pelerina luă culoarea albicioasă. Thorgil era chiar și de mărimea potrivită, deși ceva mai neregulată decât celelalte. Jack se aruncă lângă ea. Amândoi se chinuiau să-și tragă răsuflarea în timp ce dragonul – judecând după strigătele pe care le scotea – dădea târcoale pe deasupra văii.

— Nu ne vede. Ți-am zis doar că nu ne vede, șopti Thorgil.

— Sper să plece repede. Nu stau bine, zise Jack.

— Sprijină-te de stânci… Ei, poftim!

— Ce-i?

— Asta-i moale, zise Thorgil.

Jack pipăi suprafața de lângă el. Era chiar moale. Țipetele dragonului se îndepărtară în susul văii, spre muntele de gheață. Băiatul dădu puțin la o parte pelerina, ca să poată privi. Pietrele erau toate de aceeași mărime, ceea ce era destul de ciudat, și răspândeau un miros care-l amețea.

— Aici miroase ca…

Dar, dintr-odată, bolovanul cel uriaș se ridică pe opt picioare mari și începu să adune cu repeziciune pietrele mai mici, într-un sac de mătase.

• Capitolul 38 •

MUZICA PĂIANJENILOR

Disperat, Jack încercă să-și apuce toiagul, dar nu putea s-o facă fără să-și scoată pelerina. Păienjenița își aduna ouăle cu viteza fulgerului, luându-l pe fiecare cu ajutorul celor două membre ciudate de lângă clești și punându-l cu grijă în sac. Ajungând la Thorgil, rămase uimită de forma fetei ghemuite. Își întinse două dintre picioare și scoase la iveală un fir lung de mătase, pe care-l înfășură în jurul lui Thorgil până ce aceasta ajunse să arate exact ca un ou. Blestemând de zor, fata dispăru la rândul ei în sac.

Mulțumită, păienjenița se întinse spre Jack, care-i simți colții pipăindu-l cu blândețe, iar apoi fu rostogolit pe toate părțile, în timp ce firul de mătase îl înconjura. Fu ridicat cu ajutorul acelor membre înfricoșătoare de lângă clești și așezat pe un pat moale de ouă de păianjen.

Păienjenița o porni la drum. Jack simțea fiecare pas pe care-l făcea ea, căci sacul cu ouă tresălta și se clătina. De-abia mai putea respira, iar aerul pe care-l trăgea în piept era îmbibat de acel miros puternic și dulce, care-i făcea greață. Se zbătu să apuce cuțitul de la cingătoare. Toiagul de frasin îi zdrobea spatele.

Mama păianjen nu se opri multă vreme din alergat, dar apoi păru să se arunce prin aer și se lăsă la pământ cu o bufnitură răsunătoare. Apoi începu să se miște mai încet, alegându-și cu multă grijă drumul, până ce se opri și lăsă sacul la pământ. Jack auzi vântul vuind pe afară. Încercă să taie pânza cu cuțitul, dar mătasea păianjenilor, în ciuda înfățișării sale fragile, era tare ca pielea. Jack tăie și împunse până ce ameți. Inima-i bătea nebunește și pielea îi devenise alunecoasă din cauza sudorii.

Văzu vârful unui colț sfâșiind mătasea.

— Poți măcar să-mi dai o mână de ajutor, se plânse Thorgil. Doar n-o să fac eu toată treaba, în timp ce tu stai ca boierul.

— Ești minunată, murmură Jack.

Nu era un colț. Era sabia lui Thorgil. De îndată, el se puse să lărgească gaura făcută de ea. După ce reuși să se strecoare afară, rămase uimit de ce văzu în fața ochilor.

Se aflau undeva sus, într-un baldachin alcătuit din coroanele unor copaci uriași. Un vânt plăcut biciuia crengile, alungând mirosul de păianjen. Suprafața pe care stăteau se umfla și se clătina, așa că trebuiau să se țină de sac, ca să nu cadă.

— Ce-o mai fi și asta? întrebă Thorgil.

Jack își miji ochii. Cu fiecare mișcare, culorile se schimbau și ele, dar în cele din urmă reuși să-și dea seama.

— Cred că-i o pânză uriașă, zise el.

Cum mătasea se colora în funcție de ce era în jur, unele părți ale pânzei păreau transparente ca aerul, iar altele erau verzi-închise sau maronii, datorită copacilor de dedesubt. Sacul era agățat de un brad foarte înalt care pătrundea prin pânză.

Într-o parte erau numai copaci. În alta, Jack văzu pânze rotunde, care acopereau pădurea cât putea vedea cu ochii. Ici și colo, păianjeni uriași, albicioși, stăteau cu picioarele desfăcute. Unii aveau alături saci cu ouă, precum cel de lângă Jack și Thorgil. Alții ședeau lângă niște grămezi sumbre, semn că acolo se prinsese în plasă vreun animal. Unele din acestea erau chiar pe punctul de a fi mâncate.

— Și-acum ce facem? întrebă Thorgil.

Jack se văzu silit să recunoască faptul că, în timp ce alți oameni ar fi țipat sau leșinat, războinica era mereu gata de luptă. Băiatul privi în jos. Erau atât de sus încât pământul era cufundat în beznă. Ca să ajungă jos, ar fi trebuit să treacă prin pânză, iar dacă aceasta era lipicioasă – și probabil că așa și era – nu ar fi putut ajunge prea departe.

— Poate c-ar trebui să urcăm, propuse el.

Își luară mâncarea și burdufurile cu apă din sacul în care fuseseră aduși. Urcușul n-ar fi fost prea greu dacă nu bătea vântul – dar, firește că bătea. Jack nu se simți prea încântat nici de înălțimea la care se aflau. Se cățărară cu chiu cu vai printre crengi, până ce ajunseră într-un loc în care puteau ședea, aproape de vârf.

Păienjenița dormita în centrul pânzei sale. Jack îi vedea umflătura uriașă a pântecelui și colții cu care își țesea pânza. Măcar nu era cu ochii înspre ei.

— Cum de nu ne-o fi mâncat? se întrebă Thorgil, cu picioarele pe pământ, ca întotdeauna.

— Mirosul, răspunse Jack. Datorită pelerinelor, aduceam cu niște pui de păianjen.

— Încerc să văd partea bună a situației, zise fata, apucând runa de la gât. Din câte îmi dau seama, lucrurile stau în felul următor: suntem atât de sus, încât nu putem scăpa cu viață dacă ne prăbușim. Însă mai devreme sau mai târziu, n-o să ne mai țină puterile să rămânem aici. Sau poate ne găsește mai întâi păienjenița și ne mănâncă ea. Sau, dacă stăm îndeajuns de mult pe-aici, vreo sută de pui vor ieși din ouă, vor urca până la noi și ne vor mânca ei.

— Asta-i partea bună? întrebă Jack.

— Încercam numai să-mi dau seama ce posibilități avem, zise Thorgil. N-ai putea să-ți folosești toiagul ca să chemi focul?

Jack își luă toiagul. Spatele îl durea, în locul în care acesta i se înfipsese în carne. Îl aținti spre păianjenul mamă și-l simți fremătând. În jurul lui, copacii foșneau.

— Nu-l prea pot stăpâni, zise el. Dacă dau foc la toată pădurea?

— Înseamnă că trebuie să fii puțin atent, zise Thorgil, îmbufnată.

Jack întinse din nou toiagul.

— Nu mă simt bine făcând asta.

— Te-ai simți mai bine dacă ți-ar suge tot sângele din trup?

— Cred că mai e și o altă cale.

— Off, pe Freya! blestemă Thorgil.

Jack văzu un vultur uriaș, asemănător cu cel care-i atacase pe podul de gheață, plutind pe deasupra lor, apoi întorcându-se și înconjurând copacul. Thorgil își scoase sabia. Vulturul se îndepărtă, scoțând un strigăt ascuțit, dar se întoarse cu ghearele pregătite – și nimeri drept în pânza de păianjen. Pasărea cârâi și încercă să se elibereze, dar nu izbuti decât să se împotmolească mai tare în pânză, rămânând acolo prizonieră.

Păienjenița se năpusti și-și înfipse colții în trupul vulturului, care încercă s-o lovească, cu ghearele și cu ciocul, dar nu-i putu ține piept, în scurtă vreme, era complet înfășurat în mătase, iar păienjenița se trase înapoi, așteptând ca veninul ei să-și facă efectul. După un timp, pasărea încetă să se mai zbată. Jack și

Thorgil se înghesuiră unul în celălalt, ascultând zgomotul monoton scos de gângania uriașă în timp ce se ospăta. După ce termină, ea aruncă rămășițele dedesubt, în pădure.

— Ce zici, acum ai de gând să chemi focul? întrebă Thorgil.

— Stai, răspunse Jack.

Păienjenița se apropie de sacul cu ouă. Jack se încordă, ținându-și toiagul pregătit, în caz că ea s-ar fi năpustit în sus printre crengile copacului. Dar n-o făcu. În schimb, rămase acolo, și începu să repare gaura din pânză, făcută de vultur. Se mișca înainte și înapoi, scoțând fire lungi din cleștii cu care țesea. După ce întindea un fir, se lăsa cu burta în jos și depunea acolo o grămăjoară de clei. Apoi, cu multă grijă, ciupea firul cu o gheară. Pe dată, cleiul se răspândea de-a lungul acestuia, picătură cu picătură.

Jack privea cu mare atenție. Totul era teribil de interesant. Nu toată pânza era lipicioasă. Dacă ai fi putut păși printre picăturile de clei, nu te-ai fi lipit de loc. Din când în când, păienjenița se dădea înapoi și privea în sus, spre copacul în care se aflau Jack și Thorgil. La capătul trupului avea o umflătură cu opt ochi negri, strălucitori, și cu toate acestea nu părea să-i vadă pe cei doi copii, ghemuiți printre crengi.

Apoi, păienjenița mai făcu un lucru interesant – se întoarse la sacul cu ouă și-și lăsă colții pe el, părând copleșită de bucuria de a se ști mamă. Jack era convins că asta și făcea. Putea să-i simtă șoaptele gândurilor și răspunsurile minuscule ale celor o sută și ceva de ouă dinăuntru. Ea ciupea ritmic coarda care susținea sacul, iar șoaptele se întețeau, devenind mai vesele.

— Știi… cred că ăsta-i un cântec de leagăn, zise Jack.

— Păianjenul ăsta e uriaș, urât și mănâncă oameni, zise Thorgil. Nu te înduioșa.

— Doar tu ești cea care nu mai putea după puișorii de stâncă.

— Nu știam ce sunt de fapt. Arde-i pe toți. Ne sunt dușmani.

Thorgil părea îndeajuns de hotărâtă pentru a ataca și o sută de păianjeni.

— M-am uitat cu atenție la mamă. Pare aproape oarbă. Nu ne-a văzut, deși se uita drept la noi. Cred că vulturul a trebuit să se apropie binișor înainte ca ea să-și dea seama de primejdia care-i amenința puii. Și nici nu aude bine, pentru că te-ar fi prins chiar de-atunci de când erai în sac și blestemai așa de tare.

— Bun, deci are și ea slăbiciuni. E cu atât mai ușor de omorât.

Dar Jack nu se putea hotărî s-o facă. Atunci când băuse din fântâna lui Mimir, își amintise de clipele în care totul i se păruse a fi exact așa cum trebuia să fie. Când Mama le cânta albinelor sau când Tata construia casa, o făceau cu multă dragoste și cu atâta pricepere încât și cele mai simple treburi se umpleau de farmec și de forță vitală. La fel se întâmpla și acum, cu ceea ce făcea mama păianjen.

Pentru a te hrăni sau a-ți ocroti familia și pe tine însuți, era nevoie să ucizi. Asta făcuse păienjenița cu vulturul. Dacă-i ataca și pe ei, Jack s-ar fi văzut silit s-o omoare. Dar băiatul înțelese și că, dacă o omora fără să fie nevoie, își va pierde puterea și nu va mai putea cânta. Lăsă toiagul în jos.

— Ești atât de *prost*, se înfurie Thorgil. Îl blestemă cu sârg, în timp ce amândoi se agățau de trunchiul copacului, în bătaia vântului. Ar trebui să cobor eu acolo jos s-o omor și să străpung și toate ouăle alea.

Jack știa că n-o s-o facă. Crizele de nebunie care puneau în trecut stăpânire pe Thorgil dispăruseră. Era foarte curajoasă și îndrăzneață, dar nu mai avea de gând să-și irosească viața.

Pe la începutul după-amiezii, păienjenița își reluă veghea în mijlocul pânzei. Vântul se opri, iar Jack se simți îndeajuns de sigur pentru a împărți ultimele plăcinte cu carne și înghițituri de cidru pe care le mai aveau.

— Ultima noastră masă, zise Thorgil, sarcastică.

— Uită-te, zise Jack, arătând cu degetul.

În depărtare, văzură un punctuleț care se apropia în zbor. Deveni din ce în ce mai mare, până ce văzură că era un corb care zbura încoace și încolo. Jack se ridică și-i făcu semn cu brațele.

Îndrăznețul se repezi drept în vârful copacului și rămase acolo, în echilibru, croncănind pe mai multe tonuri.

— Și eu mă bucur să te văd, zise Jack. Vezi și tu în ce încurcătură am intrat. Ai grijă să nu te apropii de pânză.

— Spune-i lui Jack să omoare păianjenul, porunci Thorgil. Îndrăznețul croncăni ceva drept răspuns. Pasăre tâmpită, continuă Thorgil. Zice că nu trebuie să-l omori. Că poți să-l adormi. După mine, ar trebui să fie somnul de veci, dar nimeni nu mă bagă în seamă.

— Bine, zise Jack, întrebându-se cum s-o facă. Atunci cum rămâne? Coborâm?

Îndrăznețul îi răspunse cârâind îndelung pe felurite tonuri.

— Zice să așteptăm aici. Ne vin ajutoare, zise Thorgil.

— Nu se poate să fi spus doar atât. Sunt convins că nu mi-ai tradus totul.

— N-ai să știi niciodată, zise Thorgil, îngâmfată.

Îndrăznețul își luă zborul, iar Jack coborî până în dreptul sacului cu ouă. Păienjenița trona în mijlocul pânzei. Pesemne că nu se săturase dintr-un singur vultur, căci părea gata să-și ia și desertul. Băiatul își scoase toiagul din legătura de pe spate, ca măsură de precauție, și-și drese vocea. Începu să cânte, cu glasul șovăitor. Parcă nu izbutea să găsească melodia potrivită. Cum să-i cânți serenade unui păianjen surd?

După o vreme, Jack se opri. Era pierdere de vreme. Păienjenița nu-l băga în seamă și nu mai avea ce să-i cânte. Undeva departe, o pasăre mare căzu din greșeală într-o pânză și se trezi, pe dată, atacată.

„Pesemne că păianjenii ăștia trăiesc cu carne de pasăre”, se gândi Jack. Gângăniile nu le-ar ajunge nici pe o măsea.

Cum să-i cânți serenade unui păianjen surd?

„La fel cum păianjenul le cântă puilor.” Firește. Jack luase și lecții de harpă de la Bard, dar nu progresase prea mult. Vocea era înzestrarea lui principală, dar aici nu-i era de niciun ajutor. Își lăsă toiagul la o parte. Avea nevoie de ambele mâini pentru ce-i trecuse prin cap.

„Păianjenii sunt aproape orbi și surzi, dar sunt sensibili la orice atingere și tremurat din pânză”, își spuse Jack. Minunat. Dar trebuia să găsească un ritm care să sugereze muzică și nu cină. Își aminti cum cântase mama păianjen când își alinta ouăle. Fiind înzestrat cu talent muzical, băiatul reținuse totul din instinct. „Cred că pot să cânt și eu la fel, se gândi el. Dacă greșesc, o să aflu imediat. Și eu care credeam că oamenii de la Miazănoapte sunt greu de mulțumit...”

Jack se întinse peste marginea sacului cu ouă. Cu ceva greutate, izbutea să zărească firele lungi care alcătuiau pânza. Dacă te gândeai la ele într-un anumit fel, puteai să-ți închipui că sunt corzile unei harpe. Se culcă pe burtă și începu să le studieze. Trebuia să ciupească firele atingându-le în locurile în care nu ajunseseră picăturile de clei, care erau și ele greu de observat. De fapt, toată pânza era greu de observat. Firește, așa și trebuia.

Jack zări două dungi verde-închis care se întindeau pe deasupra unor brazi, și i se păru că zărește pe ele și o porțiune sigură. Se întinse să le atingă.

„Zbârrrr!” Păienjenița se ridică într-o clipă pe cele opt picioare. Parcă stătea pe vârfuri. Jack îngheță. Era limpede că izbutise să-i atragă atenția.

— Vin eu să te apăr! strigă Thorgil.

— Rămâi acolo! Știu ce am de făcut, răspunse Jack. „Cel puțin așa sper”, se gândi el. Măcar păienjenița nu reacționase în niciun fel la auzul glasului său. Însemna că era cu adevărat surdă. „Trebuie să mă mișc repede, se mai gândi băiatul. Orice-ar face ea, nu trebuie să mă opresc. Singura speranță este să-i cânt cântecul de leagăn exact ca ea. Trebuie să fie perfect și fără ezitări.”

Apoi, Jack începu cel mai important recital de muzică din viața lui. Își goli mintea de toate gândurile, lăsând în loc numai ritmul. Începu să ciupească, când mai încet, când mai tare, iar între timp cântă și colindă, și chiui, și doini, și se jelui. Avea nevoie de zgomot pentru a-și menține degetele în mișcare.

Păienjenița veni așa de aproape încât mai că nu ajunse la el. Arunca o umbră înfricoșătoare deasupra lui. Băiatul simți că-i vine să leșine, dar nu se opri. Putea să-i zărească până și colții sclipitori, și gura care i se tot închidea și deschidea. Dar nu se opri. O simți tremurând – mișcarea ajungea până la el prin intermediul pânzei, și simți și o ușoară vibrație venind de la ouăle de dedesubt. Toți puișorii de păianjen dansau în interiorul adăposturilor lor.

Deodată, păienjenița se prăbuși pe o parte. Trupul i se întinse pe pânză, ca o grămadă de picioare în neorânduială. Jack își dădu seama că nu murise, pentru că-i vedea vârfurile ghearelor mișcându-se. Visa!

Băiatul se cățără în copac cât putu de repede.

— Unde-i Îndrăznețul? strigă el. Unde-i ajutorul promis? Nu știu câtă vreme o să rămână adormită. Pe cerurile cele milostive, nu vreau să mai fac asta niciodată în viața mea.

Și izbucni în suspine.

— Uite acolo, zise Thorgil, arătându-i cu degetul.

Jack zări patru păsări albe, uriașe, și una mică și neagră, plutind în zbor pe deasupra pădurii. El tremura așa de tare că i se păru că o să cadă din copac. Îi clănțăneau până și dinții.

— Gata, gata. Ai izbutit, zise Thorgil, înconjurându-l cu brațul. Bufnițele au spus că nu vin până ce nu adoarme păianjenul. Dar trebuie să-ți spun că a fost muzica cea mai groaznică pe care am auzit-o în viața mea.

— D-de un-nde ș-știi? T-tu n-nu eș-ști păi-ian-njen, zise Jack.

— Slavă zeiței Freya! răspunse Thorgil.

Bufnițele se apropiară împreună. „Uuu-huu, uuu-huu, uuu-huu, hu, hu, hu,” strigau ele. Și huhuiau așa, ba mai aspru, ba mai răgușit, ba mai ascuțit, ba într-un soi de șuierat.

— Spun că trebuie să plecăm de îndată. O să te ducă mai întâi pe tine, traduse Thorgil.

Jack nu înțelese ce voia să spună, până ce bufnițele îl apucară de brațe și de picioare și-și luară zborul. „Nu mai pot îndura prea mult”, se gândi el, în timp ce pădurea luneca în urmă. În scurtă vreme, bufnițele îl lăsară pe o pajiște și plecară. Apoi se întoarseră cu Thorgil.

— Pe Thor! Ce chip minunat de a călători! exclamă ea. De ce nu putem dresa niște păsări să ne care? Ne-am putea ataca dușmanii din văzduh.

„Uuu-huu, hu, hu, hu,” zise o bufniță.

— Vrea să-ți mulțumească pentru că le-ai salvat viețile. De asta nu știam, zise Thorgil.

— S-a întâmplat în valea cea mică, după ce am scăpat de dragon. Era cât pe ce să moară de foame, iar eu le-am scos de-acolo ca să poată să vâneze din nou, zise Jack. Cu foarte multă plăcere, completă el, făcând o plecăciune în fața păsărilor. Îndrăznețul se așeză pe un tufiș din apropiere și scoase un croncănit.

— Îndrăznețul spune că a aflat de la ele care este drumul cel mai sigur spre fiord, zise Thorgil.

„Uuu-huu! Uuu-huu! Huff-uf-uf-uf!” strigară bufnițele.

— Asta ce-a fost? întrebă Jack.

— Asta-i părerea lor despre păianjeni. Mai bine n-o traduc, zise Thorgil.

Jack și Thorgil le făcură cu mâna bufnițelor albe, apoi, luându-se după Îndrăzneț, găsiră o potecă făcută de elani pe la marginea pajiștii. Pe drum adunară afine, mari cât niște prune și, la prânz, sparseră niște alune uriașe. Pe seară, ajunseră la fiord.

Jack făcu focul – unul obișnuit, folosind cremenea și oțelul, pentru că nu avea încredere în toiagul magic; acesta ar fi iscat probabil o pălălaie. În curând, văzură corabia care se apropia peste ape. La prova atârna ceva uriaș. Era un cap solzos și verde, cu o creastă de țepi și mustăți lungi. Eric Drăgălașul le zbieră urări de bun venit și toți ceilalți războinici izbucniră în urale.

„Ca să vezi. Sunt de-a dreptul fericit să-i văd pe oamenii de la Miazănoapte.”

Corabia cea lungă se apropie, iar războinicii săriră din ea ca s-o țină dreaptă.

— BINE AȚI VENIT! tună Eric Drăgălașul. AȚI IZBUTIT? V-AȚI BĂTUT CU TROLII? IA UITAȚI CE ȘARPE-DE-MARE AM PRINS!

Iar Rună spuse:

— Unde-i Olaf?

• Capitolul 39 •

DESPĂRȚIREA DE JOTUNHEIM

— Așa a fost scris, zise Rună în noaptea aceea, în timp ce stăteau ancorați în fiord, căci plecaseră prea târziu pentru a mai ajunge la locul în care începea marea. Am știut dintotdeauna că Odin o să-l cheme pe Olaf în floarea vârstei. Războinicii ca el sunt prea măreți pentru Tărâmul de Mijloc.

— I-am văzut rugul, zise Sven Răzbunătorul. Atunci nu știam ce-ar putea fi.

— S-a înălțat drept în Valhalla. Eu am crezut că sunt doi dragoni care se luptă, zise și Eric Nechibzuitul.

— Era și un dragon, completă Jack, care era mort de oboseală, dar simțea că le datora prietenilor lui Olaf măcar o parte din poveste chiar în seara aceea. O femelă. Zbura în sus și în jos pe deasupra flăcărilor, țipând.

— Cred c-am și auzit-o, zise Sven.

— Îl cinstea pe Olaf, zise apăsat Thorgil. Plânsese, cu ceva întreruperi, aproape toată seara. Acum că nu mai era nicio primejdie care s-o țină ocupată, putea să se lase pradă jalei.

— Nu-i așa că a fost ceva minunat? zise Sven, oftând cu invidie. Și zici că avea și un urs uriaș la picioare.

— Da, zise Jack.

— O ÎNMORMÂNTARE CLASA-NTÂI, declară Eric Drăgălașul.

— Te-am prevenit să nu mai vorbești după ce se lasă noaptea, amice Eric, zise Rună. N-o să fim în siguranță până ce nu ieșim din Jotunheim, așa că liniștea este importantă.

— OF, BINE.

Oamenii de la Miazănoapte ședeau tăcuți în lumina stelelor, care, până și ele, păreau ceva mai mari în Jotunheim. Apa era liniștită, ca o pojghiță de gheață întunecată. Unul câte unul, războinicii se întinseră să se culce, în afară de Rună care era de veghe și care, oricum, nu prea dormea mult. Îndrăznețul îi ținu companie o vreme, dar în curând începu să picotească la fel ca și ceilalți. Cu toată oboseala, lui Jack nu-i venea ușor să se liniștească. Se întâmplaseră atâtea. Viața lui se schimbase cu

totul. În sătucul său de pe coasta engleză, nu visase niciodată să întâlnească făpturi precum dragonii sau trolii. Acestea trăiau undeva, foarte departe. Și iată că tot acolo ajunsese și el: undeva, foarte departe.

Jack aranjă sacul de grâu pe care-l folosea drept pernă. Puntea era tare, iar apa de pe fundul corăbiei mirosea la fel ca întotdeauna. Șoaptele copacilor, ale păsărilor și animalelor din Jotunheim îi tot răsunau în minte. Băiatul își acoperi urechile, conștient că nu-i va fi de niciun folos.

Încă nu știa cum să facă s-o vindece pe Frith. Dar fântâna lui Mimir îl învățase să nu încerce să preschimbe ordinea firii. Frunzele și florile se desfăceau atunci când le venea vremea. Tot așa, cunoașterea o să-i fie dată la momentul potrivit.

Aproape de zori, se trezi și-l văzu pe Rună care stătea lângă capul șarpelui-de-mare, atârnat la prova. Pe apă plutea o lumină argintie. Jack se ridică și-și croi drum printre trupurile cufundate în somn.

— Ăsta o să-nceapă să pută în câteva zile, zise Rună, pipăind solzii. Totuși, nici prin cap nu-mi trece să-i cer lui Eric Drăgălașul să-l arunce. E așa de mândru că l-a ucis! Monstrul ne-a urmărit încă din ziua când v-am lăsat pe voi la mal, făcându-și curaj ca să ne atace. Vezi? Era încă tânăr. Cei mari sunt de două ori pe atât.

— Înțeleg, zise Jack, observând că numai capul monstrului atârna de două ori cât Eric Drăgălașul.

— Ne-a atacat ieri, a încercat să se încolăcească în jurul corăbiei și să ne tragă la fund. Mare greșeală.

— Rună, zise Jack.

— Da?

— Am găsit fântâna lui Mimir.

— Ce noroc! Speram că ați găsit-o, dar ceva mai devreme vorbeam de Olaf și nu am vrut să schimb subiectul, zise bătrânul războinic cu tristețe în glas.

— N-am vrut să vorbesc despre asta de față cu ceilalți. Cel puțin, nu încă. Nu cred că ar fi bine.

— O să le închid eu gurile, zise Rună cu hotărâre. O să le spun că are de-a face cu magia. Ai băut?

— Da, și Thorgil la fel.

— Zău? Mi s-a părut mie că e cam schimbată. N-a încercat nici măcar o dată să facă rău cuiva. Spune-mi, ce gust avea apa?

Aleanul din glasul bătrânului era aproape de nesuportat.

— Spune-mi dumneata, zise Jack, dându-i sticluța în care fusese sucul de mac.

Rună oftă din adâncul sufletului.

— Nu-i nicio problemă. Le-am spus Nornelor că ți-ai jertfit glasul pentru a-ți apăra prietenii și că mi-ai dăruit mie cel mai reușit poem. Din câte mi-am dat seama, au fost mulțumite cu asta.

— Ai văzut și Nornele? Ce minunat!

— Nu prea mi-au plăcut, zise Jack.

— Șșș. Niciodată nu-i bine să jignești puterile care ne stăpânesc viețile. Chiar pot să beau asta?

Jack încuviință. Rună desfăcu sticluța și bău. Ochii i se luminară, iar el se îndreptă din umăr, devenind mai înalt decât îl văzuse Jack până atunci.

— Așadar, ce gust are? întrebă Jack.

— Ca soarele care răsare după ce se termină iarna. Ca ploaia care cade după o lungă secetă. Ca bucuria care te cuprinde după ce-ai fost trist.

— Ți-a revenit glasul! strigă Jack.

Căci bătrânul nu mai vorbea în șoaptă. Vorbele se auzeau tare și răspicat. Rună nu mai avea glasul unui tânăr. Nu avea să mai fie niciodată cântărețul acela extraordinar care fusese în tinerețe, dar acum glasul îi răsuna mai puternic și mai emoționant.

— De ce țipă toată lumea? mormăi Sven Răzbunătorul. Nu m-am odihnit nici pe jumătate cât mi-aș fi dorit. Iar vorbești în somn, Eric Drăgălașule?

— EU NU, zise Eric Drăgălașul.

În acea dimineață, ajunseră la gura fiordului. Stâncile de pe ambele părți erau pline de păsări, iar de ele atârnau mii de cuiburi. Apa era argintie din pricina bancurilor de cod și de somon. Îndrăznețul puse pe fugă câțiva pescăruși care încercaseră să se așeze pe capul șarpelui-de-mare.

— Plecăm din Jotunheim, zise Jack, cu un oarecare regret.

— Și intrăm în Tărâmul de Mijloc, zise Rună.

Păsările se învârteau prin aer și strigau. Thorgil se ghemui pe fundul punții, cu mâinile la urechi.

— Le înțelege graiul, șopti Jack.

Ajunseră în larg și se întoarseră spre miazăzi, plutind pe marea strălucitoare, verde-cenușie, împinși de un vânt puternic. Eric Drăgălașul și Eric Nechibzuitul înălțară pânza.

Jack se simți de parcă i se ridicase o greutate care-l apăsase de la intrarea în Jotunheim.

— Locul ăsta ne urează bun venit, zise el, minunându-se, în timp ce privea coasta care aluneca prin stingă lor.

— Aici ne e locul, zise Rună. În Jotunheim, prezența noastră nu era văzută cu ochi buni.

Jack se întoarse și privi în depărtare, peste întinderea oceanului, către locul în care fusese Utgard. Stră-stră-străbunica lui Fonn plecase de acolo pe jos, atunci când totul era o mare de gheață. Dar, cu fiecare an, vara se apropia din ce în ce de inima lumii uriașilor de gheață.

— Nu mai înțeleg ce spun pescărușii, zise Thorgil. Mă rog, adică nu mai înțeleg chiar fiecare cuvânt.

— Și ce nu-ți convine? Parcă nu-ți plăcea să-i asculți, zise Jack.

— Nu-mi plăcea... dar tot era, pe undeva, drăguț.

— În Jotunheim, magia este mai aproape de suprafață. Sunt convins că nu ți-ai pierdut talentul. Doar că trebuie să te străduiești mai mult.

Și Jack simțea că forța vitală se mutase mai în adânc. Era încă acolo, dar nu mai răspundea cu atâta ușurință chemării sale. Și nici nu era rău, hotărî el, strângând în mână toiagul înnegrit de frasin. I se făcuse și frică să-i invoce puterea în Jotunheim. Focul era prea sălbatic și neprevăzut.

Călătoriră spre miazăzi, oprindu-se noaptea pe niște plaje mici. Jack și Thorgil le povestiră războinicilor cele mai multe din câte li se întâmplaseră, în afară de Norne și de fântâna lui Mimir. Oamenii de la Miazănoapte se arătară foarte impresionați de faptul că Thorgil ucisese puiul de dragon, ca și de isprava lui Jack cu păianjenul. Nici ei nu stătuseră degeaba. Pe lângă lupta cu șarpele-de-mare (care de-acum puțea îngrozitor), se luptaseră și cu o știucă uriașă și rea.

— Încerca să mă prindă de câte ori mă duceam să scot apă, zise Sven Răzbunătorul. Până la urmă, i-am arătat eu cum stăteau lucrurile.

— AM GĂTIT-O CU AFINE, ȘI A AVUT UN GUST FOARTE BUN, comentă și Eric Drăgălașul.

Apoi fusese și o luptă cu două hermine uriașe, atunci când războinicii plecaseră pe țărm să cerceteze, și o întâlnire cu un linx gigantic, și o după-amiază în care Eric Nechibzuitul se culcase sub un copac și, când se trezise, descoperise că un vierme îi mâncase aproape toată cămașa și o bună parte din pielea de dedesubt.

Pe măsură ce se apropiau de intrarea în fiordul regelui Ivar, întâlneau alte corăbii. Pescarii izbucneau în urale la trecerea lor și-i implorau să-i primească să se uite și ei mai de-aproape la șarpele-de-mare. Eric Drăgălașul își umfla pieptul de mândrie. „Totuși, n-o să ajungă niciodată la fel de mare ca Olaf Sprâncenatul, își spuse cu durere în suflet. Niciunul dintre ei.”

Când intrară în fiord, zgomotul mării se stinse. Apa se liniști, iar ici și colo, pe țărm, Jack văzu cerbi și iepuri – cerbi de dimensiuni normale și iepuri cu totul obișnuiți. Departe, spre miazănoapte, se întindeau munții înalți, acoperiți cu zăpada. „Jotunheim”, se gândi Jack. Părea un tărâm de legendă. Poate că așa și era.

În scurtă vreme, începură să zărească fermele aflate sus, pe dealuri, și pajiștile abrupte pe care păşteau oile. Văzură și docul, care se umplea de lume, iar dincolo de el, pe un pinten de piatră albastră-închisă, sumbră și lipsită de viață ca metalul, palatul lui Ivar. Heide, Dotti și Lotti cercetau îngrijorate corabia.

„Pe ceruri! Cum să le dau vestea?” se întrebă Jack. Dar, până la urmă, nimeni nu mai trebui să le spună. Dacă Olaf nu se vedea, însemna că nu-i acolo. Nu putea rămâne ascuns. Dotti și Lotti țipară și începură să-și rupă hainele. Heide plângea în liniște, așa cum era felul celor din neamul ei. Skakki îi conduse pe toți la casa lui Olaf.

•

— I-am sspuss, zise Heide, stând în fața vetrei lungi din mijlocul încăperii. Dacă-i duci pe băiat șși pe ssora llui lla pallat, o ssă-ți găssesșști pieirea. L-am văzut zăcând într-o pădure întunecată, cu ssângele sscurgându-i-sse în pământ. Bietull Cap-de-Bou.

— N-a fost chiar așa, zise Jack.

— Viziunille nu ssunt niciodată precisse. Dar era llimpede ce urma ssă sse întâmplle.

Dotti, Lotti și copiii stăteau solemni în jurul vetrei, cu prietenii și tovarășii lui Olaf. Skakki luase scaunul cel mare al lui Olaf. Era

prea mare pentru el, și așa avea să fie întotdeauna. La șaisprezece ani, Skakki era de-acum capul familiei.

— A murit în luptă, așa cum și-a dorit, zise Rună, cu glasul lui cel nou și puternic.

— Și a avut o înmormântare vrednică de un rege! strigă Thorgil, începând apoi să cânte:

Jumătate din pădure a căzut peste el, ca să-l țină,
La picioare îi zăcea ursul, fiara aducătoare de moarte
Ce nu i-a putut ține piept celui îndrăgit de Odin.
Valkiriile îl strigau de pe dealuri,
Porțile Valhallei s-au deschis larg
Și chiar Regina Muntelui a plâns la moartea lui.

În încăpere se lăsă liniștea. O clipă, nimeni nu se mișcă. Apoi Rună spuse:

— Ăsta a fost un poem.

— Femeile nu pot compune poeme, zise Sven Răzbunătorul.

Cu toții se întoarseră spre Thorgil, așteptându-se să izbucnească într-o criză de furie. În schimb, ea se așeză la loc, părând năucită. Îndrăznețul zbură de pe bârna pe care stătea, i se așeză pe umăr și începu să-i ciripească la ureche.

— Nici eu nu știu cum am făcut-o, zise Thorgil, dar îți mulțumesc pentru vorbele bune.

— Vorbește cu păsările, șopti unul dintre copiii cei mici. Asta nu înseamnă că-i vrăjitoare?

Dotti îi făcu semn să tacă.

— Înseamnă că e vrăciță, zise Jack.

— Dar face și poezie. Asta precis e ceva nefiresc, insistă Sven.

Din nou, toată lumea se întoarse spre Thorgil, așteptând-o să țâșnească din loc. Nu se întâmplă nimic.

— Thorgilll, zise Heide, lungindu-i numele, te ssimți bine?

— Dar n-a pățit nimic! strigă Jack. Thorgil, fiica lui Olaf, poate face tot ce poftește. El a acceptat-o. Voi de ce nu puteți? S-a luptat cu ursul alături de el. A omorât un pui de dragon, i-a înghițit sângele din greșeală, la fel ca Sigurd. De-asta acum se înțelege cu păsările. Și a băut din fântâna lui Mimir. De-asta acum poate compune versuri. De ce nu puteți să vă-mpăcați cu gândul?

Focul din vatra cea lungă trosnea și fremăta în bătaia vântului care intra pe sub streașină. Animalele pe care Olaf le cioplise pe stâlpi păreau să se miște.

— Ne faci să ne fie rușine, murmură Skakki.

— Nu… nu asta am vrut, se bâlbâi Jack. Numai că…

— Nu, ai dreptate, zise băiatul, ridicându-se – și acum chiar semăna cu Olaf. Thorgil, fiică a lui Olaf, te numesc sora mea și-ți urez bun venit în familie.

— Șși eu te numessc fiică, zise Heide. Șși lla fell șși Dotti, șși Lotti, adăugă ea, aruncându-le o privire piezișă celor două neveste mai tinere.

Era prea mult pentru Thorgil, care se obișnuise să fie mereu respinsă. Atâta prietenie o copleși, iar ea izbucni în lacrimi și fugi din casă.

— Unde s-o fi ducând? se întrebă Jack.

Dar nimeni nu părea îngrijorat de dispariția fetei.

— Pe deal, la câinii regelui, zise Rună, liniștit. Spintecătorul, Mușcă-Lupi, Huiduma și Măcelărică vor fi încântați. Încă n-au văzut-o.

— Șși-acum, zise Heide cu glasul ei răgușit, sspune-mi desspre cum pllângea Regina Muntellui după Olaf.

Din câte se părea, Heide cunoștea câte ceva despre isprăvile lui Olaf. Băgase de seamă călătoriile soțului ei, care pleca de-acasă încărcat de daruri, și ajunsese să creadă că el mai avea o soție pe undeva.

— Bine, bine, dar chiar una din neamull trolilor? exclamă ea. Chiar n-avea niciun pic de gust?

— Regina e chiar simpatică… uuff! suspină Jack, când Rună îi trase un cot în stomac. Dar urâtă. Foarte urâtă, sfârși el.

La insistențele lui Heide, le descrise cum arăta Glamdis.

— Păr portocalliu? Înalltă de nouă picioare? Cu collți? Oare Cap-de-Bou înnebunisse? șuieră vrăcița. Dotti și Lotti păreau oarecum înveselite de supărarea lui Heide.

Apoi, Jack le explică cum femeile-trol îi luau prizonieri pe cei cu care urmau să se mărite, și cum Regina Muntelui avea un harem cu șaisprezece hăndrălăi. În fața publicului, care rămăsese cu gura căscată, povesti și despre nenorocitul care le fusese tată lui Frith și Frothi.

— A zugrăvit pe pereți imaginile familiei sale din tărâmul nostru, zise Jack. Măcar Olaf n-a avut parte de asta. Putea să vină și să plece când poftea.

— Ei, da, Cap-de-Bou nu putea fi sstăpânit de nimeni, zise Heide, ceva mai împăcată.

— N-a fost vina lui că a fost prins, remarcă Lotti.

— Nu, nu, ssigur că nu, zise Heide, clătinând din cap. Șși era atât de mare șși de frumoss!

Toate trei nevestele oftară. Cât despre prietenii și tovarășii lui Olaf, ei erau încântați de poveste.

— A FĂCUT O REGINĂ DE-A TROLILOR SĂ SE-NDRĂGOSTEASCĂ DE EL! CE MAI ISPRAVĂ! zise Picior-de-Copac, și rămase cu gura căscată.

— Ce mai bărbat! adăugă și Egil Suliță-Lungă.

• Capitolul 40 •

MLAȘTINA ZEIȚEI FREYA

— Dacă ai de gând să fii skald, trebuie să arăți așa cum se cuvine, zise Rună, dându-se cu un pas înapoi ca să cerceteze roba albă pe care o purta Jack. Era chiar roba lui Rună, scurtată pe măsura băiatului. Vestea despre întoarcerea lor ajunsese la regele Ivar de o săptămână, dar nu fuseseră poftiți la palat până în seara aceea. Urma o noapte cu lună plină, iar a doua zi avea să i se aducă jertfa zeiței Freya.

Pe Jack, întârzierea îl îngrijora, dar nu avea ce face. Din câte se părea, nimeni nu intra la Frith fără voia ei. „Aș fi crezut că e nerăbdătoare să-și recapete părul, se gândi el. Dar pesemne că-i face plăcere să mă chinuie.”

— Nu-mi pare potrivită, zise el, strângându-și roba cu o cingătoare, ca să nu-i cadă. Era încă prea largă pentru el. Știa că barzii adevărați erau bătrâni, mândri și înspăimântători. Dar Jack nu se simțea înspăimântător. Mai degrabă *înspăimântat*.

— Șșș. De undeva, tot trebuie să începi. Frith o să-ți facă necazuri, iar tu trebuie s-o impresionezi. Știi ce ai de făcut?

— Nu, zise Jack, nefericit.

— O să-ți vină o idee, zise Rună.

Thorgil ședea lângă ușă, bătând nerăbdătoare din picior. Era îmbrăcată cu haina de hermină primită din Jotunheim. Încălțămintea îi fusese curățată de praf, iar sabia, lustruită. Până și ea era curată, căci fusese târâtă cu forța la saună în după-amiaza respectivă.

— Vin șși eu cu voi, zise Heide.

— Crezi că-i o idee bună? întrebă Rună.

— Poate că nu, dar o ssă fie interessant, zise femeia. O ss-o nellinișșteasscă pe Frith, șși assta ar putea înssemna mullt.

Heide era îmbrăcată cu o rochie bleumarin, brodată cu păsări și pești. Își împletise părul în două cozi, de o parte și de alta a capului, care aduceau cu coarnele vreunui animal fantastic. Purta un colier din amulete de argint – ochi, picioare și alte membre. Până și pe Jack îl neliniștea.

— Haideți odată, zise Thorgil.

Îndrăznețul se hotărâse să se așeze pe umărul ei. Jack se simțea puțin gelos, dar avea probleme mai mari decât o pasăre necredincioasă. Își luă toiagul și ieși, în urma lui Rună.

Noaptea se apropia. Corurile nocturne ale păsărilor începuseră deja, iar în calea lor se așterneau raze de lumină aurie. Luna plină răsărise. Era aproape la fel de mare ca luna din Jotunheim, se gândi Jack, zărind-o printre copaci. Se auzi huhuitul unei bufnițe – dar era o pasăre mică și maronie, nu una care te putea lua pe sus.

Skakki mergea în frunte, în calitate de șef al gospodăriei. Apoi veneau Thorgil și Heide, care vorbeau între ele ca două bune prietene. Thorgil se mai liniștise de la plecarea din Jotunheim, dar tot mai țipa de încântare la vederea unor lucruri pe care, cu siguranță, le mai zărise de multe ori. Heide o asculta cu răbdare și, din când în când, îi explica despre foloasele vreunei flori sau despre făpturile care se târau prin iarbă.

Jack înainta greu, pentru că nu era obișnuit cu robele.

— Așteaptă, zise Rună, când trecură prin dreptul unui stejar.

Bătrânul războinic tăie o creangă lungă și subțire, pe care o răsuci sub forma unei coronițe și i-o puse băiatului pe creștet.

— Limbă-de-Dragon obișnuia să poarte frunze de stejar când se pregătea să facă vreo vrajă. Nu știu de ce.

„Nici eu. Să facă vrăji? Dar cele mai multe dintre câte făcuse fuseseră doar din greșeală. Iar celelalte îi scăpaseră de sub control. Nu sunt bard. Sunt numai un țânc de doisprezece ani, de la o fermă. Treaba cea mai importantă pe care am avut-o de făcut acasă a fost să curăț grajdurile de mizerie.”

— Ești de-a dreptul uimitor, zise Rună încet, de parcă-i putea citi gândurile.

Rămăseseră în urma celorlalți. Jack o auzea pe Thorgil vorbind cu glas ascuțit despre o ciupercă pătată și pe Heide care-i povestea cât era de veninoasă.

— Întâi l-ai impresionat pe Limbă-de-Dragon, apoi pe Olaf – mă rog, Olaf nu era chiar omul cel mai ager din lume, zise Rună. Ai plecat într-o misiune în Jotunheim și te-ai întors în viață. Ai scăpat de un urs uriaș și de un dragon. Te-ai împrietenit cu Regina Muntelui. Ai băut din fântâna lui Mimir și te-ai arătat mai deștept decât un păianjen uriaș. Mulți războinici și-ar jertfi brațul în care țin sabia ca să aibă asemenea înfăptuiri.

— Te rog, încetează, zise Jack, roșind. Nu sunt cu nimic deosebit. Sunt un țânc de la o fermă, îmbrăcat cu niște veștminte mai neobișnuite.

— Ascultă-mă bine: unul dintre primele lucruri pe care le înveți când devii skald este că *nu trebuie să minți*.

— Dar nu mint, zise Jack, uimit de supărarea bruscă a lui Rună.

— Puterea ta depinde de cunoașterea a ceea ce ești, fie bun, fie rău. Să știi că tot ce ți-am spus despre tine este adevărat. Dacă spui că nu-i așa… înseamnă că puteai la fel de bine să și scuipi în fântâna lui Mimir.

Bătrânul războinic porni înainte cu pași mari și li se alătură celorlalți. Jack îl urmă, uimit de ceea ce tocmai se-ntâmplase. Chiar era un băiat de la țară. Dar era și tot ceea ce-i spusese Rună. Să-și nege înfăptuirile părea cu adevărat o minciună. „Ce să zic… cred că sunt aproape un erou.” Jack o porni la drum, cufundat în gânduri.

Când ieșiră din pădure, soarele apusese. Palatul regelui Ivar era luminat și pe dinafară și pe dinăuntru, căci erau așteptați. O mulțime de curioși se adunase să vadă cum o să-i redea Jack părul lui Frith. Ei se dădură, cu respect, la o parte, iar Jack auzi o femeie spunând:

— Nu-i așa că arată măreț? E un skald adevărat, de dincolo de mare. A fost ucenicul lui Limbă-de-Dragon. Ce n-aș da să-l facem pe Egil al nostru să fie mai atent la muzică.

— Egil e tot atât de talentat ca și pisicile zeiței, zise soțul ei, cu un aer resemnat.

Jack se îndreptă de spate. Era un skald de dincolo de mare. Era moștenitorul lui Limbă-de-Dragon. Păianjenii uriași cădeau pe spate când le cânta el.

Când intră în palatul regelui Ivar, rămase mut de uimire. Podeaua era acoperită cu paie murdare. Peste tot zăceau oase de la ospețele trecute, iar cineva vomitase într-un colț și nimeni nu-și bătuse capul să curețe. Puricii săreau pe picioarele lui Jack în timp ce mergea, iar peste tot se simțea un miros amar, ca de mucegai. Îndrăznețul strânse puțin mai tare umărul lui Thorgil.

La capătul sălii, regele ședea pe tron, cu fața buhăită și părând de-a dreptul bolnav. Avea barba încâlcită, iar hainele pătate cu grăsime. Lângă el, regina Frith se uita urât la musafiri.

Arăta mai rău decât ultima dată – mai buboasă și cu totul nefirească. Nu avea nici măcar urâțenia decentă a unui trol.

„Doamne, păzește! Oare nu s-au mișcat de aici?” se întrebă Jack. Părea că stătuseră cocoțați acolo de săptămâni întregi, așteptându-l să se întoarcă. Preoții zeilor Odin și Freya stăteau alături, arătând de parcă de-abia așteptau să fugă din încăpere.

— Misiunea a fost îndeplinită, zise Rună.

Ivar ridică ochii, care aproape că i se afundaseră în orbitele umflate.

— Zău? Ce frumos! Ai auzit, floricica mea de munte? S-a întors băiatul. Acum o să-ți poți lua înapoi părul tău frumos.

— Era și vremea, zise regina, cu un glas răutăcios, ca un nechezat. Treci aici și fă-mă la loc!

— Amintiți-vă care ne-a fost învoiala, zise Rună.

— Da, da. Mita. Băiatul și soră-sa pleacă liberi.

— Și trebuie duși acasă, zise Rună.

— Știu care ne-a fost învoiala. Da’ nu prea v-ați grăbit. Ați stat să petreceți în Jotunheim. Acum, mișcă-te și fă vraja!

Jack înaintă cu toiagul în mână. Simți o undă de căldură străbătând lemnul înnegrit.

— Unde-i Lucy? întrebă el.

— Cine? Nu știu de nicio Lucy.

Regina se prelinse pe tron, ca un aluat pus la copt într-o tavă.

— Sclava pe care v-am dăruit-o, zise Thorgil, venind lângă Jack. Avea mâna pe mânerul sabiei. Jack nădăjduia că n-o s-o scoată din teacă sau, cel puțin, nu încă.

— Ah, aia. Ce dezamăgire. Nu mai vorbea, nu se mai uita la mine. Nu făcea decât să geamă.

— *Unde e*? strigă Jack. Simțea toiagul pulsând de putere. Știa că acum poate scoate foc din pământ fără nicio greutate. Mânia îl aducea la lumină.

Thorgil îi puse mâna pe braț.

— Mărită regină, copilul făcea parte din învoială. Fără ea, nu vei mai fi vindecată.

Era un lucru foarte curajos din partea lui Thorgil. Dacă țineai la viața ta, nu-i spuneai „nu” verde în fața unui trol corcit care-și putea schimba înfățișarea. Frith se înălță amenințătoare de pe tron, cu toate umbrele fierbând în spatele ei.

— Este în carul zeiței Freya, zise repede preoteasa zeiței. A stat multă vreme acolo, așteptând jertfa.

— Atunci trebuie ssă mă duc la ea, zise Heide. Frith observă pentru prima oară că era și ea acolo.

— *Tu*? *Zgripțuroaico*! scrâșni ea. Ce cauți în palatul meu, cu toate farmecele și vrăjile tale ticăloase?

— Încerc ssă nu mă murdăressc, zise Heide. Peștii și păsările de pe rochie îi străluceau, iar ochii erau întunecați și amenințători.

— *Afară*! *Și ia și iscoada aia croncănitoare a lui Odin cu tine*!

— Cu mare pllăcere, răspunse Heide, întinzând brațul către Îndrăzneț. Mai bine roagă-te ca fetița ssă nu fi pățit nimic, adăugă ea, cu glasul ei răgușit. N-așș vrea ssă fiu în locul tău, dacă nu-i assa.

— *Afară*! *Afară*! zbieră Frith, începând să arunce cu diverse obiecte – o cupă, farfurii, un scăunel pentru picioare.

— Hai, hai, floricico, zise Regele Ivar.

— Unde este părul Maiestății Voastre? întrebă Jack, simțind că trebuie să preia conducerea. O să am nevoie de el ca să desfac vraja.

— Acolo! strigă Frith, trăgând un picior într-un coș care se rostogoli spre el. Din coș se scurse un fel de noroi dezgustător.

— Nu aduce a păr, zise Thorgil.

— Nici nu e! După ce-ați plecat, s-a stricat! Mama mi l-a făcut, iar acum s-a preschimbat în noroi. Uite ce s-a ales de vraja ei tâmpită!

Frith își ieșise atât de tare din fire, încât de-abia mai putea respira.

— Atunci va trebui… va trebui să găsesc un înlocuitor, zise Jack. Avusese o idee despre cum să-i descânte părul ca să i se lipească la loc de cap, dar acum era limpede că nu se mai putea. „Ce să fac? Ce să fac?” se gândi el. Mintea amenința să-i fie copleșită de panică. În noaptea aceea era sărbătoarea recoltei, iar a doua zi – jertfa pentru Freya.

Lucy avea să fie târâtă pe pajiștea zeiței, locul în care se celebra jertfa, de către pisici. Acolo i se vor pune ghirlande la gât și i se va da o mică efigie a zeiței. Apoi, mâinile îi vor fi legate de car. Preoteasa o va împinge în mlaștina cețoasă, să plutească și, în cele din urmă, să se scufunde în apele sale întunecate.

Jack trase adânc aer în piept. Cu ochii minții, văzu pajiștea sacră, luminată de lună. Apoi știu ce trebuia să spună.

— Iată cum îți va fi redată frumusețea! strigă el.

Rună, Skakki și Thorgil tresăriră și se întoarseră uimiți către el. Jack știa că glasul îi suna altfel. Vocea sa umplu încăperea și putu să vadă teama oglindită în ochii prietenilor săi și ai regelui Ivar. Nu mai era doar un băiat, ci o unealtă a Nornelor. Ele vorbeau prin intermediul lui, din văgăuna în care se ascundeau, lângă fântâna lui Mimir.

— Taie păr de la pisicile zeiței Freya – dar nu prea mult. Ia a treia parte și lasă restul pisicilor, ca să se-ncălzească. Te vei duce pe pajiștea zeiței și vei așterne pe jos o pânză albă în care să se prindă lumina lunii. Pe ea vei pune părul și te vei întinde și tu. Iar când luna va fi în punctul cel mai înalt, frumusețea îți va fi redată.

Jack o privi pe Frith în lumina fumurie a lămpilor cu seu de pește. Nu-i era frică. Nu simțea nici ură, ci doar o siguranță liniștită, izvorâtă din adevărul a ceea ce tocmai rostise. Frith pălise.

— Arăți ca… începu ea, apoi se opri să-și adune gândurile. Mama obișnuia să găzduiască o partidă de șah jucată de făpturi care aduceau cu tine.

Clătină din cap și continuă:

— Ei, nu contează. O să încerc și șmecheria asta. Dacă nu merge, tot mai pot să-ți jertfesc sora.

Se duse cu pași mari către Regele Ivar, care-l privea pe Jack cu gura căscată, și-i strigă:

— Trezește-te, nevolnicule! Cheamă-ți războinicii! Spune-le *să-mi aducă pisicile*!

Câteva clipe mai târziu, războinicii lui Ivar aduseră pisicile, legate cu niște frânghii. Le legaseră și picioarele și boturile, dar pisicile izbutiră să se elibereze și începură să muște, să zgârie, să miorlăie și să scuipe. Bărbații țipau, blestemau și *le tundeau*. La poruncile lui Frith, ei tăiară fiecare firicel din frumoasa blană roșie-aurie a animalelor, până ce obținură un sac plin ochi cu păr și nouă pisici cu totul ieșite din fire și golașe.

— Acum știu de unde provin fiarele astea, îi spuse Jack lui Thorgil, care gusta fiecare clipă din umilirea la care erau supuse animalele. Din Jotunheim. Sunt pisici de-ale trolilor.

— Mai curând șobolani, după cum arată, zise Thorgil.

— Of, vai de mine și de mine, gemu preoteasa zeiței Freya. Le-a luat toată blana. N-o să mă ierte niciodată.

— El și cu ea să vină cu mine pe pajiște, porunci Frith, arătând spre Jack și Thorgil. Și aduceți și carul. Dacă se întâmplă ceva rău, vreau ca băiatul să-și vadă sora murind!

— Nu-i de mirare că Regina Muntelui a izgonit-o, murmură Thorgil, în timp ce ea și Jack erau conduși prin pădure de către războinicii lui Ivar. Skakki și Rună fuseseră siliți să rămână la palat.

— Măcar dac-ar fi măritat-o cu un căpcăun, zise Jack.

— Până și căpcăunii sunt mofturoși.

În spatele lor, carul se hurducăia pe drumul din pădure. Jack își dorea nespus să vadă cum se simțea Lucy, dar războinicii nu-i îngăduiră. Reuși doar s-o zărească, în brațele lui Heide. Pisicile, înhămate la car, arătau livide în lumina lunii. Erau moarte de supărare și-și scoteau ghearele la toți cei care se apropiau.

În spatele lor venea Frith, cu o ceată de sclavi din casă și cu regele Ivar, care era atât de slăbit, încât de-abia putea să meargă, și trebuia să se sprijine pe doi dintre oamenii săi.

Bufnițele micuțe și maronii din copaci huhuiau. În depărtare se auzi țipătul unui linx. Mirosurile răcoroase și verzi ale pădurii înmiresmau noaptea, iar drumul era luminat de luna plină.

Ajunseră la un luminiș plin de flori albe – pajiștea zeiței. Era ca o grămadă de stele, căzute la pământ, iar dincolo de el, la capătul pajiștii, niște copaci pricăjiți se înălțau deasupra unor ape întunecate și noroioase. Acolo era mlaștina zeiței Freya.

Carul se opri la marginea pajiștii. Patru dintre sclavii lui Frith așternură o pânză albă peste flori. Alți doi împrăștiară pe deasupra părul roșu-auriu, care părea negru în bătaia razelor de lună. Văzând aceasta, pisicile începură să scuipe.

— N-o să mă ierte niciodată, se jelui preoteasa.

— Taci din gură sau îți tai limba! strigă Frith.

În rândul războinicilor se înălță un murmur:

— Ar îndrăzni să atace o preoteasă? șopti unul dintre ei.

— Tăceți sau vă tai tuturor limbile! Hai, cu toții, duceți-vă înapoi printre copaci, dar nu prea departe. Băiatul și Thorgil să rămână aici.

Oamenii de la Miazănoapte se retraseră, aproape cărându-l pe brațe pe regele Ivar, căruia i se umflaseră picioarele de la mers.

Apoi, sclavii îi scoaseră reginei veștmintele. Jack închise ochii, dar Thorgil îl înghionti.

— Uită-te. E interesant, zise ea.

Și chiar era. Oribil, dar interesant. Trupul lui Frith era alb, scăldat în razele de lună, iar pielea ei părea moale, ca o ciupercă crescută pe o bucată de carne stricată. Își tot schimba înfățișarea, umflându-se pe ici pe colo – nu era nici pe de-a-ntregul trol, nici om cu adevărat. Pe brațe îi apăreau solzi, care apoi cădeau. Degetele de la picioare i se întindeau, câte șase sau șapte pe fiecare picior, apoi se micșorau și reveneau la normal. Una peste alta, era un tablou înfricoșător.

Sclavii adunară veștmintele și le așezară în ordine la marginea pajiștii. Deasupra, scânteia colierul din frunze de argint la care Thorgil jinduise atât și la care fusese silită să renunțe. Jack văzu mâna fetei încleștându-se pe mânerul sabiei.

— Nici prin cap să nu-ți treacă să mă ataci, fato, se auzi glasul rece al lui Frith. Sunteți înconjurați de războinici. Dacă faci o mișcare, pun să ți se taie brațul. Ce zici? Să fii pe vecie schiloadă și să nu mai lupți niciodată.

Jack o auzi pe fată scrâșnind din dinți. În trecut ar fi sărit la bătaie, fără să-i pese de urmări. Dar fântâna lui Mimir o învățase să aibă răbdare.

Frith își îndepărtă sclavii, așa că acum rămăseseră numai ei trei în mijlocul pajiștii. Luna aproape că ajunsese la zenit. Frith se întinse peste părul pisicilor, care foșni ușor sub greutatea ei. Era foarte mult, adunat de la nouă pisici uriașe și blănoase de-ale trolilor. De-acum, Frith urma să dobândească un păr de care să se minuneze tot Tărâmul de Mijloc.

Încetișor, luna se ridică pe cer, până ce ajunse chiar deasupra. Din mlaștină se auzi țipătul unui cufundar și un pleoscăit. Câteva valuri mici se sparseră de mal.

— Ia uite, șopti Thorgil.

Ici-colo, apoi peste tot, blana începu să se miște. Firele se uneau, alcătuind plete lungi, care se răsuceau și șerpuiau spre creștetul lui Frith, lipindu-se acolo. În scurtă vreme, ea ședea întinsă pe un covor de păr lung și frumos, iar apoi începu și ea să se preschimbe. Trupul i se lungi și i se subție. Chipul luă formă de inimă, un chip care l-ar fi făcut pe orice rege să-și arunce coroana. Jack înțelese acum de ce se îndrăgostise regele Ivar de ea. Nici Freya nu putea fi mai frumoasă.

Dar părul continua să foșnească. Lui Frith i se spusese să ia a treia parte, dar ea luase tot. Restul i se lipi de trup și apoi de față. Frith părea năucită sau poate că nu-și dădea seama de ce i

se întâmpla. Rămăsese cu ochii holbați la lună, în timp ce blana o acoperea din ce în ce mai mult, până ce ajunse la fel de păroasă ca o fiară sălbatică. Trupul i se preschimbă din nou, devenind mare și lătăreț, ceva nemaivăzut până atunci.

Ea își duse o mână la față și zbieră. Era un strigăt sălbatic care n-avea în el nimic omenesc și nu aducea nici cu graiul trolilor. Frith sări în picioare și sfâșie pânza cea albă cu ușurință, ca și cum ar fi fost o pânză străvezie de păianjen, plutind în roua dimineții. O rupse în bucăți, zbierând necontenit. Nu rostea niciun cuvânt. Poate că, sub noua ei înfățișare, nu mai putea vorbi. Apoi se arcui și începu să urle de mânie către lună.

Jack se năpusti la car să le elibereze pe Lucy și Heide. Războinicii se întorseseră, dar văzând noul chip al lui Frith, se opriră sub copaci. Pisicile înnebuniseră. Își dezveleau colții și miorlăiau sălbatic. Dacă ar mai fi avut păr, acesta li s-ar fi zbârlit pe spinare. Thorgil își scoase sabia și tăie frânghiile cu care erau legate.

Ele se năpustiră pe pajiște. Pe dată, Frith văzu primejdia și fugi. Ea țâșni în mlaștină, zbierând întruna, cu cele nouă pisici pe urmele ei. Jack le auzi picioarele plescăind prin apă, iar strigătele se pierdură în depărtare.

Existau și locuri sigure în mlaștină, pe unde puteai păși, spusese Rună. Numai dacă le cunoșteai. Poate că Frith și urmăritoarele ei le știau. Poate că nu.

— Vai, Jack, zise Thorgil, sprijinindu-se de car cu un oftat. Ăsta a fost lucrul cel mai *grozav* pe care l-am făcut vreodată.

Iar preoteasa zeiței Freya umbla în sus și în jos pe malul mlaștinii, strigând:

— Hai, pis, pis, pis. Hai, pis, pis, pis.

• Capitolul 41 •

ÎNTOARCEREA LUI LUCY

Jack o ridică pe Lucy din car. Era mai mică și mai ușoară decât își amintea și se lăsă moale în brațele lui.

— Lucy, eu sunt, șopti băiatul. Acum ești în siguranță. Putem merge acasă.

Dar ea nu-i răspunse.

— Mintea ei rătăceșște, zise Heide, sărind jos din car. Ss-ar putea ssă fie mai bine așșa. N-a fosst făcută să țină piept uneia ca Frrithh.

Unul dintre războinicii lui Ivar se oferi s-o ducă pe fetiță în brațe, iar Jack merse alături de ei, ținând-o de mână. Regele Ivar fu urcat în car – era mult prea greu pentru a fi dus pe brațe. Acum, carul era tras de doi bărbați. Regele părea năucit de ce se-ntâmplase, chiar după ce i se explicase de mai multe ori.

— Floricica mea ar trebui să fie aici, se plânse el, în timp ce carul înainta scârțâind. Nu-i place să rămână afară așa de târziu. Frith a mea trebuie să-și facă somnul de frumusețe.

— Uite încă unull căruia i-a pllecat mintea cu sorcova, zise Heide.

Skakki și Rună izbucniră în strigăte de bucurie la întoarcerea lor și, pe măsură ce veștile despre dispariția lui Frith se răspândeau, Jack auzi și uralele celor adunați la ieșirea din palatul lui Ivar. Jack era prea zguduit pentru a se putea bucura prea tare și se simți mulțumit când plecară din palat și se înapoiară la casa lui Olaf.

Dotti și Lotti o luară pe Lucy din brațele războinicului și, pe dată, se apucară s-o spele. Rochița ei era așa de murdară încât trebui arsă, iar părul era într-o stare jalnică, încât se văzură silite să i-l taie. Acum părea și mai nefericită, ca un șoricel înecat.

— Oare se va întoarce vreodată? spuse Jack, după ce Heide o înveli cu o pătură și o așeză lângă foc.

— Poate, dacă o chemi și tu, răspunse aceasta. Așș putea încerca șși eu, dar glassull meu nu ajunge așșa departe. Pe tine vrea ea să te-audă.

Heide aduse o tavă cu mâncare și băutură și o așeză lângă ei, apoi ea și ceilalți îi lăsară singuri. Jack privi chipul surorii sale la lumina flăcărilor care dănțuiau. Vorbi cu ea vreme îndelungată, până ce i se păru că trecuseră mai multe ore. Din când în când îi pipăia fața, ca să se asigure că mai era caldă. Lucy stătea nemișcată, iar Jack se temea să nu fi murit.

— Mergem acasă, îi spuse el de mai multe ori. Mama și Tata ne așteaptă. Ce fericiți o să fie! Ți-aduci aminte de scăunelul cioplit de Tata, pe care obișnuiai tu să stai, lângă foc, în timp ce Mama încălzea cidrul pentru masa de dimineață?

Și așa pomeni despre mai multe lucruri din trecut, încercând să ajungă în locul în care se ascunsese Lucy, dar fără niciun rezultat.

Jack se ridică și făcu câțiva pași prin încăpere. Trupul îi amorțise și-i era frig, în ciuda focului. Îndrăznețul tresări printre bârnele între care se cuibărise, semn că se apropiau zorii. Jack se împiedică de o grămadă de jucării lăsate de copiii lui Olaf și văzu patru figurine una peste alta: o vacă, un cal, un bărbat și o femeie. Erau jucăriile pe care Olaf le cioplise pentru Lucy, cu multă vreme în urmă. Jack le adună și îngenunche lângă fetiță. Îi puse calul în palmă, strângându-i degetele peste el, iar pe celelalte i le așeză în brațe.

— Ți-aduci aminte cum te jucai cu astea pe plajă, iubito? Ai făcut un gard din bețe și ai construit o casă din nisip. În loc de găini, foloseai scoici, pentru că Olaf nu-ți cioplise niciuna.

Îndrăznețul veni în zbor și se lăsă pe podea, privind cu mare atenție jucăriile.

— Da, tu le-ai furat, nu-i așa? îi spuse Jack. Nu puteam să-mi dau seama dacă într-adevăr te jucai. Dar părea un joc prea deștept pentru o pasăre.

Corbul se repezi și luă calul din mâna lui Lucy.

— Termină! strigă Jack.

Îndrăznețul lăsă calul jos și chicoti din fundul gâtului.

— Cum poți să furi de la un copil neajutorat? zbieră Jack și puse calul la loc în mâna lui Lucy, dar Îndrăznețul fugi cu vaca.

— Vino îndărăt, hoțule! țipă Lucy.

Ea se ridică, învelindu-se cu pătura, și strânse la piept celelalte trei jucării. Jack rămase cu gura căscată. Era prea tulburat ca să mai vorbească. Îndrăznețul țopăi îndărăt și, cu multă nepăsare, lăsă vaca jos într-un loc în care Lucy nu putea

ajunge. Ea se întinse și o luă. Corbul țopăi în sus și în jos, croncănind și piuind.

— Vai, Lucy, zise Jack.

— Crede că scapă, dar las’ că am eu grijă, zise fetița.

— Știi cine sunt?

— Ei, sigur, zise Lucy în bătaie de joc. Ești Jack, iar ăla e Îndrăznețul. A venit la noi din Insulele Fericiților. Ia zi, când mergem odată acasă? M-am cam săturat de aventura asta.

— În curând, zise Jack, simțind un nod în gât. Apoi îi arătă lui Lucy tava cu mâncare. Pe dată, ea înșfăcă un castron cu fiertură rece și începu să mănânce, folosindu-și degetele. Jack rupse bucăți de pâine și-i tăie un măr. Lucy mâncă și mâncă, și mâncă. La urmă, bău și o cană de lapte bătut.

— Ce foame mi-era! strigă ea. Of, of. Acum mă doare burta, dar mă simt așa bine!

Apoi se ghemui la podea și adormi. Jack privi neliniștit spre Heide, care tocmai intrase.

— Doarme ca ssă sse facă bine, îi spuse vrăcița; ea o înveli din nou pe fetiță cu pătura și o așeză într-un colț, în spatele războiului de țesut Aici nimeni n-o ss-o calce, zise ea, în timp ce Dotti, Lotti și o duzină de copii se revărsau înăuntru, ca să se-ncălzească lângă foc.

Anul se apropia de sfârșit și trebuia ca Jack și Lucy să ajungă acasă înainte să se stârnească furtunile de iarnă. Skakki scoase corabia tatălui său ca s-o cerceteze. Urma să fie prima sa călătorie în calitate de căpitan, dar, pentru că nu avea decât șaisprezece ani, ceru ajutorul unor corăbieri experimentați ca Rună, Sven Răzbunătorul și Eric Drăgălașul. Cei mai mulți dintre bărbații pe care-i rugase să se alăture expediției erau războinici obișnuiți, nu berserkeri. Trebuia să fie o călătorie de negoț, nu de pradă.

Jack nu mai trebui să se întoarcă în palatul lui Ivar, lucru pentru care se simți recunoscător. Skakki îi spuse că palatul trebuia curățat de sus până jos, deși urma să mai treacă multe luni până să poată fi scăpat de orice urmă a prezenței lui Frith. Ea avusese obiceiul să ascundă oase în crăpăturile din pereți, pentru a le roade când i se făcea foame. De-asta mirosea a putreziciune în palat.

Cu multă mândrie, Skakki îl aduse acasă pe Coamă-de-Nor. Regele Ivar spusese că el îi aparținea de drept moștenitorului lui

Olaf, iar calul, după cum se putea limpede vedea, îl plăcea pe băiat. Veni de bună voie la el și-și vârî botul în palma lui.

— Tatăll llui a venit de pe tărâmull ellfilor, zise Heide, cercetând trăsăturile fine ale animalului. Caii ellfilor ssunt mici, repezi, credincioșși șși nu-șși trântessc sstăpânull joss din șșa.

— Ai văzut vreodată vreun elf? întrebă Jack.

Heide zâmbi, dar nu răspunse.

Regele Ivar înapoie și comoara pe care i-o dăruise Olaf, iar Skakki îi dădu câte ceva din ea și lui Jack.

— Măcar atât să primești pentru câte-ți datorăm, zise el. Faptul că ne-ai scăpat de Frith a readus viața în acest regat.

Cu mult respect, Jack primi monedele de argint. N-avea cum să știe de unde proveneau. În ținuturile oamenilor de la Miazănoapte, argintul curgea peste tot ca apa.

Porniră la drum într-o dimineață însorită, cu un vânt ușor care le umflă pânzele. La mal se adunase o mulțime de oameni care îi aclamau. Jack le urmări cu privirea pe Heide, Dotti și Lotti, care deveneau din ce în ce mai mici, până ce se topiră în strălucirea care se întinsese peste apă. Războinicii trăgeau de vâsle, cu Thorgil la cârmă, iar îndrăznețul ședea la prova, sfidând pescărușii cu țipetele sale. Capul împuțit al șarpelui-de-mare fusese dus acasă la Eric Drăgălașul.

„Chiar mergem acasă”, se gândi Jack, temându-se că vor întâlni furtuni care-i vor îndepărta din drum. Dar vremea se dovedi nemaipomenită. Nu o luară pe același drum – oamenii de la Miazănoapte nu erau corăbieri chiar atât de pricepuți pe cât îi lăsau pe ceilalți să creadă. Pur și simplu o apucau în direcția în care doreau să meargă și pluteau așa până ce dădeau peste pământ. De cele mai multe ori le mergea.

Așa că Jack nu mai zări coastele lui Marcus Măciucă sau ale lui Einar Strânge-Urechi, nici cenușa satului lui Gizur Sfarmă-Degete. El și Thorgil jucau Lupii și oile, încercând s-o învețe și pe Lucy, dar aceasta era încă prea mică – tot încerca să schimbe regulile, pentru a salva o oaie. După ce i se spuse că nu era cu putință, ea se enervă și aruncă toate piesele pe fundul corăbiei.

Noaptea, Jack îi cânta și-i spunea povești pe care le-nvățase de la Rună și altele pe care le inventase chiar el, despre jotuni. Încet, foarte încet, băiatul află și ce se întâmplase cu ea în timp ce el fusese plecat.

Era o poveste groaznică, despre cum Lucy se ascunsese după draperii sau pe sub bănci și furase mâncare de la pisicile zeiței Freya. Când o prindeau pisicile, o duceau în fața lui Frith. Regina zbiera și o trăgea de păr. Dar, pentru că Lucy nu-i răspundea niciodată, Frith își pierdea interesul și o lăsa în pace.

Astfel, Lucy rămăsese nebăgată în seamă timp de mai multe săptămâni. Îi urmărise pe Frith și pe Ivar pierzându-și mințile cu fiecare zi, în timp ce mizeria din palat creștea. Noaptea, fetița dormea pe o grămadă de paie pline de purici, iar în timpul zilei se distra scoțând firele din tapiseriile de pe pereți și, când pisicile dormeau, încerca să le lege de cozi. Dacă izbutea, pisicile își ieșeau din sărite, agitându-se să scape de ele.

În cele din urmă, Frith o prinsese și poruncise să fie legată în carul zeiței. Acolo, lucrurile merseseră ceva mai bine. Măcar preoteasa o hrănea cu regularitate. Dar trecuseră multe zile și nu se întâmplase nimic, așa că Lucy își luase tălpășița.

— Și unde te-ai dus? întrebă Jack, ținând-o în brațe pe întuneric.

— La regina cea adevărată. A fost bună cu mine, pentru că mă iubea. Mi-a dat o încăpere frumoasă. Era acolo și un copac plin de plăcinte cu miere, și un cățeluș care avea o zgardă verde cu clopoței de argint. Puteam să-l aud fugind prin castel.

Și Lucy vorbi și vorbi, repetând povestea pe care Tata i-o spusese de atâtea ori, de când se născuse. Jack nici nu încercă s-o contrazică, în ținutul lui Heide, iernile erau lungi și întunecate. Mințile oamenilor plecau să rătăcească, pentru a nu înnebuni, dar se întorceau odată cu venirea primăverii. Așa fusese și cu Lucy.

• Capitolul 42 •

JACK ȘI JILL

— Nu-mi vine să *cred* că n-am observat culorile astea până acum, zise Thorgil, moartă de încântare, privind valurile care fremătau pe lângă ei. Și norii! Arată ca laptele proaspăt muls. Și vântul miroase așa de bine!

— N-a mai spus asta și ieri? bombăni Skakki. El își luase în serios îndatoririle de căpitan și verifica pânza, vâslele și învârtea piatra soarelui pe toate părțile ca să vadă ce făcea.

Sven Răzbunătorul privea orizontul, așteptând să vadă pământul.

— Ba da, a mai spus-o, zise el, privind cu ochii mijiți dunga unde se îmbinau cerul și pământul.

— Și-o s-o mai spună și mâine, adăugă Rună. Obișnuiți-vă.

— Uită-te la locul acela strălucitor de peste apă, zise Jack, ridicându-și surioara în brațe. Acolo sunt Insulele Fericiților.

— De-acolo a venit Îndrăznețul, zise Lucy.

— Ce? Da, ai dreptate, strigă Sven. Asta înseamnă că se vede uscatul.

Războinicii trecură la vâsle și se îndreptară spre ea. În scurtă vreme, Jack văzu un țărm sterp, bătut de vânturi, care se înălță din apa verde-cenușie, însă lumina cea blândă se îndepărtă pe lângă el, ca și cum se mai afla ceva strălucitor acolo, dincolo de marginea mării.

— Astea-ți sunt Insulele Fericiților, zise Sven, râzând și arătând cu degetul casele grosolane, făcute din pământ, care se zăreau printre stânci.

— N-are dreptate, șopti Lucy.

— Așa-i, îi răspunse Jack, tot în șoaptă.

Vite cu ochii mari și speriați stăteau la mal și mestecau alge. Locuitorii satului ieșiră din case cu topoare și sape, dar, după ce-l recunoscură pe Sven, le lăsară jos. Skakki adusese mărfuri pentru negoț – blănuri, fildeș de mare și ambră – dar nu-și pierdu prea multă vreme pe acea insulă rătăcită. Era doar un loc în care să găsești apă proaspătă și să-ți întinzi puțin picioarele.

Pentru Jack însă, acesta era punctul cel mai îndepărtat de locul său de baștină. Se afla din nou Aici, și nu Acolo. Fiecare pietricică și fiecare fir retezat de iarbă i se păreau comori. Pe măsură ce înaintară, încântarea lui crescu până ce ajunse aproape la fel de amețit ca Thorgil. Amândoi începeau să se minuneze la vederea unei noi insule, până ce Skakki îi imploră să înceteze.

De-acum, țărmul deveni compact, întrerupt numai de cursurile de apă și de mici golfuri. În văzduh mirosea a buruieni; apărură și câțiva corbi să cerceteze corabia. Îndrăznețul le vorbi multă vreme.

— Nu spune nimic important, zise Thorgil. „Ce mai faceți?”, „Tare frumoasă mai e vremea” și altele de felul ăsta.

— Da’ mult îi ia să spună așa niște lucruri banale, zise Jack – și nu era prima oară. Nu cumva ai omis ceva?

— N-ai să afli niciodată, zise Thorgil, fericită.

Ajunseră la golful cel mare și la orașul în care Jack fusese cât pe ce să fie vândut picților. El privi cu scârbă docul cel meșteșugit și casele îmbelșugate. Oamenii de pe acolo făceau negoț cu sclavi. Nici nu întrebau de unde-și dobândeau oamenii de la Miazănoapte prizonierii. Îi cumpărau, pur și simplu, ca și cum ar fi cumpărat mere.

Nici aici Skakki nu rămase prea mult. El și cu Sven plecară în oraș să întâlnească niște negustori, în timp ce restul războinicilor făcură tabăra. Urmau să plece a doua zi în zori.

— De ce nu așteptăm până să fie o zi de târg? îl întrebă Jack pe Rună, în timp ce ședeau cu toții în jurul focului, frigând bucăți de carne înfipte pe niște bețe.

— Bunurile pe care le avem pot fi vândute în secret și grabnic, zise bătrânul războinic. N-avem timp de pierdut. Parcă simt deja cum îmi fierb furtunile în oase.

— O să ne scoatem pârleala data viitoare, se băgă în vorbă unul dintre bărbați.

Jack se uită lung la el.

— Cum adică, data viitoare?

— Păi, ăă… zise bărbatul, șovăind să-i răspundă.

— Adică o să vină iar în expediții, zise Rună.

Jack rămase împietrit. Nici nu-i trecuse prin minte un asemenea gând.

— *Nu*! strigă el.

— Sunt războinici, zise Rună.

— Dar nu-i obligatoriu. Ar putea să se facă fermieri.

— La noi, pământul roditor e așa de puțin că de-abia ne putem hrăni de pe urma lui, într-un an bun. Dar cei mai mulți ani sunt răi. Trăim din negoț și din pradă.

— Sunteți mai răi decât trolii! strigă Jack. Oamenii de la Miazănoapte adunați lângă foc murmurară mânioși, dar lui Jack nu-i păsa. Se lăsase ispitit să creadă că acești oameni îi erau prieteni. De fapt, rămăseseră tot niște distrugători mârșavi și ticăloși.

— Ascultă-mă bine, tinere skald, zise Rună, care căpătase o înfățișare amenințătoare, în ciuda vârstei și a multelor cicatrice. Când ai fost în Jotunheim, te-ai aflat sub protecția Reginei Muntelui. Oi fi având tu o imagine plăcută despre jotuni, dar te asigur că ei sunt în stare să măcelărească sate întregi, până la ultimul prunc. Ne sunt dușmani, chiar dacă au și ei simțul onoarei.

— Mă rog, dar voi nu trebuie să faceți ca ei, zise Jack.

— Nevoia ne silește. Poți să spui tot ce vrei, și eu la fel, dar asta nu se va schimba. Skakki a jurat să nu facă vreun rău satului tău, dar față de ceilalți din neam cu tine nu are nicio obligație.

Jack nu-și credea urechilor. Blândul și amabilul Rună, care-l salvase de mânia lui Olaf și-i dăruise cel mai bun poem al său, se preschimbase într-o fiară. Jack se simți trădat.

— Multă vreme ați trăit pe insula voastră micuță și v-ați crezut în siguranță, continuă Rună. Oceanul vă apăra. Viețile voastre erau liniștite și prietenoase ca o după-amiază de vară. Dar tărâmul vostru era prea frumos așa că, după cum se întâmplă cu orice lucru strălucitor, și-a atras pieirea.

— Ca palatul lui Hrothgar, murmură Jack.

— Frothi i-a stricat bucuria lui Hrothgar, iar soră-sa Frith a atras prăpădul asupra voastră. Acum că multă lume și-a îndreptat ochii încoace, n-o să se mai schimbe nimic. Poveștile despre bogățiile din Insula Sfântă au răsunat prin toate ținuturile noastre, zise Rună. Chiar în clipa asta, Magnus Măciucă și Einar Strânge-Urechi își construiesc corăbii și sunt cu gândul la război.

— Nu-i cinstit, murmură Jack.

El privi în lungul plajei, acolo unde se adunau umbrele nopții. În bezna albastră dintre case i se păru că vede un pict.

— Viața și moartea se luptă fără încetare. În lumea asta, nu poate exista doar fericire, zise bătrânul războinic.

— Și ce să facem?

— Să vă treziți, răspunse simplu Rună.

La căderea nopții, Jack rămase pe corabie împreună cu Lucy. Nu voia ca ea să-ntâlnească vreun pict, și nici nu voia să mai schimbe vreo vorbă cu oamenii de la Miazănoapte. Skakki și Sven se întoarseră, încărcați cu o sumedenie de arme noi. Avuseseră o zi reușită. Până târziu în noapte, Jack îi auzi cântând și bucurându-se de jocurile lor prostești. Thorgil se luă la o întrecere de râgâieli cu Eric Drăgălașul și câștigă.

A doua zi își continuară drumul, trecând pe lângă turnurile singuratice ale picților. Împrejurul lor nu era niciodată nimeni, iar Jack nu văzu nici măcar vreo dâră prietenoasă de fum care să indice că se încălzea cineva lângă foc sau făcea de mâncare. Cele câteva sate pe lângă care trecură păreau și ele părăsite. Îndrăznețul plecă, împreună cu un stol de corbi.

— Ne părăsește! strigă Lucy, speriată.

„Nu m-ar mira, se gândi Jack. Pe-aici, toți sunt niște ticăloși pe care nu te poți bizui." Dar Îndrăznețul se întoarse pe seară. După aceea, plecă de multe ori pe continent, spre iritarea lui Thorgil.

— El are lucruri așa interesante de spus, se plânse ea. Nu ca alte păsări.

— Ghinionul tău, zise Jack, întorcându-i spatele.

— Uite ce copaci frumoși, acolo, pe mal, zise ea Cum se numesc?

Jack n-o băgă în seamă. Îi trecu prin cap ca, la căderea nopții, după ce-și vor fi făcut tabăra, să cheme focul și să ardă corabia. Așa i-ar învăța minte pe oamenii de la Miazănoapte – nu însă și pe ceilalți, ca Magnus Măciucă sau Einar Strânge-Urechi.

Corabia pluti grabnic spre miazăzi, departe de țărm, ca să nu atragă atenția. Ajunseseră la coasta pe care o prădase Olaf, iar Skakki nu voia să aibă probleme. Și, în sfârșit, ajunseră în ținutul lui Jack. Acostară pe o plajă pustie, în fapt de seară. Oamenii de la Miazănoapte doborâră câteva gâște și le puseră la fript pe foc.

— Asta-i ultima noapte pe care o petrecem împreună, zise Rună. Haideți să ne bucurăm cu povești frumoase și cu mâncare bună.

— Vai, ce-mi plac poveștile, strigă Lucy.

— Avem doi skalzi aici, așa că o să fie povești din belșug. Încep eu, zise Rună, și le povesti despre Loki, pe care Odin îl întâlnise în Jotunheim.

— Credeam că Loki e un zeu, zise Jack, nedumerit, în ciuda hotărârii sale de a nu-l băga în seamă pe bătrân.

— Era o făptură corcită, care-și putea schimba chipul, ca Frith. Era născut dintr-un trol și o zeiță. Poate crezi că produsul unirii dintre jotuni și oameni e rău, dar să vezi ce se întâmplă dacă zeii se unesc cu trolii. Loki *părea* foarte chipeș și deștept și așa l-a vrăjit pe Odin.

— MARE GREȘEALĂ, zise Eric Drăgălașul.

— Odin l-a numit pe Loki fratele său. S-au crestat la încheietura mâinii și și-au amestecat sângele, ca să pecetluiască înțelegerea. Așa, sângele de zeu s-a scurs în venele lui Loki, și sângele corcit în cele ale lui Odin. Și nu le-a fost bine nici unuia, nici altuia. După aceea, Loki a făcut ce-a vrut în Asgard. Nimeni nu îndrăznea să-l dea afară. Odin i-a dat-o de soție pe zeița Sigunn.

— Mare pierdere, zise Skakki.

— Sigunn era blândă și dulce, așa că, firește, Loki s-a plictisit de ea. S-a întors drept în Jotunheim și a luat în căsătorie o căpcăună. Ea era îndeajuns de rea ca să-i fie pe plac. Au avut niște copii oribili, monstruoși – un șarpe și un lup, amândoi uriași, și pe Hel, ale cărei palate de gheață îi așteaptă pe lași și pe cei care-și încalcă jurămintele.

Jack încerca să rămână rece la povestea lui Rună. Își dorea să-i poată urî pe oamenii de la Miazănoapte, dar ei tot se purtau bine cu el. Dacă îi observaseră tăcerea, nu lăsau să se vadă. Pesemne că erau obișnuiți cu oamenii care se supărau și se bosumflau.

— Fenris, lupul cel uriaș, era așa de fioros, că zeii l-au închis pe o insulă acoperită de copaci din fier. Dar Fenris a crescut și, în curând, s-a dovedit că era peste puterea zeilor să-l mai stăpânească, așa că Odin a hotărât că trebuie pus în lanțuri. Greutatea era, firește, să izbutească să-i pună lanțul de gât. Așa că l-au făcut să creadă că-i un joc. „Hei, micuțule lup, striga Thor. Nu vrei să te joci cu sârmulița asta? O fiară puternică și mare ca tine poate s-o rupă într-o clipă”. Fenris s-a lăsat

măgulit. Le-a permis zeilor să-i pună lanțul cel greu de gât și, de îndată, l-a rupt în două.

— Era lanțul cel mai gros pe care-l aveau, completă Skakki.

— Așa că a trebuit să le ceară ajutor piticilor, interveni și Thorgil, pentru prima dată. La lumina focului, părea chiar frumoasă – se gândi Jack. Ochii îi străluceau, iar părul – pe care și-l spălase strașnic în seara aceea, îi înconjura chipul ca puful de păpădie. Băiatul își dădu seama că ea fusese dintotdeauna frumoasă, dar spiritul ei pustiit n-o lăsa să se vadă. Acum era fericită. Jack simți o strângere de inimă. A doua zi dimineață, ea urma să plece și n-avea s-o mai vadă niciodată, nici măcar în ceruri.

— Zeii știau că le trebuia o frânghie vrăjită, țesută din lucrurile tainice ale lumii – rădăcinile unui munte, pasul unei pisici, respirația unui pește, zise Rună. Numai piticii știau să făurească așa ceva. După ce au terminat, i-au adus lui Odin o frânghie care părea o panglicuță de mătase, dar era mai tare decât moartea. „Hei, micuțule lup, a strigat Thor, încercând să-l ademenească pe Fenris. Cu asta ai să te distrezi și mai bine”. Dar lupul nu era prost. Știa ce puneau zeii la cale, dar era pe deplin încrezător în puterea sa. „O să mă las legat cu aia, dacă cineva își pune mâna în gura mea”, a mârâit el. Tyr, fiul lui Odin, cel mai viteaz dintre viteji, a ieșit în față și și-a pus brațul între fălcile băloase ale lupului. Iar ceilalți l-au legat pe Fenris cu panglicuța.

Rună se opri, iar oamenii de la Miazănoapte se întoarseră spre Jack. „Iar începem”, se gândi el. De câte ori se făcea o astfel de pauză, însemna că era pe cale să se petreacă ceva groaznic. Le făcea mare plăcere când Jack îi întreba cum se sfârșește povestea, pentru că scârba pe care i-o provocau le dădea satisfacție. Sven Răzbunătorul părea de-a dreptul mort de nerăbdare.

— Ei, fie, oftă Jack. Ce s-a-ntâmplat după aceea?

— Fenris s-a zbătut și a urlat, și s-a împotrivit, dar n-a putut rupe frânghia, așa că a rămas prins pe insulă, zise Rună.

— Dar mai întâi de toate i-a smuls brațul lui Tyr dintr-o mușcătură! strigă Sven.

— *Eu* trebuia să termin povestea, zise Rună.

— Și l-a sfâșiat și l-a înghițit, zise Sven, care era prea încântat ca să se mai poată opri.

— Hap! Gogâlț! Cranț! zbieră Thorgil.

„N-o să-i înțeleg niciodată pe oamenii ăștia”, își zise Jack.

— Mă întreb ce gust o fi avut, zise Lucy, care nu părea defel deranjată de sfârșitul sângeros al poveștii, așa că urmă o discuție animată despre gustul brațului lui Tyr. Apoi, Jack le spuse povestea fugii jotunilor din Utgard și despre felul în care balenele îi purtaseră în spate pe ultima bucată de drum, după ce gheața se topise.

În pauzele dintre povești se ospătară cu gâscă friptă și băură cidrul pe care Skakki îl păstrase pentru acest prilej. Se apropia dimineața, iar Lucy se duse la culcare. În cele din urmă, când zorii se arătară peste mare, Thorgil spuse:

— Am făcut și eu o poezie.

— Fetele nu pot face poezii, zise Sven, dar nimeni nu-l băgă în seamă.

— S-o auzim. Elogiul închinat lui Olaf a fost chiar frumos, zise Rună. Aș zice că n-ai băut degeaba din miedul cântecelor.

— Este despre fântâna lui Mimir, răspunse ea, iar Jack rămase uimit. Hotărâseră să nu vorbească despre ea. Thorgil se ridică și făcu o plecăciune.

Jack și Jill urcară dealul
Căutând s-aducă apă.
Jack căzu și-și sparse capul
Jill se prăbuși în groapă.

Thorgil se opri.

— Asta-i tot? întrebă Skakki, uimit.

— Maică-mea mi-a spus Jill, le explică Thorgil. Iar Jack și cu mine am urcat pe un deal și am căzut.

— NU-I CINE ȘTIE CE POVESTE, zise Eric Drăgălașul.

— Mă rog, dar așa s-a-ntâmplat, iar o poezie nu trebuie neapărat să spună o poveste, strigă Thorgil.

— Ba da, trebuie, zise Sven.

— E drăguță, zău, zise Rună, văzând că Thorgil era gata să-și piardă stăpânirea de sine. Nu e un lucru care să rămână, dar e dulce.

— *Nu e dulce*, zbieră Thorgil. *Și o să rămână*! *Oamenii o să-mi recite poezia cu mult după ce versurile voastre vechi și mucegăite o să dispară*!

Ea fugi pe plajă și se ascunse în spatele unor stânci. Ca de obicei, oamenii de la Miazănoapte nu-i dădură nicio atenție, ci începură să strângă. Jack o urmă. Se lumina și corabia urma să plece în scurt timp. O găsi după o stâncă, suspinând ca și cum i s-ar fi frânt inima.

— Jill, zise el, blând, îngenunchind lângă ea.

— Ai venit să-ți bați joc de mine? întrebă ea.

— Nu, nu! Poezia mi s-a părut minunată și cred că va rămâne.

— Faima ei nu va pieri nicicând? zise ea, privindu-l printre lacrimi.

— Așa-i. Sven habar n-are de versuri, iar Eric Drăgălașul nu aude decât pe jumătate ce se vorbește. Iar Rună, mă rog, el are ideile lui fixe.

— Crezi că e bună?

— Sunt skald, ucenicul lui Limbă-de-Dragon, zise Jack, ferm. Firește că asta cred.

— Mulțumesc! zise Thorgil, îmbrățișându-l. Rămaseră multă vreme îmbrățișați, în lumina lăptoasă a zorilor. Păsările din pădure se treziseră și întâmpinau noua zi. Thorgil se ridică și-și scoase de la gât colierul din frunze de argint pe care-l recuperase de la Frith.

— Dă-i asta lui Lucy.

— Ești sigură? o întrebă Jack. Credeam că-ți place cu adevărat.

— Pot și eu să fiu darnică, așa, ca alții, se răsti ea. Ce, vrei să spui c-aș fi zgârcită?

— Nu, nu, zise Jack.

— Ei, foarte bine. Îmi place cu adevărat. Așa că-i un mare sacrificiu pentru mine să renunț la el. În plus, îmi rămâne ciocanul lui Thor și... asta.

Ea strânse în pumn runa nevăzută. Jack se uită cu mult dor spre mâna ei.

— Cândva, va trebui s-o dai mai departe.

— Cândva *totul* trebuie să se schimbe. Dar o s-o fac cu bucurie și fără părere de rău, zise cu mândrie fecioara războinică.

Se întoarseră la ceilalți. Lucy ședea în capul oaselor, pe jumătate adormită, cu Îndrăznețul în poală. Corabia era deja în apă și toți oamenii de la Miazănoapte se urcaseră pe punte, în afară de Rună.

— Poftim, zise el, dându-i lui Jack sticluța în care fusese sucul de mac.

Jack o ținu sus. Pe fund mai erau câteva picături de lichid.

— Miedul cântecelor! strigă el.

— Când am dat să pun sticluța la loc, am văzut că nu era goală pe de-a-ntregul, zise Rună. Nu știu la ce poate fi bună așa o cantitate mică, dar s-ar putea să-ți fie de folos.

— Mulțumesc, zise băiatul. Acum că venise cu adevărat momentul despărțirii, îi trecuse supărarea pe bătrân.

— Ție-ți mulțumim. Ne-ai salvat de Frith și mie mi-ai redat glasul. Ești un flăcău de ispravă. Dac-ai fi puțin mai sălbatic, ar ieși din tine un bun războinic.

— Nu prea cred, zise Jack.

Apoi veni și momentul în care corabia trebui să plece. Thorgil și Rună se urcară pe punte, iar Skakki le porunci tuturor să treacă la vâsle.

— La revedere, Jack. La revedere, Lucy. Îndrăznețule, poți veni cu mine dacă vrei, strigă Thorgil. Dar corbul își scutură penele și rămase pe loc.

Corabia cea lungă și meșteșugită despica apa aproape fără zgomot, și-și croia drum înspre largul mării. Apoi dispăru în ceață, ca și cum nici n-ar fi fost.

— Haide, Lucy, zise Jack, ridicându-și surioara în picioare. Mai avem cale lungă de străbătut, iar Mama și Tata ne așteaptă.

• Capitolul 43 •

BUN VENIT ACASĂ!

Ceața plutea printre copaci, iar de pe frunze picurau stropi de apă. Jack alese o cărare despre care știa că ducea la calea romană. Avea într-o mână toiagul înnegrit din Jotunheim, iar Îndrăznețul i se așezase pe umăr. Cu cealaltă mână o conducea pe Lucy.

— Vreau să mă întind, se plânse ea. Sunt taaare obosită.

— O să ne odihnim când ajungem la drum. Iar *tu* ai cam terminat-o cu călătoriile astea pe spinarea altuia, îi spuse Jack Îndrăznețului, dar corbul își înfipse și mai tare ghearele în umărul său.

Băiatul înainta cu greu. Sufletul îi era sfâșiat între tristețe și bucurie. Se întorcea acasă, dar, pe de altă parte, îi pierduse pentru totdeauna pe Thorgil și pe Rună. În ultimele luni, nu se gândise decât la momentul sosirii acasă. Acum se simțea părăsit. Gata cu drumurile pe mare, gata cu aventurile. Numai că-i era un dor nebun de familie. Măcar să nu fi locuit într-un sătuc în care lucrul cel mai surprinzător care se putea întâmpla era ca o oaie să fete doi miei gemeni. Cum să se întoarcă acum la treburi precum scosul apei din fântână, adunatul vreascurilor sau fuga după oile cu botul negru?

— Vreau să mă așez chiar acum! zise Lucy.

Jack zări calea romană care începuse să se observe printre ferigi. O conduse pe Lucy până la pietrele acoperite de mușchi din care era făcută și se odihniră amândoi o vreme. Băiatul îl alungă și pe Îndrăzneț de pe umăr, iar corbul se așeză în preajmă, croncănind tare și indignat.

— Dacă nu-ți convine, întoarce-te la Thorgil, zise Jack, frecându-și umărul în care pasărea își înfipsese ghearele.

Scoase mâncarea pe care i-o dăduseră oamenii de la Miazănoapte: gâscă friptă și pâine uscată, pe care o cumpăraseră dintr-unul din satele prin care trecuseră. Lucy ronțăi pâinea, iar Îndrăznețul ciuguli o bucată de carne. Împrejurul lor se prelingea apa. Erau aproape murați.

— Cât mai e? întrebă fetița.

— Cam o oră de mers. Poate mai mult.

— Sunt obosită, zise ea.

Ca s-o distreze, Jack scoase colierul din frunze de argint.

— Thorgil ți-a dăruit asta.

— Ooo!

Lucy luă colierul și și-l puse la gât.

— E de la regină, zise ea, pipăind metalul strălucitor.

— Ba de la Thorgil, o corectă Jack.

— Nu! Am văzut-o pe regină cu el la gât. Ea m-a dus la palat și mi-a dat prăjituri cu miere și budincă.

— Nu-i adevărat, zise Jack, pierzându-și răbdarea. Dormeai pe paie murdare și mureai de foame.

— Ba nu! Regina mi-a trimis colierul ăsta!

Jack i-l smulse de la gât.

— O să ți-l dau înapoi când ai să fii recunoscătoare celei care, într-adevăr, ți l-a dăruit.

— *Kindaskitur* ce ești!

— N-ai decât să-mi spui „bălegar de oaie”, dar…

Îndrăznețul croncăni și zbură într-un copac. Pe dată, Jack deveni atent.

— Ascunde-te în iarbă, iubito, șopti el.

Fără nicio vorbă, Lucy se lăsă să alunece peste marginea căii romane și se adăposti sub un tufiș. Pesemne că învățase cum să se țină departe de primejdii.

Jack rămase în picioare în mijlocul drumului. Auzi pași și o voce care fredona fals o melodie. Văzu o siluetă ieșind din ceață. În aceeași clipă, și silueta îl zări.

— Nu mă lovi! strigă un glas de băiat. Într-o clipită, acesta se întoarse pe călcâie și o luă la fugă îndărăt, pe drum.

— Colin! strigă Jack, dar fiul fierarului alerga cât îl țineau picioarele. Jack se privi. Purta veștmintele pe care i le dăruise Regina Muntelui. Pe sub haina din blană de jder avea o tunică verde, elegantă, și pantaloni maronii îndesați în cizmele din piele de vită. Avea o teacă de piele la cingătoare și tocmai scosese cuțitul pe care încă îl ținea în mână.

— Vai de mine, zise Jack. Arăt ca un om de la Miazănoapte. Haide, Lucy. Mai bine să ajungem acasă până nu trage careva cu o săgeată în mine.

Ea se întoarse și-l apucă de mână.

— Dacă sunt și eu cu tine, n-o să tragă, zise ea.

Era o observație foarte inteligentă și curajoasă, așa că Jack se aplecă și o sărută pe creștet. Își continuară drumul, iar Îndrăznețul veni pe dată și se înfipse în umărul lui Jack.

După o vreme, auziră multe glasuri venind din depărtare. Ceața se risipea, iar soarele începuse să străbată, colorând frunzele de toamnă în roșu și auriu.

— Uite-l acolo! Stai! Nu trage încă! E și o fetiță cu el, spuseră câteva glasuri.

„Încă?" se întrebă Jack. Ieșiră într-un luminiș. Acolo se aflau câțiva bărbați, ghemuiți la pământ și înarmați cu diverse unelte care se puteau găsi într-o gospodărie de fermier. John, cel care făcea săgeți, își încordase deja arcul.

— Tata! strigă Lucy, fugind către el.

— Lucy? zise Tata, lăsând din mână coasa pe care o adusese cu el. *Jack*?

Pe dată, el o luă pe fetiță în brațe. John, fabricantul de săgeți, coborî arcul.

— E un berserker! zbieră Colin. M-a atacat cu un topor!

— Nu te mai prosti, zise căpetenia satului. E puștiul lui Giles Șchiopul. Dar uitați-vă la el ce-a mai crescut!

Jack înaintă, cu toiagul său de frasin și cu Îndrăznețul pe umăr. Știa că n-avea cum să fi crescut prea mult în timpul care trecuse, dar pesemne că arăta cu totul diferit. În orice caz, se simțea altfel decât băiatul care, cândva, fusese luat pe sus de oamenii de la Miazănoapte.

— M-a salvat de un monstru fioros. Și s-a luptat cu troli și cu dragorii, îi spuse Lucy Tatii.

Tata părea complet năucit.

— Ești în viață, zise el. Fiule, ești în viață!

Giles Șchiopul începu să plângă, iar Jack îi urmă exemplul, ceea ce știrbi oarecum impresia de măreție pe care încercase s-o lase.

— Știu ce s-a schimbat, declară căpetenia. Vedeți corbul? Auu, zise el, când Îndrăznețul dădu să-l ciupească. Asta duc barzii pe umăr. Jack a plecat ca ucenic și s-a întors bard în toată puterea cuvântului – și era și timpul. Bătrânul n-a mai fost bun de nimic.

Atunci, cu toții îl felicitară pe Jack, iar Tata îl îmbrățișă. O porniră spre sat, în urma lui John, fabricantul de săgeți, care se

grăbea să ducă vestea cea bună. Cu voce joasă, Jack îi spuse lui Colin:

— Dacă aș fi fost într-adevăr berserker, ți-aș fi tăiat capul înainte să apuci să faci trei pași.

Văzându-l pe celălalt pălind, băiatul se simți mulțumit de sine.

•

În fața fermei lui Giles Șchiopul, aștepta o mulțime nerăbdătoare. Văzându-i pe Jack și pe Lucy, oamenii izbucniră în urale. Fetița țopăi prin fața lor, bucurându-se de toată atenția care i se dădea. Rochița ei era o minune nemaivăzută până atunci în sat. I-o făcuse Heide și arăta ca îmbrăcămintea femeilor din neamul ei. Era de culoare albastră-deschisă, cu broderii verzi la gât și la poale și înțesată cu flori albe. Lucy părea o adevărată prințesă.

Cu toții râdeau și băteau din palme. Fetița nici n-o băgă în seamă pe Mama care stătea mult în spate, la ușa casei. Jack însă se duse de îndată la ea, evitându-i pe toți cei care-l felicitau și-i urau toate cele bune. Tata începuse să le spună scurta poveste pe care apucase s-o afle de la Jack, despre perioada cât fuseseră sclavi.

— Și a văzut troli și dragoni, și păianjeni uriași! strigă Tata.

— Las-o moartă, Giles, cu basmele tale! zbieră cineva.

Jack și Mama se strecurară în spatele casei.

— S-o aduc și pe Lucy, zise băiatul.

— Las-o să se simtă bine, zise Mama încet. Ce s-a întâmplat cu părul ei?

— E o poveste lungă. N-o să-ți vină să crezi ce-am pățit.

— Ba poate că da. Am bănuit că ați fost luați de berserkeri. Tata credea că ați murit, dar eu n-am crezut-o nicio clipă. Am privit în apă și te-am văzut în mijlocul unui roi de albine.

Jack se înfioră. Mama era și ea vrăciță, deși se ascundea cu mare grijă. Nu știa exact ce însemna că „privise în apă”, dar o văzuse și pe Heide privind într-un castron, iar toți ceilalți aveau mare grijă să n-o deranjeze.

— Ce face Bardul? întrebă el, iar Mama oftă.

— Mănâncă și doarme, dar se poartă ca un copilaș. Din când în când, începe să zbiere și-și tot flutură brațele.

— Este la casa romană?

— Nu, nu poate să-și poarte singur de grijă, zise Mama cu tristețe. E așa de greu să te-nțelegi cu el, că Tata a trebuit să-i

construiască o colibă lângă gardul din spate. Avem cu toții grijă de el, pe rând. Nu știu ce-o să ne facem la iarnă.

Coborâră pe o potecă înspre ogoare. Ferma lui Giles Șchiopul arăta nemaipomenit. Holdele de grâne gemeau de boabe. Fasolea neagră și cea albă, napii și ridichile, păstârnacul și morcovii creșteau în șiruri ordonate. Fusese un an foarte bun, în afară de faptul că fuseseră prădați de berserkerii setoși de sânge, veniți de peste mare.

— Arăți chiar ca un bard cu toiagul și cu corbul pe umăr, zise Mama. E domesticit?

— Uneori mai ciupește, zise Jack.

Dar Mama, fără teamă, îi mângâie penele și Îndrăznețul croncăni gros.

— Zici că vorbește.

— De fapt, chiar asta face. O fată pe care-am cunoscut-o putea să-l și înțeleagă.

— Vai de mine! Chiar ai avut parte de peripeții minunate! De-abia aștept să-mi povestești.

Jack auzi, în depărtare, niște strigăte, și duse mâna la cuțit, fără să stea pe gânduri.

— E Bardul, îl liniști Mama. Uneori o ține așa ore în șir. Nu știm ce vrea, iar el nu ne poate spune.

Jack se apropie de colibă cu o senzație de teamă. Strigătele aveau în ele ceva neomenesc.

— E violent?

— Nu, doar foarte înspăimântat. Tot ce facem noi îl sperie.

Ușa era închisă cu un zăvor de fier. Jack îl deschise. Înăuntru mirosea urât. Bardul se lipise de peretele din fund. Avea părul zburlit și unghiile lungi, ca niște gheare. Hainele – o tunică grosolană legată cu o funie – îi erau pătate cu excremente.

— Ne străduim să-l ținem curat, dar devine așa de furios când încercăm să-l spălăm, că ne e teamă să nu moară de spaimă, zise Mama.

— Domnule, sunt eu, Jack. M-am întors. Frith, dușmanca dumneavoastră, a pierit. Nu vă mai temeți.

Dar bătrânul rămase ghemuit pe stratul de paie care acoperea podeaua.

— V-am adus ceva care v-ar putea vindeca, zise Jack. E miedul cântecelor, din fântâna lui Mimir. Au mai rămas numai câteva picături, așa că trebuie s-aveți grijă cu ele.

— Ăăă-*ăăă*. Gaaa, făcu Bardul, și-și ridică degetele, ca niște gheare, ca să se apere.

„Cum să fac să-i dau asta în gură?” se întrebă Jack. El făcu un pas înainte și, deodată, Îndrăznețul își luă zborul de pe umărul lui, drept spre bătrân.

— Ăăă-*ăăă*! zbieră ascuțit Bardul.

„Cra, cra, cra!” strigă și Îndrăznețul. Cei doi se izbiră unul de celălalt și căzură la podea, ca loviți de trăsnet.

— Nu! strigă Jack, repezindu-se la bătrân și ridicându-l. Bardul avea ochii ficși și nu mai respira! Mama, ce să fac?

Ea îngenunche de cealaltă parte și-i căută bătrânului pulsul.

— I s-a oprit inima!

— Nu, nu, nu, gemu Jack. Fusese cât pe ce să izbutească să-l salveze.

— Toarnă-i miedul ăla sau ce-o mai fi, pe gât, zise Mama.

Ea descleștă fălcile Bardului, iar Jack goli sticluța. Câteva picături de lichid limpede căzură în gura bătrânului. Jack clătină sticluța și mai reuși să obțină încă o picătură.

— Gata, asta a fost tot, șopti el.

Dintr-odată, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un somn adânc, Bardul tremură și deschise ochii.

— Jack, flăcăule, zise el cu glas răgușit.

— V-ați întors! V-ați întors!

În spatele lui, Jack auzi o bătaie slabă de aripi. Îndrăznețul se chinuia să se ridice.

— Puterea lui Frith s-a spulberat, domnule. Sunteți în siguranță.

— Știu, zise Bardul. Pe stele, în ce hal sunt! Nu mi-a făcut nimeni și mie o baie?

— Am încercat, zise Mama, râzând și plângând în același timp.

Îndrăznețul se împletici printre paie. Aripile îi atârnau, ca și cum uitase să le mai folosească.

— Ce s-o fi-ntâmplat? zise Jack, neliniștit; el întinse mâna spre pasăre, care dădu să-l ciupească sălbatic. Îndrăznețul scoase un țipăt și se înghesui în perete.

— O fi înnebunit? se întrebă Jack.

— Nu, e doar o biată pasăre speriată, zise Bardul, ridicându-se de jos cu ajutorul Mamei. A avut multe de îndurat în ultimele luni.

— Dar… dar el era *prietenul* meu.

— *Eu* am fost prietenul tău, Jack, zise Bardul. Nu-ți aduci aminte de povestea lui Beowulf? Cum am intrat în trupul unei știuci? Când Frith a venit după mine, n-am avut cum scăpa decât în trupul unui corb. Am făcut schimb cu el. Când să mă întorc, a fost cam primejdios. Dacă nu m-ai fi ajutat să-mi vin în fire, cu miedul cântecelor, am fi murit amândoi.

— Deci *dumneavoastră* v-ați luptat cu ursul? *Dumneavoastră* l-ați convins pe dragon să nu ne mănânce? *Dumneavoastră* i-ați adus mințile înapoi lui Lucy?

— Ei, am ceva talente, chiar și în trupul unei păsări, zise Bardul, cu o mândrie ușor de înțeles. Am minte, asta-i! Dar nu-ți uita propriile merite. Ai dat dovadă de mare deșteptăciune. Mare!

Jack se umflă în pene auzind cum e lăudat.

— Și când te gândești că am tot încercat să mă înțeleg cu o pasăre, zise Mama.

— Cu păsările nu te poți înțelege. Nu sunt îndeajuns de deștepte, zise Bardul, dezmorțindu-și degetele de la mâini și de la picioare, ca și cum ar fi încercat să se obișnuiască din nou cu ele.

— Îndrăznețul, murmură Jack. În ciuda a ceea ce-i spusese Bardul, îi era dor de corbul cel obraznic. Era convins că ceva din firea lui rămăsese, atunci când bătrânul îi luase trupul.

— Va trebui să învețe iar să zboare, zise Bardul. O să-l țin cu mine până ce izbutește să se descurce singur.

— Iar eu mă duc să încălzesc apă pentru o baie, zise Mama.

— Așa-i cu păsările, zise Bardul, strâmbând din nas. Nu poți să le înveți unde să-și facă nevoile.

•

Și acum se aflau așezați la umbra frasinului de munte din mica vale. Îndrăznețul era într-o colivie, la mică distanță de ei. Bardul îi deschisese ușa, dar corbul era prea speriat ca să iasă.

— Poate zbura și e îndeajuns de sănătos, zise bătrânul. Numai încrederea în sine îi lipsește.

În apropiere se afla un pârâiaș care clipocea, vărsându-se într-un mic lac. Câteva albine de-ale Mamei încă mai cercetau crengile cenușii și netede ale copacului, deși nu mai era nicio floare. Poate că le plăcea să fie într-un loc în care forța vitală era puternică.

— Cum m-ați găsit, domnule? întrebă Jack. După ce fusesem prins?

— Am întrebat corbii care mi-au ieșit în cale. Mari bârfitori mai sunt. Știu tot ce se petrece. Nu te cunoșteau personal, firește, dar un lucru neobișnuit, cum ar fi fost acela că o corabie plină cu oameni de la Miazănoapte plutea în susul coastei, le atrăsese atenția. Furtuna m-a silit să-mi caut adăpost și n-am ajuns din urmă corabia decât când a cârmit-o spre răsărit, pentru ultima mare bucată de drum.

— Și, cu toate acestea, ați venit după mine peste mare, zise Jack, profund mișcat.

— A fost o prostie. Dacă nu mă chemai la tine, m-aș fi înecat.

În susul văii, bătuse un vânt răcoros, dar, cumva, acolo jos se păstra căldura verii. Iarba era încă înțesată cu păpădii și trifoi, iar broaștele se ițeau din peticele mlăștinoase de lângă iaz.

— De ce nu v-ați întors aici? întrebă Jack.

— Prea primejdios. Câtă vreme mă aflam în trupul meu, Frith putea să mă găsească. Și ar fi găsit ea o cale să-i omoare pe toți cei din sat. În plus, îmi plăcea îndeajuns de mult să fiu corb. Uneori chiar prea mult.

— Cum adică, domnule?

— E primejdios să-ți iei un alt trup. Uneori uiți cine ești de fapt.

— Ca atunci când am ajuns prima dată la casa lui Olaf? ghici Jack.

— Eram așa bucuros că se terminase călătoria aia îngrozitoare – cu furtuni și cețuri, și distrugerea satului lui Gizur – că mi-am luat o vacanță. Am plecat cu un stol și am uitat complet că eram de fapt om, zise Bardul, înfiorându-se când își aducea aminte. După ce mi-am dat seama ce făcusem, am avut grijă să nu mai plec de lângă tine.

Pe deasupra lor trecu un corb care dădu un ocol și coborî lângă colivie.

— Priviți, șopti Jack.

Corbul scoase un sunet gros, din fundul gâtului, și o ținu tot așa o vreme, ca și cum încerca să convingă pe cineva de ceva. Îndrăznețul își scoase ciocul pe ușiță. Pasărea străină îi mai spuse ceva, apoi își luă zborul. Îndrăznețul mai că nu căzu din colivie, în graba lui de a se lua după ea, croncănind tare. Dispăru peste marginea văii, continuând să o cheme.

— Când slujești forța vitală, vezi tot felul de lucruri care altora le scapă, zise Bardul.

— Și chiar dacă le spui, tot nu te cred.

Jack le istorisise sătenilor aventurile sale, iar ei îl ascultaseră politicos. Dar, după ce isprăvise, îi spuseseră: „Hai, acuma zi ce s-a-ntâmplat cu adevărat. Ne-am obișnuit cu minciunile lui Giles Șchiopul.” Oricât ar fi protestat, nu le putea schimba părerea.

— Nu fi supărat, zise Bardul. Cei mai mulți oameni trăiesc înăuntrul unei colivii, făurite din propriile lor așteptări. Așa se simt în siguranță. Lumea e un loc înfricoșător, plin de splendori și minunății dar, după cum am descoperit amândoi, și de primejdii. Nu toată lumea poate să zboare.

Jack își adunase curajul ca să pună o întrebare care credea că l-ar putea supăra pe bătrân.

— Domnule... oare am avut dreptate să-i dau runa de apărare lui Thorgil? Ea a rămas tot războinică și tot dușmanca noastră.

Bardul surâse blând, privind colivia cea goală.

— Nicio faptă bună nu este irosită, iar noi nu avem de unde ști ce urmări va avea. Era sortit ca runa să ajungă la Thorgil. Forța vitală o cerea. Acum ea, de voie-de-nevoie, trebuie să slujească la fel ca noi. Precis că o să-și iasă din sărite când va afla.

— De ce nu i-ați spus cine sunteți?

— Ba i-am spus. Dar căpoasa nu m-a crezut. Regina Muntelui și-a dat de îndată seama. Nu-i prea scapă multe lucruri.

— Ce mi-ar plăcea să aud cum i-ați făcut gaura aceea din perete.

— Nu astăzi, zise Bardul ferm. De-abia mi-a revenit glasul, după toate țipetele pe care le-a scos trupul meu cât am lipsit. Mai bine hai să ședem aici și să contemplăm ultimele clipe de frumusețe pe care ni le oferă vara.

Și asta și făcură. Albinele zumzăiau, dând târcoale florilor care mai rămăseseră, pârâiașul clipocea, iar copacul foșnea, în bătaia unei adieri călduțe. Aici, magia era mai în adânc și mai greu de ajuns decât în Jotunheim, dar și mai umană. Și Jack hotărî că nu exista niciun alt loc de pe pământ în care ar fi preferat să se afle.

• APENDICE •

INSULA SFÂNTĂ

Distrugerea Insulei Sfinte, Lindisfame, care a avut loc pe 8 iunie 793, i-a îngrozit pe anglo-saxoni, așa cum evenimentele din 11 septembrie i-au îngrozit pe americani. A fost o lovitură absolut neașteptată, venită dintr-o direcție total necunoscută. Saxonii se credeau apărați de mare și credeau, de asemenea, că nimeni nu va ataca un grup de călugări pașnici și primitori. Dar se înșelau.

Abația din Lindisfame a fost fondată în 635 d.H., iar în 793 ajunsese un centru important de învățătură și artă. Când au sosit atacatorii, călugării au fugit în întâmpinarea lor ca să-i invite la cină. Ce s-a întâmplat după aceea se poate citi în carte; informațiile sunt luate din *Cronica anglo-saxonă*. În mod miraculos, un manuscris frumos luminat a scăpat neatins de foc: Biblia de la Lindisfame.

Atacul a fost doar începutul celor două sute de ani în care vikingii au prădat insulele britanice.

OAMENII DE LA MIAZĂNOAPTE

Viking este un cuvânt care înseamnă „pirat” sau „prădător”. Vikingii puteau sosi din Danemarca, Norvegia sau Suedia; în carte, am decis să folosesc pentru ei expresia „oamenii de la Miazănoapte”. Limba lor trebuie să fi fost vechea daneză sau vechea norvegiană, iar limba lui Jack – anglo-saxona.

Limbile se modifică în timp. Anglo-saxona s-a transformat în vechea engleză, apoi în engleza vorbită azi. Vechea norvegiană s-a transformat în islandeză – acesta este graiul folosit în carte de oamenii de la Miazănoapte. Kristin Johannsdottir, profesoară de islandeză din Canada, a avut amabilitatea să-mi furnizeze traducerile corecte.

TROLI, JOTUNI ȘI URIAȘI AI GHEȚURILOR

În legendele din nordul Europei, aceste trei nume par să se refere la aceleași ființe. Erau mari, le plăcea gheața și zăpada și îi dușmăneau atât pe oameni, cât și pe zei. De cele mai multe ori sunt descriși ca fiind urâți, dar sunt și povești despre unii foarte frumoși la chip.

Conform poemelor epice, jotunii au fost primii ocupanți ai ținuturilor din nordul Europei. Cei care-l venerau pe Odin s-au luptat mai multe secole pentru a dobândi controlul asupra Norvegiei și Suediei. Un manuscris din secolul al XI-lea vorbește despre jotuni ca despre niște oameni sălbatici care atacau din munți, cu săniile. Purtau piei de animale, iar graiul lor aducea cu mârâitul fiarelor.

Un lucru și mai interesant care apare în poeme este că oamenilor nu li s-a permis să se stabilească în Norvegia până ce nu s-au căsătorit cu jotunii. Există referiri frecvente la personaje istorice care ar fi fost pe jumătate troli. Este, așadar, posibil, ca trolii să fi existat cu adevărat. Există (sau au existat) multe triburi neobișnuite care trăiau în nordul îndepărtat al continentului, între Norvegia și Siberia. Este posibil chiar ca jotunii să fie o amintire îndepărtată a oamenilor din Neanderthal.

Sălașul lor de baștină se spune că ar fi fost Utgardul, undeva în capătul de nord al lumii. Eu l-am identificat cu insula Jan Mayen, un vulcan singuratic aflat în apropierea Polului Nord.

IVAR FĂR'-DE-OASE

Ivar a fost un rege aproape legendar. A trăit, probabil, în jurul anului 880 – eu însă l-am plasat mai devreme în timp. Soția lui, Frith, este inventată. Pe tatăl lui Ivar îl chema Ragnar Părosul, și era un om foarte rău și violent. Până la urmă, acesta a fost aruncat de un rege saxon într-o groapă cu șerpi otrăvitori – mare ispravă, de vreme ce în Anglia aproape că nu există astfel de șerpi.

BERSERKERI

Cei mai mulți dintre războinicii vikingilor erau oameni normali. Câțiva însă erau berserkeri și erau trimiși înainte pentru a-i

demoraliza pe dușmani. Berserkerilor nu le era frică de moarte. Scopul lor era să ucidă cât de mulți dușmani puteau, înainte să cadă în luptă și să meargă în Valhalla. Este posibil ca unii berserkeri să fi băut licori care să-i înnebunească – la alții însă era ceva moștenit din neam. Ar putea fi considerați o specie timpurie de teroriști. Personajul Thorgil a fost realizat după o fecioară războinică din *Saga regelui Heidrek cel Înțelept*.

BARZI ȘI SKALZI

La momentul când se petrece acțiunea cărții, cultul lui Odin, vechiul cult celtic al naturii și creștinismul existau toate trei în același timp. Preoții celtici tradiționali (druizii) fuseseră înlocuiți de barzi și vrăcițe, despre care se spunea că aveau aceleași puteri magice.

Skalzii erau barzii vikingilor. Nu erau la fel de bine cunoscuți pentru vrăjile pe care le făceau, dar aveau multă putere. În vremea de dinaintea apariției textelor scrise, ei erau singurii care puteau să asigure faima unui războinic, prin poemele și cântecele lor. Și vikingii aveau vrăcițe.

JACK ȘI JILL

Poezia pentru copii derivă dintr-o legendă norvegiană, despre doi copii trimiși de tatăl lor să aducă miedul cântecelor din fântâna lui Mimir. Întorcându-se, cu o găleată plină cu mied, au fost răpiți de zeul lunii.

• SURSE •

Dasent, George Webbe, *Popular Tales from the Norse and North German* (Londra: Norrœna Society, 1907).
D'Aulaire, Ingri, și Edgar Darin, *Norse Gods and Giants* (Garden City, NY: Doubleday & Co., 1967).
Davidson, H.R. Ellis, *Goods and Myths of Northen Europe* (Middlesex, Anglia. Penguin Books, 1964).
The Viking Road to Byzantium (Londra: George Allen & Unwin, 1976).
Fee, Cristopher R., *Goods, Heroes, and Kings*: *The Battle for Mythic Britain* (New York: Oxford University Press, 2001).
Foote, Peter G. și David M. Wilson, *The Viking Achievement* (New York: Praeger Publishers, 1970).
Glob, P.V., *The Bog People* (New York: Ballantine Books, 1965).
Griffith, Paddy, *The Viking Art of War* (Londra: Grenhill Books, 1995).
Hartley, Dorothy, *Lost Country Life*: *How the English Country Folk Lived* (New York: Pantheon Books, 1979).
Jesch, Judith, *Women in the Viking Age* (Woodbridge: Marea Britanie: Boydell & Brewer, 1991).
Kennedy, Charle W., *An Anthology of Old English Poetry* (New York: Oxford University Press, 1960).
Kurlansky, Mark, *Salt*: *A World History* (New York: Walker & Co., 2002).
MacKenzie, Donald A., *Teutonic Myth and Legend* (Londra: Gresham Publishing, 1890).
Markale, Jean, *The Druids*: *Celtic Priests of Nature*, trans. Jon Graham (Rochester, VT: Inner Traditions, 1999).
Matthews, John, *The Druid Source Book* (Londra: Blandford Press, 1996).
Motz, Lotte, *The Beauty and the Hag* (Viena: Fassbendaender, 1993).
Page, R.I., *Chronicles of the Vikings* (Londra: British Museum Press, 1970).

Poertner, Rudolf, *The Vikings*: *Rise and Fall of the Norse Sea Kings*, trans. Sophie Wilkins (New York: St. Martin's Press, 1975).

Ross, Margaret Clunies, *Prolonged Echoes*: *Old Norse Myths în Medieval Northern Society* (Odense, Danemarca: Odense University Press, 1994).

Serraillier, Ian, trans., *Beowulf the Warrior* (New York: Scholastic Book Services, 1968).

Simpson, Jacqueline, *Everyday Life in the Viking Age* (New York: G.P. Putnam's Sons, 1967).

Squire, Charles, *Celtic Myth and Legend* (Londra: Gresham Publishing, 1890).

Sturluson, Snorri, *Heimskringla*: *History of the Kings of Norway*, trans. Lee M. Hollander (Austin: University of Texas Press, 1991).

Taylor, Paul B. și W.H. Auden, trans., *The Elder Edda* (New York: Random House, 1970).

Thorpe, Benjamin, *Northern Mythology*, vol. 2, *Scandinavian Popular Traditions and Superstitions* (Londra: Edward Lumley, 1851).

Tolkein, Christopher, trans., *The Saga of King Heidrek the Wise* (Londra: Thomas Nelson & Sons, 1960).

Trevelyan, G.M., *History of England*, vol. 1 (Garden City, NY: Doubleday Anchor Books, 1953).

Sfârșit

virtual-project.eu